NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KIERSTEN WHITE

SAGA CUCERITORULUI

PARTEA I

LEDA EDGE

Kiersten White

ŞI MĂ ÎNTUNEC

Traducere din limba engleză de
OFELIA AL-GAREEB

Corint
BOOKS
- 2017 -

Această lucrare este o operă de ficţiune. Toate întâmplările şi dialogurile, precum şi toate personajele, cu excepţia unor bine-cunoscute figuri istorice şi publice, sunt creaţii ale imaginaţiei autoarei şi trebuie privite ca atare. Acolo unde apar personaje istorice sau publice reale, situaţiile, întâmplările şi dialogurile legate de aceste personaje sunt bazate pe ficţiune şi nu urmăresc să descrie evenimente reale sau să schimbe natura ficţională a cărţii. În toate celelalte privinţe, orice asemănare cu persoane în viaţă sau decedate este pur întâmplătoare.

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Lorena Ionică
Ilustraţie copertă: © 2016 by Sam Weber
Design hartă: © 2016 by Isaac Stewart

Kiersten White, *The Conquerors series: And I Darken*
Copyright © 2016 by Kiersten White
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WHITE, KIERSTEN

Saga Cuceritorului / Kiersten White; trad, din lb. engleză de Ofelia Al-Gareeb.— Bucureşti: Corint Books, 2017-

3 vol.

ISBN 978-606-793-111-2

Partea 1: **Şi mă întunec** – 2017.– ISBN 978-606-793-112-9

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111

Pentru Noah

Te iubesc

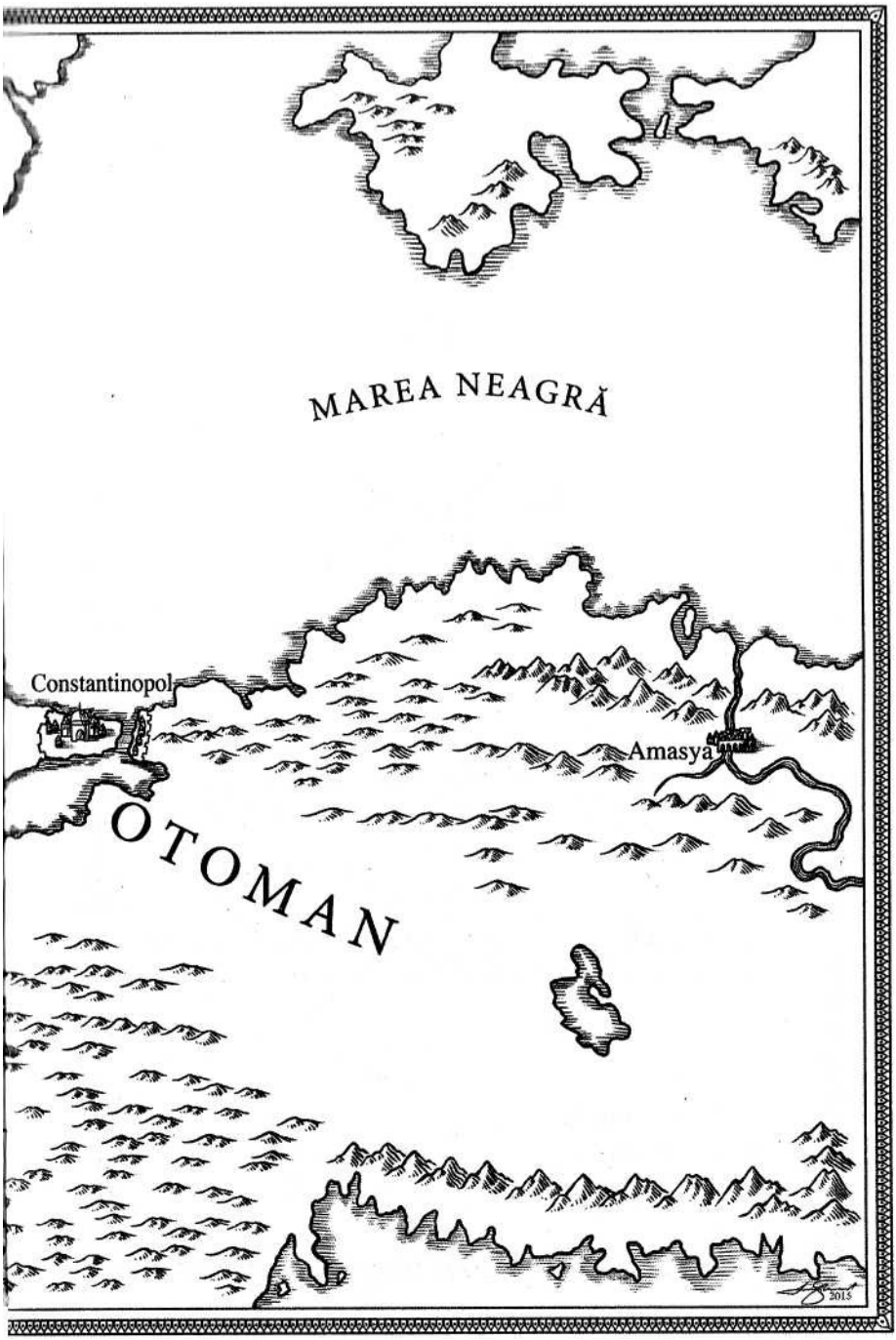
MAREA NEAGRĂ
Constantinopol
Amasya
OTOMAN
2015

VALAHIA

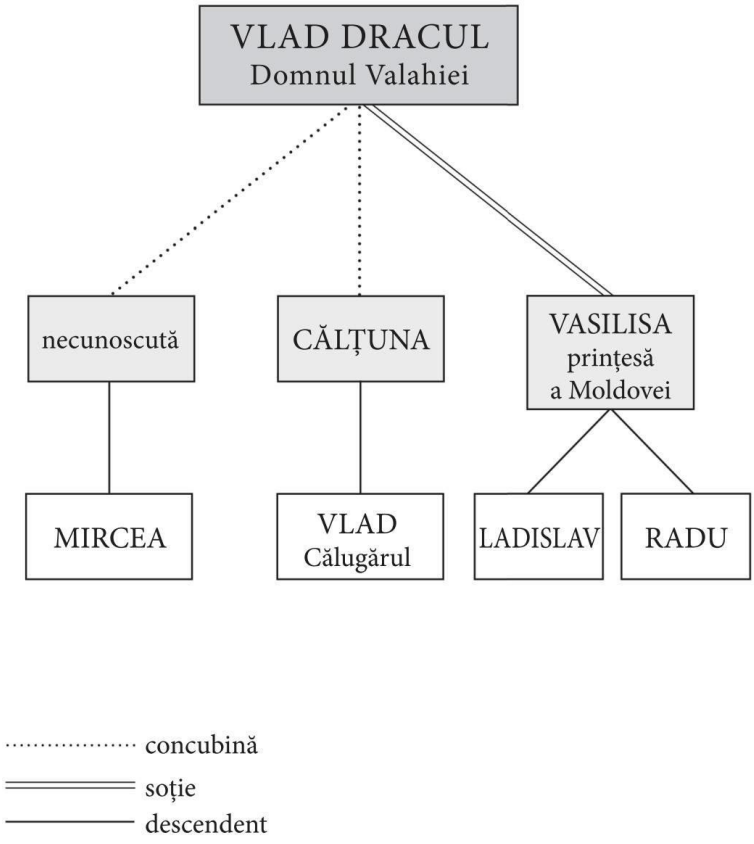
VLAD DRACUL
Domnul Valahiei
necunoscută
CĂLȚUNA
VASILISA
prințesă
a Moldovei
MIRCEA
VLAD
Călugărul
LADISLAV
RADU
concubină
soție
descendent

1

1435: Sighişoara, Transilvania

Vlad Dracul se înnegură ca o furtună atunci când doctorul îi aduse la cunoştinţă că soţia sa dăduse naştere unei fete. Ceilalţi copii ai săi – unul de la prima soţie, acum aproape bărbat în toată firea, ba chiar şi un bastard de la amanta sa, născut anul trecut – erau băieţi. Nu se gândise că sămânţa sa era atât de slabă cât să producă o fată.

Împinse uşa şi intră în aerul închis şi greu din odaie. Mirosea a sânge şi frică, ceea ce îl umplu de dezgust.

Căminul lor din cetatea fortificată a Sighişoarei nu se apropia câtuşi de puţin de ceea ce el merita. Se afla lângă poarta principală, în aglomeraţia din piaţă, lângă o alee ce duhnea a excremente umane. Corpul său de gardă, care însuma zece bărbaţi, era mai mult de ceremonie, atribuindu-i calitatea de preamărit locţiitor. Ar fi putut să fie guvernatorul militar al Transilvaniei, însă trebuia să fie domnitorul întregii Valahii.

Poate că de asta fusese blestemat cu o fată. O altă insultă adusă onoarei sale. Făcea parte din Ordinul Dragonului, aprobat de însuşi papa. El trebuia să fie voievodul, comandantul militar suprem, însă pe tron şedea fratele său, în vreme ce el era guvernatorul saşilor care se aşezaseră pe pământul ţării sale.

Curând, avea să le prezinte onorul în vârful unei săbii.

Vasilisa zăcea culcată pe pat, leoarcă de sudoare şi gemând de durere. Fără doar şi poate, slăbiciunea care se înrădăcinase în pântecele ei îi aparţinea întru totul. Lui i se întoarse stomacul la vederea ei, acum o prinţesă lipsită de atitudine şi ţinută.

Doica îi întinse un mic monstru roşu la faţă şi care urla.

Nu avea nume pentru fete. Vasilisa, fără nicio îndoială, ar fi vrut ceva care să-i onoreze familia, dar Vlad îi ura pe voievozii moldoveni din care se trăgea ea, pentru că nu reuşiseră să-i aducă vreun avantaj politic. Deja îşi numise bastardul Vlad, după el. Avea s-o numească la fel şi pe fiica sa.

— Ladislav, declară el.

Era o formă feminină a lui Vlad. Un diminutiv. Minimalizat. Dacă Vasilisa voia un nume puternic, ar fi trebuit să-i nască un fiu.

— Să ne rugăm să fie frumoasă, astfel încât să ne fie cumva de folos, zise el.

Pruncul ţipă şi mai tare.

*

Sânii nobili ai Vasilisei erau mult prea importanţi pentru a fi supţi. Doica aşteptă până ce Vlad plecă şi apoi puse bebeluşul la sfârcurile ei de femeie din popor. Erau încă plini de lapte de la propriul ei copil, un băiat. În timp ce copilaşul se prinse de ea cu o înverşunare surprinzătoare, doica îşi înălţă propria-i rugăciune. *Să fie puternică. Să fie vicleană.* O studie pe prinţesă, în vârstă de cincisprezece ani, drăguţă şi gingaşă ca primele flori de primăvară. Fără vlagă şi dărâmată pe pat.

Şi să fie urâtă.

2

Vlad nu se deranjă să fie de faţă la naşterea celui de-al doilea copil al Vasilisei: un fiu, cu un an mai mic decât sora lui, practic urmând-o rapid în această lume.

Doica termină de curăţat nou-născutul şi i-l întinse mamei sale. Era micuţ, perfect, cu o guriţă ca un boboc de trandafir şi cu capul acoperit de păr negru. Vasilisa zăcea culcată pe pat, cu privirea fixă şi lipsită de expresie. Se zgâia la perete. Nu-şi aruncă nici măcar o dată privirea spre fiu. Atenţia doicii fu atrasă în jos, unde mica Lada, încruntată, o trăgea de fustă. Doica aplecă bebeluşul spre sora lui.

— Un frate, spuse ea, cu o voce blândă.

Pruncul începu să plângă, un sunet slab, deformat, care o îngrijoră pe doică. Lada se încruntă şi mai tare. Îşi puse o mână cu gropiţe peste gura lui. Doica îl trase iute, iar Lada îşi ridică privirea, cu feţişoara contorsionată de furie.

— Meu! strigă ea.

Era primul ei cuvânt.

Doica râse, tulburată, şi lăsă din nou copilul în jos. Lada se uită urât la el, până ce acesta se opri din plâns. Apoi, aparent satisfăcută, ieşi din odaie cu umbletul ei de copil.

3

Dacă Vasilisa şi-ar fi văzut fiica luptându-se pe podea cu câinii şi cu fiul doicii, Bogdan, doica şi-ar fi pierdut slujba. Oricum, de la naşterea lui Radu, care avusese loc în urmă cu patru ani, Vasilisa nu îşi mai părăsise niciodată iatacul.

Radu moştenise toată frumuseţea pe care tatăl lor şi-ar fi dorit-o pentru fiică. Ochi mărginiţi de gene dese, buze pline, bucle graţioase cu o tuşă de auriu săsesc.

Bogdan ţipă când Lada – Ladislav, acum în vârstă de cinci ani, refuza să răspundă la numele ei întreg – îl muşcă de coapsă. El îi trase un pumn. Ea îl muşcă şi mai tare, iar el ţipă după ajutor.

— Dacă vrea să-ţi mănânce piciorul, are voie, îi spuse doica. Încetează să mai ţipi, altminteri îi dau voie să-ţi mănânce şi cina.

Asemenea fratelui ei, Lada avea ochii mari, dar ai ei erau prea apropiaţi, cu sprâncene arcuite care o făceau să pară mereu supărată. Părul ei era o încâlceală, atât de negru, încât pielea ei albă părea bolnăvicioasă. Avea nasul lung şi coroiat, buzele subţiri, dinţii mici şi – judecând după ţipetele furioase ale lui Bogdan – destul de ascuţiţi.

Era îndărătnică şi ranchiunoasă şi cel mai răutăcios copil de care avusese grijă vreodată doica. De asemenea, era şi preferata doicii. După cum se cuvenea, o fată ar fi trebuit să fie tăcută şi cuviincioasă, temătoare şi surâzătoare. Tatăl ei era un tiran lipsit de puteri, crud în impotenţa sa şi care lipsea luni în şir. Mama ei era cu totul absentă, retrasă şi inutilă în căminul lor, incapabilă să facă ceva pentru a se ajuta pe sine. Constituiau o reprezentare nimerită a întregii regiuni – în special a patriei doicii, Valahia.

Dar în Lada ea vedea o sclipire, o rază de speranţă

extraordinară, care refuza să se ascundă sau să fie domolită. În loc să stingă cu piciorul acea flacără de dragul viitorului Ladei, doica prefera să o întreţină. O făcea să se simtă ciudat de optimistă.

Dacă Lada era buruiana ţepoasă ce răsare în mijlocul albiei crăpate de secetă a unui râu, Radu era trandafirul delicat, suav, care păleşte dacă nu are condiţii perfecte. Chiar acum urla deoarece doica se oprise pentru o clipă să-i mai dea cu lingura terciul subţire, îndulcit cu miere.

— Fă-l să tacă! ceru Lada, cocoţată pe cel mai mare ogar al tatălui ei, încărunţit şi răbdător odată cu trecerea timpului.

— Cum să fac asta?

— Sufocă-l!

— Lada! Muşcă-ţi limba. E fratele tău.

— E un vierme. Bogdan e fratele meu.

Doica se încruntă şi îi şterse faţa lui Radu cu şorţul ei.

— Bogdan nu e fratele tău.

M-aş culca mai curând cu câinii decât cu tatăl tău, gândi ea.

— Ba este! Eşti. Spune că eşti.

Lada sări în spatele lui Bogdan. Cu toate că el era cu doi ani mai mare şi mult mai solid, ea îl ţintui la pământ, apăsându-l cu cotul în umăr.

— Sunt! Sunt! zise el, pe jumătate chicotind, pe jumătate plângând.

— Aruncă-l pe Radu afară, laolaltă cu oalele de noapte!

Radu plânse şi mai sonor, străduindu-se să facă o criză. Doica plescăi din limbă, ridicându-l, cu toate că era mult prea mare pentru a fi cărat. El vârî o mână în bluza ei şi o ciupi de piele, care era lăsată şi încreţită ca un măr vechi. Uneori, până şi ea îşi dorea ca el să tacă, dar când vorbea era mereu atât de dulce, încât compensa accesele de furie. Ba chiar şi mirosea frumos, de parcă mierea i-ar fi rămas în gură între mese.

— Fii cuminte, îi spuse doica, şi mai târziu poţi să te duci la săniuş cu Lada şi cu Bogdan. Ai vrea?

Radu clătină din cap şi buza începu să-i tremure,

prevestind apariţia altor lacrimi.

— Sau am putea vizita caii.

El încuviinţă uşor din cap, iar doica oftă de uşurare. Ridică privirea şi descoperi că Lada plecase.

— Unde s-a dus?

Bogdan făcu ochii mari de teamă şi nehotărâre. Deja nu ştia de a cui mânie să se teamă mai tare – de a mamei sale sau de a micii Lada.

Pufăind, doica îl sprijini pe Radu de şoldul ei, astfel încât picioarele lui se legănau peste ale ei la fiecare pas. Porni pe coridor spre scările înguste care duceau spre iatacuri.

— Lada, dacă o trezeşti pe mama ta, va fi…

Se opri şi rămase nemişcată, expresia ei înspăimântată potrivindu-se cu cea a lui Bogdan. Din salonul din partea din faţă a casei se auzeau voci. Voci coborâte. Voci de bărbaţi. Vorbind turceşte, limba inamicilor lor, otomanii.

Ceea ce însemna că Vlad era acasă, iar Lada…

Doica o luă la fugă pe coridor şi se năpusti în salon, unde o găsi pe Lada stând în picioare în mijlocul încăperii.

— Omor necredincioşi! mârâi copila, învârtind un cuţitaş de bucătărie.

— Aşa faci?

Vlad i se adresă în limba saşilor, graiul cel mai vorbit în Sighişoara. Săsească doicii era grosolană, şi în vreme ce Vasilisa vorbea fluent mai multe limbi, ea nu discuta niciodată cu copiii. Lada şi Radu vorbeau doar valaha.

Lada flutură cuţitul spre el ca răspuns la întrebarea pe care n-o înţelegea. Vlad ridică dintr-o sprânceană. Era înfăşurat într-o mantie fină, iar pe cap avea o pălărie lucrată cu grijă. Trecuse aproape un an de când Lada îl văzuse ultima dată pe tatăl ei. Nu-l recunoscu.

— Lada! şopti doica. Vino imediat aici!

Lada stătea dreaptă, atât cât îi îngăduiau picioarele ei scurte şi durdulii.

— Asta e casa mea! Eu sunt Ordinul Dragonilor! Omor necredincioşi!

Unul dintre cei trei bărbaţi care îl însoţeau pe Vlad murmură ceva în limba turcă. Doica simţi cum îi asudă

faţa, gâtul, spatele. Oare ar omorî un copil pentru că îi ameninţă? Oare tatăl ei ar îngădui? Sau pur şi simplu o vor omorî pe ea pentru că nu era în stare să o ţină pe Lada sub control?

Vlad zâmbi indulgent la manifestarea de curaj a fiicei sale şi apoi îşi înclină capul spre cei trei bărbaţi. Cei trei îi întoarseră plecăciunea şi ieşiră din încăpere, fără să o bage în seamă pe doică sau pe copilul neascultător.

— Câţi necredincioşi ai omorât?

Glasul lui Vlad, de data aceasta în tonurile melodioase ale limbii valahe, de sorginte romanică, era curgător şi rece.

— Sute. Lada îndreptă cuţitul spre Radu, care îşi ascunse faţa în umărul doicii. Pe ăsta l-am omorât azi-dimineaţă.

— Şi acum ai să mă omori pe mine?

Lada şovăi, lăsând mâna în jos. Îşi privi lung tatăl şi recunoaşterea îşi făcu loc pe chipul ei asemenea laptelui care cade în apa limpede. Iute ca un şarpe, Vlad înşfăcă din mâna ei cuţitul, apoi o apucă de gleznă şi o ridică în aer.

— Şi cum, spuse el, cu chipul ei întors cu susul în jos, ai crezut că ai să omori pe cineva mai mare, mai puternic şi mai isteţ decât tine?

— Ai trişat!

În ochii Ladei ardea o privire care o îngrozea pe doică. Acea privire însemna rănire, distrugere sau foc. Adeseori, toate trei laolaltă.

— Am câştigat. Asta este tot ce contează.

Cu un ţipăt, Lada se răsuci şi îşi muşcă tatăl de mână.

— Pe rănile lui Iisus!

O lăsă pe podea. Ea se făcu ghem, se rostogoli mai departe de el, apoi se lăsă pe vine, dezvelindu-şi dinţii. Doica se crispă, aşteptând ca Vlad să-şi iasă din fire şi s-o bată pe Lada. Sau s-o bată *pe ea* pentru că nu reuşise să o facă pe Lada supusă şi docilă.

În loc de asta, el izbucni în râs.

— Fiica mea este sălbatică.

— Îmi pare tare rău, stăpâne. Doica îşi lăsă capul în jos, gesticulând înnebunită înspre Lada. Este din cale-afară de bucuroasă să vă revadă după o absenţă atât de îndelungată.

— Ce poţi să-mi spui despre educaţia lor? Nu vorbeşte săseasca.

— Nu, stăpâne.

Nu era întru totul adevărat. Lada prinsese obscenităţile săseşti şi adesea le striga pe geam oamenilor din piaţa aglomerată.

— Ştie puţină maghiară. Dar n-a fost nimeni care să se ocupe de educaţia copiilor.

El plescăi din limbă, cu o privire gânditoare în ochii lui ageri.

— Dar ăsta? E şi el feroce?

Vlad se aplecă spre Radu, care se iţise şi el în cele din urmă.

Radu izbucni imediat în plâns, ascunzându-şi din nou faţa în umărul doicii şi vârându-şi mâna sub boneta ei pentru a o prinde de păr.

Dezgustat, Vlad făcu o grimasă.

— Ăsta seamănă cu mama lui. Vasilisa! strigă el, atât de tare, încât Radu amuţi îngrozit, tăcerea lui fiind întreruptă numai de sughiţurile şi de fornăielile sale.

Doica nu ştia dacă să mai rămână sau să plece, dar nu fusese încă trimisă afară. Lada nu o luă în seamă, stătea cu ochii ei atenţi fixaţi asupra tatălui ei.

— Vasilisa! urlă iar Vlad.

Se întinse să o apuce pe Lada, dar de data asta ea era pregătită. Se îndepărtă în patru labe, târându-se sub masa lustruită. Vlad ciocăni cu încheieturile degetelor în masă.

— Prea bine. Vasilisa!

Soţia lui intră clătinându-se în încăpere, cu părul despletit, înfăşurată intr-un halat. Slăbise. Pometii îi ieşeau în afară sub ochii cenuşii şi goi. Dacă naşterea Ladei aproape că o omorâse, naşterea lui Radu o sleise de ultima fărâmă de viaţă. Ea studie scena – chipul pătat de lacrimi al lui Radu, Lada sub masă, iar soţul ei, în cele din urmă

acasă – cu o privire indiferentă.

— Da? întrebă ea.

— Aşa îţi întâmpini soţul? Pe voievodul Valahiei? *Pe prinţ?*

El zâmbi triumfător şi mustaţa lungă i se ridică pentru a lăsa la vedere buzele subţiri.

Vasilisa înlemni.

— Te fac prinţ? Dar cu Alexandru cum rămâne?

— Fratele meu este mort.

Doicii nu i se păru că Vlad arăta ca un om îndoliat.

Observând-o într-un sfârşit pe fiica ei, Vasilisa îi făcu semn să vină.

— Ladislav, ieşi de acolo. Tatăl tău a venit acasă.

Lada nu se clinti.

— El nu este tatăl meu.

— Fă-o să iasă! se răsti Vasilisa la doică.

— Tu nu-i poţi porunci fiicei tale?

Glasul lui Vlad era limpede precum cerul senin în toiul iernii. Soare cu dinţi, aşa li se spunea acelor zile.

Doica se făcu şi mai mică, schimbându-şi poziţia, astfel încât măcar Radu să nu se afle în raza vizuală a lui Vlad. Vasilisa privea înnebunită în stânga şi în dreapta ei, dar nu avea nicio scăpare din acea odaie.

— Vreau să mă duc acasă, şopti ea. Înapoi în Moldova. Te rog, dă-mi voie!

— Imploră-mă.

Corpul mic al Vasilisei tremura. Apoi căzu în genunchi, îşi coborî capul şi luă mâna lui Vlad între ale ei.

— Te rog. Te rog. Te implor. Lasă-mă să plec acasă.

Vlad întinse cealaltă mână şi o mângâie pe Vasilisa pe părul ei lung, subţire şi unsuros. Apoi îşi înfipse degetele în el, răsucindu-i capul într-o parte. Ea ţipă, dar el trase şi mai tare, forţând-o să se ridice în picioare. Îşi lipi buzele de urechea ei.

— Eşti cea mai slabă creatură pe care am cunoscut-o vreodată. Târăşte-te înapoi în gaura ta şi ascunde-te acolo! Târăşte-te!

O aruncă la pământ şi, plângând cu suspine, ea se târî

afară din încăpere.

Doica nu-şi luă privirea de la covorul frumos ţesut care acoperea podeaua de piatră. Nu spuse nimic. Nu făcu nimic. Se ruga ca Radu să rămână tăcut.

— Tu, zise Vlad, arătând spre Lada. Ieşi de acolo! Acum!

Fata se supuse, continuând să privească uşa pe care dispăruse Vasilisa.

— Eu sunt tatăl tău. Însă acea femeie nu e mama ta. Mama ta e Valahia. Mama ta este însuşi ţinutul spre care mergem acum, ţinutul al cărui prinţ sunt. Înţelegi?

Lada îşi privi tatăl în ochii adânciţi în orbite şi în care se gravaseră anii de iscusinţă şi de cruzime. Dădu aprobator din cap, apoi întinse mâna.

— Fiica Valahiei îşi vrea cuţitul înapoi.

Vlad zâmbi şi i-l dădu.

4

1446: Târgovişte, Valahia

Radu simţi în gură gustul sângelui. Era amestecat cu sarea din lacrimile care îi şiroiau pe obraji.

Andrei şi Aron Dăneşti îl loviră iar cu picioarele şi el le simţi cizmele ascuţite în burtă. Radu se rostogoli pe o parte, făcându-se ghem, încercând să devină cât mai mic cu putinţă. Frunzele uscate şi pietrele de pe pământ îi zgâriau obrajii. De acolo, din pădure, nimeni nu putea să-l audă.

Era obişnuit să nu fie auzit. Nu-l auzea nimeni în castelul pe care, după şase ani, încă îl percepea ca pe un cămin numai atunci când se afla în odaia lui împreună cu doica. Preceptorii lui erau angajaţi într-o statornică luptă pentru putere cu Lada, iar munca exemplară a lui Radu trecea adeseori neobservată. Lada fie studia, fie ieşea cu Bogdan şi nu avea niciodată timp pentru el. Fratele lor vitreg mai mare, Mircea, îl obliga pe Radu să-şi caute ascunzători pentru a scăpa de comentariile sale aspre şi de pumnii şi mai aspri. Iar în ceea ce-l priveşte pe tatăl lui, prinţul, treceau săptămâni întregi fără ca acesta să-şi dea seama de existenţa lui.

Apăsarea se acumula asemenea aburului, până ce Radu nu ştia ce îl îngrozea mai tare, că tatăl lui nu-l va mai băga vreodată în seamă sau că o va face.

Era mai sigur să treacă neobservat.

Din nefericire, azi nu îi izbutise. Aron Dăneşti râse, un sunet mai ascuţit decât cizmele sale.

— Guiţi ca un purcel. Mai fă o dată!

— Te rog! îl imploră Radu, acoperindu-şi capul în timp ce Aron îl plesnea peste obraji. Încetează! Încetează!

— Suntem aici ca să devenim mai puternici, zise Andrei. Şi nimeni nu e mai slab decât tine.

Cel puţin o dată pe lună, toţi băieţii de la şapte la doisprezece ani din familiile boierilor – *boier* fiind un termen pentru nobilime, care se rostea strâmbând din buză şi zeflemitor dacă Lada era cea care vorbea – erau lăsaţi în adâncul pădurii. Era o tradiţie, una de care adulţii râdeau cu indulgenţă. Un joc, aşa îi spuneau. Dar îl urmăreau cu toţii cu ochii mijiţi, să vadă cine iese primul, cu aerul că ieşise doar la o plimbare şi nu că era obosit şi speriat ca un băiat obişnuit.

Dăneştii, care făcuseră cu schimbul la tron cu familia Basarab în ultimii cincisprezece ani, erau interesaţi în mod special de cum se descurcau Aron şi Andrei, amândoi cu numai un an mai mari decât Radu. Nu se dădeau prea tare în vânt după uzurpatorii Drăculeşti.

Radu era fiul prinţului, un membru al familiei Drăculeşti, băiatul cel mai mic şi ţinta cea mai mare. El nu era niciodată câştigător. Iar azi, pentru prima dată, se întreba dacă va reuşi să se întoarcă din pădure. Teroarea îl sugruma. Respira scurt, dureros.

Andrei îl apucă pe Radu, înfigându-şi degetele în braţul lui în timp ce-l târa pentru a-l ridica în picioare. Îşi lipi gura de urechea lui Radu, răsuflând cald.

— Mama spune că tatăl tău îşi doreşte ca tu să nu te fi născut niciodată. Şi tu ţi-ai dori la fel?

Aron îl lovi în burtă, iar Radu icni.

— Spune! îi porunci Andrei, cu o voce plină de voioşie. Spune că-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată.

Radu închise ochii strâns.

— Îmi doresc să nu mă fi născut.

Aron îl lovi.

— Am spus-o! gemu Radu, tuşind şi zbătându-se să respire.

— Ştiu, zise Andrei. Loveşte-l iar!

— Tata va…

— Ce va face tatăl tău? Îi va scrie sultanului pentru a-i cere permisiunea să ne dojenească? Îi va cere familiei

noastre să facă danii pentru tron, în aşa fel încât să-şi permită un ciomag cu care să ne altoiască? Tatăl tău e un *nimic.* La fel ca tine.

Radu se pregăti pentru încă o lovitură, când ţipătul lui Aron îl făcu să deschidă ochii. Aron se învârtea în cerc, încercând disperat să o îndepărteze pe Lada. Ea n-ar fi trebuit să se afle acolo, dar cumva prezenţa ei nu constituia o surpriză. Sărise în spinarea băiatului, îl prinsese în braţe şi îi ţintuise mâinile pe lângă corp. Radu nu putu să-i zărească faţa prin perdeaua de păr încâlcit până ce Aron nu se răsuci într-o parte, lăsând la vedere dinţii Ladei înfipţi în umărul lui.

Andrei îl îmbrânci în lături pe Radu şi alergă să-şi ajute vărul. Lada îi dădu drumul lui Aron, sărind jos din spinarea lui şi ghemuindu-se. Miji ochii. Andrei avea unsprezece ani, la fel ca Lada, dar era mai solid decât ea. Aron se duse împleticit până la un copac şi se rezemă de el, plângând şi ţinându-şi strâns umărul.

Lada îi zâmbi lui Andrei, cu dinţii plini de sânge.

— Drăcoaico, eu…

Lada se ridică în picioare şi îl pocni pe Andrei în nas. El ţipă, căzu în genunchi şi începu să se smiorcăie. Lada se duse după el şi îi trase un şut în coaste, iar el căzu pe spate. Rămase holbându-se la ea şi înecându-se cu sângele care îi curgea din nas. Ea îşi puse piciorul pe gâtul lui şi apăsă, destul cât să-i iasă ochii din orbite din pricina panicii.

— Căraţi-vă din pădurea mea! mârâi ea.

Îşi ridică piciorul şi privi, cu pleoapele pe jumătate coborâte, cum Andrei şi Aron îşi petreceau fiecare braţele pe după umerii celuilalt, rămaşi fără niciun strop de curaj. O rupseră la fugă.

Radu îşi şterse faţa cu mâneca, lăsând în urmă dâre de sânge şi noroi. Se uită la Lada, care stătea în picioare în mijlocul unei raze de lumină ce se filtra prin spaţiul gol dintre ramurile groase. Măcar o dată în viaţă, se simţi recunoscător pentru temperamentul ei fioros, pentru felul în care ştia instinctiv cum să rănească pe cineva cu cel mai

mic efort. El era foarte obosit şi speriat, iar ea îl salvase.

— Îţi mulţumesc.

Se duse poticnit spre ea, cu braţele întinse. Când era rănit, doica îl strângea la pieptul ei, ferindu-l de restul lumii. Voia – avea nevoie – de asta acum.

Lada îl lovi în burtă. El se îndoi de durere, căzând în genunchi. Ea îngenunche alături de el şi îl apucă de urechi.

— Nu-mi mulţumi mie. Tot ce-am făcut a fost să-i învăţ să se teamă de mine. Cum te ajută asta pe tine? Data viitoare să loveşti tu primul, să loveşti tare, să faci să fie limpede că numele tău înseamnă frică şi durere. Nu voi mai fi aici să te salvez din nou.

Radu tremura, încercând să nu plângă. Ştia că Ladei nu-i plăcea când plângea, dar ea îl rănise. Şi îi stabilise o sarcină imposibilă. Ceilalţi băieţi erau mai mari, mai răi, mai iuţi. Orice o făcea pe Lada mai bună decât ei lui îi lipsea cu desăvârşire.

Parcurse drumul lung şi nefericit afară din pădure ţinându-se pe urma surorii sale, întrebându-se cum ar putea să fie ca ea. Boierii şedeau aşteptând în corturi, bârfind, în timp ce servitorii le făceau vânt cu evantaiele. Mircea se afla acolo, stând de vorbă cu Vlad Dăneşti, iar expresia lui atunci când văzu chipul lui Radu dădea de înţeles că aproba întru totul ceea ce i se întâmplase. Şi, poate, voia să înrăutăţească situaţia.

Radu păşi mai îndrăzneţ în urma Ladei; oricum toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Boierii erau uluiţi s-o vadă pe fiica prinţului ieşind din pădure cu capul sus. Nimeni nu era surprins să-l vadă pe Radu murdar şi plin de sânge, cu toate că nu era la fel de însângerat ca Aron şi ca Andrei. În graba lor de a fugi de Lada, verii Dăneşti se rătăciseră şi fusese nevoie să fie salvaţi.

După aceea, lecţiile din pădure au fost anulate, iar familiile boierilor vorbeau în şoaptă între ei despre fiica prinţului. Dintotdeauna ea îi întrecuse pe băieţii de vârsta ei în ceea ce priveşte iscusinţa la călărie şi ceruse să fie învăţată tot ce era învăţat şi fratele ei, dar aceasta era cu mult mai făţiş. În loc ca tatăl ei să o dojenească pe Lada, el

râse şi se făli cu fiica lui, care era la fel de liberă şi de aprigă ca un mistreţ. Dacă Radu ar fi fost cel care ar fi ieşit victorios din pădure, oare ar fi băgat el de seamă?

Radu auzea tot, ascuns după tapiserii, aşteptând în cotloane întunecate. Îi văzuse pe Aron şi pe Andrei urmărindu-l cu privirea, dar după două săptămâni încă nu îl prinseseră singur. Când erau adulţi de faţă, Radu putea să surâdă, să-şi folosească şarmul şi să rămână teafăr.

Lada avusese dreptate. Nu îl salvase. Expresiile inamicilor lui atunci când îl vedeau făcuseră să fie limpede asta.

Aşa că aşteptă, se ascunse şi observă. Şi apoi, într-o seară rece de toamnă, făcu o mişcare.

— Salutare, zise, cu o voce destul de veselă şi optimistă pentru a lumina amurgul.

Tânărul servitor se sperie, sărind ca ars.

— Pot să vă ajut?

Cămaşa îi era atât de uzată, încât părea străvezie. Radu putea să-i vadă conturul ascuţit al claviculei, braţele lungi şi subţiri. Erau probabil de aceeaşi vârstă, însă viaţa lui Radu fusese mult mai blândă. Cel puţin în măsura în care avusese destulă mâncare.

Radu zâmbi.

— Ai vrea să mănânci ceva?

Băiatul făcu ochii mari de uimire. Încuviinţă din cap.

Radu ştia cât de important era să fii trecut cu vederea, căci şi el trecea adeseori neobservat. Îl conduse pe Emil, un servitor atât de umil, încât era invizibil pentru boierii la care lucra, la bucătărie.

*

O serie de furturi puseseră stăpânire pe castel. După fiecare ospăţ la care luau parte familiile boierilor, cineva observa că un colier, un giuvaier, un suvenir de preţ dispăruse. Acest fapt se răsfrângea prost asupra lui Vlad, aşa că prinţul declarase că oricine avea să fie prins că se afla în spatele fărădelegilor, avea să fie biciuit în public şi închis pe viaţă. Boierii murmurau furioşi lucruri urâte în

barbă, iar Vlad stătea la pândă în castel, cu ochii mijiţi şi cu umerii plecaţi sub povara ruşinii de a nu fi capabil să-şi controleze propria casă.

Câteva săptămâni mai târziu, Radu stătea în picioare în rândul din faţă al mulţimii, în timp ce Aron şi Andrei, cu feţele mânjite de lacrimi şi de funingine, erau legaţi de un stâlp în centrul pieţei.

— De ce să fi furat lucrurile alea? întrebă Lada, cu colţurile gurii îndreptate în jos a curiozitate.

Radu ridică din umeri.

— Toate lucrurile care lipseau au fost găsite sub paturile lor de către un servitor.

Un servitor care nu mai era chinuit de foame şi care îl considera pe Radu singurul şi cel mai bun prieten din lume. Radu surâse. Nu existase niciun motiv real pentru care să aştepte atât de mult cât o făcuse, amânând pedepsirea inamicilor şi prelungind jena tatălui său. Anticiparea fusese încântătoare, totuşi. Iar acum, răsplata.

Lada se întoarse să-l privească, ridicând, bănuitoare, din sprâncene.

— Tu ai făcut asta?

— Mai sunt şi alte căi prin care să baţi pe cineva, în afară de pumni.

Şi Radu o împunse în coaste cu un deget.

Ea îl luă prin surprindere cu râsul ei. El se îndreptă de spate, cu un rânjet mândru pe chip pentru că o surprinsese şi o încântase pe Lada. Ea nu râdea niciodată, doar dacă nu râdea de el. Făcuse ceva bine!

Apoi începură biciuirile.

Zâmbetul lui Radu păli şi se stinse. Îşi mută privirea. Acum era în siguranţă. Iar Lada era mândră de el, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Se concentră să nu ia în seamă senzaţia de greaţă care îi răscolea stomacul în timp ce Aron şi Andrei urlau de durere. Îşi voia doica – voia ca ea să-l ţină în braţe şi să-l aline şi chiar şi asta îl făcea să se simtă ruşinat.

Lada urmărea biciuirea cu o privire precaută.

— Chiar şi-aşa, zise ea, pumnii sunt mai iuţi.

5

1446: Curtea de Argeş, Valahia

În miezul verii celui de al doisprezecelea an al Ladei, când ciuma descinsese cu bâzâitul insistent a o mie de muşte negre-albăstrui, Vlad îi luă pe Lada şi pe Radu afară din oraş. Mircea, îngrozitorul lor frate mai mare, se afla în Transilvania, calmând tensiunile. Lada se simţea grozav de vizibilă călărind alături de tatăl lor. Radu, doica şi Bogdan călăreau în spatele lor, iar contingentul de străjeri ai tatălui lor şi mai în spate. Tatăl ei arăta spre aspectele variate ale peisajului rural – o potecă ascunsă, care ducea în susul muntelui, un cimitir străvechi cu oameni de mult uitaţi, ale căror morminte erau marcate de pietre netede, felul în care ţăranii săpaseră şanţuri pentru a uda recoltele cu apa din râu. Ea îi sorbea cuvintele cu o sete şi mai mare decât a solului lacom.

Oprindu-se pentru scurt timp în micul oraş plin de verdeaţă Curtea de Argeş, se duseră să se închine la o biserică pe care tatăl ei o ctitorise. În mod normal, pe Lada o irita educaţia religioasă. Totuşi, mergea la biserică împreună cu tatăl ei, căci aceasta reprezenta o îndatorire politică de a fi văzuţi, de a fi observaţi, îngăduind unei familii sau alteia să fie mai aproape de ei ca o chestiune de prestigiu. Preoţii cântau adormitor, aerul era prea dulceag, iar lumina era slabă, filtrată apăsător prin vitralii. Erau ortodocşi, însă tatăl ei avea legături politice cu papa prin intermediul Ordinului Dragonului, aşa că era chiar şi mai important ca ea să stea dreaptă, să-i asculte pe preoţi, să facă totul exact cum era nevoie să li se înfăţişeze celorlalţi.

Era un spectacol care o călca pe Lada pe nervi.

Oricum, aici, în *această* biserică, numele tatălui ei era

gravat în perete. Era acoperit cu foiţă de aur şi aşezat alături de un mozaic masiv cu Iisus Hristos pe cruce. O făcea să se simtă puternică. De parcă însuşi Dumnezeu ar fi cunoscut numele familiei ei.

Într-o bună zi avea să-şi construiască propria ei biserică şi Dumnezeu avea să o vadă şi pe ea.

Continuară să călătorească pe malul râului Argeş, care uneori era îngust şi clocotea violent, iar alteori era lat şi neted ca oglinda. Şerpuia prin ţinut până ce ajungea în munţi. Totul era de un verde atât de închis, încât părea aproape negru. De pe versanţii abrupţi se înălţau culmi de piatră şi stânci cenuşiu-închis, iar sub acestea se aventura Argeşul.

Era mai rece acolo decât în Târgovişte, căci frigul care nu ceda aproape niciodată se lipea de stânci şi de muşchi. Munţii care se conturau ameninţători erau atât de povârniţi, încât soarele strălucea direct asupra drumeţilor numai câteva ore pe zi, înainte ca întunericul să-şi revendice trecătorile. Mirosea a brad, a lemn şi a putregai – dar până şi mirosul de putrefacţie părea bogat şi sănătos, spre deosebire de putreziciunea ascunsă din Târgovişte.

Târziu, într-o după-amiază, aproape de sfârşitul călătoriei lor, tatăl întinse mâna spre un conifer care creştea pe latura unei stânci. Rupse o mlădiţă, o mirosi şi apoi, surâzând, i-o întinse Ladei. Surâsul lui o făcu să se simtă plină şi ameţită, aşa cum o făcea şi aerul de munte. Un surâs paşnic. Nu mai văzuse nicicând un asemenea surâs pe chipul tatălui ei, iar faptul că îi era destinat îi făcea inima să-i bată cu o fericire frenetică.

— Noi suntem acel copac, zise el, apoi călăriră mai departe.

Lada trase de frâu pentru a-şi face calul, un animal docil de culoare maro, să se oprească. Apoi cercetă copacul care îşi trăgea seva din stâncă. Era răsucit şi mic, dar verde, crescând pieziş şi sfidând gravitaţia. Trăia acolo unde nimic nu avea niciun rost să se dezvolte.

Lada nu-şi dădea seama dacă tatăl lor se referise la ei doi sau la întreaga Valahie. În mintea ei, cele două

deveniseră una şi aceeaşi. *Noi suntem acel copac,* gândi ea, ţinând la nas crenguţa puternic mirositoare. *Sfidăm moartea pentru a creşte.*

În acea seară ajunseră într-un sat cuibărit între râu şi munţi. Casele erau simple, sărăcăcioase, întru nimic comparabile cu castelul lor. Dar copiii alergau şi se jucau pe uliţe, iar în mici straturi creşteau flori într-o explozie de culori. Găini şi oi umblau nestingherite.

— Dar hoţii? întrebă Radu.

În Târgovişte, animalele lor erau ţinute cu grijă în ţarcuri, cu cineva care era năimit să le păzească tot timpul.

Doica făcu o mişcare cu braţul pentru a cuprinde întreg satul.

— Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea. Cine ar fura de la vecinul său?

— Da, pentru că ar fi imediat descoperiţi şi pedepsiţi, spuse Lada.

Radu îi aruncă un soi de zâmbet încruntat.

— Pentru că le pasă unora de ceilalţi.

Fură serviţi cu mâncare – pâini rotunde şi calde, pui rumeni pe dinafară şi fragezi pe dinăuntru. Poate că de vină era călătoria sau mirosul de verdeaţă din jur, dar până şi mâncarea i se părea Ladei că are un gust mult mai bun şi mai adevărat.

A doua zi dimineaţă, Lada se trezi devreme, căci paiele din patul ei pătrundeau prin cearşaf şi o împungeau în spate. Cu doica sforăind şi cu Bogdan şi Radu făcuţi ghem într-un colţ ca nişte căţeluşi, Lada se strecură afară pe fereastră.

Bordeiul – intim şi curat, cel mai frumos din sat – era ridicat la marginea pădurii şi Lada avu nevoie doar de câţiva paşi înainte să fie înghiţită de o lume nouă, tainică, plină de lumina strecurată prin frunziş şi de bâzâitul statornic al insectelor nevăzute. Pământul de sub tălpile ei goale era ud de la roua dimineţii şi presărat cu melci de mărimea degetului ei arătător. De ramurile copacilor atârna ceaţa, dându-i bineţe cu lujeri aproape simţitori. Porni să urce, alegând o potecă primejdioasă, croindu-şi

drum cu greu spre vârful celei mai apropiate creste de stâncă cenuşie.

Acolo sus se găseau nişte ruine, o fortăreaţă străveche, de mult căzută. O sâcâia cu mici scăpărări prin ceaţă, chemând-o într-un fel pe care nu şi-l putea explica.

Trebuia să ajungă la ea.

Coborî într-o mică ravenă şi apoi merse drept înainte spre versantul stâncos. Picioarele îi alunecară şi se lipi cu faţa de piatră, respirând greoi. În peretele de stâncă erau bătute nişte resturi de cârlige ruginite, care, probabil, susţinuseră cândva o punte. Lada se apucă de unul, apoi de altul, până ce se săltă peste resturile unui zid care se năruia. Trecu peste temelie, porţiunile ascuţite de cărămidă şi mortar înţepându-i tălpile. La margine, acolo unde până şi zidul se prăbuşise, nu mai rămăsese nimic în afară de un tăpşan pavat cu bolovani care atârna deasupra hăului. Inima îi bătu cu putere când privi în jos la Argeş, acum un pârâiaş, şi la sat, ale cărui case erau cât nişte pietricele. Soarele ajunse deasupra crestelor din cealaltă parte, căzând direct asupra ei, şi transforma firicelele de praf din aer în aur, iar ceaţa în picături strălucitoare de curcubeu. O floare mov de ciulin, care creştea în vechea temelie, îi atrase privirea. O culese, ridicând-o în lumină, apoi o lipi de obraz.

Un soi de bucurie imensă pogorî asupra ei, înţelegerea că acest moment, acest munte, acest soare, îi erau menite *ei.* Cel mai aproape de acest simţământ triumfător – deopotrivă o fierbinţeală şi o despovărare în pieptul ei – fusese atunci când tatăl ei se declarase mulţumit de ea. Dar acesta era nou, mai mare, copleşitor. Era Valahia – tărâmul ei, *mama* ei – care o întâmpina. Aceasta era senzaţia pe care trebuia să ţi-o dea biserica. Nu trăise niciodată această experienţă a spiritului divin între pereţii unei biserici, dar pe această culme, în acest colţ de ţară, ea simţi pacea şi ţelul şi apartenenţa. Aceasta era slava lui Dumnezeu.

Aceasta era Valahia.

Aceasta era a ei.

*

După ce soarele aproape că traversase valea adâncă şi se pregătea să dispară îndărătul munţilor, Lada îşi croi drumul înapoi. Era mai greu la coborâre decât la urcare, picioarele fiindu-i mai puţin sigure, iar ţelul mai puţin îmbolditor.

Când intră înapoi în sat, cu tălpile rănite şi moartă de foame, avu parte de dojeni severe din partea doicii înnebunite de grijă. Radu se bosumflă pentru că întreaga zi fusese ruinată, ba chiar şi Bogdan se supără pentru că nu-l luase cu ea.

Ei nu-i păsa de niciunul din ei – voia să-i spună tatălui ei cum se simţise pe munte, cum mama ei Valahia o îmbrăţişase şi o umpluse de lumină şi de căldură. Era o senzaţie debordantă şi ştia că tatăl ei avea să înţeleagă. Ştia că va fi mândru.

Dar el nici măcar nu-i observase lipsa; la cină se arătă supărat, plângându-se de o durere de cap. Lada vârî sub masă floarea pe care o păstrase toată ziua. Mai târziu în acea seară, o presă într-o cărticică cu sfinţi pe care doica o luase pentru ea, alături de rămurica de conifer.

A doua zi, tatăl ei plecă să-şi vadă de treburi în altă parte.

*

Totuşi, acea vară se dovedi cea mai bună din viaţa Ladei. Odată cu tatăl ei se dusese şi disperarea chinuitoare de a-i fi pe plac. Se scălda în râu cu Bogdan şi cu Radu, se căţăra pe stânci şi în copaci, îi necăjea pe copiii din sat şi era la rândul ei necăjită. Ea şi Bogdan inventară un limbaj secret, o versiune corcită a limbii lor materne, amestecată cu latină, maghiară şi săsească. Când Radu voia să se joace cu ei, îi răspundeau în limbajul lor complicat, deformat. Adeseori, el plângea de frustrare, iar asta nu făcea decât să dovedească că aveau dreptate să nu primească în jocurile lor un astfel de plângăcios.

Într-o zi, sus pe munte, Bogdan îşi declară intenţia de a

se căsători cu Lada.

— De ce să ne căsătorim? îl întrebă Lada.

— Fiindcă nicio altă fată nu e amuzantă. Nu-mi plac deloc fetele. Doar tu.

Deja Lada înţelegea, într-un mod vag şi temător, că propriul ei viitor se învârtea în jurul căsătoriei. Cu mama ei care se retrăsese demult în Moldova – sau fugise acolo, în funcţie de bârfele pe care nu reuşise să evite să le audă –, nu exista nicio persoană pe care să poată să o întrebe asemenea lucruri. Până şi doica ei pur şi simplu cloncănea din limbă şi îi spunea *ajunge zilei răutatea ei*[1], iar de aici Lada nu putea decât să înţeleagă că măritişul era rău.

Uneori, îşi închipuia o siluetă întunecată stând în faţa unui altar din piatră. Ea avea să ridice mâna şi el avea să ia pentru el tot ceea ce avea ea. Ardea de ură la simplul gând că acel bărbat aştepta, aştepta s-o facă să se târască.

Însă acesta era Bogdan. Ea presupuse că dacă trebuia să se căsătorească cu cineva, el avea să fie acela.

— Bine. Dar numai dacă suntem de acord ca eu să comand mereu.

Bogdan râse.

— Cu ce diferă asta de prezent?

După ce îi trase un pumn în umăr lui Bogdan, Lada se simţi cuprinsă de o nevoie bruscă şi imperioasă de a elimina coşmarul cu bărbatul închipuit. Acolo, pe acel munte, totul era perfect.

— Ar trebui să ne căsătorim chiar acum.

— Cum?

— Dă-mi mâna.

El se supuse, şuierând de durere când ea îi scrijeli palma cu cuţitul. Făcu la fel şi cu palma ei, apoi îi luă mâna într-a ei, umezeala caldă amestecându-se între mâinile lor mici şi murdare.

— Pe acest munte, cu mama mea Valahia martor, mă mărit cu Bogdan pe vecie şi nu cu altul.

El zâmbi şi urechile lui mari se făcură roşii, luminate din spate de soarele care apunea.

[1] Evanghelia după Matei, 6:34 (n. trad.).

— Pe acest munte, cu mama Ladei, făcută din stânci şi copaci, veghind, mă însor cu Lada pe vecie şi nu cu alta.

Ea îl strânse şi mai tare de mână.

— Şi eu comand.

— Şi tu comanzi.

Îşi dădură drumul la mâini şi, cu o încruntătură de nedumerire şi dezamăgire, Bogdan se aşeză pe pământ.

— Şi acum ce mai urmează?

— De unde să ştiu? Nu m-am mai măritat cu nimeni până acum.

— Ar trebui să ne sărutăm.

Ridicând cu indiferenţă din umeri, Lada îşi lipi buzele de ale lui Bogdan. Ale lui erau moi şi uscate şi calde peste ale ei, iar de aproape, trăsăturile lui se înceţoşară, făcând să pară că are trei ochi. Ea râse, şi el la fel. Petrecură restul după-amiezii cu nasurile strivite unul de altul, spunându-şi unul altuia cât de monstruos arătau cu un singur ochi sau trei sau ce alte feste le juca vederea.

Nu mai vorbiră niciodată de căsătoria lor, dar dură câteva săptămâni ca palmele să li se vindece.

Când, după trecerea unui număr nesfârşit de zile verzi şi aurii, se întoarseră în cele din urmă la Târgovişte, senzaţia era opusul unei reveniri într-un loc de care te leagă multe amintiri. Lada tânjea după ceea ce lăsaseră în urmă. Într-o bună zi se va întoarce la Argeş şi va reconstrui fortăreaţa de pe acel munte, pentru a trăi acolo cu tatăl ei şi cu Bogdan. Poate chiar şi cu Radu.

Avea să fie mult mai bine decât la Târgovişte. Oriunde ar fi mult mai bine decât la Târgovişte.

6

1447: Târgovişte, Valahia

Radu, în vârstă de unsprezece ani şi încă mic pentru vârsta lui, trase un şut stratului de zăpadă întărită. Îi era frig şi era plictisit şi furios. Lada şi Bogdan ţipară voioşi când trecură în zbor pe lângă el, de-abia încăpând amândoi pe vechiul scut de metal. Făcură o tumbă la poalele dealului, cârmind spre a se opri pe malul râului. Le trebuise mult timp să ajungă acolo, târând după ei greoiul scut furat. Deşi Radu îi ajutase să-l aducă, ei nu voiau să-l lase şi pe el să se dea pe scut.

În timp ce cărau scutul înapoi sus pe deal pentru încă o tură, Lada şi Bogdan trăncăneau în limba lor tainică. Cea despre care tot mai credeau că Radu n-o putea înţelege.

— Uită-te la el, zise Bogdan râzând, cu urechile lui clăpăuge foarte roşii de la frig. Cred că o să plângă.

— Mereu plânge, răspunse Lada, fără să se sinchisească măcar să se uite la Radu.

Această replică, fireşte, aduse lacrimi înţepătoare în ochii lui Radu. Îl ura pe Bogdan. Dacă ţărănoiul ăla prost nu s-ar fi aflat acolo, Radu ar fi fost cel care ar fi alunecat la vale cu Lada, lui Radu i-ar fi împărtăşit ea tainele sale.

Se îndepărtă prin zăpada care reflecta soarele orbitor. Dacă îl surprindeau cu lacrimi în ochi, avea să pretindă că era lumina. Oricum, ei ar fi ştiut care este adevărul. Pe malurile râului, apa era îngheţată până departe. Mai mulţi copii se jucau în preajmă, unii cam de vârsta lui. Se apropie de ei, încercând să pară ca şi când ar fi mers oricum în acea direcţie.

Voia ca ei să-l roage să li se alăture.

O voia cu atâta ardoare, încât îl durea mai tare decât îl

dureau degetele lui îngheţate.

— Am o prăjitură cu miere pentru oricine îndrăzneşte să se ducă în mijlocul râului, declară cel mai mare băiat.

Picioarele lui desculţe erau înfăşurate în cârpe, dar se ţinea la fel de drept ca oricare copil de boier.

— Mincinosule, răspunse o fetiţă cu cosiţe lungi, care îi ieşeau de sub şalul legat în jurul capului. Costin, tu n-ai niciodată de mâncare.

Băiatul ridică bărbia, iar mândria şi furia lui erau vizibile în felul în care strângea din buze.

— Pot să mă duc mult mai departe decât oricare dintre voi. Vă provoc. Cine e destul de curajos?

— Eu sunt, zise Radu.

Imediat regretă. Precaut din fire, ba chiar temându-se să nu fie rănit, Radu se dădea în lături de la orice risc. Ăsta era unul dintre lucrurile pentru care Lada şi Bogdan îl batjocoreau cel mai tare. Să iasă pe un râu îngheţat nu era ceva ce ar fi ales vreodată să facă.

Aproape că voia să dea înapoi, când auzi răcnetul de bucurie al lui Bogdan în spatele lui. În loc de asta, păşi în faţă.

Grupul se uită înspre el, de-abia acum văzându-l. Costin îşi miji ochii pe măsură ce-l examina din cap până în picioare, cu privirea întârziindu-i asupra cizmelor din piele. Radu voia să fie prietenul lui. Mai mult decât atât, într-un fel pe care Radu nici măcar nu-l înţelegea, voia *să fie* Costin. Voia să-i privească pe ceilalţi drept în faţă, fără să se teamă, fără să-i fie ruşine, chiar dacă nu avea nimic al lui.

Buza de sus a lui Costin se retrase, iar Radu se simţi cuprins de o frică subită, mai rea decât cea de a înfrunta râul îngheţat. Îi era teamă că s-ar putea să nu fie băgat în seamă de Costin sau că i-ar cere să plece. Se temea că aceşti copii ar putea se uite la el şi să-i spună că nu merită să-şi piardă vremea cu el.

— Dacă mergi mai departe decât mine, poţi să-mi iei cizmele, propuse Radu, vorbele rostogolindu-i-se în disperare.

Sprâncenele lui Costin se ridicară şi expresia îi deveni şireată.

— Juri?

— Pe toţi sfinţii.

Copiii păreau în egală măsură înfricoşaţi şi impresionaţi de nesăbuinţa lui Radu şi de declaraţia nepotrivită. Era un jurământ foarte mare, căci existau mai mulţi sfinţi decât îşi putea Radu aminti. Şi el ştia că nu ar fi trebuit să-i invoce pentru aşa ceva. Radu stătu semeţ, imitând postura agresivă a lui Costin.

— Şi dacă tu te duci mai departe decât mine? întrebă Costin, pe un ton care spunea că aşa ceva nu era cu putinţă.

Radu zâmbi, mergând pe minciuna evidentă a lui Costin.

— Prăjitura cu miere.

Costin dădu aprobator din cap şi coborâră amândoi de pe malul apei. Aproape de ţărm, gheaţa era de un alb opac şi presărată cu pietricele. Radu ridică şovăitor picioarele, încercând să-şi dea seama în ce fel cizmele sale ar putea aluneca.

Râzând, Costin lunecă mai departe, patinând cu picioarele lui înfăşurate în cârpe ca şi când ar mai fi făcut-o de o sută de ori până atunci. Şi probabil că o făcuse.

Studiindu-l pe Costin, Radu continuă să înainteze. Începu să facă progrese, cu toate că era mult în urmă. Asta era bine. Radu nu voia de fapt să-l învingă pe băiat, de vreme ce era sigur că n-avea nicio prăjitură cu miere de oferit. Când oamenii nu se ridică la înălţimea aşteptărilor celorlalţi, fie se ruşinează, fie se înfurie, aflase Radu. Costin, bănuia el, era genul care se înfurie, şi voia să-i fie prieten, nu duşman.

Oricum, acasă mai avea o pereche de cizme. Doica avea să-l certe, dar nu-i va spune tatălui său. Şi întotdeauna, după o dojană zdravănă era bună şi blândă cu el.

Ajunseseră la câteva leghe de malul apei când, în jurul lor, se auzi o pârâitură puternică. Radu încremeni.

Costin se uită în urmă, cu ochii lui negri scăpărând şi cu bărbia ridicată.

— Mijlocul e încoace, laşule.

Mai făcu câţiva paşi şi, cu un zgomot asurzitor, căzu prin gheaţă.

— Costin! ţipă Radu, înaintând treptat spre locul unde gheaţa crăpase.

Băiatul se agita, luptându-se să se apuce de gheaţă. Radu se lăsă pe burtă, grăbindu-se să-l ajute. Aproape că putea să-i atingă mâinile lui Costin, dar auzi gheaţa de sub el crăpându-se.

Cineva îl apucă de gleznă şi îl trase în spate.

— Aşteaptă! ţipă, întinzând mâinile spre Costin, care se săltase pe burtă şi nu reuşea să-şi scoată restul trupului din apă.

Băiatul se întinse după Radu, dar era prea târziu. Făcu ochii mari, îngrozit, cu faţa albă ca varul, în timp ce Radu era tras deoparte.

— Stai, stai, trebuie să-l ajutăm!

Radu încercă să se ridice în picioare, dar o altă mână îl apucă de cealaltă gleznă şi îl trânti jos. Se izbi cu bărbia de gheaţă, muşcându-şi limba şi sângerând. Apoi se trezi aruncat pe malul râului, cu Lada pălmuindu-l peste faţă.

— Ce-a fost în capul tău? ţipa ea.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Ba nu!

— O să se înece! Lasă-mă să mă duc!

Ea îl ridică de guler, scuturându-l.

— Puteai să mori!

— O să moară!

— El e un nimic! Viaţa ta valorează cât o sută de-ale lui, pricepi? Niciodată, în veci, să nu ţi-o mai rişti pentru a altuia.

Ea continua să-l scuture, smucindu-i capul, astfel că el nu putea să vadă râul, nu putea să vadă dacă reuşise sau nu Costin să iasă. Îi auzea pe ceilalţi copii strigând, dar păreau departe şi nu se auzeau clar peste bubuitul pulsului său. Radu se uită, în cele din urmă, la Lada, aşteptând să vadă furie, dar în loc de asta ea arăta… bizar. Ochii îi jucau în lacrimi, ceva pentru care ea l-ar fi luat în râs.

— Să nu mai faci asta niciodată!

Se ridică şi îl trase în sus lângă ea. Bogdan îl luă de braţul celălalt şi îl târâră de-acolo. Radu încercă să se uite înapoi, dar Lada îl apucă de gât şi îl forţă să-şi ţină privirea înainte. Se aştepta ca ea să meargă în faţa lui pe lungul drum către casă sau să ţipe la el. În schimb, rămase alături de el, tăcută.

— Era bine, spuse ea într-un final, după mai multe minute de ascultat cum suspina Radu. A ieşit din apă.

— A ieşit?

Radu se înfioră de speranţă, tremurând din tot trupul.

Lada arătă spre scut.

— Şezi.

Îl puse pe Bogdan să-l tragă pe Radu. Îl făcu pe Bogdan în fel şi chip, aşa încât Radu uită de chipul lui Costin şi căzu pe spate de râs. În acea seară, ea stătu aşezată aproape de el în timp ce-şi luau cina în faţa focului, luându-se de el, acordându-i o atenţie exagerată.

Când Lada crezu că el doarme, se strecură în camera lui. Radu nu prea dormea, fiind mereu treaz şi făcându-şi griji pentru ceva. Dar stătu culcat cât mai liniştit cu putinţă, continuând să respire egal, curios să ştie ce avea ea să facă mai departe.

Ea rămase aşezată pe pat alături de el o vreme. În cele din urmă, puse o mână pe umărul lui şi şopti:

— Tu eşti *al meu.*

Radu se gândise la felul în care sunase glasul Ladei atunci când îi spusese că băiatul scăpase din râu. Tonul ei, lipsit de răutate. Era aproape sigur că îl minţise. Adormi învăluit în căldura sigură a prezenţei ei alături şi ros de vinovăţie din pricină că se simţise atât de fericit în acea zi. Încă se mai simţea.

7

În primăvara care urmă iernii în care fusese cât pe ce să-l piardă pe Radu în râul îngheţat, Lada stătea culcată pe spate, privind lung la ramurile înfrunzite de deasupra capului, împletite atât de strâns, încât totul era filtrat printr-un verde vibrant. Preceptorul lor ţinea un discurs monoton – în latină –, iar Radu, ascultător, repeta totul. Avea aproape doisprezece ani acum, iar ea aproape treisprezece. Ceva în legătură cu trecerea timpului şi adăugarea anilor la numele ei o umplea de groază. Nu ajunsese unde voia. Nu încă. Tot acest timp, şi ea încă mai avea atât de mult de mers.

Dar după şapte ani de studiu – şapte ani în acest oraş, în acest castel –, ea ştia să citească, să scrie şi să vorbească latina la fel de bine ca oricine. Era limba contractelor şi a scrisorilor şi a lui Dumnezeu, formală şi ţeapănă în gura ei. Valaha era considerată o limbă inferioară. Era o limbă vorbită, arareori scrisă.

Dar, o, cât de minunat era gustul ei pe limbă!

— Ladislav! o îndemnă preceptorul.

Era un bărbat tânăr, cu faţa rasă, deoarece nu poseda pământuri şi astfel nu-i era îngăduit să poarte barbă. Lada găsea că este nesuferit, dar tatăl lor insista ca ea să fie educată împreună cu Radu. De fapt, cuvintele exacte ale tatălui ei fuseseră: *E o risipă să educăm viermele smiorcăit, dar cel puţin o putem include pe Lada, care are o minte ce merită să fie şlefuită. Păcat că e fată.*

Mai deşteaptă, mai puternică, mai mare. Ea nu uitase niciodată motivele înşiruite de tatăl ei potrivit cărora nu putea să spere să-l învingă cu atâţia ani în urmă. Ţelul ei, începând de atunci, fusese să-i câştige iubirea, să-i arate că ea putea fi toate acele lucruri. Era o provocare pe care

o urmărise necontenit. Deoarece, de cealaltă parte a provocării – când ea avea să devină mai deşteaptă, mai puternică, mai mare –, era sigură că tatăl ei o va privi cu mai multă mândrie şi dragoste decât îi acorda vreodată fratelui ei mai mare, Mircea. Avea acum douăzeci de ani, un bărbat în toată firea şi moştenitorul tatălui ei. Mircea participa la campanii când bătăliile o cereau, aplana tensiunile dintre boieri, lua masa cu tatăl ei, făcea planuri cu tatăl ei, călărea cu tatăl ei. El era mâna dreaptă a Valahiei; mâna lui era cea care trăgea de păr, ciupea pielea, găsea mici modalităţi de a răni pe cineva, astfel încât nimeni altcineva să nu vadă.

Şi într-o bună zi avea să fie prinţ.

Dacă trăia atât de mult.

Dar până atunci, înainte să fie prea târziu, Lada *avea* să-i ia locul lui Mircea în inima tatălui ei. Acea zi în care el îi dăduse cuţitul înapoi şi o declarase fiica Valahiei fusese prima dată când se uitase *cu adevărat* la ea, şi amintirea acelui moment era atât o plăcere, cât şi o agonie pe care o hrănise încă de atunci.

Ea repetă ultima propoziţie pe care preceptorul o rostise în latină, apoi o spuse în maghiară şi în turcă pentru a fi sigură că era suficient.

— Foarte bine. Preceptorul se foi stânjenit pe scăunelul din lemn pe care îl căra pretutindeni cu el. Cu toate că tuturor ne-ar prinde mai bine dacă am studia înăuntru.

Ultimul ei preceptor o pălmuise pentru că ceruse să iasă afară. Ea îi spărsese nasul. Preceptorul acesta nu făcea niciodată nimic mai mult decât să sugereze cu calm, ceea ce era repede ignorat.

— Aceasta este ţara mea, zise Lada, ridicându-se şi întinzând braţele deasupra capului, cu mânecile băţoase trăgându-se şi împiedicându-i mişcările.

Nu-i plăcea să stea în castel pentru a studia. În fiecare zi îi punea să meargă călare dincolo de zidurile oraşului, trecând pe lângă căsuţe şi cocioabe şi apoi periferiile împuţite şi jalnice care se agăţau de capitală, în peisajul proaspăt, înverzit al satelor. Caii erau lăsaţi pe câmpiile

care străluceau de la florile mov, în timp ce ea şi Radu studiau la umbra copacilor deşi, cu scoarţă albă.

— Ţara nu este *a ta,* îi răspunse Radu, scrijelind cu un băţ ţărâna pentru a scrie verbele latine.

— Asta nu este Valahia?

Radu încuviinţă din cap. Avea o pată de noroi pe nas. Îl făcea să pară mai mic şi caraghios. Asta o enerva pe Lada. El era mereu cu ea, un apendice al vieţii ei, iar ea nu putea niciodată să se hotărască ce simţea pentru el. Uneori, când pe faţă îi înflorea un zâmbet asemenea soarelui care se reflectă dintr-un izvor sau când îl vedea relaxându-se în somn, se umplea de un soi de durere de neînţeles. Asta o îngrozea.

— Stai drept!

Îi ridică bărbia şi îi şterse nasul cu cămaşa ei atât de brutal, încât el scoase un strigăt şi încercă să scape. Ea îl apucă şi mai strâns de bărbie.

— Asta este Valahia, iar eu sunt fiica Valahiei. Tatăl nostru este prinţul Valahiei. Asta este ţara *mea.*

Radu încetă să se mai zbată şi în schimb îi aruncă o căutătură urâtă. În ochii lui mari se adunară lacrimi. Era tare frumos fratele ăsta al ei. Chipul lui le făcea pe femei să se oprească pe uliţe şi să-l alinte. Când zâmbea, arătându-şi gropiţele, bucătarul îi dădea o porţie în plus din orice îi plăcea lui mai mult. Şi când Lada îl vedea rănit, voia să-l protejeze, ceea ce o înfuria. El era slab, iar faptul că îl proteja îi dădea senzaţia de slăbiciune. Mircea, fără doar şi poate, nu ar fi suportat asemenea slăbiciune din partea ei.

Dădu drumul bărbiei lui Radu şi îşi frecă ceafa. Luna trecută, Mircea o trăsese atât de tare de păr, încât îi lăsase o zonă cheală, unde abia acum începea să crească părul la loc. *Fetele ar trebui să ştie care le e locul,* şuierase el.

Lada îşi ridică faţa spre o rază de soare care se lupta să-şi facă loc printre frunze. *Acesta.* Acesta *este locul* meu. Tatăl ei i-l dăduse, iar Valahia avea să fie mereu a lor.

Radu lovi cu piciorul cuvintele scrijelite în ţărână.

— Nu toţi vor ca această ţară să fie a noastră.

— Putem să ne întoarcem la…, începu preceptorul, dar Lada ridică o mână, reducându-l la tăcere.

Lăsându-se pe vine, culese o piatră rotundă, una care se potrivea perfect în palma ei. Echilibrată. Grea. Se învârti şi aruncă piatra în aer. Un bufnet fu urmat de un ţipăt ascuţit de mânie, apoi de un hohot de râs. Bogdan se ridică din locul în care se târâse, încercând să-i ia prin surprindere.

— Străduieşte-te mai mult, Bogdane!

Rânjetul batjocoritor al Ladei se transformă într-un surâs.

— Vino şi stai jos! Radu mutilează latina.

— Radu se descurcă foarte bine, interveni preceptorul, încruntându-se spre Bogdan. Şi nu sunt angajat să educ fiul unei doici.

Lada îl ţintui cu privirea, cu toată răceala şi caracterul imperios al autorităţii pentru care se născuse.

— Eşti angajat să faci cum ţi se spune.

Preceptorul, căruia îi plăcea foarte mult nasul său fără cusur, oftă din rărunchi şi îşi continuă lecţia.

*

— Acum în maghiară, îi porunci Lada lui Bogdan, cu mersul ei iute şi sigur pe coridor.

Târgovişte a era ridicată asemenea unui mare oraş bizantin: castelul în mijloc, înconjurat de conacele boierilor, locuinţele meşteşugarilor şi muzicanţilor care le câştigaseră bunăvoinţa boierilor în jurul lor, şi apoi, în afara zidurilor masive din piatră, toţi ceilalţi. Între ziduri, casele erau zugrăvite într-o paletă de nuanţe de roşu, de albastru, de galben şi de verde. O abundenţă de flori şi de fântâni se întreceau în a capta atenţia, însă duhoarea de excremente umane se furişa pe sub toate, iar săracii şi bolnavii păreau să se târască tot mai aproape de oraşul dintre ziduri. Lada le văzuse cocioabele lipite chiar de zid.

Ladei şi lui Radu nu li se îngăduia să-şi petreacă timpul în zonele exterioare ale Târgoviştei. Erau zoriţi pe străzi ori de câte ori părăseau oraşul, zărind doar frânturi din casele dărăpănate şi din chipurile cu ochi bănuitori,

adânciţi în orbite.

Ei locuiau în castel, care, oricât s-ar fi străduit, nu putea să aibă pretenţii la splendoarea Constantinopolului. Era întunecos, slab luminat şi strâmt. Zidurile erau groase, ferestrele doar nişte fante, coridoarele labirintice. Construcţia castelului stătea mărturie că heleşteiele şi grădinile şi trupurile înveşmântate în toate culorile erau doar minciuni. Târgovişte nu era Bizanţul strălucitor. Nici măcar Bizanţul nu mai era Bizanţ. Ca orice altceva atât de aproape de Imperiul Otoman, Valahia devenise un loc de adunare pentru armate mai puternice, un drum călcat în picioare, iar şi iar, de cei îmbrăcaţi în armuri.

Lada puse o mână pe zid, simţind răceala care nu părăsea niciodată pietrele. Castelul era atât ţelul, cât şi capcana. Nu se simţise niciodată în siguranţă acolo. Ştia din tonul arţăgos şi din comportamentul încordat al tatălui ei că şi el se simţea permanent ameninţat. Ea tânjea să trăiască în altă parte, la ţară, în munţi, undeva apăraţi, unde să-şi poată vedea duşmanii venind de la leghe depărtare. Undeva unde tatăl ei să se poată relaxa şi să aibă răgazul să stea de vorbă cu ea.

Doi ieniceri trecură pe lângă ea. Făceau parte din corpul de elită al soldaţilor otomani, luaţi de mici din alte ţări drept bir, antrenaţi şi îngrijiţi pentru a-l sluji pe sultan şi pe Dumnezeul acestuia. Coifurile lor de ceremonie, din bronz cu apărătoare albe unduitoare, se mişcau în timp ce ei râdeau şi vorbeau, extrem de destinşi. Tatăl ei insistase că un castel era un simbol al puterii, însă refuzase să vadă adevăratul simbolism al Târgoviştei. Nu le conferea putere, ci le dădea celorlalţi putere asupra lor. Erau prinşi acolo, prizonieri la cheremul puternicelor familii boiereşti. Mai rău, în pofida ungerii tatălui ei drept cruciat de către papă, ei încă erau un stat vasal Imperiului Otoman. Tatăl ei sacrificase bani, vieţi şi onoarea sa sultanului otoman, Murad, pentru privilegiul acestui tron.

Bogdan bolborosea în limba vecinilor lor unguri din vest, spunându-i Ladei despre ziua sa. Ea intră în sala mare, corectându-i din când în când pronunţia. Cei doi ieniceri se

aflau acolo, trândăvind rezemaţi de un perete. Lada le aruncă doar o scurtă căutătură cruntă. Erau ca o piatră în pantoful ei, enervând-o în mod constant.

Bulgaria şi Serbia aveau aranjamente similare cu sultanul, plătind dări în bani şi în băieţi Imperiului Otoman în schimbul stabilităţii, în vreme ce Ungaria şi Transilvania luptau pentru a evita să devină vasale. Tensiunea de la graniţe îi solicita permanent atenţia lui Vlad, îl obliga să plece săptămâni în şir şi îi dădea dureri de stomac ce îl făceau urâcios şi iritabil.

Lada îi *ura* pe otomani.

Unul dintre ieniceri ridică dintr-o sprânceană deasă. Cu toată că arăta a bulgar, poate a sârb, vorbea turceşte.

— Urât lucru, fata. Prinţul va fi norocos să-i găsească un soţ. Sau poate o mănăstire cu standarde joase.

Lada continuă să meargă ca şi cum n-ar fi auzit nimic, însă Bogdan se opri. Se zbârli. Soldatul observă că înţelesese ce spusese şi făcu un pas spre el, interesat.

— Vorbeşti turceşte?

Lada îl apucă pe Bogdan de mână, răspunzând cu o pronunţie perfectă.

— Trebuie să înveţi turca dacă vrei să le porunceşti câinilor din castel.

Soldatul râse.

— Ai fi acasă cu ei, căţea mică ce eşti.

Lada scosese cuţitul înainte ca soldatul sau tovarăşul lui să bage de seamă. Era prea scundă ca să ajungă la gâtul bărbatului, aşa că se mulţumi cu o tăietură zdravănă pe braţ. El ţipă de durere şi de surprindere, sărind înapoi şi bâjbâind după sabie.

Lada făcu un semn şi Bogdan se aruncă la picioarele soldatului, punându-i piedică. Acum, că era la podea, gâtul lui era o ţintă uşoară. Lada îi apăsă cuţitul sub bărbie, apoi îşi ridică privirea la celălalt soldat. Acesta era un bărbat palid şi slab – de fapt, aproape un băiat –, cu ochi căprui vicleni. Ţinea o mână pe sabia lungă, curbată, preferată de otomani.

— Numai un nebun ar ataca-o pe fiica prinţului în

propriul ei cămin. Doi soldaţi împotriva unei fete inofensive. Lada îşi dezveli dinţii şi adăugă: Cum nu se poate mai prost pentru tratate.

Soldatul slab îşi luă mâna de pe sabie şi făcu un pas înapoi, zâmbetul lui potrivindu-se perfect cu arma sa. Se înclină, mişcându-şi braţul într-un gest larg pentru a-şi arăta respectul.

Bogdan sări de pe podea, tremurând de furie. Lada clătină din cap înspre el. Ar fi trebuit să nu-l implice în asta. Ea avea un simţ al puterii – iţele fine care îi legau pe toţi cei din jurul ei, felul în care acele iţe puteau fi trase, strânse, înfăşurate în jurul cuiva până ce îi opreau curgerea sângelui.

Sau plesneau de tot.

Ea avea câteva iţe la dispoziţia ei. Le voia pe toate. Bogdan nu avea aproape niciuna, iar iţele pe care le avea, totuşi, erau ale lui prin simpla virtute de a fi băiat. Oamenii deja îl respectau mai mult decât o respectau pe mama sa, doica. Iar uşurinţa cu care viaţa îl întâmpina pe Bogdan o făcea pe Lada să îşi încleşteze fălcile furioasă.

Îl mai împunse o dată pe soldatul întins la podea, încă puţin pentru a se asigura că e suficient, dar nu atât de tare încât să-i străpungă pielea. Apoi se îndreptă şi îşi netezi rochia.

— Voi sunteţi sclavi, le zise. Nu puteţi să faceţi nimic care să mă rănească.

Soldatul cel slab îşi miji ochii cu un aer gânditor în timp ce se uită peste umărul Ladei la Bogdan, a cărui siluetă se contura ameninţător. Ea îl apucă de braţ şi ieşi din încăpere împreună cu el.

Bogdan clocotea.

— Ar trebui să-i spunem tatălui tău.

— Ba nu!

— De ce? Ar trebui să ştie câtă lipsă de consideraţie ţi-au arătat!

— Sunt sub demnitatea noastră! Sunt mai mărunţi decât ţărâna. Nu te înfurii pe ţărână pentru că ţi se lipeşte de încălţări. O ştergi şi nu te mai uiţi niciodată la ea.

— Tatăl tău ar trebui să ştie.

Lada se încruntă. Nu era din pricina faptului că se temea să nu fie dojenită pentru acţiunile ei. Teama ei era că tatăl avea să afle cum era văzută de către ieniceri şi să-şi dea seama că aveau dreptate. Că ea era fată. Că era mai prejos de câinii castelului până în ziua în care putea să se mărite. Ea *trebuia* să fie cea mai deşteaptă şi să-l surprindă şi să-l încânte în mod constant. Era îngrozită că ziua în care ar fi încetat să-l mai amuze avea să fie ziua în care el şi-ar aminti că n-avea ce să facă cu o fată.

— Vom fi pedepsiţi? întrebă Bogdan, al cărui chip, la fel de familiar şi de iubit ca al ei însuşi, era încruntat de îngrijorare.

Creştea ca un vlăstar, acum cu mult mai înalt. De când îşi amintea ea, îi fusese alături. Era *al ei* – partenerul ei de joacă, confidentul ei, frate întru spirit, dacă nu şi de sânge. Soţul ei. Acolo unde Radu era slab, Bogdan era ferm, puternic. Îl trase de una din urechile lui mari. Acestea îi erau prinse de cap ca toartele unei cofe şi îi erau mult mai dragi decât oricare dintre lucrurile de preţ din castel.

— Ienicerii au doar atâta putere câtă decidem noi să aibă.

Ea intenţionase să sune ca o liniştire, dar mintea ei se fixă asupra sabiei curbate care atârna deasupra tronului tatălui ei. Un dar de la sultan pentru tatăl ei. O promisiune şi o ameninţare, aşa cum erau cele mai multe lucruri în Târgovişte.

*

A doua zi dimineaţă, Lada se trezi târziu, cu pleoapele grele de somn şi cu mintea confuză din pricina coşmarurilor. De cealaltă parte a uşii iatacului ei se auzea un zgomot ciudat, ca un soi de geamăt sughiţat. Furioasă, se repezi în odaia care lega iatacul ei de al lui Radu, acolo unde dormea doica.

Doica îşi cuprinsese cu braţele trupul şi se legăna înainte şi înapoi. Ea era sursa zgomotului. Radu o mângâia pe spate, părând pierdut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lada, panica adunându-se în pieptul ei aidoma unor albine.

— Bogdan, răspunse Radu, ridicând neajutorat mâinile. L-au luat ienicerii.

Albinele deveniră un roi. Lada ieşi în fugă din odaie, alergând drept spre cabinetul tatălui ei, pe care îl găsi aplecat asupra unor hărţi şi catastife.

— Tată!

Cuvântul ieşi gâfâit, disperat. Mic. Toate eforturile ei de a-l forţa să o vadă ca pe altceva decât ca pe o fetiţă se destrămau într-un singur cuvânt, dar nu se putu abţine. El avea să o ajute. El avea să îndrepte asta.

— Ienicerii l-au răpit pe Bogdan.

Tatăl ei îşi ridică privirea, lăsând jos tocul şi ştergându-şi degetele cu o batistă albă. Aceasta se murdări de negru şi el o aruncă pe podea. Vocea îi era măsurată.

— Ienicerii mi-au spus că au avut necazuri cu unul dintre *câinii* castelului. Un soldat a fost rănit. Au solicitat să furnizăm un înlocuitor care a învăţat limba turcă. Este o întorsătură fericită a lucrurilor pentru fiul unei doici, nu-i aşa?

Lada simţi cum îi tremură buza de jos. Acea senzaţie pe care o avea în inimă atunci când tatăl ei se uita la ea – acea mândrie frenetică, disperată – acum era răsucită şi înveninată. El ştia ce era Bogdan pentru ea. Ştia şi îi lăsase pe ieniceri să-l ia pe cel mai drag prieten al ei.

Lui nu-i păsa. Şi acum o privea lung, aşteptându-i reacţia, cântărind-o.

Ea îşi strânse pumn mâinile care îi tremurau. Încuviinţă din cap.

— Ai grijă ca de-acum câinii să fie cuminţi, îi spuse tatăl ei.

Ochii lui o străpungeau, eliberând albinele şi lăsând-o să reverbereze pustiită pe dinăuntru. Făcu o plecăciune, apoi ieşi ţeapănă, prăbuşindu-se la perete şi ducându-şi pumnii la ochi pentru a-şi împinge la loc lacrimile.

Era vina ei. Ar fi putut să plece de lângă ieniceri. Radu ar fi făcut-o. Dar nu şi ea. Ea trebuise să-i desfidă, trebuise

să-i ia în derâdere. Iar unul dintre ei – cel slab – ştiuse numai uitându-se la ea care era cea mai bună cale de a o răni.

Toate iţele ei plesniră şi îi înconjurară la loc inima, strângând-o prea tare. Asta era numai vina ei, dar tatăl ei o trădase. Ar fi putut să spună nu – ar fi trebuit să spună nu, ar fi trebuit să oprească asta, ar fi trebuit să le arate ienicerilor că el, şi nu ei, cârmuia Valahia.

El alesese să n-o facă.

Mintea ei se agăţă de imaginea batistei de care se descotorosise el. Murdărită şi aruncată, uitată acum, când nu mai era imaculată. Tatăl ei era risipitor. Tatăl ei era slab.

Bogdan merita mai mult.

Ea merita mai mult.

Valahia merita mai mult.

În gând, se întoarse pe munte, stătu în vârful lui, îşi aminti felul în care soarele o îmbrăţişase. Ea n-avea să se descotorosească nicicând de ţara ei aşa cum o făcuse tatăl său. Ea avea să o apere.

Un suspin ameninţa să-i scape. Ce putea ea să facă? N-avea niciun fel de putere.

Deocamdată, îşi jură ea. Nu avea niciun fel de putere *deocamdată.*

8

Radu îl urâse dintotdeauna pe Bogdan, îl ura pentru că fura timpul şi atenţia Ladei, îl ura pentru că îl trăgea de păr sau de ureche sau rânjea batjocoritor atunci când Radu îşi zgâria un genunchi şi nu se putea abţine să nu plângă.

Cel mai tare îl ura pentru că, în tot restul timpului, Bogdan nu-l băga în seamă.

Iar acum Bogdan îi furase doica lui Radu, lăsând o cochilie goală în urmă. Era numai vina lui Bogdan pentru că plecase. Şi mai trebuise să strice tot în urma lui.

Apartamentul lui Radu era un cavou sufocant pentru Bogdan. Doica lui plângea în jilţul ei, cu coşuleţul pentru cusut uitat lângă ea. Totuşi, Lada era şi mai rău. În mod normal, când ceva nu mergea aşa cum voia ea, devenea un torent de furie, o furtună care mătura totul în calea ei, stingându-se la fel de iute pe cât se stârnise.

Odată cu pierderea lui Bogdan, Lada devenise tăcută. Privind în gol. Calmă.

Asta îl îngrozea pe Radu.

El se strânse într-un colţ al grajdurilor, un loc întunecos, colbăit, unde numai cineva care ar fi căutat cu atenţie ar fi putut să-l vadă. Nimeni nu-l căuta pe Radu. Un păianjen coborî pe mâna lui, iar el îl ridică, punându-l cu blândeţe pe o grindă din lemn, unde avea să fie în siguranţă.

Doi ieniceri ţanţoşi îşi conduseră caii asudaţi şi tremurânzi în grajd. Radu privi cu ochii mijiţi cum îi şterseră cu folos, îi adăpară şi le dădură nutreţ proaspăt.

Când Mircea se întorcea de la călărit, întotdeauna sărea de pe cal, arunca frâul unui servitor şi ieşea. De asemenea, Mircea îşi biciuia caii, urmele mâniei lui de pe crupele lor însemnându-i ca fiind preferaţii lui. Odată, Radu îl

urmărise când nu era de faţă niciun grăjdar. Mircea pur şi simplu coborâse de pe calul care avea o tăietură lungă pe picior, din care curgea sânge, şi plecase.

Radu voia să-i urască pe toţi ienicerii din loialitate faţă de Lada, dar îi plăcea felul în care aveau grijă de animalele lor. De asemenea, îi plăceau coifurile lor caraghioase şi felul în care mereu aveau pe cineva alături. Nu vedeai niciodată un ienicer singur.

Cei doi bărbaţi vorbiseră cu voci coborâte, liniştitoare, în tot acel timp.

— Ai remarcat noul animal de-aici? întrebă unul, care era cu spatele la Radu.

Celălalt ienicer, un tânăr cu faţa ciupită de vărsat şi cu ochi negri, clătină din cap.

— O creatură sfioasă. Aş zice că este foarte preţios, dar mai trebuie să văd că cineva îl scoate la călărit. Păcat.

— A, te referi la cel palid? Cu ochii mari? Cu păr cârlionţat? Care se ascunde în cotlon?

Pe Radu îl cuprinse frica. Ei ştiau că e acolo. Oare ce aveau să-i facă?

— Da, acela! Pare o făptură tristă. Poate dacă s-ar împrieteni cu unele dintre celelalte animale… Ienicerul se îndreptă de spate şi întoarse capul, zâmbind cu ochi blânzi spre locul unde se ascundea Radu. Vrei să ne ajuţi cu caii?

Radu nu se clinti.

— Ăsta e foarte blând. Vezi?

Ienicerul îşi frecă obrazul de capul calului. Calul îi fornăi drept în faţă şi amândoi soldaţii izbucniră în râs.

— Vino, hai să-i cunoşti pe tovarăşii tăi de grajd.

Radu porni cu paşi târşâiţi şi se lipi de uşa boxei, cu privirea aţintită spre intrare.

Ienicerul îi întinse o ţesală.

— Poftim, fă-te util. Noi trebuie să ne aplecăm pentru a ajunge în părţile mai joase. Ajută-ne să ne cruţăm spinările care ne dor.

Ţesala se simţea grea în mâna lui Radu. Întinse mâna, şovăielnic, de-abia atingând calul. Fusese pregătit să călărească, dar Mircea comandase, ceea ce însemna că

Lada devenise răzvrătită şi competitivă, iar la Radu se ţipa tot timpul. Încă mai avea un semn la ceafă acolo unde Mircea îl biciuise odată. Mircea pretinsese că voise să dea în cai.

Ienicerul cu ochi blânzi îşi puse mâna peste a lui Radu, arătându-i cum să ţesale, cât de multă apăsare să folosească.

— Înţeleg că nu eşti grăjdar.

Radu clătină din cap, ţinând ochii în jos.

— O, ştiu cine este mica noastră creatură! Ienicerul cu faţa ciupită de vărsat rânji, arătându-şi strungăreaţă. Oare îi ţin pe toţi prinţişorii în grajd? Ce obiceiuri ciudate mai are şi Valahia asta! Să înţeleg că mănânci ovăz?

Radu îşi dădu seama că era tachinat, dar fără răutate, într-un fel jucăuş. Îndrăzni un zâmbet.

— Prefer prăjituri.

Ambii ieniceri râseră, unul bătându-l pe umăr. Spre deosebire de felul în care o făcea Mircea, aceasta fu doar o bătaie pe umăr şi nu o lovitură deghizată.

Radu îi ajută pe soldaţi la restul treburilor, punându-le câteva întrebări, dar în cea mai mare parte ascultând. Când terminară, ei îi propuseră ca în ziua următoare să se întâlnească mai devreme pentru a-i ajuta să plimbe caii. Practic, el se duse ţopăind în apartamentul său, fără suflu şi roşu la faţă de bucurie. Lada, din fericire, nu era acolo. Doica lui se afla în locul ei obişnuit. Radu se urcă în jilţul ei şi se cuibări lângă ea, punându-şi mâna la ceafa ei. Ea oftă, fără să se uite la el.

— Ştiai, o întrebă Radu, cu la fel de multă grijă ca atunci când pusese păianjenul pe grindă, că ienicerii sunt foarte importanţi în societatea otomană?

Doica lui se încruntă şi se uită la el pentru prima dată după multe zile.

— Ei sunt educaţi şi pregătiţi, ba chiar şi plătiţi. Toată lumea îi admiră. Azi am vorbit cu unul care mi-a spus că mama lui l-a dat la ieniceri pentru a-l salva de la o viaţă care l-ar fi rupt în bucăţi dacă ar fi trudit la solul stâncos. A spus… Radu se opri şi vocea îi deveni mai blândă. A spus

că îi era recunoscător. Că ăsta a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla. Are mereu suficientă mâncare şi o mulţime de prieteni şi bani de cheltuit atunci când vrea. A spus că este mai deştept şi mai puternic decât ar fi fost vreodată. Spune că se roagă zilnic, din recunoştinţă şi din iubire pentru mama lui.

Ienicerul nu-i spusese, de fapt, nimic din toate acestea. Însă doica îl strângea atât de tare de mână pe Radu, încât îl durea. Nu se clinti. Ea încuviinţă din cap şi-şi şterse ochii.

— Fii băiat bun şi dă-mi coşuleţul pentru cusut.

Radu se cuibări lângă ea şi privi cum mâinile ei tremurătoare deveneau tot mai sigure cu fiecare împunsătură.

*

Aerul era greu şi dens de umiditate, iar Radu păşea târând un băţ de-a lungul aleii pietruite din spatele castelului, care ducea la grajduri. Îngâna fericit un cântec, dar fu întrerupt brusc când cineva îl lovi cu palma peste ceafă.

— Unde te duci? îl întrebă Mircea.

Radu nu-i răspunse. Tăcerea era cea mai bună tactică cu Mircea.

Tatăl lor venea vijelios din urma lor, iar Radu se făcu şi mai mic. Nu-i mai vorbise tatălui său de… nici nu mai ştia de când. Ochii negri ai tatălui trecură peste el de parcă nici n-ar fi fost acolo. Apoi Vlad clipi şi într-un sfârşit se concentră asupra celui mai mic fiu al său.

— Radu?

Părea vag întrebător, de parcă ar fi istorisit nişte fapte pe care nu prea şi le putea aminti.

În spatele lui veneau câţiva boieri, cei mai mulţi din familia Dăneşti, vechii lor rivali. Andrei era cu ei, mergând iute şi retras, aşa cum era întotdeauna acum. Îmbrăcaţi pentru călărie, se opriră cu toţii, uitându-se lung la Radu.

Radu îşi dori ca ei să fi fost femei. Se descurca mai bine cu femeile. Bărbaţii erau aspri şi duri şi de neclintit în faţa

unui zâmbet scurt, strălucitor. Lada ar fi ştiut ce să facă. S-ar fi încruntat şi şi-ar fi ridicat nasul în vânt şi i-ar fi provocat pe oricare dintre ei să îndrăznească să se creadă mai bun decât ea. Radu se îndreptă de spate şi se prefăcu că era ea.

— Băiatul ştie să călărească? întrebă unul dintre cei mai bătrâni Dăneşti, pe un ton plictisit, dar cu o uşoară desfidere în glas.

Tatăl lui îl cântări pe Radu, cu o privire aspră.

— Fireşte că ştie.

Radu se grăbi în urma tatălui şi fratelui său. Îşi făcea griji că poate nu fusese invitat şi că avea să fie pedepsit, dar se îngrijoră şi mai mult gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă era aşteptat să vină şi el nu s-ar fi supus.

Prietenii lui, ienicerii, erau în fundul grajdului, aşteptându-l. Lazăr, cel care avea strungăreaţă şi râdea mereu, studie scena – şi expresia îngrozită a lui Radu – cu o căutătură iute. Radu călărise cu ei aproape în fiecare dimineaţă şi, sub supravegherea lor jucăuşă, începuse să se simtă confortabil, ba chiar priceput în şa. De asemenea, poate că le spusese prea multe despre familia sa. Îşi lăsă capul în jos în timp ce caii care fuseseră pregătiţi pentru partida de călărie erau scoşi din grajd. Pentru el nu era niciunul, ceea ce arăta limpede pentru toată lumea că nu existase intenţia ca el să facă parte din grup. Sau din nimic, la drept vorbind.

În timp ce Radu privea cum tatăl său urca pe cal şi sentimentul de ruşine se acumula şi ameninţa să se scurgă din ochii lui, Lazăr îşi drese glasul.

— Calul dumitale.

Îi întinse frâul şi dădu respectuos din cap, ca şi când Radu ar fi fost mai mult decât un băiat uitat.

Radu luă frâul, zâmbind, dar apoi închise gura repede şi imită formalismul detaşat al lui Lazăr.

— Mulţumesc.

Urcă pe cal cât de lin putu, stând drept în şa şi îmboldindu-şi calul să înainteze pentru a fi la acelaşi nivel cu al lui Mircea. Strânse în pumni curelele din piele, aşa

încât să nu-i tremure degetele. Grupul se îndreptă spre pădure, ţinând aproape în timp ce călăreau prin câmpul deschis.

Tatăl lui se uită spre el şi, ca şi când ar fi fost din nou surprins să-l vadă că există, îşi dădu seama de forma excelentă a lui Radu. Lui i se umflă pieptul de mândria de a fi acolo, călărind împreună cu tatăl şi cu fratele mai mare, în fruntea grupului de boieri. Unde îi era locul. Ridică bărbia şi mai sus şi îşi privi tatăl în ochi, anticipând un zâmbet.

— Să nu mă faci de râs, îi spuse tatăl, pe un ton lipsit de inflexiuni, înainte de a-i da pinteni calului, fără să-i mai arunce nicio privire.

Pieptul lui Radu se dezumflă, toată mândria şi speranţa lui devenind urâte şi acre în stomacul său. Restul drumului fu o corvoadă asudată şi supărătoare printre copacii plini de insecte zumzăitoare. Îşi lăsă calul să rămână în urmă, sfârşind aproape la coada grupului, alături de boierii mai neînsemnaţi, care mormăiau în sinea lor şi bârfeau, fără să ţină cont de prezenţa lui.

De două ori ramurile îi biciuiră faţa, lăsându-l cu usturimi. Dar nu plânse şi nu ieşi din formaţie. Ascultă conversaţiile din jur şi fu atent când plângerile erau cam prea făţiş îndreptate spre conducătorul grupului.

Nu făcea de râs pe nimeni. Rămânea neobservat şi invizibil.

Acesta părea să fie atât cel mai puţin, cât şi cel mai mult lucru pe care putea să-l facă pentru tatăl său.

9

Lada nu putea să respire în castel. O miasmă de teamă plină de nelinişte plutea peste toate. Oamenii se adunau în cotloane întunecoase, şoptind. Tatăl lor dădea banchet după banchet, încercând să-i împăciuiască pe boieri, care deveneau tot mai făţişi în ostilitatea lor. Pretutindeni unde mergea, era urmărită de priviri. Bogdan fusese un fel de scut – mereu alături de ea, întotdeauna obedient. De parcă nu fusese destul că-l pierduse pe el, mai pierduse şi iubirea şi adoraţia pe care o nutrise pentru tatăl ei.

Acum înţelegea cât de puţin îi păsa tatălui ei de Valahia. Tot ce făcea era pentru el, numai pentru a-şi apăra puterea cu orice preţ. Armura pe care îşi imaginase că i-o dăduse iubirea lui îi fusese înlăturată, iar fără ea era goală şi vulnerabilă. Fiecare zi era primejdioasă, fiecare zâmbet şi interacţiune riscantă. O mişcare greşită şi poate că ar fi renunţat şi la ea. Tatăl ei încă o privilegia şi bănuia că, în felul lui, ţinea cu adevărat la ea, însă dragostea lui era la fel de vrednică de dispreţ şi de slabă ca oricare altă făgăduială din şirul lui nesfârşit de legăminte politice mincinoase.

În acea vară urma să împlinească treisprezece ani. Mama ei se măritase la treisprezece ani.

Acum, Lada simţea mereu în gură gust de sânge şi de fier. Simţea gustul înfrângerii. Într-o seară, străbătând coridoarele în drumul ei spre cuhnie, un boier o îmbrânci din calea lui fără să-şi ceară măcar iertare. Acest lucru o făcu să se simtă mică şi lipsită de importanţă.

Era mică şi lipsită de importanţă.

Se duse în grabă în grădinile din spatele castelului, îşi vârî capul sub apă şi îşi clăti gura pentru a îndepărta totul. Nişte ţipete înăbuşite îi atraseră atenţia. Cunoştea prea

bine acel sunet, căci de obicei ea era cea care îl pricinuia. O dorinţă aprigă de a controla şi de a domina totul i se ridică în piept şi se porni ca o vijelie prin grădină, până dădu peste Radu şi atacatorul acestuia.

Mircea îl ţinea pe Radu de ceafă şi îl împingea tot mai adânc în ghimpii neiertători ai tufelor de trandafiri. Mircea era puternic şi îndesat ca tatăl lor, dar părul lui facial era încă neuniform. Uneori, Lada îl surprindea stând aplecat deasupra unui heleşteu şi trăgând de mustaţa lui rară, ca şi cum ar fi putut face ca simbolul statutului său să crească mai repede.

— Ce-ai auzit? întreba Mircea, şuierând printre dinţi, fără să-şi dea seama că nu e singur.

Radu ţipa în timp ce Mircea îl împingea tot mai tare.

— Nimic, nimic, insista Radu.

Fără să facă zgomot, Lada îşi scoase cuţitul din teacă, cel pe care îl purta mereu sub centură, şi îl ascunse la spate.

— Aici erai, spuse şi se încruntă. Tata a întrebat de tine.

Mircea se uită spre ea, cu chipul senin şi plăcut, de parcă n-ar fi fost prins torturându-şi fratele.

— A întrebat?

— Ceva legat de boieri.

Lada îşi ridică mâna liberă şi o flutură nepăsătoare. Era o minciună bună. Întotdeauna era *ceva* legat de boieri de care erau nevoiţi să se ocupe. Culese un trandafir şi îl duse la faţă. Detesta mirosul trandafirilor, dulceaţa lor atât de gingaşă. Voia o grădină de conifere. O grădină de pietre. O grădină de săbii. Îi zâmbi conspirativ lui Mircea.

— Părea supărat.

Mircea îi zâmbi şi el.

— Mereu e supărat.

— Poate că îi este căciula prea strâmtă.

— Poate că nădragii îi sunt prea mici.

— Poate, zise Lada, observând că Mircea slăbise strânsoarea pe gâtul lui Radu şi că acesta înţelesese să stea perfect nemişcat, ce se află *înlăuntrul* nădragilor este prea mic.

Mircea îi dădu drumul lui Radu, lăsându-şi capul pe spate şi izbucnind în hohote de râs. O prinse pe Lada de umăr, strângând prea tare.

— Ai grijă, surioară. Ai gura spurcată.

Îndreptă o lovitură aspră cu piciorul spre spinarea înclinată a lui Radu, apoi trecu grăbit pe lângă ei şi intră în castel. Mircea era rău la suflet. Lada îl văzuse chinuind câinii de la castel doar de dragul distracţiei, pricinuind durere fără niciun motiv. Nu înţelegea asta. De ce să faci ceva fără motiv? Nu avea nicio urmă de iubire faţă de el, dar avea o porţie zdravănă de fricǎ.

— Vino!

Lada îl eliberă pe Radu din tufă, cu mânecile agăţate şi sfâşiate de spini. Judecând după ţipetele lui, şi pielea îi era agăţată şi sfâşiată. Îl trase după ea, scoţându-l din grădină şi intrând pe poarta unui grajd abandonat, în care nu se găsea nimic în afară de copleşitoarea duhoare de fân putrezit. Toţi caii în plus care existaseră cândva fuseseră vânduţi pentru a acoperi datoriile tot mai mari ale tatălui lor. Cele mai multe dintre grajdurile principale erau ocupate de caii ienicerilor, ai boierilor şi ai datornicilor lor.

— Dacă Mircea îl găseşte pe tata, va şti că am minţit.

Lada se aşează pe jos, adunându-şi fusta sub ea. Radu îşi şterse nasul cu mâneca.

— De ce m-ai ajutat?

— De ce ai mereu nevoie de ajutor?

Exasperată, îi făcu semn să se aşeze alături de ea şi îi examină faţa. Tăieturile erau superficiale, nimic grav. Îi scoase câţiva spini din braţe, fără să se oprească la scâncetele lui. Nu era niciodată blândă sau tandră cu Radu, dar ce făcea era spre binele lui. El era prea delicat pentru această lume şi cu cât se schimba mai curând, cu atât mai uşor avea să-i fie traiul.

— Pentru ce era Mircea atât de mânios?

Radu îşi schimbă poziţia, îndepărtându-şi faţa de ea.

— Pentru nimic.

Îl apucă de bărbie şi îl obligă să se uite la ea. O rază rătăcită de lumină ilumină urechile lui Radu, iar ea resimţi

pierderea lui Bogdan şi singurătatea ei ca pe o durere în stomac. Oftând, îl cuprinse pe Radu cu un braţ şi îl trase mai aproape. Oare tatăl lor avea să-l îndepărteze şi pe Radu? Oare avea să-l lase pe Mircea, copilul cel mai mare şi cel mai privilegiat, să-l omoare?

Ziua palidă de primăvară era răcoroasă, iar părul ei ud o făcu să se înfioare.

— Trebuie să te ţii departe de Mircea, îi spuse. E mai rău decât şoimul tatei şi mult mai nătâng.

Radu îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Şi mult mai urât.

— Şi cu mult mai probabil să aibă purici.

O vreme rămaseră tăcuţi, respirând împreună, apoi Radu vorbi:

— Eram ascuns după draperii. L-am auzit vorbind cu un boier din familia Dăneşti.

În cei cincisprezece ani înainte ca tatăl lor să preia tronul, existaseră zece prinţi, alternând între două familii: neamul Basarabilor, acum în afara disputei, neavând moştenitori majori, şi neamul Dăneştilor. Familia Dăneşti nu era mulţumită de uzurpatorii Drăculeşti, mai întâi Alexandru, unchiul Ladei şi al lui Radu, iar acum tatăl lor. Şi, după cum istoria o dovedea, să fii prinţ era o poziţie foarte precară în Valahia.

— De ce vorbea cu Dăneştii?

Radu se foi, iar Lada îşi dădu seama că îl strângea atât de tare de umăr, încât îl durea. Îi dădu drumul şi el îi răspunse:

— Se zvoneşte de o coaliţie a boierilor. L-au pomenit pe Huniade.

Lada simţi cum o furnică pielea. Huniade era conducătorul militar al Transilvaniei şi Ungariei, ţările cu care se învecinau la vest şi ale căror graniţe se schimbau constant. În vreme ce tatăl lor jurase să lupte contra otomanilor, Huniade chiar *o făcea.* Îl învinsese pe sultan de nenumărate ori.

Lada nu se putuse hotărî niciodată ce să creadă despre Huniade. Simţea că era o ameninţare la adresa puterii

tatălui ei, dar nu putea să nu vadă că el era bărbatul care ar fi trebuit să fie tatăl ei. Asculta convorbirile când putea, fura scrisorile şi hărţile adnotate ale tatălui ei şi studia strategiile lui Huniade. Era fascinant. Lupta ca un câine turbat în momentele cele mai neaşteptate şi apoi dispărea pentru a-şi hărţui iar inamicul mai târziu. Chiar şi cu un număr mai mic de soldaţi şi cu forţe inferioare, de obicei îi învingea pe otomani.

Era aliatul Drăculeştilor, dar era şi periculos şi nu privea cu bunăvoinţă făţărnicia tatălui ei.

— Credeam că boierii susţin legăturile cu otomanii. L-au încurajat pe tata să le ceară ajutorul.

— Cei mai mulţi boieri nu sunt mulţumiţi. Ei văd cât de încununate de succes sunt campaniile lui Huniade împotriva sultanului. Acum vor cu toţii să se alieze numai cu el. Se vorbeşte de o promisiune în căsătorie.

Lada înlemni.

— A cui? întrebă, deşi cunoştea răspunsul.

— A lui Matei, fiul lui Huniade.

O durere ascuţită sub unghii o preveni pe Lada că zgâria atât de tare podeaua din lemn putrezit, încât aşchiile o înţepau în palme. Urma să se mărite spre a garanta un avantaj pentru altcineva. Şi când alianţa avea să se năruie, aşa cum se întâmplă cu toate alianţele, urmau să se descotorosească de ea. Va fi închisă într-o mănăstire, abandonată şi izolată.

O imagine a mamei ei, aproape uitată de când îi părăsise, se ivi în mintea Ladei. Îi fu silă de amintirea acelei femei. Lipsită de putere. Dărâmată. O alianţă abandonată o făcuse prizonieră în casa altcuiva, în ţara altcuiva.

Lada strânse mâna în jurul aşchiilor şi picături calde de sânge îi curseră în palmă, acoperind cicatricea din jocul ei de-a căsătoria cu Bogdan. N-avea să existe nicio căsătorie fericită între egali pentru ea, cu nimeni care să fie de acord ca ea să conducă.

— Eu nu mă voi căsători *niciodată.*

Radu îi deschise palma şi încercă să-i smulgă aşchiile.

Ea îl lăsă. Era mult mai blând cu rănile ei decât fusese ea cu ale lui.

— De unde ştii toate astea?

Îl privi mirată. Presupusese că Radu îşi petrecea zilele visând. Ochii lui mari aveau un fel plăcut de a privi absent, de parcă el nici n-ar fi fost conştient de conversaţiile care aveau loc drept în faţa lui. În vreme ce Lada era obsedată de tactici şi de Huniade, neglijase cu multă sârguinţă intrigile boierilor. Acum înţelegea că asta era o greşeală.

— Oamenii uită că eu ascult. Întotdeauna ascult.

— Ar trebui să-i spunem tatei despre planurile lui Mircea.

Radu rămase complet nemişcat, cu capul în jos. Lada nu trebuia să-i vadă expresia de pe chip pentru a-şi da seama cum arăta. Îngrozit.

— Va fi furios. Şi Mircea mă va ucide. Mi-e frică de moarte.

— Cu toţii murim la un moment dat. Şi nu-l voi lăsa pe Mircea să te omoare. Dacă va fi cineva care să te omoare, aceea voi fi eu. Ai înţeles?

Radu încuviinţă din cap, lipindu-se de ea.

— Ai să mă aperi?

— Până în ziua în care eu te voi omorî.

Îl împunse cu un deget în coaste, acolo unde se gâdila cel mai tare, iar el chiţcăi, râzând de durere. Căutătura pe care el i o aruncă fu una pe care ea o recunoscu – aceeaşi căutătură disperată, flămândă, pe care obişnuia ea să i-o arunce tatălui lor. Radu o iubea şi voia ca ea să simtă acelaşi lucru pentru el. Pentru prima dată de când el apăruse în viaţa ei, paşnic, frumos şi inutil, ea găsi că Radu era interesant. Poate chiar folositor. Şi, mai mult decât atât, în lipsa lui Bogdan, ea simţi că, din nou, cineva îi aparţinea.

10

Zgârieturile de pe faţa şi braţele lui Radu de la atacul lui Mircea din grădină deveniseră doar nişte dungi roşii subţiri. O minţise pe doică, spunându-i că se împiedicase şi căzuse într-o tufă. Niciodată nu obţinuse nimic pârându-l pe Mircea.

Dar de data aceasta… de data aceasta poate că avea să obţină. Lada îi spusese să vorbească cu tatăl lor. Şi putea să o facă.

Voia să o facă.

Radu se plimba neîncetat în odăile lor. Informaţiile pe care le avea despre faptul că Mircea conspira cu boierii urma să-i lovească pe toţi duşmanii lui Radu. Pe Mircea, în primul şi în primul rând. O, şi lui Radu avea să-i facă plăcere să-l vadă căzând în dizgraţie. Şi cei din familia Dăneştilor erau principalii agresori din spatele coaliţiei, aşa că dacă erau pedepsiţi sau ostracizaţi, asta avea să-i afecteze pe Andrei şi pe Aron.

Fireşte, Andrei şi Aron îl evitau acum, evitau aproape pe toată lumea. Erau deja proscrişi la curte după falsa lor fărădelege şi pedeapsa lor adevărată. Dar Radu se temea că într-o bună zi ei aveau să ajungă la el. O convinsese pe doica lui să facă nişte aranjamente pentru servitorul care îl ajutase, astfel încât acesta să fie trimis cu o familie în Transilvania, ca nu cumva băiatul să dea în vileag înşelătoria lui Radu. Se minţea singur că lui Emil îi era mai bine aşa, dar ştia că fusese pe de-a-ntregul egoist.

Dar sub toate celelalte motivaţii – dorinţa de a-i face rău lui Mircea, de a-i pedepsi pe Dăneşti – se afla una singură: dacă Radu, în mod eroic, scotea la iveală complotul, tatăl lui avea să-l vadă în cele din urmă. Avea să ştie că Radu era deştept, că Radu era valoros. Iar Lada avea să fie

mândră.

Lada intră în iatac, uitându-se urât la el.

— Stai jos! Mă faci să ameţesc.

El nu se aşează, prea roşu la faţă de bucurie.

— Am de gând să-i spun tatei despre Mircea şi despre coaliţia boierilor. Va fi atât de mândru de mine!

— Va fi furios.

— Nu pe mine.

— Îţi închipui că-ţi va mulţumi? Că te va îmbrăţişa cu căldură, încântat să audă că propriul său fiu complotează împotriva lui? Eşti un prost!

Toate speranţele lui Radu se năruiră. Clătină din cap.

— Va fi bucuros să ştie! Îmi va mulţumi!

— Nu avem cum să prezicem întotdeauna cum va reacţiona tatăl nostru.

Privi în colţ, unde sub jilţ se afla coşuleţul pentru cusut al doicii. Doica obişnuia să-i cârpească ciorapii lui Bogdan, blestemându-l pentru că îi strica atât de repede. Nu mai avea această sarcină.

Sumbra conştiinţă a realităţii îl cuprinse pe Radu.

— Eşti geloasă. Vrei ca tata să te vadă numai pe tine.

Lada râse cu amărăciune.

— Nu vreau ca tata să mă vadă oferindu-i o conspiraţie care să-i scadă şi mai mult puterea. Însă tu eşti bine-venit s-o faci.

Şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Mai târziu în acea zi, Radu o găsi stând în picioare pe marginea îngustă a zidului care înconjura donjonul.

— I-ai spus? îl întrebă, fără să-şi privească fratele.

Radu nu-i răspunse.

— Laşule! Dar se aplecă, astfel încât el să poată sta alături de ea. Ne vom gândi la o cale de a-i dezvălui adevărul fără să te amestecăm pe tine. Nu vrei să-i atragi atenţia tatei ca făcând parte din asta.

— Dar cum?

— Ne trebuie puţin timp. Avem informaţiile, ceea ce înseamnă că avem puterea. Trebuie să ne gândim la…

Se opri, mijindu-şi ochii spre ceva aflat în depărtare.

Un bărbat călărea pe strada principală, înconjurat de soldaţi. Pe măsură ce se apropie, Radu văzu că zâmbeşte, cu o mână ridicată într-un gest de prietenie. Oamenii săi, hotărâţi şi căliţi, cu mâinile stăruind pe lângă săbii, promiteau cu totul altceva. Mai multe steaguri, pe care Radu nu le recunoscu, atârnau fără vlagă pe vârfurile de catarg pe care le duceau cei din ariergardă.

— Cine este?

— Huniade, răspunse Lada, iar numele îi ieşi de pe buze ca un blestem.

Priviră din donjon şi, cu toate că Radu ştia că ar fi trebuit să-l urască pe Huniade, se trezi cuprins de veneraţie. Huniade călărea în regatul altui bărbat, iar oamenii pe lângă care trecea zâmbeau şi îi făceau plecăciuni. Când tatăl lui Radu era pe cal, călărea cocoşat şi aplecat în faţă. Fie pentru a ajunge mai repede, fie pentru a se face o ţintă mai mică, Radu nu-şi dădea seama. Huniade stătea drept în şa, cu umerii traşi în spate, afişându-şi pieptul ca pe o sfidare în faţa săgeţilor asasinilor.

— E prea târziu acum pentru noi, zise Lada. Toate informaţiile tale sunt inutile acum.

Radu îşi simţi pleoapele grele de ruşine. Nu reuşise niciodată să se facă folositor tatălui său, iar acum, din pricina laşităţii sale şi a tărăgănelii, dăduse greş încă o dată.

Lada se întoarse spre uşă.

— Ei bine, putem la fel de bine să vedem ce soartă aduce cu el teroarea transilvană.

Radu se împiedică în graba lui de a ţine pasul cu Lada când ea se năpusti pe treptele turnului şi intră în marea sală înainte de sosirea lui Huniade. Se opri la intrare şi Radu se strecură pe lângă ea, găsind un cotlon întunecat unde adeseori stătea neobservat. Ea îi dădu un cot în coaste şi el îi făcu loc şi ei.

Câteva minute mai târziu, tatăl lor intră precipitat. Căciula îi stătea strâmb, iar mustaţa era de curând

răsucită, căci Radu simţea mirosul de pomadă. Se aşeză pe tronul său împodobit, potrivindu-şi căciula şi respirând greoi.

Asuda.

În acel moment, Radu ştiu că tatăl său nu mai avea controlul asupra Valahiei. Poate că nici nu-l avusese vreodată. Radu simţea pe limbă, greu, gustul înţepător al pomezii parfumate a tatălui lor, în timp ce Ioan Huniade păşi încrezător în încăpere.

— E magnific, şopti Radu.

— E sfârşitul nostru, răspunse Lada.

*

Când tatăl lor îl trase din pat, Radu fu convins că visa. Se îmbrăcă adormit, la lumina unei lumânări, în vreme ce tatăl lui murmura nerăbdător. Ştia că era un vis, deoarece tatăl lui nu mai fusese niciodată până atunci în camera sa, nu-l ajutase niciodată să se îmbrace şi nici nu-l întrebase dacă îi era destul de cald. Radu avea doisprezece ani, era destul de mare să se îmbrace singur, dar îl lăsă pe tatăl lui să-l ajute.

Nu avea să-şi întrerupă visul, nu de bunăvoie.

Abia când ieşiră în aerul rece al nopţii şi sosi şi Mircea cu caii, îl cuprinse panica. El şi Lada fură urcaţi în şei, deşi se puteau urca şi singuri. Mai mulţi ieniceri aşteptau în apropiere, iar caii acestora fornăiau şi scoteau aburi.

— Unde mergem? întrebă Radu în şoaptă.

Nimeni nu-i spusese să tacă, dar deasupra lor atârna o negură de taină şi ameninţare, iar el nu voia să o tulbure.

Nimeni nu-i răspunse.

Caii porniră înainte, alături de un car cu provizii aflat în mijlocul grupului şi înconjurat de ieniceri. Radu privi peste umăr şi îl văzu pe Mircea stând în picioare, cu o torţă în mâini, privindu-i cum pleacă. Rămânând în urmă. Zâmbind.

Radu se înfioră. Nu îi fusese frică până ce nu văzuse privirea de triumf de pe chipul lui Mircea. Niciun lucru care-l făcea pe fratele său mai mare să pară atât de fericit nu putea fi ceva bun.

Pe măsură ce prudenţa i se domolea, Radu aţipea şi se trezea în şa, tresărind speriat de mai multe ori, încât aproape că alunecă. O dată, o mână fermă îl sprijini, şi îl descoperi pe Lazăr alături de el, ţinând de frâie calul lui Radu şi pe al său. Alinat, Radu se cuibări mai bine în mantia sa şi adormi în cântecul de leagăn al potcoavelor şi în fâșâitul pielii.

*

Îşi ridicară tabăra mult după răsăritul soarelui. Grupul lor era mic. Mai mulţi ieniceri, câţiva servitori, un căruţaş pentru carul cu provizii, Lada şi tatăl lor.

Radu îşi frecă ceafa dureroasă, apoi îşi dădu seama cu o tresărire că doica lor nu era cu ei.

— Lada! O trase de mânecă, întrerupându-i apriga încercare de a-şi împleti cosiţa. Au uitat-o pe doică!

Ea îi aruncă o căutătură urâtă, cu ochii roşii şi mici de epuizare. Privi tabăra din jurul lor cu precauţie, urmărind mişcările soldaţilor.

— Ea nu vine.

Radu înghiţi pentru a scăpa de nodul din gât. Nu existase nicio zi fără doica sa. Aici, cu tatăl lui, dar nu şi cu doica? Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când se aventurase pe gheaţă şi simţise cum aceasta se crăpa sub el, ameninţând să-l scufunde în teroarea îngheţată.

— Dar cât timp vom fi plecaţi?

Lada trecu de el şi smulse bocceaua cu lucrurile ei din braţele lui Lazăr.

— Asta este *a mea,* rosti ea scurt. *Niciodată* să nu te atingi de lucrurile mele.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre cortul tatălui lor.

Lazăr se înclină exagerat de mult, apoi îi făcu lui Radu cu ochiul.

— Fermecătoare fată, sora ta.

Radu schiţă un zâmbet pentru prima dată în acea zi.

— Ar trebui s-o vezi după ce a dormit suficient.

— E mai drăguţă?

— A, nu, mult mai rea.

Râsul lui Lazăr îl făcu pe Radu să se simtă mai în largul său. Lazăr îi făcu semn să-l urmeze, iar el se supuse şi merse să-i ajute pe ieniceri să descarce şi să amenajeze eficient tabăra lor simplă.

*

Călătoriră aşa mult mai multe zile decât s-ar fi gândit Radu să socotească. La început, se îngrijoră gândindu-se la ce va zice tatăl lui despre cum îşi petrecea timpul, dar tatăl lui nici măcar nu vorbea cu el sau cu Lada. Îşi purta supărarea în încruntarea frunţii, înfăşurată mai strâns decât mantia în jurul lui.

Murmura, exersând un soi de cuvântare, îndepărtând cu o fluturare din mână pe oricine se apropia prea mult.

Aşa că Radu era liber să călărească împreună cu ienicerii. Îi plăceau glumele neschimbătoare, poveştile exagerate, calmul şi uşurinţa cu care călăreau, ca şi când nu fugeau – ceea ce bănuia Radu că se întâmpla de fapt, cu toate că nimeni nu voia să-i spună –, ci mai curând se aflau într-o aventură.

— Sora ta călăreşte ca un bărbat, îi spuse într-o zi unul dintre soldaţi, un bulgar taciturn, cu o cicatrice veche care îi brăzda bărbia, în timp ce traversau o vale stâncoasă.

Radu ridică din umeri.

— Au încercat să o înveţe să călărească precum o doamnă, dar a refuzat.

— Aş putea să o învăţ eu să călărească precum o doamnă, propuse bulgarul, pe un ton schimbat.

Unii dintre ceilalţi ieniceri râseră, iar Radu se foi stingherit, convins că îi scăpase ceva, dar neştiind sigur ce anume.

— Prea tânără, zise Lazăr nepăsător.

— Prea urâtă, adăugă alt soldat.

Radu aruncă o căutătură cruntă, dar nu-şi dădu seama care o spusese. O privi pe sora sa călărind semeaţă şi mândră şi singură.

— V-ar putea înfrânge pe oricare din voi, spuse el.

Soldaţii râseră, iar Radu se încruntă.

— Vorbesc serios. Pe oricare dintre voi.

— E *fată,* spuse bulgarul, ca şi când aşa se încheia discuţia.

— Şşşt! Lazăr clătină din cap. Cred că nimeni nu i-a spus asta. N-am vrea să o audă de la noi.

Rânji înspre Radu, atrăgându-l în glumă, iar Radu zâmbi, deşi nu-i era la fel de la îndemână precum îi erau de obicei zâmbetele adresate ienicerilor.

*

După aceea, Radu îşi petrecu mai mult timp călărind alături de Lada. Ea se prefăcea că nu observă, dar îşi ţinea umerii ceva mai relaxaţi când el era lângă ea. Îşi ducea deseori mâinile spre o punguţă din piele legată la gât şi vârâtă sub guler. Radu se întreba ce se afla în ea, dar ştia că era inutil s-o întrebe.

Se îndreptau spre sud, prin Bulgaria, evitând cu grijă oraşele atunci când îşi alegeau drumul peste văi şi terenuri abrupte. Radu adunase destule informaţii pentru a şti că se îndreptau spre Edirne, capitala Imperiului Otoman. Cu cât se apropiau mai tare, cu atât mai adânc se strângea tatăl lor în mantia sa. Vorbea numai atunci când era nevoit, aruncându-le priviri pline de îngrijorare Ladei şi lui Radu peste focul pe care îl aprindeau seara.

— Îi trimit înapoi, zise câteva seri mai târziu. Nu-i vreau cu mine. Ne încetinesc, iar băiatul este prea slab să călătorească atât de departe. A fost dintotdeauna gingaş.

Radu nu-şi dădu seama la cine se referea tatăl lor până ce toţi ienicerii nu se întoarseră spre el şi Lada. Cu ce greşiseră? Radu îşi păstrase numai pentru el dorul de casă şi de doica sa. Cu siguranţă nimeni nu-l observase plângând în taină în primele două seri. Călărise fără să se plângă, ajutase la ridicarea şi la desfacerea taberei, făcuse totul cum trebuia!

Se aşteptase ca Lada să protesteze la respingerea tatălui lor, dar ea rămase tăcută, fixând focul cu privirea. Tatăl se uita oriunde, numai la ei nu, iar chipul său era o mască în întuneric.

Lazăr puse o mână pe umărul lui Radu.

— Radu se descurcă foarte bine. Călăreşte ca un soldat experimentat. În plus, nu ne putem permite să irosim un străjer pentru el. Ospitalitatea sultanului este fără seamăn. Nu aţi vrea să vă lipsiţi copiii de şansa de a se bucura ei înşişi de generozitatea lui.

Tatăl lui Radu pufni şi îşi întoarse faţa, privind lung în noapte.

— Prea bine. Mi-e totuna.

Se retrase în cortul său, şi tot restul călătoriei nici nu li se mai adresă, nici nu se uită la ei. Radu încercă să o întrebe pe Lada ce părere are, dar şi ea era tăcută şi preocupată.

Când în sfârşit trecură de coama unui deal şi văzură oraşul Edirne întins sub ochii lor, pe Radu îl cuprinse un sentiment de bucurie şi uimire. Clădirile erau din piatră albă, cu acoperişuri roşii. Prin oraş şerpuiau străzi mărginite cu copaci de un verde primăvăratic, şi toate duceau spre o clădire cu o turlă atât de înaltă, încât Radu fu surprins că nu ajungea până în albastrul cerului. Acoperişul ei era alcătuit din mai multe cupole, iar o a doua turlă, mai scundă, se înălţa să-i întâmpine, urându-le bun venit.

În apropiere se găsea o clădire impunătoare, cu exteriorul în dungi de cărămidă roşie şi piatră albă, însă Radu nu-şi putea lua ochii de la turlele care se întindeau atât de încrezătoare spre cer.

Ajunseseră.

11

1448: Edirne, Imperiul Otoman

Vlad mergea în urma sultanului Murad, pe jumătate aplecat de spate din pricina faptului că făcea plecăciuni atât de des. Lada privea cu o prudenţă resemnată. Radu era alături, agăţându-se de ea ca un copil mic. Fusese nevoită să-i desprindă mâna încleştată pe braţul ei, acolo unde îi mototolea mâneca rochiei sale frumoase. El se purtase ca şi când călătoria lor era o distracţie şi se împrietenise cu soldaţii. Cu soldaţii *duşmani.* Radu era un prost. Nu călătoriseră până aici, ci *fugiseră.* Lăsând tronul în mâinile nerăbdătoare ale lui Mircea.

Mircea, care demult se linguşea pe lângă boieri şi Huniade. Mircea, care promisese să păstreze titlul de prinţ în aşteptare până la întoarcerea tatălui său.

Lada n-avea nici cea mai mică urmă de îndoială că tatăl ei urma să aibă nevoie de o oştire ca să se poată întoarce, şi nu doar împotriva boierilor şi a lui Huniade.

Preţ de câteva ore preţioase, Lada nutrise visul că poate l-ar fi putut găsi acolo pe Bogdan, dar toate speranţele i se năruiseră. Fuseseră întâmpinaţi cu odăi pregătite special pentru ei. Închisori bogate, parfumate şi pline de perne, din care nu li se permisese să iasă în ultimele două zile. Vlad umblase atât de mult încoace şi încolo, murmurând şi exersând cuvântări, încât cămaşa de mătase îi era îmbibată de sudoare. Radu privise ţintă pe fereastra a cărei ramă era din metal răsucit şi în formă de viţe. Lada îşi urmărise tatăl, ale cărui iţe plesniseră. Numai una rămăsese. O singură iţă pe care el spera cu disperare să o înfăşoare în jurul sultanului şi al sprijinului său nestatornic.

Îl trase pe Radu de mână pentru a-l face să meargă mai iute, astfel încât să poată ţine pasul cu grupul de adulţi. Nu aceasta era purtarea la care se aştepta Lada de la Vlad Dracul. De la tatăl ei. De la un dragon. Un dragon nu se târa pe burtă în faţa duşmanilor, cerşindu-le ajutorul. Un dragon nu jura să scape lumea de necredincioşi ca apoi să-i invite la el acasă. Un dragon nu fugea din ţara lui în toiul nopţii ca un criminal.

Un dragon ardea totul în jurul lui, până ce era purificat în cenuşă.

Grupul se opri pe un balcon care dădea spre o piaţă pavată cu un mozaic complicat din vârtejuri de dale de un albastru intens şi galbene. Edirne era minunat – împodobit şi măreţ, dar cu o eleganţă ameţitoare în toate. Lada îşi abătu singură atenţia, închipuindu-şi cum l-ar rade ea de pe faţa pământului.

— Rămâne stabilit, atunci, zise sultanul, fără să se uite la tatăl lor în timp ce vorbea.

Ochii săi erau nişte puncte negre sub sprâncenele cărora li se dăduse cu grijă formă şi care deveneau argintii odată cu vârsta. Era înveşmântat în mătăsuri, cu un turban enorm pe cap. Îşi mângâie mustaţa care se unea cu barba, cu degetele care sclipeau de la inelele împodobite cu pietre preţioase.

— Te trimit înapoi cu o gardă de ieniceri şi cu sprijinul absolut al tronului otoman. Veţi plăti un tribut anual de zece mii de ducaţi din aur şi cinci sute de recruţi ieniceri pentru a onora sprijinul nostru, şi veţi avea grijă ca interesele noastre să fie apărate de-a lungul graniţelor ungureşti şi transilvane.

Lada încetă să mai asculte în timp ce tatăl ei făcea plecăciuni şi promisiuni şi îşi exprima recunoştinţa. Sultanul plecă, lăsând în urmă pe unul dintre vizirii săi, Halil Paşa, pentru a pune la punct amănuntele înţelegerii.

Nu-i mai păsa. În pofida frumuseţii sale, Edirne era necunoscut şi rece, pământul de sub tălpile ei străin şi nepăsător. De cinci ori pe zi, o voce de undeva din apropierea ferestrei sale striga un cântec într-o limbă pe

care nu o cunoştea, notele sale imposibil de evitat înfigându-se în ea. Radu devenea entuziasmat ori de câte ori auzea cântecul. Lada îşi astupa urechile.

Valahia era acolo, undeva. Valahia ei. Cu toate că îl dispreţuia pe tatăl ei pentru slăbiciunea lui, cel puţin aceasta avea să o ducă iar acasă.

Mai mulţi soldaţi târau în centrul pieţei doi bărbaţi legaţi. Lada observă o serie de orificii în pământ, iar dalele care le înconjurau erau pătate de ceva închis la culoare. Prizonierii fură întinşi pe jos, lângă orificii. Un bărbat înveşmântat într-o robă largă de culoarea levănţicii, cu un turban roşu aprins în care avea înfiptă o pană, pătrunse în piaţă. Mai mulţi soldaţi, care cărau doi dulapi din lemn ascuţiţi, îl urmau.

— Ah!

Halil Paşa întrerupse elogiul nesfârşit al lui Vlad la adresa sultanului. Deşi tatăl ei era prinţ şi Halil Paşa doar un umil echivalent otoman al unui nobil, celălalt bărbat se purta de parcă Vlad ar fi trebuit să-i arate respect. Şi Vlad asta şi făcu.

Halil Paşa flutură din mână spre piaţă.

— Iată-l pe grădinarul-şef.

Lada se întrebă dacă nu înţelesese ea greşit. Bărbatul nu arăta nici pe departe a grădinar şi în piaţa goală nu era niciun fel de plantă.

Halil Paşa nu-şi mai lua ochii de la piaţă.

— Ca o favoare în plus, curtea noastră va veghea la educaţia copiilor voştri.

Tatăl ei păli.

— Sunteţi prea generoşi. N-aş putea să accept o asemenea ofertă.

— Este plăcerea noastră să-i învăţăm.

Vlad privi spre piaţă, unde cei doi bărbaţi legaţi fuseseră dezbrăcaţi de veşminte. Întâlni privirea întrebătoare a Ladei şi făcu ochii mari, arborând o expresie pe care ea nu o mai văzuse niciodată.

— Radu, în acest caz, zise el repezit. Fata este menită să meargă la o mănăstire. Este prea îndărătnică şi se opune

învăţatului, şi oricum, este păcat să risipeşti educaţia pe o femeie.

În mod normal, o asemenea afirmaţie ar fi scos-o din sărite pe Lada, dar îi pierise curajul la vederea chipului tatălui ei. Anul trecut se aventurase spre abator, atrasă de ţipetele porcilor. Se aşteptase ca ei să ţipe numai când erau omorâţi, dar, în schimb, începuseră să urle, dându-şi ochii peste cap îngroziţi, numai la mirosul sângelui ce provenea de la fraţii lor.

Aceasta era expresia care pâlpâia sub trăsăturile calme ale tatălui ei, trădat de albul ochilor ce se arăta în jurul irisurilor sale negre.

— Hm! Halil Paşa îşi mângâie gânditor barba deasă. Ne-ar displăcea un mariaj nefericit care să vă îndrepte loialitatea către Apus. Aveţi un trecut marcat de uitarea promisiunilor. În plus, fata vorbeşte perfect limba turcă; am observat că înţelege toate discuţiile noastre. În educaţia ei s-au investit timp şi atenţie. Multă *grijă.* Copiii noştri sunt cele mai scumpe bogăţii, nu-i aşa? Sultanul îl voia pe Radu, dar eu insist să-i educăm pe amândoi.

Tatăl ei înghiţi cu dificultate, privind-o în continuare pe Lada. Apoi se întoarse şi încuviinţă din cap.

— Rămâne stabilit, atunci, zise Halil Paşa. Îi vom ţine aici pe Radu şi pe Vladislav, astfel încât ei să fie în siguranţă în vreme ce voi nu veţi uita să ne serviţi interesele de pe tronul Valahiei.

Radu se uită la Lada, încercând să pună cap la cap ce auzise. Lada înţelegea perfect ce spunea acel bărbat. Vieţile lor erau valoroase numai în măsura în care tatăl lor făcea ce i se spunea. Şi în loc să-l ia doar pe Radu, Halil Paşa ştiuse ce preţuia mai mult tatăl ei.

Toţi acei ani în care se străduise să câştige dragostea şi aprobarea tatălui ei o aduseseră aici.

O făcuseră prizonieră.

Otomanii ţineau toate iţele şi le înfăşuraseră în jurul gâtului lui Vlad. Lada ştiuse că mariajul ei, viitorul ei, era un instrument de negociat, însă niciodată nu se gândise că însăşi scânteia vieţii era ceva de negociat, ceva cu care să

se facă troc. Şi că tatăl ei avea să fie atât de dispus să facă întocmai asta.

— Ah! Ei sunt gata. Educaţia voastră începe acum, copii. Priviţi, grădinarul retează trădarea.

Priviră cum grădinarul făcu o mică spintecătură în fiecare bărbat şi apoi, cu o eficienţă exersată, înfipse dulapii lungi de lemn. Bărbaţii fură ridicaţi în aer, iar parii introduşi în găurile din pământ. Lada văzu cum propria greutate a oamenilor îi trăgea încet spre pământ, împingând dulapii tot mai sus de-a lungul şirei spinării, până când în cele din urmă le ieşiră prin gâtlej.

Nu îşi întoarse privirea, dar ceva îndărătul ochilor ei se modifică şi schimbă scena. Trebuia să o vadă diferit. Aceşti bărbaţi nu erau adevăraţi. Nu contau. Asta nu era real. Ţipetele lor distrăgeau atenţia. Ea încerca să gândească. Trebuia să se concentreze asupra iţelor ei. Strânse în pumn punguţa de la gât şi privi fix spre bărbaţi, până ce aceştia se transformară în forme neclare. Da. Nu erau adevăraţi.

Simţi cum Radu o strânge de mână, îl auzi icnind printre suspine. Văzu chinul scris pe fruntea tatălui ei. Oricare ar fi fost înţelegerile tainice pe care sperase el să le înfăptuiască odată cu acest nou tratat, nu mai putea să acţioneze. Comisese greşeala fatală de a-şi iubi copiii – sau pe Lada, cel puţin – îndeajuns cât să fie folosiţi împotriva lui.

Iubire şi viaţă. Lucruri care pot fi date şi luate într-o secundă, toate în căutarea puterii. Ea nu putea să-şi evite propria scânteie de viaţă. Iubirea, totuşi…

Lada dădu drumul mâinii lui Radu.

Se îndepărtă cu un pas de el şi privi cum grădinarul îşi termină treaba.

*

Lada se ura pentru asta, dar îi plăcea mâncarea. Cărnuri delicat condimentate, cu sosuri răcoritoare, legume prăjite, fructe proaspete – fiecare îmbucătură de care se bucura o simţea ca pe o trădare. Trebuia să-i fie dor de tot

ceea ce însemna Valahia. Trebuia să deteste tot ce era legat de Edirne.

Dar, o, dulceaţa fructelor! Poate că, la urma urmelor, avea o părticică din Eva în ea.

Şi veşmintele erau de o mie de ori de preferat. O robă *entari* subţire se purta peste fuste ample şi tunica ţesută. Totul era viu colorat şi moale, mult mai puţin restrictiv şi scorţos faţă de moda din Târgovişte. Puteai să te mişti mai uşor în ele. Să respiri mai uşor.

Ar fi trebuit să fie mai greu de respirat acolo, înconjurată de aerul duşmanilor. Lada se răzvrătea cum putea, purtând părul despletit în loc să-l poarte elegant acoperit precum era moda, nerenunţând la încălţările ei valahe şi păstrându-şi punguliţa preţioasă legată la gât şi ascunsă în dreptul inimii.

Căci mâncarea şi veşmintele nu ar fi putut nicicând să înlocuiască ceea ce lăsase ea în urmă, şi nu avea să uite niciodată.

Acum, mânca dintr-un bol curmale, sugându-le cât mai zgomotos cu putinţă pentru a-şi enerva preceptorul. În prezent, îi instruia cu privire la structura militară a imperiului. Ceea ce era mai bine decât instrucţia religioasă, dar tot odios.

— Prin ce se deosebesc spahiii de ieniceri?

Radu îşi încruntă fruntea, în vreme ce încerca să facă ordine în informaţiile pe care le căpătau.

Preceptorul părea plictisit. Întotdeauna părea fie plictisit, fie supărat. Era singurul lucru pe care simţea Lada că îl aveau în comun.

— Spahiii fac parte din garnizoanele locale, sunt cetăţeni ai Imperiului Otoman. Ei nu reprezintă trupele regulate; sunt chemaţi la arme atunci când avem nevoie de ei. Valiii, guvernatorii vilaietelor, sau beii, guvernatorii provinciilor sau ai marilor oraşe, îi conduc, fiind numiţi de către sultan. Ienicerii sunt o forţă stabilă, iar singurul lor rol este cel de a fi soldaţi.

— Sclavi, interveni Lada.

— Ei sunt educaţi, plătiţi, şi cei mai bine pregătiţi soldaţi

din lume.

— Sclavi, repetă Lada, pe acelaşi ton.

Radu se foi alături de ea, însă ea refuză să se uite la el.

— Ienicerii pot să se ridice pe culmi ameţitoare. Noi îi recunoaştem şi îi recompensăm pe cei excepţionali. Unii ieniceri devin chiar bei. Cum ar fi Skanderbeg, care…

Preceptorul lăsă fraza neterminată, pălind la faţă ca şi cum ar fi avut un gust foarte rău în gură.

Lada se aplecă în faţă, în sfârşit intrigată.

— Cine este Skanderbeg?

— Am ales un exemplu nepotrivit. Uitasem de evenimentele recente. A fost favoritul sultanului, promovat la rangul de bei, dându-i-se teritoriul oraşului Krujë, în ţara sa natală, Albania. De atunci, el n-a mai… fost la fel de cooperant. Este o trădare profundă şi o ruşine în ultimul grad.

Lada râse.

— Aşadar, sultanul vostru l-a educat şi l-a pregătit, iar acum el foloseşte toate cunoştinţele pentru a lupta împotriva voastră? Cred că este exemplul perfect.

Preceptorul se lăsă pe spate, rezemându-se de spătar, dezgustat, privind-o duşmănos pe Lada, în vreme ce Radu se juca agitat cu pana sa.

— Să trecem mai departe. Repetaţi cei cinci stâlpi ai islamului.

— Ba nu. Îmi place tare mult celălalt subiect. Vreau să ştiu mai multe despre Skanderbeg.

Preceptorul scoase o nuia din lemn şi o bătu ameninţător de picior. Mâinile Ladei erau mov de la vânătăi, galbene în locurile care nu erau încă acoperite de vânătăi noi. Fără îndoială, curând aveau să fie. Se lăsă pe spate, întinzându-se languroasă.

— Poate că ar trebui să vizităm temniţele, mârâi preceptorul.

— Poate că ar trebui.

În ultima vreme, preceptorul îi dusese pe Lada şi pe Radu în tururi dese la închisori şi în încăperile de tortură, pe lângă vizionarea execuţiilor publice. Se părea că îşi

petreceau mai mult timp pe coridoarele mucede şi lipsite de aer ale închisorilor decât în propriile lor odăi.

Radu era tot timpul bolnav. Ochii îi erau încercănaţi şi înfundaţi în orbite. De-abia mai putea mânca şi era bântuit de coşmaruri.

Asupra Ladei nu aveau astfel de efecte. Din când în când le aducea la cunoştinţă preceptorilor atunci când o metodă de tortură părea să fie mai puţin eficientă prin comparaţie cu altele. Ei scrâşneau din dinţi şi spuneau că era lipsită de suflet.

Ea avea suflet. Cel puţin, era destul de sigură că avea. Însă învăţase din prima zi, cu grădinarul-şef, să vadă oamenii aşa cum îi vedea şi sultanul. Ca pe nişte obiecte. Puteau fi împinşi şi traşi şi hrăniţi şi înfometaţi şi lăsaţi să sângereze şi ucişi într-o varietate de moduri, în funcţie de tipul de putere pe care voiai să-l exerciţi sau să-l obţii. Câteodată, o imagine – ochii de pe o faţă murdară, răvăşită, care îi întâlneau pe ai ei cu o claritate înfiorătoare, sau o pereche de picioare, prea mici pentru a-i aparţine unui adult, ieşind dintr-un cotlon întunecos – o frapa. O sâcâia. Trăgea de draperiile pe care ea le închisese strâns peste acea parte din mintea ei.

Însă ea putea să alunge acele imagini. *Era nevoită* să le alunge. Căci dacă nu îi păsa de ceea ce îi arătau ele sau de felul în care îi făceau rău, atunci aceşti oameni, aceşti preceptori caraghioşi şi această curte obscenă aveau doar o singură cale de a o controla: omorând-o.

Ei încă nu puteau să facă asta, altminteri mâinile acestui preceptor ar fi strâns-o de gât cu mult timp în urmă.

— E timpul să trecem mai departe cu studiile noastre. Repetaţi cei cinci stâlpi ai islamului, le ceru preceptorul.

Lada căscă.

Radu vorbi în locul ei, dând un răspuns perfect şi precis. Educaţia lor ortodoxă constase în participarea la slujbe în capela castelului în fiecare săptămână. Lada găsise procesul cultului extrem de nesuferit, însă existase un moment, primăvara trecută, când se trezise amintindu-şi-l cu nostalgie.

Tatăl ei făcea danii bisericilor în mod regulat, încercând să cumpere bunăvoinţa lui Dumnezeu în acelaşi mod în care îşi cumpăra bunăvoinţa din partea boierilor şi a sultanilor. Drept urmare, fuseseră invitaţi să petreacă o săptămână la o mănăstire pe o insulă aflată în mijlocul Lacului Snagov. Când barca se desprinsese de malul lacului, Lada simţise o stranie senzaţie de eliberare. De pace. Pe insulă nu se găseau decât călugări tăcuţi, mult mai puţin intimidanţi decât patriarhul şi preoţii, care erau elegant înveşmântaţi, ceremonios şi cu fast. Se preumblase singură, străbătând întreaga coastă a insulei, percepând apa ca pe o barieră între ea şi presiunea din Târgovişte. Micuţa ei odaie din pântecele mănăstirii era împodobită cu imagini ale sfinţilor şi ale lui Hristos, care priveau impasibili din ramele lor aurite. Nu-i păsa de ei şi nici lor de ea, aşa că dormise la fel de adânc ca întotdeauna.

Aici, nu exista pace, nu exista separarea de lume. Lada tânjea după ea. În schimb, era forţată să înveţe o religie ca şi când ar fi fost egală cu limbile şi cu istoria. Era agonizant de enervant. Cel puţin în ceea ce priveşte creştinismul, ei fuseseră în mod activ descurajaţi să citească Biblia pe cont propriu, studiul acesteia fiind domeniul clerului. Singura ei responsabilitate fusese să pară că ascultă.

Ea refuza să dea această impresie aici. Plictisit, preceptorul dădu din cap aprobator la răspunsul lui Radu, înainte să se ridice drept în picioare. O scânteie îi revenise în privire.

Lada se prefăcu că nu observă, însă fiecare nerv era în alertă pentru orice soluţie ar fi găsit el faţă de insolenţa ei.

— Ladislav mi-a dat un răspuns greşit.

Preceptorul ridică braţul, cu degetele încărcate de inele, şi îl pălmui pe Radu cu forţă. Capul lui Radu zvâcni într-o parte şi el căzu din jilţul în care şedea, ţipând din cauza şocului şi a durerii.

Lada l-ar fi ucis. I-ar fi tăiat mâna bărbatului pentru că îl lovise pe fratele ei; l-ar fi…

Îşi domoli furia înainte ca preceptorul să se uite la ea, cu

pieptul ridicându-se şi coborând şi cu ochii strălucindu-i. Aşteptând reacţia ei. Dacă îl omora, şi ei ar fi omorât-o, şi atunci nimeni nu ar mai fi rămas acolo să-l apere pe prostul şi pe delicatul de Radu. Prostul şi delicatul *ei* Radu. Iar dacă ea se înfuria, preceptorul ar fi ştiut – cu toţii ar fi ştiut – cum s-o ţină sub control. În acelaşi fel cum ştiuseră să-l ţină sub control pe tatăl ei. În acelaşi fel în care ştiuseră ienicerii să o rănească luându-i-l pe Bogdan.

Ea ridică impasibilă din sprâncene.

— Care sunt cei cinci stâlpi ai islamului? întrebă el în timp ce Radu ajunse înapoi în jilţul său, cu lacrimi în ochi şi cu o expresie şocată pe chip.

Lada zâmbi şi clătină din cap.

Preceptorul îl lovi iar pe Radu.

Radu rămase la podea, răspunzând printre icnete, cu vorbele trunchiate de o despicătură pe buză care se umfla iute, dar Lada nu-şi luă privirea de pe chipul preceptorului. Continua să zâmbească, să-şi ţină mâinile împreunate în poală, să-şi păstreze cumpătul. Controlul însemna putere. Nimeni nu avea s-o facă să şi-l piardă. Şi, într-un final, preceptorul avea să îşi dea seama că ea o să-l lase să-l lovească pe Radu iar şi iar şi iar.

Şi abia atunci Radu avea să fie în siguranţă.

12

Radu se făcu mic în timp ce se sprijinea de uşa Ladei. Îşi ţinea mâna la piept, cu urmele de lovituri umflându-se de-a latul palmei. Buza începuse să se vindece, însă numai fiindcă preceptorul se concentrase asupra palmelor în ultima vreme.

Cum putea ea să facă asta?

Cum putea să lase să fie bătut în locul ei?

Ea fusese întotdeauna protectoarea lui. Chiar şi când era crudă, nicicând nu lăsa pe nimeni să-i facă rău. În pofida a tot ceea ce văzuseră de când ajunseseră în Edirne, Radu nu fusese niciodată cu adevărat speriat sau dezolat, deoarece ştia – el *ştia* – că Lada avea să-l ferească de orice rău.

Plângea, căci nimeni nu era acolo să-l vadă. Buza despicată îl ustura din pricina sării din lacrimile sale.

Oare ea ştia? Îşi dădea oare seama că era interesat de islam, că devenise fascinat de acea religie, ba chiar că începuse să se roage în secret? Acesta trebuia să fie motivul. Ea nu lăsase ca el să fie bătut din alte motive, ci numai atunci când preceptorul întrebase despre islam şi ea refuzase să răspundă, deşi ştia că asta însemna că Radu avea să fie lovit.

Voia să-i spună, *simţea nevoia* să-i spună că îi pare rău. Că avea să înceteze să mai studieze islamul. Însă… poate că ar fi putut să-i explice cum îl făcea asta să se simtă, cum principiile de bază ale religiei aveau mult mai mult sens pentru el decât înşiruirea nesfârşită de sfinţi şi de icoane din Târgovişte. Nu înţelesese niciodată ceea ce auzise în biserică, deoarece latina atât de formală crea o barieră între el şi Dumnezeu. Peste tot în religie se găseau bariere între Radu şi Dumnezeu – Hristos stătea între ei, căderea

omului stătea între ei, însuşi sufletul lui stătea între ei.

Dumnezeu semănase mereu cu tatăl lui – distant, imposibil de cunoscut, dezaprobator. Radu se temea că, la fel ca întotdeauna, nimic din ceea ce făcea nu avea să fie destul de bun pentru a câştiga dragostea unui atotputernic şi necunoscut Dumnezeu.

Islamul avea noimă pentru el, îl atrăgea cu generoasa sa simplitate. Dar dacă Lada voia ca el să urască islamul, aşa avea să facă. Dacă asta însemna să-şi recapete protectoarea înapoi, avea să facă orice.

Îşi şterse urmele lacrimilor, ascunzându-şi slăbiciunea. Apoi deschise uşa.

Îmbrăcată numai cu o cămaşă lungă, Lada era ghemuită în faţa vetrei. În locul pietrei, ca la vetrele din Târgovişte, aceasta era încadrată de faianţă albă, pe care se repeta desenul unei stele în opt colţuri. Cu toate că era cald, Lada alimentase focul strălucitor. Punea pe foc veşmintele de noapte. Lângă ea, pe podea, se aflau păturile de pe patul ei. Erau pătate de roşu.

— Lada?

Radu păşi în odaie, căutând atacatorul, uitându-se să-i vadă rănile.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse către el, cu ochii aprigi şi plini de lacrimi.

— Ieşi afară! ţipă ea.

— Dar…

— Ieşi *afară!*

Clătinându-se ca şi cum ar fi fost lovit, Radu ieşi în fugă din iatac, apoi din odaia lor comună. Nu se opri din alergat până ce nu ieşi din labirintul întins al palatului şi îşi croi drum prin mulţimea de oameni de pe străzi.

Se rătăcise.

Continuă să meargă, învârtindu-se în cercuri, fără ţintă. Chemarea familiară la rugăciune răsună, de data aceasta mai aproape decât o auzise Radu vreodată. Se opri brusc, ridicând în cele din urmă privirea ca să vadă turnurile şi turlele unei moschei. Însă îşi simţi inima grea ca plumbul, mai jos decât pământul. Nu putea să o urmeze până sus la

cer.

O mână moale se aşează pe umărul lui, iar el sări speriat.

Un bărbat – cu capul acoperit de un turban alb, modest, cu un veşmânt din material de calitate, dar croit simplu – se lăsă pe vine, astfel încât să se afle la acelaşi nivel cu Radu. Ochii lui se făcură mari la vederea feţei bătute a lui Radu, apoi zâmbiră. Nu putea să fie cu mult mai mare decât Mircea, dar bunătatea era întipărită pe chipul lui într-un fel care îl făcea să pară înţelept.

— Ai nevoie de ajutor?

Radu clătină din cap, apoi încuviinţă, apoi clătină iar din cap.

— Ai vrea să mi te alături într-o rugăciune?

Radu nu se mai rugase niciodată până atunci, nu aşa. Îl văzuse pe preceptorul lui făcând-o, dar i se părea straniu şi inoportun să-l privească, aşa că de obicei se uita în altă parte. Dar voise să intre într-o moschee încă de când sosiseră în Edirne.

— Nu ştiu cum, răspunse Radu, cu faţa arzându-i şi cu ochii în pământ.

— Vom pune covoraşele mai în spate. Poţi să mă priveşti.

Îl conduse pe Radu sus pe scări. Exista o fântână cu apă limpede. Bărbatul se opri, spălându-şi mâinile cu anumite gesturi. Zâmbi şi făcu semn cu capul spre mâinile lui Radu. Sfios, Radu imită prudent mişcările bărbatului.

Când terminară, bărbatul desfăcu din curele un covoraş pe care îl avea prins în spate. Radu intră în panică, deoarece el nu avea unul, însă bărbatul îi întinse propriul lui covor şi luă pentru sine unul uzat dintr-un teanc aflat în spate.

Bărbatul îl conduse pe Radu într-un colţ, unde îi arătă să-şi aşeze covoraşul. Radu copie postura bărbatului şi îngenunche, tulburat, şi regretând decizia de a veni. Exista o varietate mare de bărbaţi înăuntru, bătrâni şi tineri, purtând de la cele mai fine veşminte la cele mai uzate. Dar cum locul tuturor era acolo, fiecare avea spaţiul său. Aveau să-şi dea seama că el nu avea dreptul să fie acolo. Poate că

şi ei aveau să-l bată.

Şi atunci începu rugăciunea.

Radu privi uluit cum bărbaţii închiseră ochii, urmând aceleaşi mişcări, rugându-se împreună, cu trupurile şi vocile lor la unison.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat.

Pentru prima dată în viaţa lui, nu voia să observe. Voia să fie parte din asta. Ţinând un ochi deschis pentru a urmări mişcările prietenului său, Radu li se alătură. Curând, se pierdu în ritmul rugăciunii, iar pacea de a deveni o părticică din ea, vorbele pe care le putea înţelege doar în parte îl făceau totuşi să *simtă*, trăgându-i în sus sufletul rănit şi chinuit.

Când rugăciunea se termină, el se uită în sus, tot mai sus. Tavanul se înălţa semeţ deasupra lui, stelele cu multe colţuri întrepătrunse atrăgând ochiul spre interior, până ce, într-un final, eliberau privirea asupra minaretului deschis. Spre cer.

— Te simţi bine?

Radu se uită speriat la prietenul lui, apoi îşi şterse ochii. Zâmbi.

— Da. Mulţumesc.

Bărbatul îi întinse o mână, ajutându-l pe Radu să se ridice în picioare. Returnară covoraşul împrumutat şi apoi ieşiră din nou la lumina zilei.

— Cum te cheamă?

— Radu Drăculea.

— Eu sunt Kumal Vali. Vino să iei masa cu mine! Arăţi de parcă ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

Kumal îl conduse pe Radu pe străzi spre un cartier cu case din piatră, înalte şi înguste. Se aflau destul de aproape de palat cât să arate importanţa proprietarilor lor, însă nu atât de aproape cât să facă parte din complexul palatului. Radu îşi dădu seama că Vali nu era numele bărbatului, ci titlul său. Clar, era cineva preţuit, poate chiar un prieten al sultanului.

Un servitor îi întâmpină la uşă, înclinându-se şi luând covorul de la Kumal.

— Prietenul meu Radu ni se alătură, zise Kumal.

Îl urmară pe servitor spre o încăpere din fundul casei. Pereţii erau acoperiţi cu panouri din sticlă, deschizându-se spre o grădină modestă, dar bine îngrijită. Exista acolo o măsuţă scundă, înconjurată de perne. Kumal se aşeză, invitându-l prin gesturi pe Radu să facă la fel.

Şezând în faţa lui Kumal, de cealaltă parte a mesei, un străin, Radu se întrebă brusc dacă nu cumva fusese o idee îngrozitoare. Nimeni nu ştia pe unde umblă. Mai rău, nu ştia dacă îi era îngăduit să părăsească palatul. Iar Kumal era un demnitar. Oare Radu avea să fie pedepsit? Ucis?

Kumal rupse o bucată de lipie caldă şi i-o întinse lui Radu. Nu-şi înălţă privirea când începu să vorbească.

— Aş vrea să ştiu cine te-a rănit şi dacă pot să fac ceva să te ajut.

Radu clătină din cap şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să plec.

— Te rog să rămâi. Dacă nu poţi să vorbeşti despre ce s-a întâmplat, atunci hai să vorbim despre alte lucruri. Cum ţi-a plăcut rugăciunea?

Radu se aşeză la loc, încet, închizând ochii, încercând să regăsească felul în care se simţise.

— A fost… minunat.

— Da, aşa cred şi eu. Întotdeauna aştept cu nerăbdare să fiu în oraş şi să mă alătur fraţilor mei în rugăciune.

— Nu locuieşti aici?

— Nu, am o moşie la ţară. Nu mă aflu adeseori în Edirne, căci îndatoririle mele de acasă mă ţin destul de ocupat. De fapt, plec diseară.

Radu păli. Nu avea niciun drept să se aştepte la mai mult de la Kumal, însă scurtele momente de speranţă pe care le avusese în prezenţa sa păreau acum o crudă ironie.

— Nu eşti otoman.

Radu clătină din cap.

— Sunt din Valahia.

Kumal se încruntă, gânditor.

— Şi totuşi, nu eşti ienicer.

— Tatăl meu e Vlad Dracul, voievodul Valahiei. Ne-a

lăsat pe mine şi pe sora mea aici pentru… a fi educaţi.

Înţelegerea se aşternu pe chipul lui Kumal, dar acolo unde Radu se temuse să vadă mânie sau batjocură, nu văzu decât compătimire.

— Ah, înţeleg. Se pare că educaţia ta n-a fost tocmai blândă.

Sfios, Radu ridică o mână la faţă.

Kumal îi luă mâna, i-o strânse, apoi o lăsă în jos, astfel încât Radu să-l privească.

— Te rog, nu-mi judeca ţara după cruzimea câtorva. Cu toate că nu există decât un singur Dumnezeu şi un singur Profet, pacea fie asupra sa, nu toţi interacţionează cu el în acelaşi fel. Există niveluri diferite de credinţă şi de rânduială, aşa după cum sunt toate în viaţă. Însă ai de ales.

— Eu nu simt că mi-au mai rămas multe alegeri.

Kumal încuviinţă din cap.

— Aşa s-ar putea să pară. Dar întotdeauna ai o alegere. Poţi alege să-ţi găseşti alinarea şi mângâierea în Dumnezeu. Poţi să alegi să fii curajos şi milos. Şi poţi să alegi să găseşti frumuseţea şi fericirea oriunde se înfăţişează ele. Kumal îi zâmbi. Dar cred că deja o ştii. Sper să poţi să te agăţi de asta în anii care vin, deoarece ai multe de oferit lumii, Radule.

O fată se strecură pe o pernă în faţa lui Radu, cu ochii strălucitori şi cu gura un cerc perfect rotund, cu buze pline. Veşmintele ei erau la fel de frumoase ca ea şi o eşarfă de un galben vesel îi acoperea părul. Îi zâmbi sfioasă, apoi luă o bucată de pâine.

— Fratele meu îţi ţine o predică?

Radu clătină din cap, uitându-se în jos la farfuria lui.

— Nu.

— Bine. Îi place nespus să ţină predici. Eu sunt Nazira.

Kumal îi puse o mână pe umăr.

— Nazira este sora mea cea mai mică.

— Şi preferata lui.

— Şi preferata mea, spuse Kumal râzând, iar apoi servitorul se întoarse, aşezând farfurii cu friptură de pasăre, legume şi un sos răcoritor.

Kumal îi promise lui Radu să-l ducă înapoi la palat după masă. Apoi el şi Nazira făcură schimb de poveşti, învăluindu-l pe Radu în hohotele lor de râs şi în istoria lor împărtăşită, ca şi când el ar fi făcut parte în mod natural din asta.

Prin comparaţie, căldura dintre ei ar fi trebuit să-l facă pe Radu să se simtă rece, dar el fură o parte din ea, strângând-o pentru zilele care urmau şi când ştia că va avea nevoie de ea.

13

Lada nu ştia cât timp mai putea să scape nepedepsită pentru furatul cearşafurilor. Radu se plânsese că patul lui nu mai avea decât o singură pătură. Trebuia să stea cu spatele lipit de uşă pentru a se feri să nu fie descoperită în timp ce sfâşia cearşaful în bucăţi uşor de mânuit pentru a opri curgerea.

În camera ei era înăbuşitor. Mirosul de cârpe arse persistase toată luna, iar acum sângele revenise.

Când doica îi spusese că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu căsătoria până ce nu-i începeau scurgerile lunare, fusese o alinare. Până în dimineaţa în care Lada se trezise plină de sânge în seraiul duşmanului ei. Trăia în teroarea zilei în care avea să fie descoperită. Servitorii erau îndepărtaţi de iatacul ei cu crize de isterie sau, când acestea dădeau greş, cu pumnii. Nimeni nu trebuia să afle.

Însă era doar o chestiune de timp. Uşa micuţei odăi dintre ea şi Radu nu avea încuietoare.

Şi totuşi, Lada nu plânse niciodată.

Radu credea că plânsul lui era un secret, dar în fiecare noapte ea îl auzea prin peretele subţire care îi despărţea. Uneori îl ura pentru că plânge, iar alteori îl ura pentru că nu i se putea alătura.

Radu arăta fericit numai când se furişa pentru a se duce la rugăciuni, o acţiune care o înfuria pe Lada. Din acest motiv, se lega de el fără pic de milă, dar el niciodată nu socotea ca fiind adevărată furia ei. În cele din urmă, ea se resemnă şi se cufundă într-o tăcere posacă. Dacă nu-l lua în seamă, poate că avea să înceteze.

Zilele treceau într-un vârtej dezolant de lecţii şi *lecţii.* Azi priveau cum e spânzurat un tâlhar la drumul mare de un cârlig mare din metal, vârât între coastele lui. *Ştiaţi,* îl

auzi pe preceptorul lor de istorie psalmodiind în mintea ei, *că în statul otoman nivelul fărădelegilor este foarte scăzut? Drumurile noastre sunt ferite de primejdii, casele noastre sunt mai apărate decât cele din ţările mici şi lipsite de importanţă, aşa cum este a voastră. Poporul nostru îşi iubeşte sultanul.*

Lada ar fi trebuit să încuviinţeze că se petreceau multe fărădelegi în Târgovişte şi în târgurile învecinate. În loc de asta, remarcă faptul că se putea ca dragostea otomanilor faţă de sultan să fi fost rezultatul turbanelor prea strâns înfăşurate şi a sufocării creierelor lor.

Când tâlharul îşi încheiase lungul şi agonizantul proces de a muri, trupul său fu dat jos pentru a fi expus pe drum cu o pancartă pe care erau înscrise fărădelegile sale. Pe Lada o dureau picioarele. Era obosită de acele lecţii. Nu mai avea ce să înveţe. Sultanul controla totul. Dacă te opuneai sultanului, mureai. Oamenii se supuneau nu din iubire, ci mai degrabă din pricina faptului că pedeapsa era iute, aspră şi în văzul tuturor. Era o justiţie eficientă. De admirat, chiar. Sultanul nu se înjosea în faţa nimănui, nu trebuia să joace niciun fel de jocuri şi nici să se plece în faţa capriciilor supuşilor săi, aşa cum proceda atât de des tatăl ei.

Radu arăta ca şi cum era iar pe punctul de a-şi vărsa stomacul, astfel încât atunci când fură lăsaţi să plece, Lada îl târî pe coridoare şi pe străzi. Ea deja explorase cât de mult li se îngăduise din terenurile din jurul palatului. Trecură de moschee, cu minaretele ei învolburate care se întindeau spre a străpunge cerul. Îşi dorea ca ele să *o facă* – îşi dorea ca ele să dea o gaură în cer şi urgia Domnului să se abată ca o ploaie asupra acestui oraş. Atunci ar fi văzut ei care Dumnezeu era adevărat.

Dar poate că nu. Nu era în Valahia. Până şi Dumnezeul cu care fusese crescută lipsea de aici. Poate că cerul ar fi mistuit-o *pe ea* în urgia Dumnezeului otoman.

Trecură de un zid înalt care înconjura o grădină luxuriantă şi peste care crengile copacilor încărcaţi de roade se aplecau ca o invitaţie. Lada văzu un smochin

încărcat cu fructe coapte la care putea ajunge. Stomacul îi ghiorăi. Era postul Ramadanului şi se aştepta de la ea şi de la Radu să ţină postul. Când putea, Lada fura mâncare şi o ascundea, însă în cele mai multe zile făcea foamea de la răsăritul la apusul soarelui. În colţ, acolo unde zidul se unea cu latura unei clădiri mici, se agăţase o viţă-de-vie bătrână. Se căţără pe ea, săltându-se pe zid.

— Ar trebui să ne întoarcem, se plânse Radu, privind în jur.

Îşi frecă îngrijorat coastele, fără îndoială închipuindu-şi un cârlig care îi sfâşia muşchii şi organele. Radu slăbise de când ajunseseră acolo şi nu numai din pricina postului. Pometii îi ieşeau categoric în afară, făcând ca ochii lui să pară şi mai mari.

— Bine. Aşteaptă aici. Singur.

Se căţără după ea, aproape căzând peste zid din pricina grabei. Se târâră pe o creangă, coborând pe trunchiul copacului, până ce putură să sară la pământ.

Mirosul nu era bun. Izul de verdeaţă era prea înţepător, dulceaţa unor flori prea înăbuşitoare. Moscheea se profila ameninţătoare deasupra capetelor lor, stând de veghe. Dar cărările şerpuite, mărginite de pomi şi tufe sălbatice, pe care păşea Lada dădeau impresia de grădină secretă. Culese câteva smochine şi îi oferi una lui Radu. El o refuză, aşa că ea i-o aruncă în cap.

Muşcând din smochina ei, îşi trecu degetele peste frunzele aspre, cerate, ale unui tufiş netuns şi pretinse că se afla în Valahia.

Radu auzi primul.

— Ascultă, îi spuse în şoaptă. Plânge cineva.

— Şi nu eşti tu. Ca să vezi!

El o fulgeră cu privirea, apoi porni hotărât. Şuierând, Lada alergă după el. Cu toată frica lui Radu că încălcaseră proprietatea cuiva, el era un prost şi din cauza lui ar fi putut fi prinşi. Ea coti şi îl apucă de jiletcă, doar pentru a se opri la vederea unui băiat, poate de doisprezece sau de treisprezece ani, ghemuit pe marginea unui heleşteu care răsfrângea lumina, plângând.

— Eşti rănit? îl întrebă Radu.

Băiatul îşi ridică privirea, iar ochii lui negri erau mărginiţi de gene atât de dese, încât îi captau şi îi reţineau lacrimile. Mâinile îi erau acoperite de semne urâte, vineţii. Şi faţa la fel, fusese pedepsită. Pe un obraz i se formase o vânătaie.

Radu îşi scoase jiletca şi o înmuie în heleşteu. Cu blândeţe, lipi materialul ud de mâinile băiatului pentru a-i alina durerea provocată de răni. Lada nu-l lăsase niciodată să facă acelaşi lucru pentru ea şi cu siguranţă ea n-ar fi făcut-o nicicând pentru el.

Băiatul îi urmărea cu privirea, cu spatele drept, cântărindu-i, privindu-i de sus, pe deasupra nasului său drept. Buzele lui pline erau strânse de durere.

— Preceptorul meu, zise el. Tata i-a acordat permisiunea să mă lovească pentru nesupunere.

Radu îşi vârî mâna în apă şi o puse pe obrazul băiatului. Băiatul păru surprins. O privi pe Lada poruncitor, de parcă ar fi poftit-o să-l îngrijească şi ea. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi şi ea la fel de dispreţuitor, pe deasupra nasului ei acvilin.

— Dacă eşti prea slab ca să înduri bătăile şi prea prost ca să le eviţi, atunci meriţi şi mai multă durere, îi spuse.

Furia umflă nările băiatului.

— Tu cine eşti?

Lada se rezemă de un copac, mai culese o smochină şi muşcă din ea cât mai mult şi mai urât cu putinţă.

— Sunt Lada Drăculea, fiica Valahiei.

— Ar trebui să posteşti.

Ea scuipă coaja fructului la picioarele lui şi mai muşcă o dată din smochină.

El se încruntă, căzând pe gânduri.

— Aş putea pune să fii omorâtă pentru asta.

Radu începu să tremure şi să facă plecăciuni.

— Oh, ridică-te, Radule! Lada îl apucă de cămaşă şi îl trase în sus. E un prost. Dacă până şi preceptorilor le este îngăduit să-l bată, mă îndoiesc că grădinarul-şef este sub comanda lui. Probabil că e un prizonier răsfăţat, aidoma

nouă.

Nu simţea milă pentru băiat. Îi amintea de ceea ce era ea – lipsită de puteri, tânără – şi asta o înfuria.

Băiatul se ridică şi bătu cu piciorul în pământ.

— Nu sunt sclav. Ăsta este oraşul meu!

Lada pufni.

— Iar eu sunt regina Bizanţului.

Se răsuci pe călcâie, trăgându-l pe Radu după ea.

— Ne mai întâlnim noi! strigă băiatul.

Nu era o întrebare, ci o poruncă.

— Îţi voi arde oraşul din temelii! strigă Lada peste umăr. Băiatul răspunse doar cu un hohot de râs surprins. Lada fu şocată când buzele ei se desfăcură în primul zâmbet după săptămâni la rând.

*

Lada freca furioasă petele de sânge de pe cămăşile ei de noapte.

În timp ce o făcea, îşi blestema mama pentru că o născuse fată.

Îşi blestema tatăl pentru că o părăsise acolo.

Şi îşi blestema propriul trup pentru că o lăsa atât de vulnerabilă.

Era aşa de ocupată de şirul ei de blesteme, încât nu auzi uşa deschizându-se.

— Oh! exclamă servitoarea, o fată gingaşă şi subţire ca o pasăre.

Lada ridică îngrozită privirea. Dovada condiţiei sale de femeie îi păta mâinile, roşul constituind o mărturie de netăgăduit. Fusese prinsă. În minte căpătă contur o imagine cu ea târându-se şi bocind. Asta era ceea ce reprezenta o soţie. Ce făcea o soţie.

Iar acum, această servitoare, această iscoadă, ştia că era destul de mare pentru a fi soţie.

Cu un ţipăt, Lada sări asupra servitoarei, lovind-o în cap. Servitoarea căzu pe podea, ferindu-se de lovituri şi ţipând. Lada nu se opri. O lovi cu mâinile şi cu picioarele şi o muşcă, toate astea în timp ce urla măscări în toate limbile

pe care le cunoştea.

Nişte braţe o trăgeau, o voce pe care o cunoştea o implora cu disperare, însă ea nu se opri. Nu putea să se oprească. Acesta era sfârşitul ultimei ei fărâme de libertate, şi totul din pricina ochilor iscoditori ai unei servitoare.

În final, fu nevoie de două gărzi din palat pentru a o trage deoparte. Radu se uita la ea cu groaza unui mic animal gonit din bârlogul lui, pentru a deveni o pradă. Lada refuza să-i răspundă la întrebări. Nu conta. Nimic nu mai conta.

*

Lada se aşteptase să fie pedepsită, aşa că invitaţia de a li se alătura femeilor la o masă de prânz veni ca un şoc. Fu însoţită de un bărbat chel, îngust în umeri, într-o aripă a palatului pe care nu o vizitase niciodată.

Două femei şedeau când ea intră în încăperea elegantă. Una era tânără, poate cu doar câţiva ani mai mare decât Lada. Părul îi era acoperit cu o eşarfă de un albastru vesel, cu un văl peste partea de jos a feţei, iar ochii erau mari şi surâzători.

Lada se înfioră când femeia se grăbi să-i iasă în întâmpinare, dar aceasta doar îi luă mâinile şi i le strânse.

Vorbea turceşte.

— Tu trebuie să fii Ladislav. Sărmana de tine. Vino, stai jos! Eu sunt Halima. Ea e Mara.

Lada îşi îngădui să se lase trasă spre pernele din jurul unei mese, în vreme ce o cerceta pe cealaltă femeie, care şedea cu spatele drept şi încorsetată, rochia ei având o croială bine definită, în contrast cu straturile unduitoare de mătăsuri ale Halimei. Părul femeii era şaten-închis, coafat cu bucle şi răsucit ca la curtea Serbiei.

— De ce mă aflu aici? întrebă Lada, pe un ton atât de aspru cât putea în nedumerirea ei.

— Deoarece nimeni altcineva nu ştie ce să facă cu tine, răspunse Mara pe un ton glacial, cu ochii mijiţi. Când au descoperit de ce ai bătut-o pe sărmana copilă, bărbaţii au

refuzat să mai aibă de-a face cu acest subiect. Ni s-a cerut nouă să vorbim cu tine despre chestiunile femeieşti.

— Nu ai înţeles ce se petrecea? o întrebă Halima, plecându-se în faţă, cu o privire compătimitoare. Trebuie să fi fost tare speriată! Eu ştiam că trebuia să mă aştept la scurgeri lunare şi tot îmi mai vine să leşin la vederea sângelui! Însă, iată-te aici, doar cu fratele tău. Trebuie să te întâlneşti cu noi, să ne laşi să te învăţăm şi să te ajutăm. Halima bătu din palme încântată. Va fi amuzant!

Lada rămase unde se afla, stând băţoasă în picioare lângă masă.

— Nu vreau nimic din ce-mi puteţi oferi.

— O, dar trebuie să ai întrebări! Nu te teme. Nu ne poţi stânjeni. Suntem soţii, la urma urmelor.

— Asta este exact soarta pe care încerc să o evit, murmură Lada.

— Atunci eşti o proastă, răspunse Mara.

— O, Mara, fii blândă! Fata nu înţelege. E un lucru minunat să fii soţie. Murad este atât de atent şi suntem îngrijite mai bine decât am fi putut spera vreodată. În tonul Halimei nu era nimic secret. Afirmaţia ei era la fel de sinceră ca ochii ei mari şi tâmpiţi.

— Eşti măritată cu Murad? o întrebă Lada, simţind pe limbă numele sultanului ca pe ceva scârbos.

— Amândouă suntem.

Halima zâmbi larg. Lada privi îngrozită spre Mara.

Zâmbetul Marei era ca o iarnă aspră faţă de primăvara din zâmbetul Halimei.

— Da, spuse ea. Amândouă suntem soţiile lui, printre alte soţii şi multe concubine.

Lada se dădu înapoi.

— Asta e o mârşăvie.

— Dacă îmi amintesc corect, zise Mara, tatăl tău mai are un fiu de la o amantă.

Lada nu răspunse, dar pe chipul ei se vedea confirmarea. Nu vorbeau niciodată de celălalt Vlad, dar Lada ştia de existenţa lui.

Halima gesticulă nerăbdătoare, de parcă ar fi putut să-i

smulgă Ladei gândurile din minte şi să le dea o înfăţişare mai plăcută.

— Aşa se face aici. Bărbaţilor le este permis să aibă mai multe neveste dacă pot să le întreţină. Iar în ceea ce-l priveşte pe sultan, conform tradiţiei, are un harem. Toate suntem iubite şi îngrijite. Este un mare privilegiu să fii soţie!

Mara sorbi o gură de ceai dintr-o ceşcuţă delicată, aşa cum Lada nu mai văzuse niciodată. Când vorbi, o făcu în maghiară.

— Halima este o idioată.

Halima îşi înclină capul într-o parte.

— Poftim?

Mara continuă:

— E o copilă. Se crede o prinţesă din poveşti. Ca Murad să o aleagă de soţie dintr-un harem întreg a fost lucrul cel mai grozav pe care l-ar fi putut înfăptui vreodată o fată ca Halima. Nu ştiu dacă să o strâng de gât sau să fac tot ce-mi stă în putinţă să o las în fantezia ei sclipitoare.

Lada răspunse în maghiară, intrigată de sinceritatea Marei.

— Dar tu?

— Eu mă aflu aici din acelaşi motiv ca şi tine. Căsătoria mea cu Murad a fost pecetea unui armistiţiu cu tatăl meu şi cu Serbia. Prezenţa mea aici garantează libertatea Serbiei.

Lada vorbi pe un ton dispreţuitor:

— Dar Serbia nu e liberă.

Mara ridică dintr-o sprânceană.

— Ce crezi tu că este libertatea?

— Dreptul de a te conduce singur! Nu de a fi îndatorat unei naţiuni străine pentru protecţie.

— Fiecare ţară este îndatorată altor naţiuni pentru protecţie. Pentru asta există tratatele şi graniţele.

— Dar asta e altceva!

— Cum aşa?

— Tu! Tu n-ar fi trebuit să fii forţată să te măriţi! Nu e cinstit.

Halima tuşi intenţionat, cu buzele răsfrânte.

— Poate că am putea vorbi într-o limbă pe care să o înţeleagă toată lumea? Astfel încât să nu fie lezate sentimentele nimănui pentru că a fost lăsată pe dinafară?

Mara continuă fără să o ia în seamă pe cealaltă soţie.

— Hm! Şi ce crezi că mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas în Serbia? Aş fi fost măritată cu un alt bărbat şi nu după alegerea mea. Îl dispreţuiesc pe soţul meu şi întregul lui imperiu, dar cel puţin aici am înfăptuit ceva. Prin căsătoria Halimei cu Murad, ea este în siguranţă şi îngrijită. Prin căsătoria mea cu Murad, Serbia este în siguranţă şi îngrijită. Nu este cinstit, nu. Dar este mai important decât a fi cinstit. Tu iubeşti Valahia?

Lada se încruntă la capcana din întrebare. Ştia unde avea să se ajungă, însă trebuia să răspundă sincer.

— Da.

— La fel cum şi eu iubesc Serbia. Îmi slujesc ţara şi familia prin exilul meu. Trebuie să facem tot ce putem, Ladislav. Acesta este obolul meu.

Halima îşi drese cu drăgălăşenie glasul.

— Suntem gata să vorbim turceşte acum? M-am gândit la nişte sfaturi pe care aş vrea să i le dau lui Ladislav.

Lada îşi făcu de lucru cu mâncarea ei, observându-le pe cele două soţii complet diferite din faţa ei. Nu ar fi putut să fie niciodată ca Halima, graţioasă şi naivă. Dar ar fi putut să fie ca Mara – resemnată cu o soartă pe care nu ea o alesese, întru apărarea ţării sale?

Halima continuă să ciripească, vorbind despre nimic important cu o asemenea bucurie visătoare, încât Lada aproape că înţelegea dorinţa Marei de a o proteja. Exista ceva liniştitor în absurditatea tuturor acestor lucruri. Iar Ladei îi făceau plăcere comentariile sucite şi acide ale Marei, adesea rostite într-o limbă pe care Halima nu o înţelegea. Poate că Lada avea să ceară să se întâlnească din nou cu ele. Ar fi fost drăguţ să aibă pe cineva cu care să vorbească în afară de Radu şi de preceptorii pe care îi ura.

Halima era în toiul unei povestiri lungi.

— … şi Emine, ea este scumpa mea prietenă, ştii că s-a alăturat haremului de bunăvoie! Ce mai scandal a fost! Şi-a părăsit familia şi a venit direct aici! Fireşte că ei au trebuit să o accepte, familia ei nu mai voia să o ia înapoi, şi aşa…

— Poftim? o întrerupse Lada, nedumerită. Pur şi simplu pentru că intrase în harem?

— O, da! De aceea ne-am întâlnit aici cu tine. Dacă intri în clădirea haremului, practic devii proprietatea sultanului. Aşa trebuie să fie, să ştii. Pentru a proteja neamul.

Mara observă cu un zâmbet trist groaza din ochii Ladei. Când termină de mâncat, se şterse la gură cu afectare. Vorbi din nou în maghiară.

— Este bine pentru tine să fii cu noi. Încearcă să fii ca idioata asta frumoasă. Cu cât mai repede încetezi să te mai lupţi, cu atât mai uşoară îţi va fi viaţa. Acesta îţi este scopul.

Lada se ridică atât de brusc, încât aproape căzu pe spate.

— Ba nu.

Se întoarse şi fugi de privirea grea şi plină de înţeles a Marei, simţindu-i apăsarea pe umeri mult timp după aceea.

14

Bărbatul era gras.

Mici vinişoare purpurii îi pictau faţa, întinzându-se asemenea unei pânze de păianjen în jurul nasului. Avea ochi apoşi, maxilarul moale, iar degetele îi erau umflate în jurul inelelor prea strâmte.

Tremura din pricina vârstei, a bolii sau a nervilor. Lada tremura de furie.

Radu se ruga în linişte oricărui Dumnezeu care asculta să nu fie omorâţi amândoi din pricina ei. Nu avea habar ce-i căşunase pe biata servitoare, însă atrăsese atenţia în mod oficial asupra faptului că ea constituia o problemă. Acum stăteau în una dintre cele mai opulente încăperi din palat. În camera asta existau mai multă mătase şi aur decât în tot castelul din Târgovişte. Diferiţi demnitari stăteau în apropiere, murmurând între ei, aşteptându-şi rândul să vorbească cu Halil Paşa, îngrozitorul om care îi obligase pe Radu şi pe Lada să privească primele trageri în ţeapă. În mod normal, Radu ar fi profitat de ocazie pentru a asculta şi a-şi face o impresie despre curte, însă îi era prea frică şi nu se putea uita decât la Lada. Măcar dacă ar fi fost Kumal acolo, dacă ar fi locuit în capitală! Radu ştia că el i-ar fi ajutat.

Dar nu aveau nici prieteni, nici aliaţi. Niciun ajutor.

Lada nu se uita în jurul ei. Privea ţintă înainte la Halil Paşa, care încheia contractul ce o logodea cu otomanul de lângă ea.

— Tatăl vostru va fi încântat, zise Halil Paşa, oferindu-i Ladei un zâmbet cu buzele sale subţiri. Este o mare onoare pentru neamul Drăculeştilor ca tu să te măriţi aici.

Viitorul cumnat al lui Radu semnă, cerneala întinzându-se de-a lungul hârtiei în linii cu pete asemănătoare

vinişoarelor de pe faţa lui.

Lada vorbi cu o voce liniştită, clară, iar cei din încăpere tăcură surprinşi. Nimeni nu se aştepta ca o fată să vorbească. Probabil că nu îi era îngăduit. Radu ştia că, oricum ar fi stat lucrurile, Ladei nu-i păsa.

— În noaptea nunţii, zise ea, îţi voi tăia limba şi o voi înghiţi. Atunci, ambele limbi care au rostit jurămintele de căsătorie îmi vor aparţine mie, iar eu voi fi măritată cu mine însămi. Tu probabil că te vei îneca în propriul tău sânge, ceea ce va constitui o mare nefericire, dar eu voi fi atât soţ, cât şi soţie, şi ca atare nu o văduvă care să inspire milă.

Logodnicul Ladei scăpă din mână pana. O singură pată de cerneală se scurse pe podeaua din marmură. Halil Paşa o privi lung şi zâmbetul i se transformă într-o expresie atentă, primejdioasă.

Radu se duse împleticit spre ei, încercând cu disperare să se gândească la o modalitate de a calma situaţia. Apoi, cineva râse, spărgând tăcerea din încăpere. Radu se întoarse, surprins să-l descopere lângă uşă pe băiatul care plângea în grădină, alături de un bărbat sfrijit, cu ochelari.

Radu îl căutase pe băiat ori de câte ori ieşeau sau se aflau în preajma unui acaret al curţii. În cele două luni care trecuseră de atunci, nu-l mai văzuse niciodată, dar nu încetase să spere că-şi va face un prieten.

Dar acum, Radu nu mai avea nicio speranţă.

Băiatul şopti ceva însoţitorului său, ale cărui sprâncene coborâră la nivelul ochelarilor. Murmură ceva drept răspuns, dar băiatul clătină din cap, privind-o pe Lada cu o veselie care îi juca pe chip. Ea se uită la el cu răceală.

Radu se întreba care avea să fie omorât primul, Lada sau el însuşi. Oare avea să fie mai rău să privească cum i se întâmpla Ladei şi să ştie ce urmează sau să… nu, avea să fie mai rău să fie al doilea. Spera ca el să fie cel ucis primul. Poate că era lipsit de generozitate din partea lui, dar asta era în întregime vina Ladei.

Bărbatul cel sfrijit făcu semn spre doi soldaţi care purtau coifuri cilindrice din alamă cu un văl lung din

material alb care le arăta rangul de ieniceri. Radu întotdeauna se uita cu atenţie la ieniceri, sperând să-l găsească pe Lazăr, dar acest oraş refuza categoric ca el să aibă prieteni. Apoi bărbatul şi băiatul din grădină se întoarseră şi plecară. Radu îi urmări cu privirea până ce dispărură.

Logodnicul Ladei arăta ca unul dintre peştii pe care îi ţineau în fântânile ce înconjurau castelul din Târgovişte. Cu gura căscată, pe care apoi o închise şi o deschise iar. Ridică din umeri spre Halil Paşa şi-şi drese glasul.

— Poate că sultanul… Poate că un alt aranjament ar putea fi… N-aş pune niciodată la îndoială judecata sultanului, dar…

Era nervos, puţin indignat, însă era evident după chipurile din jurul lor că nimeni nu luase în serios ameninţarea Ladei.

Radu ştia că fiecare cuvânt pe care îl rostise ea fusese adevărat.

Soldaţii apărură lângă Lada.

— Ea trebuie să vină cu noi.

Lada îl ţintui cu privirea pe logodnicul ei. Acesta începu să surâdă – un surâs infatuat, nepăsător –, însă ceva în intensitatea privirii ei îl făcu să înlemnească la jumătatea zâmbetului, aşa că arăta ca un neghiob. Felul în care făcea ochii mari denota că, în sfârşit, îşi dăduse seama că ameninţarea ei nu fusese doar vorbe în vânt.

Făcu un pas mic înapoi.

Lada îi urmă pe soldaţi şi ieşi din încăpere fără să-i arunce măcar o privire fratelui ei. Halil Paşa îi privi plecând şi ceva îi spuse lui Radu că el ştia mai multe despre ce se petrecea decât ştiau ei.

— Aşteptaţi!

Radu o luă la fugă ca să-i ajungă din urmă. Ridică mâinile a implorare.

— Vă rog, ea n-a vrut să facă niciun rău nimănui. Îl tachina. În Valahia este obiceiul ca… perechile de logodnici să… se ameninţe reciproc. Ca semn de afecţiune. Când s-au logodit părinţii noştri, mama i-a spus tatei că

avea să-i scoată maţele şi să le poarte la gât ca pe nişte giuvaiericale.

Cei doi soldaţi se holbau la Radu, dând crezare tuturor minciunilor caraghioase care îi ieşeau din gură. Lada îşi înăbuşi un hohot de râs. Cum putea să fie atât de calmă?

Încetează, o implora el în fiecare seară. *Încetează să-i mai înfurii. Încetează să-i mai faci să ne răneascâ. E vina ta. Ne vei omorî pe amândoi.*

Într-un final, ea se răstise la el: *Nimeni nu te va omorî.*

Dar dacă te omoară pe tine, eu voi rămâne singur. Şi voi dori să mor.

Nu voia să moară deloc, dar în mod clar nu voia să moară al doilea. Radu întâlni privirea surorii sale, transmiţându-i toată trădarea inimii sale frânte. Ea nici măcar nu se putea preface că e politicoasă pentru a le salva vieţile.

Lada îi vorbi în valahă, cu o voce calmă şi fără să-i pese că, după toate probabilităţile, însoţitorii ei înarmaţi o duceau la moarte.

— Halil Paşa este motivul pentru care sunt prizonieră aici. Nu-i voi permite să-mi mai răpească din libertate. Nu pot accepta că o căsătorie politică este soarta mea. Asta ar însemna să fiu dată la o parte şi uitată şi prefer să mor decât să fiu uitată.

— N-aş lăsa niciodată să se întâmple aşa ceva, spuse Radu, dar nu ştia dacă voia să spună că nu o va lăsa să moară sau că nu va lăsa ca ea să fie uitată.

Şi-ar fi dorit să aibă mai multe opţiuni decât numai cele două.

— Ni s-a poruncit să o ducem în aripa de sud, spuse unul dintre ieniceri. Dacă vrei, poţi să vii cu noi.

Radu îşi întoarse din nou atenţie către ieniceri, oferindu-le un zâmbet luminos ca soarele verii. Merse alături de ei, întrebându-i din ce regiuni proveneau, făcându-i să vorbească cu el. Foarte curând le află numele, diferitele îndatoriri şi ce sperau să aibă în acea seară la cină. Mâinile lor nu porniră niciodată spre săbiile pe care le aveau la şold, iar sporovăială rămase uşoară, prietenoasă,

concentrată asupra a ceea ce le menţinea calmul, astfel încât să nu o provoace pe sora lui să facă o altă prostie.

Lada mergea în spatele lor, din fericire tăcută.

Soldaţii le cerură să aştepte pe o bancă aurită de lângă o uşă masivă din aramă, cu două canaturi.

Radu se lăsă să cadă uşurat pe bancă, ştergându-şi ochii cu palmele.

— Dacă ne lasă aici, s-ar putea ca până la urmă să trăieşti.

— Cum faci asta?

— Ce anume?

— Îi faci pe oameni să vorbească cu tine. E din cauză că eşti băiat?

Radu ştia că ea îi invidia iscusinţa de a convinge lumea să aibă încredere în el. Lada părea iute, îndărătnică şi vicleană. Avea mutra unei vulpi care pradă păsări. Radu avea faţa unui înger. Dar îl durea că ea îl considera un truc. Oare pe el chiar îl plăcea cineva cu adevărat sau ea avea dreptate? Oare chipul şi limba lui erau suficiente pentru a-i prosti să creadă că îl plăceau?

Exasperat, Radu privi lung la tavanul aurit.

— Oamenii reacţionează la bunătate, Lada. Au mai multă încredere într-un zâmbet decât în promisiunea că îi vei lăsa să se înece cu propriul sânge.

Lada pufni.

— Da, dar promisiunea mea este mai sinceră decât zâmbetele tale.

Avea dreptate, de bună seamă. Trecuse o veşnicie de când zâmbetul lui fusese mai mult decât un vicleşug deznădăjduit şi mincinos. Smârcâi, încercând să păstreze starea de bună dispoziţie, să o ţină pe sora sa calmă.

— Însă nimeni nu ştie asta.

— Într-o bună zi vor şti, Radule. Într-o bună zi vor şti.

Amândoi tresăriră când uşa de lângă ei se deschise. Bărbatul cel sfrijit ieşi grăbit pe coridor, cu veşmintele sale de un cafeniu fad, ciudat de austere pentru curte. Până şi turbanul lui părea mai curând funcţional decât ornamental. Îi cântări pe amândoi cu o privire

pătrunzătoare, mărită de ochelari. Radu nu mai văzuse niciodată nimic asemănător. Bucăţile de sticlă erau perfect tăiate şi lustruite, echilibrate pe nasul omului de o bucată subţire de metal care lega cele două piese şi i le potrivea pe faţă.

— Puteţi intra, spuse, gesticulând spre uşa din spatele lui, apoi plecă.

Radu şi Lada intrară. Aceste încăperi erau faţă de odăile lor sărăcăcios mobilate ce era Edirne faţă de Târgovişte. Tavanul se înălţa deasupra capetelor lor, pictat în nuanţe îndrăzneţe de albastru şi cu scrieri aurii spre margini. Candelabrele luminau strălucitor chiar şi în toiul zilei. Ferestrele, mai înalte decât Radu, se îngustau în partea de sus şi erau încadrate de rulouri cu zăbrele din metal. Mătăsuri în nuanţe de albastru, roşu şi mov – culorile bogăţiei – erau drapate pretutindeni. Podeaua de sub picioarele lor strălucea atât de tare, încât Radu îşi putea zări chipul în luciul ei. O fântână cu apă bolborosea în mijlocul încăperii, iar la pereţi erau aliniate banchete joase, cu perne. Lângă fântână, pe una din duzinele de perne luxoase, stătea băiatul.

Bătu încântat din palme şi se ridică.

— Iată-vă!

— *Unde* suntem? întrebă Lada.

— În apartamentul meu!

— Şi cine eşti tu, să meriţi atâta stimă din partea diavolului?

Radu o înghionti. Zâmbetul băiatului deveni crud.

— Ei bine, sunt fiul diavolului însuşi. Mehmed al II-lea, fiul lui Murad.

— Pe rănile lui Iisus! icni Radu, apucându-se de burtă.

Făcu iute o plecăciune adâncă. Sperase să-l revadă pe băiat, se gândise la el încă de la prima lor întâlnire, închipuindu-şi ce prieteni ar putea fi. Şi acum asta. Lada îl ameninţase, îi insultase tatăl şi fără îndoială avea să continue să le facă pe amândouă. Teama lui Radu fu înlocuită de o resemnare obosită. Lada o să-i aducă moartea, şi moartea asta avea să fie iute şi cât de curând.

— Eu am pus să fiţi aduşi aici.

Mehmed dădu nepăsător din mână. Radu privi pe furiş printre gene, unde văzu o altă încăpere imensă în spatele aceleia şi câteva uşi.

— Da, felicitări, zise Lada.

Nu se clintise de când descoperise că se aflau în apartamentul fiului sultanului. Nu era nici urmă de respect, niciun fel de deferenţă în postura ei cu picioarele depărtate.

— Dar *de ce* ne aflăm aici?

— Deoarece îl urăsc pe Halil Paşa şi îl urăsc pe vărul meu.

Exasperată, Lada clătină din cap.

— Şi cine e vărul tău?

Radu tresări la auzul tonului ei. Se îndreptă de spate. Nu avea niciun rost să continue să facă temenele dacă Lada intenţiona să facă în aşa fel încât amândoi să fie ucişi.

— Păi, iubitul tău, fireşte! Bărbatul a cărui limbă ai de gând s-o tai şi s-o devorezi. Mehmed se prăbuşi pe o pernă de catifea mare cât un cal, doborât de hohotele de râs. Am crezut că avea să facă pe el, într-atât a fost de umilit! De *o fată!* Oh, e un bărbat scârbos şi respingător! Niciodată n-am fost mai încântat ca astăzi.

— Am crezut că Lada avea să fie pedepsită.

Plin de speranţă, Radu făcu un pas în faţă. Mehmed clătină din cap, punându-şi picioarele pe o altă pernă.

— Nu. Am cerut ca ea – şi tu, presupun – să-mi fiţi aduşi mie. Sunt trimis înapoi în Amasya să guvernez. Bănuiesc că e mai mult ca să mă trimită de aici, deoarece tata nu are ce face cu mine, iar preceptorul meu, Molla Gurani – el e cel care v-a spus să intraţi – nu se înţelege cu Halil Paşa.

Lada bătu nerăbdătoare din picior. Radu o ciupi, iar ea îi îndepărtă mâna, plesnindu-l.

Mehmed pocni din degete.

— Da! Motivul pentru care vă aflaţi aici. Am cerut ca voi să veniţi cu mine în Amasya ca însoţitori.

Lada se aşeză pe perna cea mai apropiată de uşă şi oftă.

— Aşadar, chiar *sunt* pedepsită.

— Nu vorbeşte serios! spuse repede Radu, aruncându-i o căutătură cruntă, apoi se uită la Mehmed, încercând să nu se trădeze şi să dea în vileag speranţa întipărită pe chipul lui.

Departe de acest loc! Departe de preceptori şi de grădinarul-şef! Şi cu Mehmed, băiatul din grădină, care poate avea să fie prietenul lui, până la urmă. Voia să-l cunoască pe Mehmed cu o disperare dureroasă, cu o dorinţă arzătoare. Chiar şi acum, când ştia cine era de fapt.

Mehmed zâmbi.

— Cred că vorbeşte serios. Dar nu mă deranjează. O găsesc foarte amuzantă pe sora ta.

Radu se aşeză pe o pernă aproape de Mehmed, cu spinarea dreaptă şi cu mâinile împreunate cu grijă în faţa lui.

— Să fii cu băgare de seamă, în acest caz. Îi displace foarte tare să amuze.

Lada aruncă o pernă în capul lui Radu cu o îndemânare răutăcioasă. Mehmed privea totul cu bucurie. Radu nu ştia ce să înţeleagă din această nouă întâmplare, dar îndrăznea să hrănească acea sămânţă de nădejde care încolţea înlăuntrul lui. De data asta, zâmbetul cu care răspunse zâmbetului lui Mehmed nu îi lăsă senzaţia de falsitate.

15

Amasya, Imperiul Otoman

Un alt oraş, un alt preceptor. Viaţa Ladei părea o paradă nesfârşită de bărbaţi care trăncăneau şi împingeau informaţiile în urechile ei. Totuşi, ar fi putut să fie şi mai rău. Ar fi putut să fie o nesfârşită paradă de femei care trăncăneau. Halima zugrăvind lumea în tonuri vesele, în timp ce Mara s-ar ridica ameninţător deasupra ei, insistând ca ea să-şi accepte soarta. Brodat în locul istoriei, maniere elegante în locul limbilor. Dar măcar dacă ar fi învăţat să brodeze cu Halima, ar fi avut ace pe care să le înfigă în ochii lui Molla Gurani.

Molla Gurani, profesorul lipsit de viaţă al lui Mehmed, fie nu-şi dădea seama, fie nu-i păsa că Lada îşi petrecea cea mare parte din timpul ei visând într-aiurea cum îi striveşte ochelarii de faţă. Ea bănuia că dacă ar fi ştiut, expresia nu i s-ar fi schimbat nici cu o iotă. Era un bărbat fără pasiuni. Aceasta însemna că el chiar nu o bătea pe Lada pentru nesupunere. Din fericire, nu-l bătea nici pe Radu în locul ei. Uşurarea ei era temperată de faptul că ştia că ei aveau să găsească altceva cu care să o rănească. Întotdeauna găseau.

În timpul primei lor lecţii, în timp ce Radu se grăbise cu înfrigurare să ţină pasul şi Mehmed recitase pasaje întregi din Coran, Lada vorbise numai în valahă. Molla Gurani de-abia se uitase la ea, nepăsător îndărătul acelor lentile pe care ea le detesta, şi o informase că singura lui îndatorire era să-l educe pe Mehmed.

Şi, adăugase el pe un ton indiferent, *chiar nu consider că femeile sunt capabile să înveţe prea multe. Are de-a face cu forma capului lor.*

După aceea, Lada începuse să exceleze. Memora mai multe pasaje din Coran decât oricare din cei doi băieţi şi le psalmodia, maimuţărindu-l pe Molla Gurani. Rezolva toate teoremele şi exerciţiile de matematică şi problemele de algebră. Cunoştea istoria statului otoman şi a descendenţei lui Mehmed la fel de bine ca însuşi Mehmed. Mehmed avea aproape treisprezece ani, fiind născut între Lada şi Radu. Era cel de-al treilea fiu, mama lui era o sclavă concubină, iar tatăl lui îi favoriza pe ceilalţi doi fii mai mari, ceea ce-l supunea pe Mehmed la bârfe şi la ruşine. Erau informaţii întristătoare, iar Lada se străduia din răsputeri să nu se vadă în situaţia lui sau să îl compătimească pe Mehmed.

Dar, mai presus de toate, mai mult decât oricare altă materie, ea devora lecţiile despre bătăliile trecutului, alianţele istorice sau disputele cu privire la graniţe.

O vreme, se temuse că Molla Gurani intenţionase cu provocarea lui să o păcălească să studieze, dar el rămânea la fel de nepăsător ca întotdeauna, fără să se arate încântat de atenţia ei, fără să reacţioneze aşa cum se presupunea că o va face. Dar pe Mehmed îl amăra tare mult ori de câte ori ea îl întrecea. Acesta deveni noul ei scop.

În fiecare zi ea aştepta o bătaie, o nouă oroare care să se abată asupra ei sau a lui Radu, astfel încât adevăratul motiv pentru care fuseseră aduşi în Amasya să fie dezvăluit. Suspansul o transforma într-o persoană tăcută şi posacă. În acest răstimp, Radu pusese la loc o parte din greutatea pierdută. Lada nu îl mai auzea plângând noaptea. Îi displăcea să-l vadă că începea să se simtă în largul lui. Asta făcea ca orice *lecţie* care li se pregătea să fie cu atât mai rea.

La urma urmelor, Mehmed era fiul lui Murad. Nu era prietenul lor. Era cel care îi ţinea în captivitate.

După studiile principale, Molla Gurani vorbea întotdeauna cu Mehmed doar despre Profet şi despre destinul otomanilor de a răsturna Bizanţul şi Constantinopolul o dată pentru totdeauna. Lada devenea ursuză la noţiunea unui Dumnezeu misterios care stătea

deasupra tuturor, alegând un sultan care să răspândească religia musulmană în lume. Ea nu văzuse niciodată un asemenea Dumnezeu şi nici vreo dovadă a existenţei sale. Otomanii aveau succes deoarece erau organizaţi, deoarece erau bogaţi şi deoarece erau *mulţi.*

Cele mai multe după-amiezi, obosită de studiu şi secătuită de încordarea de a fi permanent în gardă împotriva oricăror perfidii pe care le-ar fi putut plănui sultanul pentru ei, Lada pleca să hoinărească, lăsându-l pe Radu să dea aprobator din cap şi să aporteze lucruri ca un căţeluş pentru stăpânii lui. Amasya nu era Valahia, dar era mai aproape de aceasta decât fusese Edirne. Oraşul era construit pe dealuri stâncoase, cu un râu verde, foarte mare, care curgea leneş şi sinuos la poalele sale. Multe dintre clădiri, inclusiv donjonul în care stăteau Lada şi Radu, erau construite în versantul muntelui. Îndărătul donjonului se găseau meri care creşteau în susul dealului în livezi dese, încâlcite.

Lada se amuza culcându-se pe spate, aruncând un cuţit în sus şi încercând să agaţe un măr. Uneori, reuşea. Alteori, cuţitul venea înapoi şi aproape că o lovea. Ambele rezultate o distrau în mod egal. Simplul fapt că i se îngăduia să aibă un cuţit era, din nou, o dovadă a cât de invizibilă, cât de neimportantă devenise.

Până şi cele mai proaspete mere aveau gust făinos şi amar în Amasya.

Într-o zi de toamnă timpurie, Lada stătea culcată în livadă, în vreme ce lumina scădea şi devenea aurie, atât de grea în jurul ei, încât îşi închipuia că putea s-o guste. N-ar fi avut deloc gustul merelor captivităţii ei. Gustul ar fi semănat cu cel de acasă. Acasă.

Ridică la nas punguţa de la gât şi pretinse că încă mai putea să simtă mirosul rămurelei de conifer şi al florii, acum atât de vechi şi de uscate, încât se sfărâmaseră, rămânând mai nimic. Le mutase în punguţă în seara în care fugiseră din Valahia şi de atunci o purtase mereu asupra ei.

Doi ieniceri trecură prin apropierea ei, fără să-şi dea

seama că ea se afla acolo. Glumeau şi, cu toate că vorbeau turceşte, unul din ei încă mai purta pe limbă forma vocalelor valahe. Lada se ridică, apoi ţâşni de după un copac spre altul, urmărindu-i pe soldaţii care se întorceau la cazarma lor, un grup de clădiri scunde din piatră, grupate în jurul unei curţi de pământ. Râsete aspre însoţeau tonul săbiilor zăngănite. Lada se îţi de după un zid, privind.

Se simţi apucată cu brutalitate de umeri şi împinsă în faţă.

— O iscoadă! strigă o voce inegală, care încă se agăţa de ultimele rămăşiţe ale tinereţii. Sau o hoaţă!

Spre groaza Ladei, pe puţin o duzină de ieniceri se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Cu o curiozitate vădită pe chipurile lor, formară un semicerc larg în jurul ei.

— Nu e iscoadă, zise un băiat cu pieptul bombat şi cu o singură sprânceană groasă deasupra ambilor ochi. Micul habotnic o ţine pe post de concubină.

— Nu e prea drăguţă pentru o târfă.

Soldatul din spatele ei o trase de o şuviţă de păr. Ea se aplecă pe sub braţul lui, îl apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuci la spate spre a-l ţintui. Era un truc pe care îl învăţase sub cruda tutelă a lui Mircea şi îl perfectase exersându-l pe Bogdan şi Radu. Soldatul ţipă supărat şi încercă să se desprindă, aşa că se răsuci mai tare, împingându-se în articulaţie. Scânci de durere.

— Tu eşti mai drăguţ decât mine. Lada apăsă şi mai tare pe braţul lui. Poate că în schimb te-ai putea oferi tu drept târfă.

— Ajutaţi-mă! icni el.

Lada îşi ridică privirea, cu sfidarea citindu-i-se în maxilarul încleştat, pentru a descoperi că ceilalţi ieniceri rânjeau încântaţi. Soldatul cu o singură sprânceană, care n-ar fi putut să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, râse şi înaintă, bătându-l binevoitor peste cap pe camaradul lor prins în capcană.

— Bietul Ivan. Fetiţa asta se ia de tine?

Îl cuprinse pe Ivan cu braţul după gât. Lada îi dădu drumul, iar celălalt soldat se răsuci, doborându-l la pământ şi aşezându-se pe spatele lui. Ivan dădea nervos din picioare, dar în zadar.

— L-ai cunoscut pe Ivan. Eu sunt Nicolae. Iar tu eşti valahă!

Lada încuviinţă din cap, dându-şi seama că vocea lui Nicolae fusese cea în care recunoscuse tonalităţile de acasă.

— Ladislav Drăculea.

Spunându-şi numele cu voce tare, Lada se simţi săgetată de o durere năprasnică. Nu li se îngăduise să-i scrie tatălui lor şi nici nu primiseră scrisori de la el. Nu ştia dacă el avea cunoştinţă de locul unde se aflau, de faptul că plecaseră din Edirne.

Nu ştia dacă lui îi păsa.

Radu încă îşi făcea griji în legătură cu doica lor. Ea îşi pierduse fiul şi acum şi pe cei de care avea grijă în acest imperiu infam. Lada se întreba dacă îşi găsise altceva de muncă. Spera că da. Nu se obosise să spere că tatălui lor i-ar fi trecut prin minte să aibă grijă de femeia care îi crescuse copiii. Însă nu-i spusese niciodată aceste lucruri lui Radu. Lui nu i-ar fi făcut bine să se gândească prea mult la doica lor.

Iar Ladei nu-i plăcea jena de a-şi aminti de femeia care fusese mereu atât de bună cu ea pentru atât de puţine mulţumiri. Dacă avea să se întoarcă vreodată în Valahia, avea să îndrepte acest lucru.

— Fiica Dragonului? întrebă Nicolae cu un râset, dar nu unul batjocoritor, ci amabil. Nu-i de mirare că Ivan n-a fost pe măsura ta. Ce te-aduce aici, micule dragon?

— În niciun caz curvăsăria, răspunse ea, şi îi trase un şut în spinare lui Ivan.

— Aş fi îngrozit să bag în patul meu un dragon. Până şi micul habotnic cred că simte la fel.

— Molla Gurani este habotnicul tău? Cred că el e făcut din pergament, nu din carne.

Nicolae râse, clătinând din cap.

— Nu, „micul habotnic” este porecla pe care i-am dat-o noi lui Mehmed.

Ceilalţi soldaţi încuviinţară din cap, aruncându-şi unii altora zâmbete strâmbe.

Cu toate că ştia din propria experienţă că ienicerii erau departe de a fi cuviincioşi, fu surprinsă să audă asemenea batjocură făţişă la adresa fiului sultanului lor. Ea reţinu această informaţie, sperând s-o poată folosi într-o bună zi.

— Mă aflu aici cu fratele meu. Suntem însoţitorii lui Mehmed, studiem împreună cu el.

— În acest caz, trebuie să fii cumplit de plictisită. Vino! spuse Nicolae şi se ridică, târându-l pe Ivan după el. Poţi să te uiţi cum îl învăţ pe Ivan să-i respecte pe cărturari.

*

În timp ce o altă după-amiază se târa alene, Lada privea lung pe fereastră, dorindu-şi să simtă o adiere care să-i răcorească pielea. Mehmed rareori mai interacţiona cu ea acum în afară de privirile urâte pe care i le arunca atunci când era mai bună decât de el la studii. Adesea îl prindea zgâindu-se cu atenţie la ea, de parcă ar fi putut să o facă să dorească stăruitor să îndeplinească o însărcinare tainică. Ea întotdeauna îi susţinea privirea, fără să se clintească.

Radu se ţinea după Mehmed ca un căţeluş de salon. Chiar şi acum şedea pe podea la picioarele lui Mehmed, cercetând cu atenţie aceleaşi texte pe care Mehmed le studiase de o sută de ori.

— Vezi, acolo, spuse Mehmed, arătând un pasaj. Profetul, pacea fie asupra sa, vorbeşte de bărbatul care va cuceri Constantinopolul şi ce conducător minunat va fi el.

Privirea lui Mehmed era pierdută şi blândă.

— Dar au mai existat încercări, zise Radu.

— Da. Chiar şi tatăl meu a încercat. Dar acum a obosit să mai lupte împotriva pretenţiilor fraţilor săi de a accede la tron, să-şi mai petreacă domnia păstrând ceea ce deja avem. Îi place să vorbească şi să filosofeze, dar nu izbuteşte să vadă chemarea datoriei pe care credinţa i-a

hărăzit-o. Fraţii mei mai mari ar putea răspunde chemării, dar ei nu sunt câtuşi de puţin devotaţi. Profetul, pacea fie asupra sa, a poruncit ca noi să nu avem un stat, ci un imperiu. Ar trebui să fim cu mult mai măreţi decât suntem, şi tatăl meu refuză să…

Lada lăsă uşa să se trântească în urma ei. Tremura de furie pentru că-i ascultase iar vorbind despre motivele de mândrie ale otomanilor şi destinul lor de a se răspândi în toată lumea. Otomanii deja se strecuraseră ca o otravă în propria ei lume, rupând-o de tot ceea ce iubea. Cât de departe aveau să mai meargă? Se năpusti ca o furtună, ieşind din donjon şi trecând printr-o mică armurărie. Era abandonată, garnizoana păstrând cea mai mare parte a armelor, însă acolo se mai găseau câteva obiecte pe care ea le putea folosi după placul inimii.

— Te simţi bine?

Se răsuci, surprinsă să-l vadă pe Mehmed stând în pragul uşii.

— Ce cauţi aici?

— Păreai nefericită când ai plecat.

Lada râse, la fel de amar precum coaja merelor din Amasya.

— Par nefericită? Iartă-mă dacă nu găsesc încântare în a te asculta cum proslăveşti virtuţile gloriosului tău imperiu şi ce favoare îi vei face extinzându-l cu spada.

Mehmed se încruntă şi sprâncenele sale subţiri, care în cele din urmă luaseră forma celor ale tatălui său, îi acoperiră ochii.

— Mi-ai văzut ţara. Unde sunt săracii, suferinzii şi cei flămânzi de pe străzi? Unde este crima? Radu mi-a spus că nu poţi să ieşi noaptea pe străzile din Târgovişte de frica tâlharilor şi a ucigaşilor. Şi totuşi, cineva poate să se plimbe prin Edirne fără să fie atacat.

— Da, dar…

— Iar drumurile noastre sunt sigure pentru negoţ, ceea ce înseamnă că poporul nostru are ceea ce îi trebuie să cumpere şi să vândă, să trăiască din ceea ce i s-a dat. Oamenii noştri sunt feriţi de foamete şi sărăcie!

— Dar îi oprimaţi pe cei care nu cred în Dumnezeul vostru!

Mehmed clătină supărat din cap.

— Nu acţionăm aşa cum o fac scumpii tăi creştini, măcelărind alţi creştini pentru că ei cred într-un mod greşit. Da, cerem plată. Acesta este preţul protecţiei. Dar îngăduim tuturor popoarelor de sub domnia noastră să creadă în ce vor ele, atâta timp cât nu ne tulbură pacea.

— Eu sunt aici ca dovadă a *păcii* pe care tatăl tău o insuflă, a libertăţii pe care le-o garantează celorlalţi. Tatăl meu este liber să-şi conducă poporul, atâta timp cât domneşte aşa cum i se pare potrivit sultanului! Şi dacă nu, copiii săi vor suporta consecinţele.

— Ştii ce fel de om este tatăl tău?

Lada se întoarse cu spatele la Mehmed, ascunzând ruşinea care îi colora obrajii.

— Genul de om care îi promite papei să lupte împotriva necredincioşilor şi apoi face pace cu ei, răspunse ea. Genul de om care îşi părăseşte copiii sub ameninţarea unei săbii şi se întoarce la un tron fals. Da, ştiu ce fel de om este. El este genul de om cu care tatălui tău îi face plăcere să aibă de-a face. Amândoi sunt nişte diavoli.

— Vă ţinem ţara la adăpost!

Lada se răsuci iute şi traversă încăperea, şuierând în faţa lui Mehmed.

— Mai curând mi-aş vedea ţara arzând decât să o văd progresând sub domnie otomană. Nu toate locurile din lume trebuie refăcute după chipul şi asemănarea voastră. Dacă n-am fi mereu ocupaţi să ne apărăm graniţele şi teritoriul încălcat de oştirile altor naţiuni, am fi capabili să ne purtăm singuri de grijă!

Nedumerit, Mehmed se dădu înapoi.

— Atunci, nu mă urăşti în numele tatălui tău?

Ladei îi căzură umerii, sfârşeala trăgându-i în jos.

— Tatăl meu este slab. Valahia merită mai mult.

— Poate că *tu* meriţi mai mult decât Valahia.

— Ba nu.

Lada simţi cum se reaprinde focul în pieptul ei, arzându-

i frica şi oboseala. Fusese prea mult timp departe de pământul ei. Uneori se întreba dacă şi-l amintea în mod corect. Dar aici, acum, ştia că nu ar fi putut nicicând cu adevărat să îl părăsească. Îi pulsa în vene, bătând prin ea.

— Iubesc Valahia. Îmi aparţine, iar eu îi aparţin. Este ţara *mea* şi ar trebui să fie mereu a mea, iar eu îl urăsc pe orice rege sau sultan sau Dumnezeu sau profet care proclamă că altcineva are vreun drept asupra ei.

— Te rog să nu spui asta despre Profet, pacea fie asupra sa.

Vocea lui Mehmed era blândă. Nu poruncea – ci cerea.

— De ce refuzi să asculţi ce ne învaţă Molla Gurani?

Lada se uită la panoplia cu săbii de antrenament. Deşi Mehmed râdea mereu de cantitatea de timp pe care ea o petrecea privindu-i pe ieniceri, Lada îşi ocupa fiecare oră liberă observându-le sesiunile de antrenament şi exerciţiile. După vreo două săptămâni, Nicolae chiar o lăsase să li se alăture, corectându-i ţinuta, râzând de greşelile ei, dar admirându-i din ce în ce mai mult ferocitatea şi hotărârea de a învinge.

Ştii de vreun Bogdan din Valahia? îl întrebase de îndată ce îndrăznise. Cuvintele o usturară imediat ce-i ieşiră pe gură, făcând-o să sufere mult din pricina speranţei pe care o cuprindeau.

Pe fratele meu îl cheamă Bogdan, îi răspunsese el.

Şi pe fratele meu la fel! zisese un bulgar.

Şi pe tata! adăugase un sârb.

Nicolae îi zâmbise a scuză, iar Lada îşi înăbuşise durerea pe care i-o provocase rostirea numelui lui Bogdan. Şi apoi luptase.

Acum, fără să ia seama la Mehmed, alese o sabie tocită, curbată, precum cea care atârna deasupra tronului tatălui ei. Până şi vederea ei îi alimenta focul din piept. O ridică în sus, încercându-i echilibrul. Îi plăcea să fie furioasă înainte de a lupta cu Nicolae. Furia scobea şi îndepărta orice altceva dinlăuntrul ei – îndoiala, frica, stânjeneala –, nemailăsând loc pentru nimic altceva. Niciodată nu se simţise mai puternică decât atunci când era furioasă cu o

sabie în mâini.

— Opreşte-te! îi ceru Mehmed, venind alături de ea în faţa panopliei. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Poţi să-ţi venerezi profetul, dar nu este al meu şi nici nu va fi vreodată. Credinţa înseamnă slăbiciune.

Ea nu avea să cedeze în faţa islamului, aşa cum se întâmplase cu Radu. Dar nu cultiva nici ortodoxia în care crescuse. Religia era un mijloc spre un scop. Ea o văzuse mânuită ca pe o armă. Dacă avea nevoie s-o folosească, urma s-o facă, dar nu ar fi îngăduit nicicând ca ea să fie folosită de religie.

Mehmed o apucă de braţ, răsucind-o pentru a fi faţă în faţă cu el.

— Te înşeli, Lada. Credinţa nu înseamnă slăbiciune. Credinţa este cea mai mare forţă pe care o putem avea.

— Poate credinţa să mă ducă înapoi în Valahia?

— Credinţa îţi poate arăta că există lucruri mai importante.

Lada râse sfidător.

— Dacă vrei să-ţi asculte cineva aiurelile găunoase, du-te atunci şi caută-l pe Radu. Eu am alte lucruri de făcut.

Deschise uşa, dar Mehmed alergă şi o închise.

— N-am terminat de vorbit!

Ladei îi îngheţă sângele în vene.

— Mi-ai poruncit să rămân? Şi dacă refuz? Ai să pui să fiu bătută? Biciuită? La curtea tatălui tău le-am înfruntat pe toate astea şi chiar mai multe. Nu m-am închinat Dumnezeului sau sultanului vostru atunci şi nici acum n-o voi face. De ce m-ai adus aici, Mehmed? Nu voi fi condusă.

Lui Mehmed îi căzu faţa. Îşi lăsă mâna în jos şi linia spinării sale – atât de dreaptă – se curbă.

— N-am vrut nicicând să-ţi fiu stăpân. *Am* servitori. Şi profesori şi gărzi şi un tată care mă dispreţuieşte. Vreau ca tu… să fii prietena mea.

Acesta nu era răspunsul la care se aşteptase Lada. Se strădui să aibă o reacţie.

— De ce ai vrea asta?

— Deoarece, începu Mehmed, privind în pământ.

Deoarece tu nu-mi spui ce crezi că aş vrea eu să aud.

— Mai degrabă m-aş da peste cap ca să-ţi spun ceva ce nu ai vrea să auzi.

Ochii negri ai lui Mehmed se luminară brusc şi priviră într-ai ei, încărcaţi de ceva profund şi însetat. El zâmbi. Era un zâmbet strâmb, care îi trăgea înapoi buzele pline şi îi schimba forma feţei de la aroganţă la zburdălnicie.

— Ceea ce este întocmai motivul pentru care îmi placi.

Exasperată, Lada pufni.

— Prea bine. Ce anume face un prieten?

— N-am avut nicicând un prieten. Speram ca tu să ştii.

— Atunci eşti şi mai prost decât pari. Radu este cel care îşi face prieteni. Eu sunt cea care îi face pe oameni să vrea să mă biciuiască.

— Îmi amintesc că îmi dădeai sfaturi care să mă ajute să evit să fiu biciuit. Pare o bună temelie pentru o prietenie.

Îi întinse o mână.

Lada reflectă. Ce iţe aveau să se ţească din acest aranjament? Îşi mai dăruise o dată inima unui prieten, iar faptul că îl pierduse pe Bogdan aproape că i-o făcuse bucăţi. Dar Mehmed nu era fiul doicii.

— Tatăl tău va găsi pricină prieteniei noastre. În Edirne nu ne-a arătat bunăvoinţă.

— Nu-mi pasă ce crede tata. Dacă n-ai observat, nimănui nu-i pasă ce facem noi aici. Amasya nu este luată în seamă. Nici eu. Sunt liber să fac cum poftesc.

— Eşti norocos.

— Dar oare sunt destul de norocos să-ţi spun prietenă?

— O, prea bine!

O parte din încordare o părăsi pe Lada când în sfârşit îşi dădu seama că pedeapsa pe care o aşteptase în tot acest timp nu venea. Nu se eliberaseră de Murad, dar erau departe de ochii lui. Deocamdată, asta era de ajuns.

— Bun. În spiritul prieteniei, trebuie să-ţi spun că sunt puţin gelos pe timpul pe care îl petreci în compania ienicerilor. Vreau să încetezi să te mai antrenezi cu ei.

— Şi eu, în spiritul prieteniei, trebuie să-ţi spun că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de geloziile tale mărunte.

Am întârziat la antrenament.

Îi prinse glezna lui Mehmed cu piciorul ei, apoi se izbi cu umărul în umărul lui, făcându-l să se poticnească şi aruncându-l la pământ.

El bolborosi indignat:

— Sunt fiul sultanului!

Ea deschise uşa, secerând cu sabia aerul din dreptul gâtului lui.

— Ba nu, Mehmed, tu eşti prietenul meu. Iar eu sunt o prietenă îngrozitoare.

Hohotul lui de râs îi făcu paşii – mereu hotărâţi şi energici – să pară aproape uşori.

16

Toamna refuza să se domolească. Zidurile din piatră ale fortăreţei captau razele soarelui, reţinând căldura. Radu îşi închipuia că aerul pâlpâitor era un cuptor; curând avea să fie copt de viu. Molla Gurani, care părea mereu mai mult decât uman, acum se apropia de statutul de Dumnezeu. Nici măcar nu asuda în vreme ce făcea paşi încoace şi încolo în faţa lor, citind cu voce tare dintr-o carte despre viaţa Profetului, pacea fie asupra sa.

Însă era o blasfemie să te gândeşti măcar că ai putea fi Dumnezeu în afară de Dumnezeu însuşi. Radu închise ochii şi alungă gândul, încercând să-şi alinieze gândirea cu a preceptorului, cu Dumnezeu, cu ceea ce-i plăcea să înveţe.

Când nu era atât de al naibii de cald.

Mehmed căzu de pe taburet, prăbuşindu-se la podea. Radu se grăbi spre el, împreună cu Molla Gurani.

— Nu te simţi bine? îl întrebă preceptorul, lipindu-şi palmele de obrazul şi fruntea lui Mehmed.

Mehmed deschise ochii.

— Trebuie să continuăm cu studiile.

— Ba nu. Molla Gurani se îndreptă de spate şi îl ajută pe Mehmed să se ridice în picioare. Te-a doborât căldura. Ar trebui să te ferim de orice boală. Insist să te duci în pat şi să rămâi acolo tot restul zilei.

Mehmed încuviinţă uşor din cap.

— Prea bine.

— Chem un străjer să te ajute.

— Nu, nu, mă poate ajuta Radu.

Mehmed întinse braţul; Radu îl trecu peste umerii săi şi îl cuprinse cu un braţ pe după mijloc.

Molla Gurani îi privi plecând, îngrijorarea încreţindu-i pielea din jurul ochelarilor. Când ieşiră pe coridor, Radu

porni în direcţia apartamentului lui Mehmed, aflat la două uşi mai încolo. Mergea cât de încet putea, susţinând pe umerii săi cea mai mare parte a greutăţii celuilalt băiat, care stătea sprijinit de el. Când ajunseră aproape de uşă, Mehmed privi în urma lor. Şi se desprinse de Radu atât de iute, încât acesta se poticni în lipsa greutăţii sale.

Încântat, Mehmed îşi ridică privirea.

— Fugi! spuse el, luând-o la goană pe coridor.

Radu fugi după el, ajungându-l într-un sfârşit în timp ce Mehmed se năpustea printr-o uşă lăturalnică ce dădea într-un balcon aflat deasupra unei grădini ofilite.

— Ce faci? vru el să ştie, cercetând înnebunit chipul lui Mehmed în căutarea semnelor de nebunie. Trebuie să te odihneşti!

Mehmed râse, clătinând din cap.

— Ba nu, trebuie să scap din închisoarea asta cumplită şi încinsă.

Radu icni.

— L-ai minţit pe Molla Gurani!

Ruşinea coloră chipul lui Mehmed.

— Aşa este. Însă dacă l-aş fi rugat să mă învoiască, ar fi fost foarte dezamăgit de mine. Voi învăţa toată noaptea pentru a compensa asta. Tu poţi să înveţi cu mine. Însă acum e prea cald şi mi se topesc creierii şi trebuie să ieşim de-aici.

Se sui pe parmalâcul din piatră, apoi sări cu un gâfâit într-un copac aflat aproape. Rânjind spre Radu, coborî din pom.

Radu cântări ce s-ar fi putut întâmpla. Nu voia să nu se poarte cum trebuie sau să atragă atenţia sau să facă ceva ce ar fi putut abate o pedeapsă asupra capului său.

Dar era pur şi simplu prea cald pentru a-şi face griji.

Imită mişcările lui Mehmed, fiind surprins de uşurinţa propriei coborâri. Lada îl făcea mereu să se simtă slab şi stângaci, însă Mehmed se aştepta ca el să ţină pasul, ceea ce făcea să-i fie lesne să o facă.

Alergară, se aplecară şi se lăsară la pământ, înăbuşindu-şi râsul pe măsură ce mergeau. Nu departe de ei se găsea

un loc unde un copac crescuse peste zid. Radu îngenunche, săltându-l pe Mehmed în palmele făcute căuş, ca să poată să se apuce de o creangă. Mehmed se căţără pe coama zidului şi întinse mâna să-l ajute pe Radu să se urce. Săriră apoi amândoi de cealaltă parte, unde era mai răcoare, muntele şi copacii deşi dându-şi silinţa să biruiască soarele.

Reuşiseră să străbată doar o mică bucată, când auziră un bufnet slab, urmat de un şir de blesteme.

În valahă.

— Lada, şopti Radu.

Mehmed duse un deget la buze şi se furişară cu o precauţie sporită. Lada stătea în mijlocul unui luminiş, cu spatele la ei, având alături o tolbă cu săgeţi. Însemnase ţinte pe câţiva copaci aflaţi la ceva depărtare, lucru ambiţios chiar şi pentru un arcaş priceput. Trase coarda înapoi, apoi o slobozi. Săgeata zbură pe lângă copac, scoborând pe pământ la două braţe depărtare.

Lada bătu din picior, ocărându-se aspru cu vorbe mai urâcioase şi mai necuviincioase decât auzise Radu vreodată.

Mehmed nu putea să înţeleagă ce spunea, nu putea să audă ura şi învinuirile pe care Lada şi le arunca sieşi. Radu putea, totuşi, şi se întreba când hotărâse sora lui că nimic mai prejos de perfecţiune nu era acceptabil. Rămase acolo, voind să se ducă la ea, să o îmbrăţişeze, să-i spună că e bine. Ea încă mai avea timp să înveţe şi era priceută la atât de multe alte lucruri. Voia ca ea să înceteze să mai spună lucrurile acelea cumplite, să înceteze să le mai gândească.

Mehmed avea alte idei. Se furişă înainte, apoi apucă tolba şi, răcnind de bucurie, o luă la fugă.

Lada se răsuci, cu o privire ucigătoare.

Radu o luă şi el la sănătoasa.

Îl întrecu pe Mehmed, împins de faptul că ştia ce îi aştepta dacă Lada i-ar fi prins. Cei doi băieţi fugiră năvalnic printre copaci, ferindu-se de ramurile joase şi sărind peste buşteni, cu Lada pe urmele lor.

Radu ţâşni dintre copaci şi alunecă până când se opri pieziş, întinse un braţ ca să-l ţină în loc pe Mehmed. Se aflau în vârful unei pante, care se termina într-un heleşteu verde-închis, aflat la mai puţin de doi metri sub ei, flancat de peretele de stâncă pe o parte şi de bolovani rostogoliţi pe cealaltă. Un pârâiaş curgea peste bolovani, alimentându-l. Totul era tăcut şi nu se auzeau decât respiraţiile lor greoaie.

Lada îi ajunse, cu pumnii ridicaţi, pregătindu-se să-i lovească.

— Opreşte-te! zise Radu. E o pantă care se termină într-un heleşteu!

Cu un strigăt de triumf, Lada îi împinse pe amândoi băieţii în apă.

Radu ieşi la suprafaţă, uitându-se imediat după Mehmed. Heleşteul nu era adânc – atingea fundul apei cu picioarele – şi era îngrozit că Mehmed s-ar fi putut lovi la cap sau ar fi putut să-şi frângă gâtul ori poate că suferise alte răni grave.

În schimb, Mehmed făcea pluta pe spate, cu braţele sub cap, şi îi spuse râzând:

— Ei bine, îţi mulţumesc, Lada. Este un adevărat miracol într-o zi ca asta.

Cu un mârâit, ea sări şi ateriză între ei cu un pleoscăit. După ce îşi îndeplini dorinţa de a-i vârî cu capetele sub apă iar şi iar, în pofida încercărilor lor de a scăpa, înotă spre un bolovan pe jumătate scufundat şi se aşeză pe el. Părea mulţumită, cu capul dat pe spate pentru a simţi soarele pe chipul ei răcorit de apă. Demonul dintre copaci care se ura pe sine şi blestema părea în întregime uitat. Radu făcuse asta. O înflăcărare de mândrie îl încălzi în apa rece ca gheaţă.

— Nu ştiam de existenţa heleşteului, spuse Mehmed. Cred că nu ştie nimeni. Cu toate că există o poveste…

— Spune-ne-o! îl îndemnă Radu, stropindu-l cu apă.

Mehmed adoptă o voce mai profundă, vorbind rar, savurând povestea.

— Odată, demult, tare demult, trăia un mare rege care

avea o singură fiică. Numele ei era Shirin, iar frumuseţea ei era legendară.

Lada scoase un sunet ca un nechezat. Radu o fulgeră cu privirea.

— Shirin locuia pe cealaltă parte a muntelui. Într-o bună zi, ea veni cu servitoarele pe partea asta, căci se zicea că merele erau mai dulci aici, udate de un izvor limpede şi rece, de o puritate neegalată. Un tânăr, Ferhat, care făcea parte dintr-o familie sărmană, o văzu şi imediat ştiu că nu va mai iubi pe altcineva. Îi dărui lui Shirin o baniţă de mere pe care le culesese pentru sine, şi când mâinile li se atinseră, îşi dădu seama că şi ea simţea la fel.

Lada căscă teatral.

— Însă ea era o prinţesă, iar el un nimeni. Totuşi, el se duse pe cealaltă parte a muntelui pentru a-i cere mâna. Tatăl ei, uluit, dar văzând preferinţa fiicei, îi ceru lui Ferhat să îndeplinească o sarcină imposibilă: dacă Ferhat aducea izvorul cu apă pură pe partea de munte a regelui, se putea căsători cu Shirin. Ferhat încercă multe lucruri. Săpă şanţuri de irigaţii, dar apa devenea puturoasă şi mâloasă de îndată ce părăsea izvorul. O cără în vase uriaşe, dar se vărsa sau seca înainte ca el să-şi încheie călătoria. În cele din urmă, disperat să fie alături de Shirin, începu să sape. Săpă tot mai adânc şi mai adânc în munte, călăuzind izvorul odată cu el, călătorind în întuneric, ştiind că lumina ei strălucea pe cealaltă parte. Însă acest lucru nu-i pică bine regelui. Auzi de progresul lui Ferhat şi ştiu că dacă avea să reuşească, ar fi fost nevoit să trăiască cu ruşinea de a-şi fi dat fata ca recompensă. Dar cum nu-şi putea lua înapoi cuvântul, regele trimise un servitor să răspândească vestea că Shirin murise. Ferhat, coborând poticnit de pe munte după nenumărate ore de muncă în întuneric, fu întâmpinat cu vestea că lumina spre care el săpa se stinsese pe vecie. Cuprins de disperare, fugi înapoi în tunelul său şi se lovi cu capul de capătul acestuia, până ce muri. Shirin, cu inima frântă şi trădată de tatăl ei, dispăru. Se spune că pribegeşte pe munte în căutarea lui Ferhat şi n-a mai fost văzută niciodată de atunci.

Împreună, ei alcătuiesc inima muntelui care încă bate, revărsând izvorul la fel de pur ca iubirea lor.

— Ce frumos! spuse Radu, trecându-şi respectuos palmele prin apă, de parcă aceasta ar fi purtat moştenirea celor doi iubiţi, ridicându-i la suprafaţă.

— Asta e absurd, comentă Lada. Au murit amândoi degeaba.

Mehmed se încruntă.

— Au murit din iubire!

— Şi-au irosit vieţile.

— N-a fost o irosire, spuse Radu, zâmbind nesigur şi sfios. Eu aş săpa un tunel în munte pentru voi amândoi.

Lada râse.

— Atunci şi tu eşti un prost, căci nu te poţi căsători cu niciunul din noi.

Vorbele ei îi pricinuiră durere după oferta lui sinceră, iar Radu îşi aminti de ce nu mai avea încredere în ea.

— Nu asta am vrut să spun!

Mehmed îi puse o mână pe umăr şi zâmbetul lui vindecă batjocura Ladei.

— Ştiu ce vrei să spui. Heleşteul ăsta este la fel de vechi şi de pur ca povestea, aşa cred.

— Atunci, va fi al nostru, zise Radu, surâzând fericit.

— Secretul nostru, se arătă de acord Mehmed.

Radu se scufundă sub apă, şi tot trupul îi zâmbea, încărcat de căldura unei rugăciuni de mulţumire pentru harul unui secret minunat, bine ţinut, şi pentru cineva drag cu care să-l împărtăşească.

17

Lada se trezi cu o mână pusă peste gură.

Lovi de două ori cu pumnii într-o succesiune rapidă, ţintind rinichii. Atacatorul ei se rostogoli la o parte.

— Lada! Încetează!

Se ridică în capul oaselor în pat, mijind ochii în întuneric.

— Mehmed?

El gemu într-o încuviinţare îndurerată.

— Ce cauţi în odaia mea?

— Ieşim pe furiş.

Lada descoperi încă o siluetă în întuneric. Radu. Exasperată, se trânti înapoi în pat şi se întoarse pe burtă. Dar în zadar. Ghimpele de panică ce o trezise îndepărtase şi ultimele rămăşiţe de somn şi ştia că avea să dureze mai multe ceasuri până să reuşească să adoarmă la loc. În plus, era… curioasă.

— Bine.

Dădu la o parte păturile şi înşfăcă o tunică pe care şi-o trase peste cămaşa de noapte. Peste toate îşi puse o mantie, apoi făcu un gest de nerăbdare spre Mehmed şi Radu să o conducă.

În loc să iasă pe uşă, se urcară în patul ei şi se strecurară pe fereastra îngustă. Fortăreaţa din Amasya era veche, scundă şi greoaie. Un zid o înconjura, adesea fiind înghiţit de copaci şi de stânci. Fuseseră adăugate câteva înfrumuseţări: nişte balcoane, un donjon care nu se potrivea şi aripa în care locuiau Lada şi Radu. De asemenea, fortăreaţa fusese recent zugrăvită din nou în alb cu dungi albastre, iar donjonul în linii răsucite.

Lada evita cea mai mare parte din ea, preferând să-şi petreacă timpul cu ienicerii sau în copacii de pe munte.

Mehmed ieşea rareori. Când se întâmpla să iasă furiş toţi trei, era în timpul zilei, pentru a se duce la heleşteul ascuns, dar acum era prea rece pentru a înota în timpul zilei, cu atât mai puţin în toiul nopţii.

Merseră de-a lungul şirului de copaci, trecând pe la marginea pădurii, alegând o cale paralelă cu râul de dedesubt. Când ajunseră la o distanţă bună de fortăreaţă, poteca începu să urce. Terenul era stâncos şi acoperit cu tufe joase, dese, aşa că mersul în întuneric era o treabă dificilă.

— Idioţilor, unde mă duceţi?

— Răbdare, Lada, îi ceru Mehmed.

— De-acum am să dorm cu un cuţit sub pernă.

— Dacă ai fi avut un cuţit, m-ai fi omorât!

— Da, întocmai. Şi aşa aş fi putut să-mi văd mai departe de somnul meu.

Radu pufni.

— Nu există nimic mai frumos, pentru a avea vise plăcute, decât să strângi în braţe un cadavru.

Mehmed arătă spre nişte forme care se conturau ameninţător înaintea lor. Lada crezu că erau doar nişte bolovani masivi în peretele muntelui, dar când ajunse lângă ei, văzu că erau tăiaţi şi modelaţi cu grijă în munte. Tunelul lui Ferhat spre Shirin! Se simţi cuprinsă de exaltare, învăluită de gustul apei limpezi şi reci şi de sunetul inimilor care băteau.

Apoi îşi dădu seama ce se afla cu adevărat în faţa ochilor ei.

Morminte.

— Ale cui sunt? întrebă, pentru a-şi ascunde ciudata şi stânjenitoarea dezamăgire.

Îşi trecu palma de-a lungul unuia. Era ceva cioplit, atât de vag, încât de-abia se simţea.

— Ale regilor din Pont care au domnit aici cu mai bine de o mie de ani în urmă.

— Care erau numele lor?

— Nimeni nu-şi aminteşte.

Îşi lipi palma de calcarul rece al pietrei aflate deasupra

unuia dintre morminte. Nimeni nu-şi amintea numele regilor, însă ei încă se aflau acolo, supraveghindu-şi pământurile.

Mehmed întinse mantia şi se culcă pe spate, făcându-le semn şi lor să i se alăture. Radu se întinse iute în dreapta lui Mehmed. Lada rămase unde se afla.

— Vino! o invită Mehmed. Nu te-am adus aici pentru a-ţi arăta mormintele. Ne putem uita la ele altă dată, pe lumină.

Oftând suficient de tare ca el să o poată auzi, Lada îşi târşâi picioarele şi se întinse în stânga lui Mehmed, enervată pe el pentru că îi ceruse ceva şi pe ea pentru că se supusese.

Dar apoi totul fu înghiţit de imensitatea cerului de deasupra ei. Arcuirea întunecată a bolţii cereşti era plină de lumină, stelele se revărsau dincolo de câmpul ei vizual, copleşitoare şi minunate. Cum privea ea cu mare atenţie în sus, o luă ameţeala şi i se păru că se prăvale în cer, spre stele. Apoi văzu o străfulgerare strălucitoare de lumină, cu o coadă de foc. Radu icni. O altă stea căzu, arzând luminoasă în întuneric înainte să dispară.

Mehmed vorbi în şoaptă, de parcă s-ar fi temut să nu rupă vraja:

— Molla Gurani a spus că se va întâmpla în noaptea asta.

— De unde ştia? întrebă Radu.

— Se întâmplă la un anumit număr de ani. El are cărţi care îi consemnează apariţia. În noaptea asta el stă treaz în donjon, notând stelele noastre căzătoare pentru a fi cercetate în viitor.

— De ce îl placi atât de mult? întrebă Lada, minunea nopţii de deasupra ei răpindu-i asprimea din întrebare.

Mehmed rămase tăcut o vreme înainte să răspundă.

— În acea zi în care m-aţi găsit în grădină… Molla Gurani este preceptorul care m-a lovit.

— Ar fi trebuit să pui să fie omorât, zise Lada.

Mehmed oftă uşor.

— Sună ciudat, însă sunt bucuros că m-a lovit. Înaintea

lui, nimeni, niciun preceptor, nicio doică n-a îndrăznit vreodată să mă înfrunte. Mă lăsau să tun şi să fulger, îmi îngăduiau să fiu un diavol împieliţat. Cu cât eram mai agresiv, cu atât mai tare se uitau în altă parte. Tata nu mă vedea niciodată, mama nu putea fi deranjată nici măcar să ia masa cu mine. Nimănui nu-i păsa cine eram sau ce deveneam.

Lada încercă să-şi schimbe poziţia pentru a îndepărta lucrul care o înţepa în inimă şi o făcea să nu se simtă în largul ei, însă sub ea nu era nicio pietricică.

— Şi apoi a apărut Molla Gurani. În acea primă zi, când m-a lovit, nu mi-a venit să cred. Am vrut să-l omor. Dar ceea ce mi-a zis a doua zi m-a schimbat pentru totdeauna. Mi-a spus că eram născut pentru măreţie, aşezat în această lume de mâna lui Dumnezeu, şi că el nu mă va lăsa niciodată să uit sau să abandonez acea încredere. Mehmed ridică din umeri, atingând-o pe Lada. Lui Molla Gurani i-a păsat cine eram şi cine aveam să devin, spuse el. De atunci, încerc mereu să fiu vrednic de asta.

Lada înghiţi pentru a scăpa de nodul dureros care se adunase în gâtlejul ei. Nu-l putea învinui pe Mehmed pentru că se apropiase de bărbatul care îl *vedea,* care cerea mai mult de la el şi care îl ajuta să-şi atingă ţelul. Era ceva singuratic şi rece să trăieşti fără aşteptări.

Îşi desprinse mâna de pe punguţa din dreptul inimii şi îşi drese glasul.

— Tot e cel mai plictisitor om în viaţă.

Mehmed râse, în vreme ce Radu rămase îngândurat şi tăcut.

Dârele de lumină continuară, uneori venind atât de repede, încât Lada nu le putea urmări. Mehmed întinse mâinile, cu palmele în sus, spre amândoi Drăculeştii de lângă el. Radu luă una. Lada nu se mişcă, dar când Mehmed îşi lăsă mâna spre a ei, ea nu se trase deoparte.

Radu ridică mâna liberă ca şi cum ar fi vrut să prindă o stea deosebit de strălucitoare.

— Este foarte trist că trebuie să moară.

Ladei îi lăcrimau ochii pentru că îi ţinuse deschişi atât

de mult timp şi o lacrimă de la coada ochiului îi căzu în păr. Acolo, în acea noapte, cu Mehmed şi cu Radu, i se părea că e un vis pe care se temea să nu-l scape. Dar stelele erau reale, iar ea nu voia să piardă trecerea niciuneia.

— Dacă n-ar arde, n-am şti niciodată c-au fost acolo.

— Mă bucur că noi suntem aici, zise Mehmed.

Lada deschise gura să-şi exprime acordul, dar îşi muşcă îngrozită limba. Ea nu era bucuroasă. Nu putea să fie bucuroasă. Să fie bucuroasă ar fi însemnat cea mai mare trădare pe care ar fi putut să o comită vreodată împotriva ei însăşi şi a căminului ei. *Cu cât încetezi mai repede să te mai lupţi,* îi spunea Mara în minte, *cu atât mai uşoară îţi va fi viaţa.*

Devenea mai uşor să se afle acolo. N-ar fi putut să se împace cu asta.

— Vreau să mă duc acasă, zise, ridicându-se în capul oaselor şi trăgându-şi mâna din mâna lui Mehmed.

Era rece acolo unde aerul îi atinse pielea care fusese lipită de a lui.

— Nu putem să mai stăm puţin? Apoi ne ducem înapoi.

— Nu! Vreau să merg acasă. În Valahia.

Mehmed se ridică încet în capul oaselor, privind în pământ. Radu rămase unde era, nemişcat.

— De ce vrei să te întorci? o întrebă Mehmed.

Lada lăsă să-i scape un hohot de râs sugrumat. Cum de se simţise atât de aproape de el în acele momente, când putea să-i pună o asemenea întrebare? El nu ştia nimic despre ea.

— Deoarece acolo mi-e locul. Tu însuţi ai spus că nimănui nu-i pasă ce faci. Aşa că trimite-mă acasă.

El se ridică în picioare, cu spatele la ea.

— Nu pot.

— Ba poţi! A întrebat vreodată tatăl tău de noi? A întrebat cineva? Nimeni nu-şi aminteşte că existăm! Aşa de lipsiţi de importanţă suntem.

Aşa de lipsită de importanţă era Valahia. Chiar şi în calitate de zălog erau uitaţi.

— Tata s-ar înfuria.

— Nici nu i-ar păsa. Şi dacă da, ce-i cu asta? Nu te va trimite la grădinarul-şef. Deja te-a surghiunit aici. Ce altceva mai poate să facă?

— Ajunge! Am spus că nu pot s-o fac.

— Nu poţi sau nu vrei?

Lada se ridică în picioare, cu capul bubuindu-i. Nu voia asta, nu voia să simtă lucruri sau să-i pese de Mehmed.

— Eşti atât de disperat după prieteni încât să ne ţii captivi?

— N-am nevoie de voi! Nu-mi trebuie nimeni!

— Atunci dovedeşte-o şi trimite-mă acasă!

Mehmed micşoră distanţa dintre ei, iar faţa lui ajunse atât de aproape, încât ea putea să-i vadă ochii în întuneric.

— Nu am nicio putere! Asta e ceea ce vrei să auzi, Lada? N-aş putea nici măcar să poruncesc un cal şi provizii pentru tine, şi cu atât mai puţin să mă asigur că ajungi teafără în Valahia. Nimănui nu-i pasă ce fac eu aici, căci nu pot să fac nimic. Dacă îţi doreşti atât de tare să pleci de lângă mine, atunci fă-o singură.

Mehmed îi întoarse spatele şi porni în noapte.

— Ce te-a apucat? Radu părea să fie gata să plângă. De ce trebuie să strici tot binele pe care îl avem aici?

— Fiindcă, începu Lada, cu o voce brusc fără viaţă din pricina epuizării care o trăgea cu putere la pământ. Nu avem nimic. Nu poţi să pricepi?

— Îl avem pe Mehmed!

Lada îşi ridică privirea. Stelele erau statice, nemişcate şi reci în noapte, tot focul dispăruse din cer.

— Nu e destul, spuse ea.

18

Radu şedea în spatele Ladei, periindu-i părul, rupându-i-l ca să-l facă să se supună. Lada şuieră.

— Stai liniştită! îi spuse Radu, fără să bage în seamă lovitura peste mâini.

Şedeau aşezaţi cât de aproape puteau de focul din vatră, cu un covor gros sub ei pentru a atenua frigul puternic din muntele de sub donjon.

Uşa spre camerele lor alăturate se deschise brusc. Mehmed intră grăbit, palid la faţă şi cu ochii măriţi. Radu era încântat – Mehmed nu prea îi mai vizitase în acea iarnă, nu de când cu atitudinea violentă a Ladei din acea seară de pe munte. Lada învăţa acum singură. Deşi Radu participa la lecţii împreună cu Mehmed, între ei apăruse o atmosferă protocolară. Radu detesta distanţa asta şi o ura pe Lada pentru că o pusese acolo.

Dar jubilarea lui Radu se stinse curând când îşi dădu seama că ceva nu era bine. Lăsă să-i cadă peria şi se repezi lângă Mehmed. După ce îl conduse pe Mehmed spre o pernă, Radu umplu o cupă cu apă şi i-o întinse.

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Fraţii mei, răspunse Mehmed, privind în gol la cupă. Fraţii mei mai mari sunt amândoi morţi. De luni de zile. Nimeni nu mi-a spus.

— O, Mehmed, îmi pare rău!

Radu îl cuprinse cu braţul pe după umeri şi îl trase mai aproape. Mehmed înţepeni, apoi se linişti lipit de Radu. Radu ar fi putut să încălzească încăperea cu fericirea care ardea înlăuntrul lui la apropierea aceea după atâtea săptămâni de răceală.

— Măcar i-ai cunoscut pe fraţii tăi? întrebă Lada, lăsându-se pe spate şi jucându-se cu părul ei acum netezit.

Zăpăcit, Mehmed clătină din cap.

— Nu, nu prea. Mamele lor erau soţii principale. Au fost crescuţi să moştenească tronul.

Mama lui Mehmed era o concubină, o sclavă. Mehmed nu vorbea prea des de ea, dar când o făcea, Radu îl asculta cu invidie. Îi era dor de doica lui şi îi lipsea ideea de mamă.

Lada se îndreptă de spate, brusc interesată.

— Şi acum?

— Acum sunt morţi. Iar tatăl meu a făcut în sfârşit pace cu Huniade. E obosit şi are inima grea şi nu mai vrea nimic decât să se retragă la moşia lui din Anatolia şi să-şi petreacă restul zilelor vorbind şi visând şi bând cu filosofii lui.

Mehmed întinse sulul de pergament pe care îl strângea într-o mână. Lada se ridică în picioare şi îl luă, parcurgând în grabă rândurile acestuia. Mehmed îşi culcă capul pe umărul lui Radu. Acesta rămase cât mai liniştit cu putinţă, chiar şi atunci când muşchii lui îl implorau să se mişte, de teamă că cea mai mică mişcare avea să-l sperie pe Mehmed ca pe o păsăruică.

Lada se lăsă poticnit pe cea mai apropiată pernă, recitind misiva.

— El a abdicat. În favoarea ta. Îţi conferă titlul de sultan sub stindardul noii păci.

Lui Radu îi fugi podeaua de sub picioare. Urechile îi ţiuiau în tăcerea încăperii. Lui Mehmed – Mehmed al său – i se dăduse tronul statului otoman. Una dintre cele mai mari puteri din lume, drapată pe umerii săi asemenea unei stofe bogate, divine. Ce avea să însemne asta pentru Radu şi Lada? Avea să li se îngăduie să rămână cu Mehmed?

Avea să însemne că Mehmed putea să-i trimită înapoi în Valahia?

Deoarece… Radu nu era sigur că voia asta.

— Eram al treilea în linie. Nu se presupunea ca eu să moştenesc. Şi sunt prea tânăr. Am doisprezece ani!

Lui Mehmed îi tremură mâna şi vărsă apa.

Radu îi luă cu blândeţe cupa dintre degete, punând-o pe o masă, apoi cuprinse palma lui Mehmed între ale lui.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu pot să fac nimic.

Lada se ridică în picioare. Lăsă pergamentul să cadă la podea şi îl călcă în picioare. Radu era speriat, dar Lada era furioasă.

— Ba este ceva ce poţi să faci. Poţi să încetezi să mai stai aici, tremurând plin de teamă. Poţi să te ridici ca un conducător, să-ţi pui cele mai frumoase veşminte şi să te duci călare în Edirne ca un sultan ce eşti.

Mehmed îşi ridică privirea spre ea, cu lacrimi în ochi.

— Tu nu pricepi. Curtea… nu mă va accepta nicicând. Nimeni n-a crezut vreodată că voi fi sultan. Mă vor devora. Nu am aliaţi, n-am pe nimeni alături de mine.

Lada zâmbi răutăcios şi vorbi cu cea mai batjocoritoare voce a ei:

— Aşadar, acum ai să-mi dovedeşti că am avut dreptate. Am crezut că ai credinţa drept cea mai mare forţă a ta.

Chipul lui Mehmed se înăspri.

— Credinţa *este* forţa mea.

— Atunci îl ai pe Dumnezeul tău de partea ta. Faţă de asta, ce mai înseamnă o curte plină de sicofanţi şi de rivali? Înveşmântează-te în armură şi în credinţă. Ia-ţi tronul!

Mehmed împinse mâna lui Radu la o parte şi se ridică în picioare, cu umerii traşi înapoi, cu spatele drept. O privi pe Lada de sus. Sub trupul slăbănog, îndărătul chipului care tocmai începea să se preschimbe în cel al unui bărbat, Radu întrezări o licărire a ceea ce ar fi putut Mehmed să devină. Se înfioră.

— Voi *fi* sultan, mârâi Mehmed. Când voi lua tronul, voi fi Mâna lui Dumnezeu pe Pământ. Voi împlini destinul înfăţişat de Profetul Mohamed, pacea fie asupra sa, şi veţi şti că a avut dreptate.

Umerii îi căzură, iar acel foc dispăru din glasul lui.

— Dar mai am nevoie de timp. Vreau să fac mai mult decât numai să ocup tronul. Vreau să îl *stăpânesc.*

— Cum să se aştepte ca tu să-i conduci? întrebă Radu. Continuă grăbit, de teamă să nu-l insulte pe Mehmed. *Vei*

fi un mare conducător. E adevărat, Mâna lui Dumnezeu îţi dă tronul.

De îndată ce Radu o spuse, ştiu că e adevărat. Văzuse ce era Mehmed, ce putea să devină. Mehmed era deştept şi onest, dibaci şi puternic. Când se rugau împreună, Radu o simţea mai profund decât atunci când se ruga singur, ca şi cum însuşi sufletul lui Mehmed ar fi fost mai puternic decât al tuturor celor din jurul lui.

Lada se bătu uşor cu degetul în bărbie.

— Cred că putem să te ajutăm. Tatăl tău abdică datorită păcii cu Huniade, da?

Mehmed încuviinţă din cap, încruntându-se curios. Radu se lăsă pe spate. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi gemu. O cunoştea prea bine pe sora lui. Niciun ajutor venit din partea ei nu era un lucru bun.

— Prea bine, sultan Mehmed. Mergem să-ţi revendicăm tronul.

Chipul Ladei se strâmbă într-un zâmbet pe care şi un lup l-ar fi putut invidia.

— Şi, de vreme ce tatăl tău s-a simţit în siguranţă să abdice numai datorită păcii… Când ajungem acolo, pornim un război.

19

Către Ioan Huniade, voievodul Transilvaniei,

Vă scriem în numele interesului nostru comun de a-i înfrânge pe necredincioşii turci şi de a proteja sanctitatea creştină a Transilvaniei, a Valahiei şi a Constantinopolului însuşi. Ne veţi cunoaşte drept fiica lui Vlad Dracul, voievodul Valahiei. În aceşti ultimi ani am fost ţinuţi la curtea otomanilor ca zălog pentru a asigura loialitatea tatălui nostru.

În timpul petrecut aici, am devenit mult mai bine informaţi cu privire la multe secrete. Dorim să ştergem plaga Islamului de pe faţa pământului, iar voi ne puteţi ajuta să ne atingem ţelul. Chiar în aceste zile, Murad a renunţat la sultanat, predându-i tronul fiului său cel mai mic, Mehmed. Mehmed este prea năvalnic şi neîncercat, un habotnic, obsedat să cucerească Constantinopolul. Nu are nici respectul soldaţilor săi şi nici controlul asupra poporului. Loviţi acum. Loviţi cu putere. Apăraţi graniţele noastre, împingeţi-i pe necredincioşi înapoi, smulgeţi ticăloşia lor din ţinuturile întregii creştinătăţi.

Noi vom face ce vom putea pentru a semăna vrajbă şi pentru a aţâţa la răzmeriţă între graniţele lui Mehmed. Suntem încredinţaţi că voi veţi fi Athleta Christi *de dincolo de acestea. Adunaţi forţele pentru o cruciadă aşa cum lumea n-a mai văzut.*

Aşteptăm cu nerăbdare ziua în care vom fi eliberaţi din acest cuib de vipere şi ne vom putea alătura vouă întru apărarea Valahiei, Transilvaniei şi binecuvântatului Constantinopol.

Ladislav Drăculea, fiica Dragonului

Lada îl lovi pe Nicolae cu genunchiul în burtă, fiind cât

pe ce să-l nimerească în vintre. Încovoierea îl dezechilibră. Ea profită de avantaj şi îl lovi cu sabia ei din lemn pentru antrenament până ce el îşi lăsă să cadă la pământ propria sabie şi se dădu înapoi împleticit. Pentru a păstra provocarea luptei, îşi aruncă şi ea sabia la pământ.

Nu-i plăcea că se afla din nou în Edirne, nu-i plăcea felul în care o făcea să se simtă captivă, detesta şi mai tare că pentru o scurtă vreme îşi închipuise că în Amasya fusese liberă. Libertatea în aceste ţinuturi era o minciună, o fantasmă strălucitoare care să îi dea un sentiment fals de linişte, de acceptare, de uitare.

Nu era liberă aici şi nici nu avea să fie vreodată.

Nu le văzuse pe Halima şi pe Mara şi nu ştia dacă se mai aflau în capitală sau dacă Murad îşi luase soţiile cu el. Spera, de dragul Halimei, că aşa procedase, şi de dragul Marei că nu o făcuse.

Dar nu avea dorinţa să o vadă pe niciuna din ele sau să se aplece asupra întrebărilor pe care ele i le puseseră.

Deocamdată, ea şi Radu erau în aşteptare. Mehmed râsese încântat la afirmaţiile Ladei din scrisoarea către Huniade. Radu râsese şi el, în timp ce îi arunca surorii sale priviri îngrozite pe la spatele lui Mehmed. El înţelegea adevărul din spatele fiecărui cuvânt în parte.

Însă până ce aflau dacă Huniade muşcase momeala, dacă un război avea să ameninţe imperiul şi să-l ademenească pe Murad să vină înapoi din locul în care se retrăsese, Mehmed era sultanul. În cele două săptămâni de când se întorseseră în Edirne cu noul sultan, Lada nu-l mai văzuse nici măcar o dată. Fusese înşfăcat de curteni, atras într-un prea cunoscut curent înveninat de inamici şi de aliaţi. Mai mult de cei dintâi decât de cei din urmă. Nimeni nu era încântat de tânărul nou conducător.

Lada fusese convinsă că el avea să se piardă cu firea sub presiune, însă, în pofida maşinaţiunilor sale de a-l momi pe tatăl său să se întoarcă, Mehmed făcuse faţă situaţiei. Nu se pleca în faţa nimănui şi întâmpina fiecare provocare în mod deschis, nerăbdător să înveţe.

Însă toate uşile către el erau închise acum. Ladei îi era

uneori dor de el şi pentru asta îl ura. Avusese dreptate să-l respingă. Încrederea în el n-ar fi făcut decât să o rănească pe ea în final.

Dădu să-l lovească pe Nicolae cu pumnul în cap. El ridică braţul pentru a para lovitura, iar ea îi dădu o lovitură mortală cu pumnalul ei din lemn.

Nicolae râse, clătinându-se teatral în cădere.

— Mort, din nou, de mâna celei mai urâte fete din lume!

Scoase limba, cu faţa schimonosită.

Lada îi trase un şut în burtă.

— Nu sunt fată. Cine urmează?

Ceilalţi ieniceri, adunaţi roată în jurul Ladei şi al lui Nicolae, se foiră, târşâindu-şi picioarele şi ferindu-şi privirile. Nicolae se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Zău? Laşilor!

— Încă mai am vânătăi de data trecută.

— Nu pot să mă aşez de durere.

— Ea nu luptă cinstit.

Ivan nici măcar nu răspunse, căci nu o iertase încă pe Lada pentru că îl învinsese atunci când făcuseră cunoştinţă. Refuza să se lupte cu ea şi rareori dădea semne că era conştient de prezenţa ei acolo.

Lada râse, arătându-şi toţi dinţii ascuţiţi.

— Fiindcă atunci când veţi fi pe câmpul de luptă, onoarea va fi însemnat tare mult. Veţi muri cu o spadă înfiptă între coaste, încredinţaţi că aţi luptat manierat.

Îşi luă sabia boantă pentru antrenament, abandonată la marginea cercului, şi o agită în aer, năpustindu-se spre beregatele tuturor ienicerilor.

— Prefer să mor în cercul acesta de mâna ta, decât pe câmpul de bătălie în numele micului habotnic, zise Nicolae.

Ceilalţi ieniceri bombăniră, fiind în asentimentul lui. Deveniseră din ce în ce mai sonori în plângerile lor în privinţa lui Mehmed, a ceea ce aveau de făcut, a plăţii pe care o primeau. Lada nu putea să nu remarce că îşi exprimau nemulţumirile fără să ţină seama de cine i-ar fi putut auzi, ceea ce arăta că nu se temeau de represalii sau

de mustrări.

— Ce se întâmplă aici?

Un bărbat scund cu ochi negri sfredelitori, cu o ureche sfârtecată, cu cicatrice pe bărbie şi neras păşi în cerc. Ienicerii luară poziţia de drepţi.

— Exersăm, domnule.

Nicolae privea drept înainte, de parcă, dacă nu s-ar fi uitat la Lada, comandantul n-ar fi observat-o.

Ea întâlni privirea bărbatului fără să clipească.

— Mă pregătesc cu ienicerii.

— De când?

— De câteva luni. Am venit împreună cu ei din Amasya.

— În Edirne nu suntem atât de îngăduitori ca în provincie. Vei pleca singură.

Se întoarse, efectiv concediind-o.

— Ba nu.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu?

— Nu. Nu fac niciun rău şi oamenilor voştri cu certitudine le prind bine provocările la întrecere.

Bărbatul se întoarse spre Nicolae.

— Arată-i acestei fete că nu are ce căuta pe un câmp de luptă cu ienicerii.

Nicolae făcu o grimasă, frecându-şi ceafa.

— Chiar trebuie, Ilyas?

— Ţi s-a părut că e o rugăminte?

— Dar de-abia am luptat cu ea. Convinge pe altcineva să se ducă.

Uimirea coloră chipul lui Ilyas şi el îi făcu semn altui ienicer. Acesta era valah, aşa că Lada îl plăcu de la început. Oftând de parcă s-ar fi simţit hărţuit, Matei făcu un pas în faţă, alegând o sabie de antrenament. Lada încă nu luptase cu el. Ienicerii din Edirne dădeau întotdeauna înapoi, încurcaţi şi precauţi, în vreme ce ienicerii din Amasya erau obişnuiţi cu ea.

Matei era într-o formă cât se poate de bună, mişcările lui precise fiind susţinute şi de un trup îndesat, puternic. Lada îl dezarmă şi îl puse la pământ din şase mişcări. Pentru

următorul fură necesare patru. Cel de-al treilea ienicer se dovedi mai dificil şi dură un minut întreg până ce şi el fu învins.

— Ajunge!

Ilyas luă o sabie şi păşi în mijlocul cercului de antrenament.

Lada atacă prima – întotdeauna ataca prima. El anticipă mişcarea şi o pară cu o forţă zguduitoare. Părea să ştie ce avea să facă Lada înainte s-o facă, citind-o la fel de lesne cum citea Radu sentimentele oamenilor.

După mai multe încercări neizbutite ale ei, Ilyas prinse muchia sabiei Ladei şi i-o smulse din mână. În loc să bată în retragere, ea ţipă şi se răsuci intrând în el, dincolo de sabia lui, punându-i la beregată un cuţit pe care îl scosese din teaca de la încheietura mâinii.

El îşi izbi capul de-al ei, răsturnând-o la pământ.

Cerul senin se învârti deasupra ei. Ilyas se aplecă spre ea, întinzându-i o mână. Ea o luă şi se ridică. Din principiu, refuză să se clatine, cu toate că ţeasta ei se tânguia amarnic.

Ilyas o cercetă din priviri.

— Continuă, îi spuse şi se îndepărtă.

— Am pierdut, zise Lada, ţinându-se cu mâna de cap.

— Ba nu, răspunse Nicolae, petrecându-şi braţul în jurul umerilor ei. Sunt încredinţat că asta înseamnă că ai învins.

— Lada!

Se întoarse încruntată, pentru a-l descoperi pe Radu alergând spre ea. Gâfâia cu răsuflarea tăiată. Ea se ghemui într-o poziţie de luptă, privind în urma lui spre a găsi ameninţarea, gata să ucidă pe oricine îl fugărea. În schimb, el o prinse de umeri. Ochii îi luceau de panică sau de încântare, ori poate de amândouă.

— Huniade. Papa. Au declarat o cruciadă. Deja au pornit în marş.

Lada clipi. Chiar în timp ce îi scrisese lui Huniade, se îndoia că cineva ar fi ascultat-o. Trebuie că ei deja rânduiseră un atac, aşteptând o ocazie. Iar acum îl înfăptuiau. Ea îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, un

sunet lătrat, sugrumat, precum cel făcut de dulăii de pripas lepădaţi pe străzile din Târgovişte.

— Huniade! O cruciadă!

Matei strigă o comandă şi ienicerii plecară, aliniindu-se în formaţie în timp ce se îndreptau spre cazarmă pentru a afla mai multe. Radu nu dădu drumul umerilor Ladei, strângând-o aproape să-i zdrobească oasele. Lada se uită la chipul lui, la încordarea şi la frica de acolo.

— Ce e? Astea sunt lucrurile pe care le-am vrut. Pe care Mehmed le-a vrut. Îl va obliga pe Murad să-şi ia tronul înapoi.

Radu clătină din cap.

— Nu, mai e ceva. Tata… a trimis trupe. Mircea conduce un contingent de valahi.

Preţ de o clipă scurtă, grozavă, Ladei i se umflă pieptul de mândrie pentru tatăl ei. În cele din urmă îşi regăsise coloana vertebrală, sărise să-şi apere poporul, împotriva…

Împotriva ţării care ţinea ca zălog vieţile lor.

— Ne-a sacrificat, spuse Radu în şoaptă.

Lada strânse mânerul sabiei ei de antrenament până ce simţi crampe în degete. Vorbele Marei despre datoria faţă de patrie erau fără rost dacă patriei nu-i păsa de datoria faţă de tine.

— Ne-a sacrificat cu ani în urmă. Dar afurisită să fiu dacă îl voi lăsa să ne omoare.

Lăsă sabia să-i cadă şi îl apucă pe Radu de încheietura mâinii, trăgându-l după ea în timp ce mergea grăbită spre aripa principală a palatului. O durea capul, căci acolo unde o lovise Ilyas îi creştea deja un cucui, însă nu avea timp să se lase în voia durerii.

— Mehmed nu le va permite să ne omoare. Acum el e sultanul.

Radu rostise asta ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine. Lada şuieră, aproape râzând din pricina ironiei situaţiei.

— Noi am pus la cale toată tărăşenia pentru ca tatăl lui să fie din nou sultan. S-ar putea ca Mehmed să nu mai aibă multă vreme un cuvânt de spus. Fugim. Chiar acum. Ne

putem strecura în timpul zăpăcelii mişcărilor de trupe.

— Cu ce provizii? Cu ce bani? Chiar dacă reuşim să ieşim în oraş, nu avem cum să ne întoarcem în Valahia.

Lada se opri brusc în faţa uşii micului lor apartament din palat. Mehmed umbla încoace şi încolo, cu mâinile la spate, extrem de îngrijorat. Cu el erau un contingent de gărzi şi Halil Paşa, principalul sfătuitor pe care îl moştenise de la tatăl său. Bărbatul răspunzător de rămânerea Ladei ca prizonieră. Dacă Halil Paşa era de faţă, trebuie că Mehmed pierduse disputa pentru a-i proteja pe Lada şi pe Radu. Degetele ei zvâcniră spre tecile de la încheieturile mâinilor, acolo unde îşi ţinea pumnalele.

Mehmed îşi ridică privirea, cu o expresie neschimbată. Lada îşi înălţă sfidătoare bărbia. Dacă ea şi Radu trebuiau să fie pedepsiţi pentru acţiunile tatălui lor, n-avea să lase să se întâmple aşa ceva fără luptă. Primul care se atingea de Radu murea.

— Iată-vă! exclamă Mehmed, grăbindu-se spre ei, făcându-le semn Ladei şi lui Radu să i se alăture. Halil Paşa, poţi să pleci.

Carevasăzică, gărzile nu se aflau acolo pentru Lada şi Radu. Lada nu-şi destinse postura trupului.

Bărbatul mai în vârstă îşi miji ochii.

— Mai avem multe de discutat.

— Am spus că poţi să pleci!

Lada remarcă cu interes expresia de batjocură care traversă chipul lui Halil Paşa şi tonul iritat al vocii lui Mehmed. Nu era tonul cuiva aflat la putere. Lada îşi încrucişă privirea cu cea a ochilor vicleni ai lui Halil Paşa. Cum se îndepărta el, putea să vadă limpede iţele care îi atârnau în urmă şi se agăţau de orice lucru sau fiinţă pe lângă care trecea. Mehmed era sultanul, însă nu era la putere.

Îi însoţiră în noul apartament al lui Mehmed, care era şi mai opulent şi mai ameţitor decât cel de mai înainte. Le porunci străjerilor să rămână afară, apoi trânti uşa şi se aruncă pe o pernă.

— Nu vrea să vină, spuse.

— Poftim? făcu Lada, dând ocol odăii, urmând modelele aurii zugrăvite pe pereţi.

— Tatăl meu. A refuzat să vină să conducă oştirile. Zice că acum eu sunt sultanul şi că e de datoria mea. O voi face dacă trebuie, mă voi strădui. Însă nu sunt gata să-l înfrunt pe Huniade!

Radu îşi exprimă părerea, cu un glas înalt şi repezit de uşurare că acum erau în siguranţă. Deocamdată.

— Lada ar putea să-ţi spună despre tacticile lui Huniade. Le-a studiat.

Ochii Ladei îl spintecară pe Radu ca nişte cuţite.

— Da, şi îţi pot spune că el şi forţele sale au binecuvântarea lui Dumnezeu şi înflăcărarea unei cruciade reînnoite. Că folosesc căruţe pe post de baricade mobile, că este organizat şi iute şi brutal. Că au aşteptat ani la rând această ocazie pentru a se uni şi că se vor năpusti asupra pământurilor voastre asemenea unui roi de lăcuste. Şi îţi pot spune că ienicerii tăi – soldaţii de care ai nevoie să te asculte orbeşte – te fac în fel şi chip pe la spate şi se plâng de lefurile mici şi de modul în care sunt trataţi. Pot doar să-mi închipui că eşti la fel de popular şi printre spahii.

Spahiii aveau şi mai mult de pierdut sub un sultan care nu ar fi avut succes. Aveau pământuri şi averi, prestigiu şi influenţă. Tot ce aveau ienicerii erau vieţile şi lefurile lor.

Mehmed îşi aruncă mâinile în sus de disperare.

— Ştiu că nu sunt pregătit să-l înfrunt pe Huniade! Nu acesta a fost planul. Am nevoie de tatăl meu!

Vocea i se frânse la capătul propoziţiei şi Lada îşi dădu seama cu un junghi de durere că şi el fusese aruncat la lupi, la fel cum fuseseră ea şi Radu. Tatăl lui îl părăsise, îl sacrificase, la fel de limpede ca propriul lor tată. Dacă nu-l devora acest război, cu siguranţă aveau s-o facă oamenii ca Halil Paşa.

Lada oftă şi se aşeză alături de Mehmed, lăsându-se pe spate pentru a admira splendoarea ornamentelor de pe tavan.

— Tatăl tău zice că tu eşti sultanul.

Mehmed scoase un plescăit enervat.

— Da, asta e problema.

— Asta e soluţia. Dacă eşti sultanul, el trebuie să se supună poruncii tale şi să vină să-ţi conducă armatele. Şi dacă nu eşti sultanul, trebuie să se întoarcă şi să-şi conducă armatele.

Un zâmbet se lăţi încet pe chipul lui Mehmed.

— Lada, cred că te iubesc.

Ea îi trânti un pumn în umăr şi el se gârbovi, privind-o indignat.

— Cum îndrăzneşti să mă loveşti?

— Îndrăznesc foarte bine. Acum, du-te şi scrie misiva. Cruciada nu aşteaptă şi nici tu n-ar trebui.

În vreme ce Mehmed se ducea să-şi ia ustensilele de scris, Radu stătea în picioare în mijlocul odăii, frângându-şi mâinile.

— Dar cum rămâne cu tatăl nostru? Ce-ar trebui să spunem?

— Nu spunem nimic. Nu facem nimic. Nu împungi un urs care doarme ca să-l întrebi ce va face când îl vei trezi.

— Cred că mi-a venit o idee, totuşi. Ca să fim în siguranţă.

Lada lăsă să-i scape un pufăit de desconsiderare printre buze.

— Eu sunt cea care ne ţine în siguranţă. Mai ţii minte ce ţi-am spus în grajd, atunci când te tortura Mircea?

Îngrijorarea de pe chipul lui Radu fu spartă de un zâmbet, care îi lumină faţa, dându-i o frumuseţe ce rivaliza cu cea a tavanului.

— N-ai să îngădui nimănui să mă omoare.

— Această cinste este a mea şi numai a mea.

În cele din urmă, Radu se destinse, lăsându-se pe spate pe o pernă şi desfăcându-şi larg braţele în lateral. Era încă un copil în multe privinţe, iar Lada voia să-l păstreze aşa.

Sau să-l forţeze să lase asta în urma lui pentru totdeauna.

Niciodată nu se putea hotărî, iar asta o rodea.

Abia atunci când Radu nu se mai uită la ea, Lada îşi îngădui ca zâmbetul ei să pălească, devenind o încruntătură de chibzuinţă. Ea trebuia să-i ţină la adăpost de mânia lui Murad. Ea trebuia să întoarcă domnia lui Mehmed în avantajul lor, dar nu ştia cum.

20

— Unde te duci? întrebă Radu, cu toate că ştia răspunsul.

Lada termină să-şi tragă cizmele. Pe sub fustă era îmbrăcată cu şalvari, aşa că fusta îi cădea anapoda, îmbrăcată aproape ca şi cum s-ar fi răzgândit.

— Să mă antrenez.

— Chiar şi când toţi ienicerii sunt plecaţi la luptă?

— Au mai rămas câţiva.

Radu se încruntă.

— Eşti foarte bună prietenă cu ienicerii. Nu te mai văd aproape deloc.

Încercă să ascundă nota de implorare din glas, însă se simţea singur. Mehmed era mereu ocupat, iar Radu era îngrozit să nu devină iar o belea, aşa cum îl văzuseră Lada şi Bogdan când era mic. Atunci când Mehmed îl voia, era prezent fără să pună întrebări şi fără întârziere. Dar dacă Mehmed nu trimitea după el, Radu se lăsa apatic în voia sorţii.

Lada nu-i răspunse, iar Radu nu se putu abţine să n-o înţepe puţin.

— Îţi aminteşti când am venit aici?

— De bună seamă că-mi amintesc. Au trecut doar câteva săptămâni. Eşti prost?

— Nu, vreau să spun prima dată când am venit aici. Cu tata.

Atunci ea deveni tăcută. Nu vorbeau niciodată de tatăl lor, nici între ei şi nici cu altcineva. Până şi Radu simţi încordarea care se strângea în jurul ochilor Ladei, ca şi cum numai prin simpla invocare a amintirii tatălui lor cineva şi-ar fi dat seama că învoiala acestuia cu otomanii fusese încălcată şi că vieţile Ladei şi a lui Radu erau

preţul.

— Erai tot timpul supărată pe mine.

— Întotdeauna sunt supărată pe tine, Radule. Spune ce vrei să spui.

— Erai supărată pe mine pentru că mă împrieteneam cu duşmanul. Călăream cu ienicerii, vorbeam cu ei. Pur şi simplu găsesc că e… amuzant acum că ei îţi sunt cei mai dragi companioni.

O tulburare de emoţie coborî pe chipul Ladei. Vinovăţia, bănui Radu, cu toate că furia ce urmă era mult mai familiară. Într-un sfârşit, ea alese bătaia de joc.

— Nu trebuie să-ţi dau *ţie* socoteală. Du-te şi te târăşte pe burtă în faţa Dumnezeului lor. Cel puţin eu am o sabie în mâini.

Uşa se trânti în urma ei, accentuându-i ieşirea. Radu oftă şi îşi frecă faţa, întrebându-se ce sperase să obţină înţepându-şi sora. Chiar voia să o oprească să se mai antreneze cu ienicerii? Sau voia ca ea să recunoască faptul că acceptase palatul ca fiind căminul lor? Căci dacă ea recunoştea, atunci ar fi putut, în sfârşit, să recunoască şi el.

Nedreptatea puse stăpânire pe el – că ea putea să-i şi urască, dar şi să se bucure de compania lor în acelaşi timp. Dacă cineva merita să fie prieten cu ienicerii, acela era el. Nu-l mai revăzuse pe Lazăr şi se întreba de soarta lui, dorindu-şi ca el să fi fost acolo să glumească cu el şi să-l ajute pe Radu să-şi găsească un loc în care să se simtă acasă, aşa cum fusese cu mult timp în urmă la grajduri.

Cu sufletul pâlpâindu-i ca o lumânare ajunsă la capătul fitilului, Radu se duse în căutarea lui Molla Gurani. Preceptorul era în apartamentul său, studiind. Îl cântări pe Radu din priviri şi se ridică în picioare.

— Hai să ne plimbăm.

Ladei îi plăcea să facă comentarii despre cât de plictisitor era Molla Gurani, pretinzând că era fiul nelegitim al unui păstor care se îndrăgostise prea tare de oile lui. Obişnuia să-i repete lecţiile seara pe un ton behăit şi monoton, până ce Radu o implora să înceteze, îngrijorat

că versiunea ei avea să înlocuiască lecţiile adevărate din mintea lui.

Radu găsea că Molla Gurani oferea mereu un aer de linişte, înfăţişarea sa ascetică fiind odihnitoare şi neprimejdioasă. Când ajunseră în faţa unei fântâni, Radu îi mărturisi pe loc ceea ce nu îndrăznea să recunoască în faţa Ladei. Ajunsese atât de aproape, ba chiar se gândise că, dacă i l-ar fi prezentat ei drept un plan secret menit să le salveze vieţile, ea ar fi putut să fie de acord. Însă, ca întotdeauna, era singur în situaţia asta.

— Vreau să mă convertesc.

Molla Gurani pur şi simplu clipi şi dădu aprobator din cap, de parcă Radu ar fi comentat despre vreme.

— Nimeni nu trebuie să ştie. Adică, ar fi acceptabil? Dacă ar fi numai între Dumnezeu şi mine?

— O adevărată convertire este întotdeauna numai între un om şi Dumnezeu.

Uşurat, Radu îşi şterse fruntea. Dacă Lada ar fi aflat că o făcuse în mod oficial, se temea că ar fi rupt tot ce mai rămăsese din legătura lor. Indiferent ce altceva ar mai fi fost Lada, ea era familia lui, copilăria lui, trecutul lui. Trebuiau să rămână împreună.

Un bărbat trecu pe lângă ei, îmbrăcat în veşminte formale, dar nu nefamiliare. Era slab, cu un pântec proeminent, ca şi când mijlocul lui ar fi fost o băşică de care se prindeau ramuri subţiri. Chipul îi era lipsit de păr. Nu era proaspăt ras, ci spân. Molla Gurani îşi înclină capul şi cei doi bărbaţi schimbară un salut. Bărbatul cel spân se uită spre Radu ca şi când ar fi aşteptat să-i fie prezentat.

— Radu este unul dintre elevii mei. Radule, el este eunucul-şef, zise Molla Gurani.

Radu ştia că era un fel de titlu, dar nu ştia exact ce nivel de respect trebuia să-i arate. Stânjenit, întrebă:

— Ce este un eunuc?

Pentru prima dată de când îşi putea el aminti, Molla Gurani păru stingherit. Totuşi, eunucul-şef zâmbi şi îi făcu semn lui Radu să i se alăture.

— Vino cu mine şi îţi voi spune.

*

Radu stătea în picioare în apa până la gât, apoi îşi îndoi genunchii şi îşi lăsă afară doar nasul şi ochii. Aburul care se ridica pretutindeni ascundea vederii modelele faianţei în albastru şi alb, totul o înceţoşare ameţitoare de căldură şi culoare. În Valahia se scăldau doar în timpul verii, când stăteau pe malurile Argeşului. În restul timpului se ştergeau cu cârpe ude şi se foloseau de lighene. Băile erau un lux pe care otomanii îl savurau.

Lada nu se bucura de un asemenea confort. Cu toate că baia palatului avea anumite ore menite femeilor, Lada refuza să le folosească. Exista o baie permanentă pentru femei, dar se afla în clădirea haremului. Lada, firește, nu putea şi nu voia să pună piciorul acolo. Radu auzise poveşti despre femei care intraseră în harem ca metodă de a divorţa de soţii lor. Eunucul-şef avea mai multe poveşti decât oricine altcineva din întreg oraşul, iar lui Radu îi plăcea să le audă.

Dar nu conta. Lada putea să-şi petreacă timpul liber cu soldaţii şi cu glumele lor grosolane şi cu mirosul lor şi mai rău. Radu îşi petrecea timpul studiind cărţile sfinte şi învăţăturile Profetului. Sentimentul pe care i-l stârneau cuvintele sfinte era singurul pe care îl putea compara cu lungile după-amiezi pe care le petrecuse cu doica sa, stând în faţa focului, în siguranţă şi separat de restul lumii. Nu prea putea să-l descrie şi îl ascundea cât putea de bine de Lada, însă când auzea chemarea la rugăciune, în inima lui avea senzaţia de acasă.

Voia să cumpănească la asta mai mult şi să repete vorbele convertirii pe care le spusese de atâtea ori în inima lui, dar niciodată cu voce tare, aşa că azi se bucura de această solitudine în baie. Mereu venea la ore ciudate pentru a evita îmbulzeala. Începuse să-i apară părul în locuri noi şi în fiecare noapte îl dureau picioarele din pricina ultimului puseu de creştere care îi revendica în cele din urmă copilăria. În plus, era efectul curios al apei calde asupra bărbăţiei sale în dezvoltare, de care chiar se

bucura şi prin care prefera să treacă singur.

Sărmanii eunuci. Cu toate că eunucul-şef îi spusese că să fie castrat şi vândut fusese singurul viitor pe care părinţii lui putuseră să i-l ofere, Radu nu considera că era un gest prea binevoitor. Eunucul-şef era puternic, răspundea de întreg haremul şi era la curent cu toate maşinaţiunile interne ale imperiului, dar ce sacrificiu!

Radu închise ochii, lăsându-şi braţele să plutească, simţind cum toată încordarea se îndepărta ca un vârtej.

Apoi cineva îl apucă de glezne şi îl trase sub apă.

Dădu din picioare, îngrozit şi înnebunit, amintindu-şi de vremurile când Mircea obişnuia să-l ţină cu capul sub apă până ce i se întuneca vederea şi plămânii mai că-i explodau din pricina lipsei de aer. Un gând cumplit puse stăpânire pe Radu. Oare Mircea fusese ucis în bătălie şi îşi trimisese spiritul să-l ia şi pe Radu cu el?

În timp ce ţipătul lui bolborosea în jur, piciorul lui Radu dădu de un umăr şi se răsuci, eliberându-se. Ieşi la suprafaţă, împroşcând apa.

Mehmed se ivi alături de el, cu apa curgându-i şiroaie pe chip, cu dinţii lui albi strălucind. Nici vorbă de stafii. Era necăjit de Mehmed, nu chinuit de Mircea. Hohotul de râs al lui Mehmed reverberă în jurul lor, umplând încăperea, până ce fură complet înghiţiţi de el.

Radu avea senzaţia că respira râsul lui Mehmed, cald şi greu, care îi umplea plămânii şi i se aşeza pe piele.

— M-ai speriat, îi zise.

Îşi simţea limba groasă şi stângace în gură. Nu-l mai văzuse pe Mehmed de zile în şir, nu-l mai văzuse singur de săptămâni întregi.

— Da, asta a fost vădit, răspunse Mehmed şi buzele lui se răsuciră într-un rânjet jucăuş. Arătai de parcă erai gata să adormi. Eram îngrijorat c-ai fi putut să te îneci.

— Ei bine, îţi mulţumesc că m-ai salvat de la înec trăgându-mă sub apă într-o încercare de a mă îneca.

Mehmed se înclină cu o exagerare teatrală. Era nesigur, cu obrajii mai îmbujoraţi decât ar fi putut să fie de la căldură. Războiul nu mergea bine, chiar dacă tatăl lui

Mehmed preluase fără nicio tragere de inimă conducerea.

— Ai veşti bune?

Lui Radu i se strânse pieptul în funiile speranţei. Era o senzaţie ciudată şi una cu care nu ştia ce să facă. Spera oare ca forţele lui Mehmed să învingă? Oare asta era o dovadă de trădare, ştiind că propriul lui frate conducea trupele în luptă? Oare faptul că otomanii învingeau făcea să fie mai mult sau mai puţin probabil ca Radu şi Lada să fie ucişi pentru trădarea tatălui lor? Şi apoi, zărind uşurarea lucind în ochii negri ai lui Mehmed, Radu ştiu la ce spera. Spera la ce era mai bine pentru prietenul lui. Indiferent de ce ar fi însemnat asta pentru sine.

Mehmed îşi aruncă braţele în aer, împroşcându-i pe amândoi. Gestul era copilăresc în abandonul său voios. Încă de când se întorseseră în Edirne, cu politica şi cerinţele şi războiul său, Mehmed se ţinuse neclintit şi drept ca un stâlp. Radu râse văzându-l că se destinde.

— Tata a triumfat la Varna. Cruciada este înfrântă. Huniade a fugit ca un câine şi capul regelui ungur călătoreşte încoace acum, în vârful suliţei tatălui meu!

Radu zâmbi cât de bine reuşi, însă era îngrijorat de ceea ce putea să însemne asta şi cum avea să-l afecteze.

Expresia lui Mehmed deveni gânditoare.

— Tatăl tău nu era acolo.

Adoptând un ton nepăsător şi glumeţ, care nu putea fi mai departe de cum se simţea de fapt, Radu puse o mână pe pieptul prietenului său.

— Tatăl meu, laşul? Să lipsească de la o bătălie în care a sprijinit fără tragere de inimă amândouă părţile? Sunt contrariat.

— N-am nicio veste despre soarta lui Mircea.

— Soarta lui nu înseamnă nimic pentru mine.

Prefăcătoria lui Radu de a nu fi interesat era trădată de amărăciunea care îi închega vorbele.

Mehmed îi puse o mână pe umăr, iar greutatea ei era atât o alinare, cât şi o ciudată înfiorare. Îl făcu pe Radu să se simtă *adevărat* într-un fel în care se străduia adesea să se simtă.

— Se va rezolva de la sine, spuse Mehmed. Va fi un tratat nou. Iar tata doreşte ca eu să rămân pe tron. Cred… cred că sunt pregătit. Ştiu că nu acesta a fost planul nostru, însă ultimele câteva săptămâni m-au făcut să mă răzgândesc. Vreau asta. Cred că pot să fiu sultan.

La sfârşit ridică tonul, o urmă de întrebare zăbovind acolo.

— Cred, spuse Radu, punându-şi mâna pe umărul lui Mehmed, că vei fi cel mai grozav sultan pe care l-a văzut vreodată poporul tău.

— Lada nu crede în mine, zise Mehmed cu o grimasă. Ea nu crede în nimeni, ci doar în ea însăşi.

Radu clătină din cap, atât de conştient de spaţiul dintre ei şi de apa care le unea trupurile. Se simţea apărat şi fericit şi mai aproape de Mehmed în acel moment decât se mai simţise vreodată faţă de altcineva.

— Cred eu în tine destul pentru amândoi.

Radu ştia că Mehmed putea s-o facă. Şi că el avea să fie alături de Mehmed, ajutându-l. Şi Lada la fel, chiar dacă pretindea că detesta viaţa din Edirne. Lumea şi viitorul lor se deschideau în faţa lui asemenea tavanului avântat al moscheii. În sus.

Mehmed dădu solemn din cap.

— Iar tu nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa tatălui tău. Câtă vreme eu voi sta pe tron, voi veţi fi sub protecţia mea. Mă voi asigura că nimeni nu vă va face niciun rău.

Radu închise ochii de uşurare. În sfârşit, cuiva îi păsa destul pentru a-i ţine la adăpost. Cineva care chiar avea puterea de a face asta. Era o asigurare foarte diferită faţă de promisiunea Ladei că nimeni nu-l va omorî, ci doar ea. Clipind pentru a-şi îndepărta emoţia care i se aduna la coada ochilor, Radu încuviinţă din cap.

— Dar… poate c-ai putea să te asiguri că nimeni nu îi dă de ştire tatălui meu că noi suntem în siguranţă.

Mehmed ridică întrebător din sprâncene.

— El nu merită să fie liniştit. Lasă-l să creadă că ne-a ucis. Lasă-l să fie otrăvit de orice fel de vină e capabil să simtă.

— E ceva potrivit. Cu toate că mă bucur de slăbiciunea tatălui vostru. Fără ea, mi-ar fi fost refuzată prietenia ta. Şi a Ladei.

Radu zâmbi fericit.

— Şi eu mă bucur.

Avu doar o frântură de secundă în care să înregistreze schimbarea din expresia lui Mehmed de la sinceră la neastâmpărată, înainte ca glezna lui Mehmed să se prindă pe după cea a lui Radu şi să-i împingă capul sub apă.

Radu se ridică la suprafaţă, tuşind, în timp ce Mehmed tăie apa, îndepărtându-se de el, cu hohotele de râs răsunând în urma sa. În timp ce renunţă la urmărire, aburul, atât de des, încât părea o fiinţă vie, se despărţi preţ de o clipă pentru a dezvălui un bărbat care şedea neobservat într-un cotlon al băilor.

Urmărindu-i.

Aburul îl ascunse iar pe bărbat exact când Radu reuşi să-i identifice chipul. Halil Paşa. Râsul lui Mehmed răsuna prin încăpere, imaterial, în timp ce ricoşa din perete în tavan şi înapoi, sunând ca un clopot de alarmă.

21

— Şi Huniade a fugit, zise Lada, călărind alături de Nicolae.

— Ca un iepure în faţa uliului.

Gânditoare, ea încuviinţă din cap.

— Cu regele ungur mort, totul este în dezordine. Huniade ar putea chiar să ajungă pe tron.

— Crezi că vrea să cârmuiască Ungaria?

Lada pufni dispreţuitoare.

— Nu, vrea să apere Europa de dragul lui Hristos. De bună seamă că vrea să domnească.

Se lăsă la loc în şa, închizând ochii pentru a-i feri de soare. Era o uşurare să-i aibă din nou pe ieniceri la curte. În timp ce ei fuseseră plecaţi la luptă, ea îşi făcuse griji că avea să-şi piardă minţile de atâta irosire de vreme. Şi nici nu ştiuse la ce rezultat să spere. O victorie pentru otomani? Un triumf pentru Huniade şi detestatul Mircea?

Acum nu mai avea importanţă, căci totul era hotărât. Şi datorită morţii unor personaje importante, Ilyas fusese promovat să conducă un grup mai mare, cuprinzând trupele care îl însoţiseră pe Mehmed din Amasya. Laolaltă erau mai multe mii de ieniceri răspândiţi în întreg imperiul, cu numai câteva sute staţionaţi în mod regulat în Amasya cu Mehmed. Era o promovare bunicică pentru Ilyas, însă ea ştia că el era menit unor lucruri mai măreţe.

— Aş fi vrut să fiu acolo.

Nicolae râse sumbru.

— Eu aş fi vrut să nu fi fost. Însă, dacă ai fi fost acolo, micule dragon, de partea cui ai fi luptat?

— De partea mea.

— Şi care parte este aceasta?

Tatăl lor îi omorâse pe Lada şi pe Radu de două ori – mai

întâi părăsindu-i acolo, apoi încălcând tratatul care le proteja vieţile. Ea n-ar fi luptat pentru el. Şi cu siguranţă nu pentru Mircea, viermele vrednic de dispreţ. Pe Huniade l-ar fi omorât pe loc.

Ba nu. Îşi roti capul pe umeri, cu gâtul ţeapăn de la gulerul hainei. Nu era vina lui Huniade că tatăl lor lăsase Valahia suficient de slăbită, încât Huniade îşi găsise un avanpost acolo şi îl forţase pe tatăl lor să se îndrepte spre sultan.

Mehmed, atunci? El era aliatul ei într-o lume care se încorda în zăbală, care îi dorea moartea. Un hohot de râs, o străfulgerare a ochilor lui negri, o tragere de păr. El era prietenul ei.

Era, de asemenea, cârmuitorul ţării care o ţinea prizonieră.

În cele din urmă îl ţintui cu ochii ei negri pe Nicolae.

— Partea *mea.*

Îşi priponi calul în vreme ce ienicerii – oamenii lui Ilyas şi câteva alte grupuri – îşi antrenau caii, practicând formaţiile. Lada nu fusese niciodată invitată să ia parte la aceste exerciţii, căci participarea ei n-ar fi servit niciunui scop. Antrenamentul la lupta cu armele şi la lupta corp la corp erau abilităţi individuale, însă sutele de oameni care se mişcau şi reacţionau ca unul era un lucru în care ea n-avea niciun rol. Se aşeză la rădăcina unui copac, la marginea spaţiului deschis, în umbră şi cu spatele la trupe.

— … mi se pare destul de corect, spuse un bărbat care trecea prin apropiere.

— Îmi place mai mult de el decât de ultimul comandant pe care l-am avut. Era bulgar. Nu-i pot suporta pe bulgari.

— Şi eu sunt bulgar, bădăran ce eşti.

— Nici pe tine nu te pot suporta.

Râseră, apoi primul vorbi din nou.

— Chiar îl lasă pe tron pe răzgâiat?

Lada încercă să vadă cine vorbea, însă copacii îi blocau vederea. Primul impuls fu să se ridice şi să-l apere pe Mehmed. Însă ce să fi spus? Că Mehmed era prietenul ei? Se îndoia că ei aveau să accepte asta drept o dovadă a

calităţilor sale de cârmuitor.

— Din câte am auzit, da. Murad s-a întors la tihna sa.

— De-abia suit pe tron şi deja am luptat împotriva unei cruciade. Împotriva a câte altele vom fi nevoiţi să mai luptăm pentru a-l apăra?

— Nu ne plătesc destul încât să purtăm pe umeri povara obrazniculuі.

— Pur şi simplu nu ne plătesc destul. Săptămâna trecută, Ismael a vorbit făţiş de proteste în faţa propriilor gărzi de corp ale sultanului.

— Ce-au spus?

— N-au spus nimic. Dar nici nu împiedică pe nimeni să o spună. Dacă am putea avea de partea noastră câţiva demnitari de rang înalt, am putea să…

Se îndepărtară şi Lada pierdu ultima parte a bârfei lor. Nemulţumirile lor nu îi erau necunoscute, cu toate că păreau larg răspândite şi mai acceptate decât crezuse. Ienicerii erau o clasă privilegiată, educată şi plătită, însă tot sclavi rămâneau. Se întreba câtă forţă reală se afla îndărătul vorbelor lor şi cât de mult erau doar nemulţumiri deşarte.

Nicolae i se alătură din nou ceva mai târziu. Călăriră în urma trupelor, care terminaseră pentru acea zi. El îşi lăsă calul la trap, punând şi mai multă distanţă între ei şi restul.

Când vorbi, îi lipsea obişnuitul său ton mucalit.

— Mă aflu aici de la şapte ani. M-am antrenat împreună cu fraţii din toate ţările aflate sub umbra semilunii. Luptăm, sângerăm, murim pentru o ţară care nu este a noastră, comandaţi într-o limbă pe care mamele noastre nu ne-au vorbit-o niciodată, iniţiaţi într-o religie care îngăduie să fim înrobiţi, deoarece nu ne-am născut în ea. Nicolae se opri, iar potcoavele cailor lor răsunară într-un ritm discordant. Apoi continuă: Şi totuşi, viaţa mea este mai bună decât ar fi fost acasă. Sunt educat şi mai bine antrenat decât oricare dintre cei cu care ne luptăm. Am destulă mâncare şi veşminte de îmbrăcat, ocazii să avansez. Până ce sunt zdrobit de zidul unui oraş care ar

trebui să-mi fie aliat sau mor în vârful unei săbii mânuite de un văr pe care nu l-am cunoscut niciodată. Suntem cele mai preţioase forţe ale acestui imperiu şi existăm aici *fiindcă* de fapt nu facem parte din imperiu. În cele mai multe zile cred că-mi datorez viaţa otomanilor. Pe câmpul de la Varna mi-am dat seama că nu vreau *să-mi dau* viaţa pentru ei. Însă, în inima mea, sunt soldat şi nu-mi doresc să fac altceva. Nicolae clătină din cap, un oftat adânc întărit de mâinile sale ridicate în sus, cu palmele la vedere, şi spuse: Aş vrea să fiu la fel de sigur ca tine, Lada, care este partea mea.

Ea îi privi palmele, deschise, aşteptând să primească.

— În inima ta, unde ştii că eşti soldat, spune-mi: ce limbă bate acolo?

Nicolae îşi lăsă privirea în jos, iar chipul îi deveni blând şi îndepărtat.

— Valaha.

Ea întinse mâna şi i-o acoperi pe a lui, lăsând-o acolo, palmă peste palmă.

— Suntem de aceeaşi parte.

El îi cuprinse degetele cu ale sale, apoi deschise ochii şi îi zâmbi strâmb.

— Atunci, ar fi bine să nu mai spunem nimănui altcuiva, ţinând cont că ne aflăm în plin teritoriu inamic.

Lada îşi retrase mâna şi luă frâul.

— Deocamdată.

Îşi îndemnă calul la galop, trecu de soldaţi, cu părul biciuindu-i chipul, în timp ce se ducea în grabă spre casă. *Spre Edirne,* se corectă ea, blestemându-şi în gând mintea trădătoare. Poate că, la urma urmelor, nu era sigură de partea cui era.

*

În pofida permisiunilor lui Ilyas, conducătorii din Edirne erau mai stricţi decât fuseseră cei din Amasya şi de prea multe ori Lada se văzuse împiedicată să se antreneze cu oamenii lui Nicolae. Intră cu paşi apăsaţi în odaia ei, tresărind când îl găsi acolo pe Radu adâncit într-o

conversaţie cu Molla Gurani, pe care nu-l mai văzuse în ultimele trei luni de când plecaseră din Amasya.

Fratele ei îşi ridică privirea, vinovăţia zugrăvindu-se pe chipul lui asemenea soarelui care dispărea îndărătul unui nor.

— Lada! Am crezut că eşti cu ienicerii.

— Suntem obligaţi să-i suportăm iar lecţiile?

Se încruntă. În timpul petrecut acolo, cu războiul şi cu îndatoririle permanente de sultan ale lui Mehmed, ea şi Radu nu-şi căpătaseră încă obişnuita porţie de educaţie. În vreme ce voia să reia lecţiile de istorie, logică şi strategie, nu-i lipseau câtuşi de puţin nesuferitele bâiguieli despre islam ale lui Molla Gurani.

Sprâncenele lui Molla Gurani se ridicară încetişor, îngreunate de dispreţul său.

— Mă aflu aici la solicitarea fratelui tău. Nu ai decât să te duci în altă parte.

— Ce tot spune? se repezi Lada, dând-o în valahă pentru intimitate.

Radu ridică din umeri, cu capul înclinat într-o parte, ca şi când ar fi ţinut ceva între ureche şi umăr.

— Cunoaşte-ţi vrăjmaşul?

Prinsă cu garda jos, Lada slobozi un hohot ascuţit de râs.

— Va trebui să-l cunoşti pe acest vrăjmaş îndeajuns pentru amândoi.

Se înclină în batjocură spre preceptor şi se duse în iatacul ei. În timp ce asta o elibera de vocea ca o apă fetidă a lui Molla Gurani, o lăsa fără nimic de făcut şi fără niciun refugiu.

Se trânti pe patul ei şi plictiseala îi îngreună pleoapele de somn. Visă despre Amasya, despre scăldatul în heleşteu cu Radu şi cu Mehmed, despre stelele care se răsuceau şi ardeau în jurul lor. Se trezi cu numele lui Mehmed atârnând greu pe limba ei, simţind lipsa lui din viaţa ei ca pe o durere palpabilă.

Ieşi grăbită din iatacul ei, înainte ca Radu să o întrebe unde se duce, înainte să fie nevoită să recunoască în faţa

lui – şi a ei însăşi – cât de tare tânjea după câteva momente de intimitate cu Mehmed în calitate de prieten al ei, nu de sultan.

În sălile palatului se simţea invizibilă. Existau foarte puţine femei acolo. În Târgovişte, femeile fuseseră mult mai prezente, mult mai puţin separate la curţile obişnuite. Uneori se întreba cum ar fi fost viaţa ei dacă mama sa n-ar fi fugit. Ar fi avut oare un aliat? O prietenă? Oare mama ei l-ar fi împiedicat pe tatăl lor să îi abandoneze acolo?

Probabil că nu. Mama sa nu fusese destul de tare pentru a rămâne cu ei, cu atât mai puţin să îi ţină în siguranţă.

Poate, totuşi, ea s-ar fi simţit mai puternică mergând prin acele coridoare împreună cu o altă femeie alături de ea. Halima râzând sau Mara privind urât. Poate că ele aveau totuşi ceva să o înveţe, la urma urmelor. Bărbaţii de acolo fie se uitau prin ea ca şi cum n-ar fi existat, fie se uitau atât de atent, încât ea ştia că nu o vedeau *pe ea* câtuşi de puţin. Asta o făcea să tânjească după o armă în mână, după o coroană în loc de cosiţe încâlcite, după o barbă chiar. După orice care avea să-i facă să o vadă drept ce şi cine era.

Ori poate, uitându-se la ea şi nevăzând nimic, ei înţelegeau deja cum nu se putea mai bine cine era.

Nu era convinsă că străjerii aveau să îi îngăduie să-l vadă pe Mehmed. Nu venise niciodată fără să fi fost poftită. Dacă ar fi fost refuzată, nu ştia ce avea să facă. Însă după numai câteva secunde de aşteptare, străjerii o lăsară să intre.

De după birou, Mehmed îşi înălţă privirea, luminându-se la faţă în timp ce se ridica în picioare. Lada simţi încordarea şi groaza anonimatului scurgându-i-se din trup.

Ea conta pentru Mehmed.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? o întrebă el, mişcându-şi larg braţul spre înapoi într-o plecăciune exagerată.

— Nu mă face să-ţi dau turbanul jos de pe cap.

Trecu pe lângă el şi se aşeză pe locul lui, examinând hârtiile, astfel încât el să nu observe cât de

recunoscătoare, cât de bucuroasă era să se afle în prezenţa lui. El nu avea nevoie de nimeni altcineva care să-i hrănească vanitatea; Radu făcea asta destul pentru întreg neamul Drăculeştilor. Lada ridică mai multe pagini, toate notiţe, registre şi hărţi. Liste amănunţite de trupe şi provizii, forţe ienicereşti, cai, căruţe, arme. Registre cu diferite socoteli. Hărţi ale… Constantinopolului.

Ciocăni cu un deget într-o hartă.

— Ai fost ocupat.

Mehmed se aplecă spre ea, trecând respectuos cu degetul peste marginea hărţii.

— Lada, eu sunt sultanul.

— Am observat.

El rânji, iar expresia şterse anii regali pe care el încerca să-i forţeze pe chip, încruntându-se distant.

— Tata s-a întors la locul său de retragere. N-am crezut că eram pregătit, însă tronul este al meu, indiferent de situaţie. Şi voi fi demn de el.

Lada ridică din umeri, foindu-se pentru a se îndepărta de intensitatea lui Mehmed, de energia pe care o radia trupul lui atât de aproape de al ei. Prezenţa lui o afecta atât de tare doar din pricina faptului că în ultimele trei luni nu prea mai fusese în preajma lui. Sau poate că era aşa deoarece nu putea să nu remarce faptul că el mai crescuse în înălţime, că devenise mai chipeş, mai… Nu. Trebuia să se concentreze pe altceva. Pe orice *altceva.*

— Constantinopol? Atât de curând?

El se îndepărtă de ea, începând să se plimbe încoace şi încolo.

— Avem un tratat de pace pe cinci ani cu Ungaria şi cu Huniade. Graniţele mele sunt la fel de paşnice cum au fost mereu. De asta mă aflu aici. Pentru asta m-am născut.

— Tatăl tău şi-a început domnia încercând acelaşi lucru şi asta nu i-a adus decât necazuri.

Între sprâncenele frumoase ale lui Mehmed se formă o cută.

— El avea prea multe fronturi. Fraţii lui încercau să pretindă ce era al lui, încercau să-i fure pământul. Trebuia

să se ocupe de treburi şi acasă.

— Şi sfătuitorii tăi te sprijină?

Încruntarea i se adânci.

— Nu toţi, nu. Dar eu sunt sultanul. Ei trebuie să mă urmeze.

— Un sultan care şi-a convocat tatăl pentru a-i purta prima bătălie.

Chipul lui Mehmed irupse într-o furtună.

— A fost ideea ta! Dacă tu…

Lada auzi zgomotul înainte să-şi dea seama că ceva nu e în ordine. Un instinct şlefuit în acele zile petrecute în pădure când o căuta Bogdan, un trup antrenat cu concentrarea dată de disperare şi de singurătate. O bruscă senzaţie că ceva era în neregulă pe care ar fi putut să n-o ia în seamă.

Se aruncă înainte şi îl placă pe Mehmed în timp ce un pumnal zbură spre locul în care se aflase pieptul lui. O tăie în umăr înainte să se izbească zăngănind de perete şi să cadă pe podea. Lada şi Mehmed se loviră de podea cu putere şi Mehmed lăsă să-i scape un geamăt surd. Lada se rostogoli înainte, ridică pumnalul, apoi se întoarse şi îl azvârli de îndată ce zări o ţintă mişcându-se.

Bărbatul se feri de lovitura fatală şi pumnalul ricoşă din coastele lui. Avea chipul acoperit cu un văl negru, trăsăturile ascunse; veşmintele îi erau simple.

Atacatorul lor scoase un alt pumnal, ghemuindu-se defensiv şi pândind dintr-o parte, încercând să găsească un unghi mai bun înspre Mehmed. Lada îi trase un picior prietenului ei, arătând spre birou.

— Treci în spatele lui! îi strigă.

Bărbatul trecu pumnalul dintr-o mână în cealaltă, cu mişcări leneşe şi fără să se grăbească, în vreme ce Mehmed se duse în patru labe după birou şi îşi strigă străjerii.

Asasinul nu părea îngrijorat.

Ochii lui se încreţiră a zâmbet atunci când se uită la Lada. Aţinti pumnalul înspre ea, apoi privi spre Mehmed. Lada se aruncă înainte, năpustindu-se în el cu tot avântul

pe care reuşi să-l adune. Era puternic, uscăţiv şi sprinten, însă ea era solidă şi mai aproape de podea. Îl izbi drept în mijloc, iar aerul ieşi din plămânii lui în grabă, în timp ce ea îl dobora la pământ. Strânsoarea lui pe mânerului pumnalului slăbi şi tăişul alunecă departe de amândoi.

Asasinul era ameţit, însă avea să-şi revină iute. Lada îl pocni cu pumnul în faţă, iar şi iar, însă nu avea o poziţie bună şi nu putea folosi atâta forţă câtă spera ea. El o înşfăcă de încheieturile mâinilor, trăgând-o într-o parte. Chipul ei ajunse cu forţa mai aproape de al lui, mâinile lui fiind prea puternice ca ea să poată să se elibereze. Îl izbi cu fruntea în nas, apoi îl muşcă de obraz acolo unde se slăbise materialul care îi acoperea capul.

El ţipă şi îi dădu drumul la încheieturi. Rostogolindu-se într-o parte, Lada găsi pumnalul şi se răsuci în timp ce el se ridica împleticit în picioare. Se feri de prima ei lovitură, mişcându-se odată cu ea într-un dans pe care ea îl practicase de multe ori în cerc cu Nicolae. Un dans ale cărui mişcări le cunoşteau amândoi. Chiar şi plin de sânge şi ameţit, el era mai mult decât egalul ei.

Şi încă nu venise niciun ajutor.

Antrenamentul ei o trăda, loviturile şi fandările îi erau anticipate, pumnii îndepărtaţi. La un moment dat, el avea să o prindă de încheietură şi să-i ia pumnalul, apoi avea să îi omoare pe ea şi pe Mehmed.

O cuprinse disperarea. O privire de triumf transformă ochii asasinului în prevestiri de moarte. El ştia tot ce avea ea să facă. Trebuia doar să reziste mai mult decât ea. Ea era fată şi o copilă. El era mai puternic, mai iute şi…

Cu un urlet de furie, Lada renunţă la mişcările învăţate, la antrenamentul ei grijuliu. Se năpusti în el ca un mistreţ, toată numai furie şi instinct animalic. El nu ştia unde să pareze, căci loviturile ei nu aveau nicio noimă, mişcările ei nicio graţie. Îi crestă faţa, iar când el o prinse de încheieturi, ea îl muşcă de mână, încleştându-şi maxilarul, strângând osul cu dinţii. Continuă să-şi ţină dinţii înfipţi în el în timp ce el se scutura de ea, vârând iar şi iar pumnalul în coastele lui, urmându-l în timp ce el cădea, încercând să

se elibereze. Rămase deasupra, împungându-l, fără să-i pese unde lovea, fără să încerce o lovitură dată cu grijă, eficientă. Un ţipăt animalic, înăbuşit de mâna lui, continua să iasă din gâtlejul ei.

— Lada!

Tremurând şi gâfâind, ea clipi pentru a-şi limpezi privirea de ceaţa ce i se pogorâse peste ochi. Maxilarul ei refuza să se descleşteze şi muşchii erau atât de încordaţi, încât se întreba dacă avea să ţină mâna bărbatului în gura ei pe vecie. Într-un sfârşit, cu o durere ce o săgetă în toată faţa, reuşi să-şi desfacă dinţii, atâta cât mâna lui să se elibereze. Atunci simţi gustul de sânge care îi umplea gura, atunci îşi dădu seama că era pe podea, deasupra bărbatului.

Deasupra unui leş.

Se ridică în picioare clătinându-se, apoi căzu la loc, îndepărtându-se târâş de trupul distrus.

Mehmed puse o mână pe faţa ei şi o întoarse spre el.

— Eşti rănită?

Ea clătină din cap, apoi încuviinţă, apoi clătină iar din cap. Nu ştia dacă era rănită. Totul tremura, totul era amorţit. Îşi privi mâinile, pline de sânge, şi nu şi le putu simţi.

— Lada! Lada! *Lada!*

Îşi întoarse brusc ochii spre Mehmed. El era singurul lucru din acea odaie asupra căruia se putea concentra, singurul lucru care avea noimă.

— Străjerii mei n-au mai venit.

Ea îşi dădu seama că acest lucru era important, că ştiuse că era important înainte de… asta. Înainte de sânge. Atât de mult sânge.

— Crezi că sunt morţi?

Mehmed făcu un pas spre uşă. Nu trebuia să se ducă acolo. Ea ştia că nu trebuia, încerca să-şi dea seama de ce.

Brusc, totul se aşeză la locul lui.

— Opreşte-te! Trebuie să plecăm. Pe altundeva. Străjerii sunt fie morţi, fie colaboratori.

Mehmed clătină din cap.

— Sunt ieniceri. Ei niciodată n-ar…

— Acesta era ienicer.

— Cum?

Cu dinţii clănţănindu-i în gură, ea smulse acoperământul bărbatului. Nu-l identifică şi se simţi deosebit de recunoscătoare pentru asta. Însă tot ştia ce era, chiar dacă nu ştia cine era.

— Felul în care a luptat. M-am bătut cu zeci de versiuni de-ale sale. Era antrenat ca ienicer. Trebuie să plecăm de-aici, acum, şi trebuie să ne ascundem până când vom şti în cine să avem încredere.

Mehmed tremura la fel de tare ca ea.

— În cine să mă încred? întrebă el în şoaptă.

Lada îi întinse mâna. El o luă.

22

În alte împrejurări, privirea de uluială de pe chipul Ladei l-ar fi încântat pe Radu. Ea era întotdeauna atât de sigură de sine, încât imaginea ei stând în mijlocul odăii, ţeapănă, cu braţele înfăşurate protector în jurul ei în timp ce privirea îi ţâşnea pretutindeni ar fi fost una pe care el ar fi păstrat-o cu sfinţenie.

Însă era plină de sânge, iar lui Mehmed îi tremura falca atunci când nu vorbea, şi amândoi arătau în felul în care Radu se simţise mereu pe dinăuntru.

În acele momente nu se putea simţi aşa. Ei aveau nevoie de el.

— Trebuie să mergem altundeva, zise Radu. Se ştie prea bine că suntem prietenii lui Mehmed. Dacă mai sunt şi alţi asasini şi îl caută, s-ar putea să-l caute aici.

Lada clătină din cap, cu ochi rugători.

— Nu-mi vine în minte unde altundeva să mergem.

Dacă, aşa după cum bănuiau Mehmed şi Lada, un grup de ieniceri se afla în spatele atentatului, palatul nu era sigur. Nu aveau niciun mijloc să afle cine pusese asta la cale, dacă soldaţii înşişi sau dacă aceştia acţionau la porunca cuiva. Dacă alergau după ajutor la un sfătuitor sau la vreun paşă şi nimereau în mâinile persoanei care poruncise moartea lui Mehmed?

Nu, aveau nevoie de un loc sigur. Undeva tainic. Undeva unde nimeni altcineva de acolo să nu poată merge, însă unde ei să ajungă repede. Deoarece nu puteau pur şi simplu să fugă. Mehmed era sultanul şi, dacă fugeau acum, el avea să piardă totul.

Unde putea un sultan să se ascundă?

Radu pocni din degete.

— În harem!

Privirea îngrozită a Ladei deveni mai intensă.

Mehmed se încruntă.

— Dar ei ar putea să caute şi acolo.

— Mama ta este acolo, da?

Mehmed încuviinţă din cap.

— Totuşi, nu prea vorbim.

Politica haremului era la fel de complicată precum cea de la curte, dacă nu cumva chiar şi mai şi. Cu toate că haremul era o comunitate de sine stătătoare, femeile puteau să exercite o influenţă incredibilă asupra celui mai puternic bărbat din imperiu, ceea ce le făcea o forţă politică demnă de luat în seamă. Cea mai puternică femeie din harem – şi, prin urmare, din imperiu – era mama sultanului. Radu nu o întâlnise niciodată, însă eunucul-şef vorbise despre inteligenţa ei.

Mehmed îl prinse de umeri.

— Da! Da, îţi mulţumesc, Radule.

— Ba nu! Lada clătină din cap, cu ochii încă aprigi. Eu nu pot să merg acolo! Dacă o femeie intră în harem, ea îi aparţine sultanului!

Mehmed privea cu atenţie pe fereastra pe care se căţăraseră, pentru a se asigura că drumul e liber.

— Nu te-aş obliga să faci asta, Lada, şi…

— Nu ar conta! Toată lumea ar şti, aş fi etichetată drept concubina ta şi…

Radu o luă de mâna care rămăsese în aer, îndreptată acuzator spre Mehmed, şi o strânse în mâna lui.

— Şi nu te-ai mai putea mărita? Ce tragedie! Ştiu cât de tare preţuieşti speranţa de a te mărita cu vreun boiernaş otoman, dragă soră.

În cele din urmă ea îl privi cu ochii ei înfrigurați şi înnebuniţi.

— Însă aş fi a lui.

— Cred că Mehmed este destul de deştept încât să nu te revendice niciodată. Corect?

Tonul lui Radu era amuzat, şi se întoarse spre Mehmed cu un zâmbet jucăuş. Poate că era din pricina întunecimii din odaie sau a încordării nopţii, însă chipul lui Mehmed

era înnegurat de… dezamăgire? De durere? Apoi, un zâmbet încordat, fals, îi luă locul şi el încuviinţă din cap. Radu îşi simţea pieptul la fel de încordat din pricina îngrijorării şi a fricii şi a unui sentiment de gelozie înverşunată. Şi-o înfrână. Asasinii erau pe urmele lor. Lada omorâse un bărbat. Trebuiau să plece. Spuse o rugăciune în gând, apoi ieşi primul, coborând cu grijă pe peretele exterior al castelului, făcut din piatră, până ajunse pe pământ. Mehmed îl urmă şi apoi Lada. Radu îi conduse, furişându-se prin grădini, ţinându-se în locurile cele mai întunecate.

— De unde ştii drumul spre harem atât de bine? îl întrebă Mehmed. Cred că eşti mai familiarizat cu poteca decât sunt eu.

Radu se înroşi, adoptând o atitudine defensivă, însă în vocea lui Mehmed nu era nicio acuză.

— Îl cunosc pe eunucul-şef. Are o colecţie uimitoare de hărţi şi câteodată îl vizitez. Ştiai că s-a născut în Transilvania?

Tonul lui Mehmed era încordat, dar amuzat.

— Ştiam, de fapt, asta, despre cel de-al treilea cel mai puternic om de sub ocârmuirea mea.

— A! Bine.

Chiar şi atunci când Radu avea cea mai bună idee de a-i proteja, toţi ştiau mai multe decât ştia el. Se opri în faţa porţii gărzii, o intrare laterală în clădirea vastă a haremului. Un străjer stătea drepţi, cu turbanul său alb o pată luminoasă în noaptea întunecată. La primul său drum acolo, Radu încercase să vadă diferenţa dintre eunuci şi bărbaţii necastraţi, dar în afară de vocile lor, care nu erau la fel de profunde ca ale bărbaţilor şi nici la fel de înalte ca ale femeilor, nu reuşi să-şi dea seama care era eunuc şi care nu.

Străjerul, pe care Radu îl mai întâlnise până atunci, îşi înălţă curios capul spre Radu înainte să-l observe pe Mehmed în spatele său. Se plecă până la pământ, apoi luă poziţia de drepţi.

Mehmed nu-l băgă în seamă când trecu pe lângă el.

Radu dădu din cap, iar ochii bărbatului îi urmăriră. Fără să ciocănească, Mehmed intră în apartamentele exterioare ale eunucului-şef.

Cu toate că era târziu, nu se aflau în odaie de mai mult de un minut când eunucul-şef li se alătură. Era un bărbat mai în vârstă, de aproape patruzeci de ani, cu pielea încreţită şi cu trăsături nedesluşite, ca şi cum chipul lui nu se hotărâse nicicând cine voia să fie. Se plecă în faţa lui Mehmed, apoi se îndreptă de spate cu un zâmbet pentru Radu. Cercetă înfăţişarea plină de sânge a Ladei cu o scurtă licărire a privirii.

— Cum vă pot sluji, sultanul meu?

— Am trebuinţă de o întrevedere cu sultana valide. De asemenea, de găzduire peste noapte.

— Fireşte. A cui companie aţi dori-o?

Lui Radu îi trebui un moment să priceapă felul degajat în care eunucul pusese întrebarea. Şi apoi încă un moment pentru a procesa ce însemna aceasta. Chipul îi luă foc de ruşine, dar şi de curiozitate. Oare asta era… oare Mehmed venea aici în mod regulat? Oare deja se bucura de beneficiile de a fi sultan? Câte concubine putea să fi strâns într-un timp atât de scurt? Oare avea deja o soţie? Islamul avea reguli cu privire la câte soţii poate avea un bărbat, însă pentru sultani se făceau excepţii. Şi cum era să fii cu el? Oare ele îl iubeau? Îl aşteptau în fiecare zi, sperând să-l vadă?

Radu îi aruncă o privire Ladei, să vadă dacă şi ea se întreba aceleaşi lucruri. Ochii ei erau aţintiţi cu hotărâre asupra zidului din planul îndepărtat, cu încruntarea întipărită pe chip. Îi şterseseră sângele de la gură şi de pe mâini, însă tot mai rămăseseră urme. Arăta sălbatică şi furioasă, nici pe departe a concubină. Cel puţin, nu aşa cum îşi imagina Radu că arătau acestea.

Radu îşi închipuia concubinele ca pe doica sa, respectabile şi blânde şi mereu cosând sau agitându-se. Ştia că nu acesta era scopul lor, dar ori de câte ori încerca să-şi închipuie asta, totul devenea înceţoşat şi confuz.

Glasul lui Mehmed era gâtuit.

— Pe nimeni în seara aceasta. Sunt aici pentru afaceri. Pregăteşte o odaie şi pentru însoţitorii mei. Lada va avea nevoie de o baie.

— Să pun servitorii să o însoţească în noua ei odaie acum?

— Nu!

Vocea lui Mehmed ieşi ca un strigăt, făcându-l pe eunucul-şef să tresară.

— Nu. Ea este aici ca oaspete, nu ca… locuitoare permanentă. Găzduieşte-ne în aripa gărzii.

— Şi nimeni nu trebuie să ştie că suntem aici, adăugă Radu, nesigur dacă îi era îngăduit să vorbească, însă îngrijorat că Mehmed era prea zăpăcit.

Mehmed îi aruncă o privire scurtă, recunoscătoare.

— Da. Am treabă doar cu sultana valide şi nimeni – nici măcar gărzile mele, în caz că întreabă – nu trebuie să ştie că suntem aici.

Eunucul-şef încuviinţă din cap, apoi se înclină iar şi părăsi încăperea pentru a face pregătirile necesare. De îndată ce el plecă, umerii lui Mehmed se prăbuşiră. Îşi puse o mână la ochi şi îşi lăsă capul în jos. Lada găsise un pic de sânge uscat pe mână şi îşi freca furioasă mâna de fustă, încercând să o cureţe. Nu părea să-şi dea seama că fusta îi era pătată de sânge. Radu stătea între ea şi Mehmed, neştiind ce îi trebuia fiecăruia, bănuind că amândurora le trebuia acelaşi lucru.

Se duse spre Mehmed în loc de sora lui şi îl cuprinse pe sultan cu braţul pe după umeri. Mehmed se sprijini recunoscător de el. Radu se uită spre Lada şi întinse braţul liber. Ea meditä la asta, cu pleoapele grele de oboseală şi de ceva care părea suspicios de asemănător cu mâhnirea. Înainte ca ea să se poată mişca, eunucul-şef se întoarse. Mehmed se îndreptă de spate şi se îndepărtă de Radu, iar Lada îşi reluă zgâitul la perete.

— Urmaţi-mă, le spuse eunucul-şef, iar Radu se trezi iar în întuneric, deoarece raza de lumină aruncată de lampa eunucului nu ajungea şi la el.

23

Mama lui Mehmed se mişca plină de **o** graţie senzuală care o îngrozea pe Lada.

Lada nu părea să se simtă în largul ei, indiferent unde s-ar fi aşezat în odaia capitonată şi bogat parfumată. Sultana valide ocupa prea mult spaţiu acolo, cu mătăsurile şi cu vălul ei şi cu giuvaierele opulente, cu chipul ei atent şi cu zâmbetul calculat şi cu felul în care stătea lungită pe mai multe perne cu la fel de multă precizie ca o sabie ienicerească.

Dacă Halima şi Mara erau anotimpuri diferite, Huma era natura însăşi.

— Aşază-te!

Vocea îi era amabilă, dar mijirea ochilor arăta că nu avea de gând să accepte niciun refuz. Mehmed încetă să mai facă paşi încoace şi încolo şi se aşeză în faţa ei. Părea să nu fie nici el în apele lui, aidoma Ladei. Nu-şi cunoscuse niciodată mama, nu în adevăratul sens, iar acum venea la ea de pe o poziţie de slăbiciune. Nu era idealul.

Lada îşi aminti senzaţia dată de pumnalul care întâmpinase rezistenţa cărnii, a osului care nu cedează uşor şi care îl făcuse să-şi devieze cursul, căutând mereu tot mai adânc şi mai adânc…

Nu era idealul. Nimic din toate acestea nu era idealul. Se îmbăiase, avea părul încă ud, dar îşi simţea mâinile lipicioase şi gura ei nu voia să se lepede de amintirea gustului sălciu, metalic, de sânge.

Radu, însă, părea vrăjit, ba chiar încântat de sultana valide. Se aşeză alături de ea, cu o expresie de fascinaţie, de adorare, întipărită pe chipul lui. De parcă ar fi simţit greutatea admiraţiei sale, sultana valide se întoarse spre el. Buzele ei, atât de asemănătoare cu ale lui Mehmed, se

desfăcură uşor într-un fel care semăna cu zâmbetul doicii lui. Un fel în care buzele ei nu se mişcaseră pentru Mehmed.

— Ai fost foarte deştept să-l aduci aici. Radu, nu-i aşa? Se ridică în capul oaselor, aplecându-se în faţă şi punându-şi degetul sub bărbia lui pentru a-i înălţa chipul. Frumos, murmură ea.

Privirea i se îndreptă spre Lada, care şedea cu spinarea ţeapănă şi cu maxilarul ieşit în afară provocator. Ştia cum avea să arate în comparaţie cu el. Zâmbetul sultanei valide se schimbă în ceva mai puţin matern, însă Lada nu ştia ce era.

— Sultană valide, zise Lada, încruntându-se din pricina spectacolului pe care erau nevoiţi să-l îndure, trebuie să…

— Îmi puteţi spune Huma. Amândoi. Apoi se întoarse spre Mehmed, lungindu-se iar şi sprijinindu-şi frumosul obraz în podul palmei. Iar tu îmi poţi spune mamă.

Un mic hohot de râs ca zgomotul unei monede aruncate într-o fântână îi scăpă de pe buze.

— Nu avem timp…

Huma ridică o mână grea de aur, întrerupându-l pe Mehmed.

— Nu avem timp să intrăm în panică sau să dăm dovadă de slăbiciune. Avem tot timpul din lume să-ţi îngădui să fii reţinut în mult meritata vacanţă în timp ce profiţi din plin de plăcerile haremului tău. Într-adevăr, dacă ar fi ca noul sultan să petreacă o săptămână întreagă de depravare şi de sărbătorire gălăgioasă cu femeile sale, nimeni nu l-ar putea învinovăţi pentru asta. Ori să-l întrerupă. Ori să-l abordeze. Şi nimeni n-ar avea cum să descopere cât de fragilă era cu adevărat puterea sa şi cât de aproape a fost să fie ucis înainte să poată domni.

— Dar asasinul…

— Nu a existat. Nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni nu ar încerca să ia viaţa sultanului, căci a recunoaşte că atentatul s-a petrecut şi aproape a reuşit ar însemna să recunoşti că este posibil să-ţi închipui un imperiu otoman fără tine drept cârmuitor. Huma îşi miji ochii ei conturaţi

cu negru. Înţelegi? Tu nu te ascunzi aici. Tu te desfeţi. Tu te bucuri de puterea ta.

Mehmed încuviinţă cu o singură mişcare uşoară a capului.

Chipul Humei îşi reluă masca veselă, minunată.

— Am trimis deja vorbă eunucului-şef să le aducă la cunoştinţă paşilor şi vizirilor activităţile tale. Vorba se va răspândi. Avem tot timpul care ne trebuie.

Era o minciună bună. Şi pentru a fi o minciună bună, trebuia să fie credibilă. Lada nu voia să se gândească la motivul pentru care ar fi fost crezută atât de lesne, la cât de mult timp petrecuse deja Mehmed acolo, dacă exista un precedent. Nu voia să se gândească la nimic din toate acestea.

Această evitare a realităţii o făcea slabă. Şi totuşi ea se feri când mintea sa încercă să se fixeze asupra acestui gând.

Huma se ridică în picioare, însoţită de un foşnet de mătăsuri şi un nor de mireasmă. Însă avea ceva subtil, un iz acru care făcu să-i lăcrimeze ochii Ladei şi îi dădu o senzaţie de ameţeală.

— Acum, duceţi-vă în odăile voastre. Servitoarele vor fi prezente în scurtă vreme pentru a se îngriji de voi.

Mehmed deschise gura ca pentru a protesta. Huma ridică dintr-o sprânceană perfectă.

— Las-o pe mama ta să aibă grijă de asta, scumpul meu fiu.

Vorbele blânde şi alinătoare fură rostite pe un ton ce pătrundea ca un ac.

Prefăcându-se indiferent, Mehmed trecu pe lângă ea, urmat de Radu. Lada se ridică să plece şi ea, însă braţul Humei o opri.

— Ia masa cu mine!

— Aş prefera să mă întorc în odaia mea.

Huma îşi trecu degetul de-a lungul şoldului, netezind materialul cu mişcări leneşe.

— Nu a fost o invitaţie.

Lada făcu un pas înainte, însă Huma o apucă de

încheietura mâinii. Huma râse şi Lada auzi în acel hohot toate secretele cu care nu era la curent.

— Ladislav Drăculea, fiica lui Vlad, care a trimis forţe armate, inclusiv pe propriul lui fiu, să lupte la Varna, încălcând astfel tratatul cu otomanii şi făcând din vieţile copiilor săi un zălog pierdut. Ladislav, de care nimănui din această lume nu-i pasă, în afară de frumosul ei frate şi de un sultan lipsit de puteri. Micuţă Lada, aflată în seraiul meu, sub protecţia mea, *stai jos!*

Lada îşi aminti senzaţia pielii şi a tendoanelor strânse între dinţii ei, împotrivirea cărnii care întâlnise hotărârea fălcii sale. Pentru un scurt şi ameţitor moment, îi trecu prin minte să o atace pe Huma cu aceeaşi sălbăticie cu care se repezise asupra atacatorului lui Mehmed.

În schimb, se aşeză.

— Eşti o fată cuminte.

Huma bătu din palme şi trei fete ca nişte flori gingaşe intrară, punând mâncare şi băutură în faţa lor, apoi alunecară în tăcere afară din odaie. Lada le privi şi în acest răstimp se întrebă: *Sunt ale lui Mehmed? Oare el fusese acolo? Culesese acele flori?*

Limba ascuţită şi roşie a Humei ieşi şi trecu peste dinţi în timp ce ea privea mâncarea din faţa lor. Ladei îi amintea de un şarpe, ceea ce o zăpăci. Femeile erau grădina şi bărbaţii erau şerpii. Când era foarte mică, doica îi explicase cum bărbaţii şi femeile se urcau împreună în patul nupţial, cam în acelaşi timp în care profesorii ei de religie o învăţaseră povestea lui Adam şi Eva. Cele două se amestecaseră în mintea ei, până când bărbaţii şi şerpii lor o convinseseră pe Eva să-şi piardă grădina ei minunată şi perfectă.

Nicio grădină n-ar fi putut supravieţui introducerii unui şarpe. Totul urma să fie pierdut şi i-ar fi aparţinut şarpelui pe vecie.

Acum Lada ştia mai multe, fireşte, din discuţiile necioplite şi din poveştile pe şleau ale ienicerilor. Acestea nu făcuseră decât să-i adâncească certitudinea că interpretarea ei fusese tot timpul corectă.

Dar iat-o pe Huma, iar ea nu era grădină. Ea era şarpe.

— Lui Murad îi plăceau fetele foarte tinere. Am petrecut mulţi ani mâncând mai nimic, astfel încât să rămân mică şi nedezvoltată.

Alese un picior de pui, fript şi acoperit cu boabe de piper zdrobite. Muşcând din el, îşi dădu ochii peste cap, un zumzăit uşor de satisfacţie scăpându-i de pe buze.

— Am crezut că aveam să mor de poftă înainte să apuc să-i zămislesc un moştenitor. Dar apoi scumpul de Mehmed a prins viaţă în pântecele meu şi am putut să mănânc din nou.

Lada luă o lipie, rupând-o în bucăţi în timp ce o privea pe Huma cum îşi savura mâncarea. Floricelele mai aduseră de câteva ori mâncare, umplându-i din nou cupa cu vin Humei, ba chiar o şterseră şi la gură.

— Te fascinează fetele, zise Huma.

Lada redeveni atentă la femeia mai în vârstă. Presupusese că Huma era atât de absorbită de mâncarea ei, încât Lada îşi lăsase mintea şi privirea să hoinărească.

— De ce îşi acoperă chipurile cu văluri? Dumnezeul vostru detestă până şi vederea femeilor?

Huma râse.

— Ai înţeles greşit. Femeile ar trebui să-şi învăluie trupurile, da. Dar acoperirea chipului cu văluri este un simbol al statutului. Numai femeile care sunt atât de dotate încât să-şi poată permite să nu facă treburi umile pot să poarte un văl. Fetele acestea şi-au câştigat vălurile. Constituie marca unui privilegiu.

— Un privilegiu? Sunt sclave!

Huma râse.

— Şi eu sunt, draga mea. Am fost vândută de foarte mică, adusă la fel, ca servitoare, în harem.

Lada se încruntă.

— Ar fi trebuit să te lupţi cu ei. Ar fi trebuit să fugi.

— Încotro? Mulţi ani am fost supărată. Şi înspăimântată. Dar există multe căi de a fi puternic. Există putere şi în tăcere. Există putere şi în privit, în aşteptare, în spusul lucrului potrivit la timpul potrivit persoanei potrivite.

Există putere în a fi femeie – o, da, putere în aceste trupuri pe care le priveşti cu dispreţ! Huma îşi trecu o mână peste sânii ampli, peste abdomen, şi o lăsă pe şold. Când ai ceva ce altcineva îşi doreşte, există întotdeauna un element de putere.

— Care însă îţi poate fi luat.

Lada văzuse destule despre bărbaţi şi lume încât să ştie că trupul unei femei nu era un obiect de putere.

— Sau poate fi dat în schimbul unor lucruri mai importante. Aceste fete, servitoarele mele, înţeleg asta. Cele deştepte, oricum. Îşi vor petrece anii căţărându-se, încercând să ajungă într-o poziţie în care să aibă niscaiva mijloace de control. Cele care sunt isteţe se vor descurca mai bine decât cele care sunt doar frumoase.

Privirea ei era atât de evidentă, încât Lada se înroşi. Lăsă bucăţelele de lipie să-i cadă în farfuria din faţa ei. Se simţea stângace, dizgraţioasă şi mai urâtă decât se considerase vreodată până atunci. Nu o deranjase, în cea mai mare parte a vieţii ei, să ştie că nu era frumoasă, că nu avea să capete vreodată admiraţia cuiva numai pentru înfăţişarea ei. Însă Huma îşi folosea chipul ca pe o armă şi o unealtă într-un fel în care Lada n-ar fi putut niciodată. Lada nu-şi dăduse seama niciodată că pur şi simplu fiind atrăgătoare ar fi putut să câştige mai multe iţe ale puterii.

Lada ridică, sfidătoare, bărbia.

— Pot să fiu puternică fără să cedez ceva. L-am salvat pe Mehmed.

Huma alese o curmală şi o supse.

— Mm! Da, aşa este. Şi a fost o treabă bine făcută. Sper, însă, că nu crezi că eşti singura femeie care să fi ucis vreodată pentru a-l apăra, nu-i aşa?

Confuză, Lada se încruntă, apoi imediat regretă. Huma părea să scoată informaţiile din orice. Îşi târa degetele lungi prin sufletul Ladei doar privind-o.

Huma se lăsă pe spate pe pernele ei, ridicând o mână la frunte, iar mâneca îi căzu pentru a lăsa la vedere curbura lungă şi albă a braţului.

— A fost o adevărată tragedie atunci când fratele mai

mare al lui Mehmed s-a îmbolnăvit şi a murit atât de subit. Să fie doborât în floarea vârstei! Şi când cel de-al doilea frate al lui Mehmed şi cei doi fii ai săi au fost ucişi de asasini necunoscuţi. O, ce tristeţe! Numai un singur fiu rămas în viaţă în caz că Murad ar fi pierit în bătălie!

Expresia ei de tristeţe prefăcută se schimbă în ceva mai sumbru, mai înfuriat.

— Sau când pur şi simplu s-ar fi hotărât *să se retragă* şi să-şi arunce unicul moştenitor rămas pradă lupilor. Murad a pus în primejdie toate lucrurile pentru care am muncit.

Mintea Ladei se rotea.

— Dar tu nu poţi părăsi haremul! Cum ai putut să faci toate astea?

— I-ai observat pe bărbaţii care lucrează aici?

Lada clătină din cap.

— Întocmai cum trebuie să fie. Scumpii mei eunuci, ei fac pe toată lumea să se simtă teribil de stânjenită. Bărbaţii nu suportă să se uite la ei, chinuiţi de închipuirile a ceea ce trebuie să fi îndurat pentru a deveni ceea ce sunt. Eunucii sunt sclavi, aşa cum sunt şi eu, dar şi ei au sacrificat ceva. Lor li s-a luat ceva scump şi de neînlocuit şi, făcând asta, şi-au creat un loc de putere pentru ei înşişi. Ei sunt pretutindeni în ţara aceasta, în fiecare gospodărie importantă; sunt funcţionari, sunt gărzi, sunt *ai mei.* Huma se ridică în capul oaselor, cu o mişcare atât de bruscă şi de violentă prin comparaţie cu mişcările ei leneşe şi senzuale, încât Lada tresări. Tu vezi acestea – Huma făcu un gest cu mâna spre odaie, spre clădire şi, în sfârşit, spre ea – ca pe o închisoare. Însă te înşeli. Aceasta este curtea mea. Acesta este tronul meu. Acesta este regatul meu. Preţul a fost libertatea şi trupul meu. Ridică din frumoasele ei sprâncene, cu gura şăgalnică, cu ochii duri. Aşadar, întrebarea devine, Fiică a Dragonului, ce vei sacrifica tu? Ce vei lăsa să-ţi fie luat, astfel încât şi tu să poţi avea putere?

Asta era foarte diferit de ceea ce îi prezentase Mara Ladei. Nu sacrificarea sinelui pentru o cauză mai importantă, ci sacrificarea unei părţi din sine pentru un

câştig personal.

— Eu… nimic, eu… eu… se bâlbâi ea.

— L-ai sacrifica pe fiul meu?

— Cum? Nu! L-am apărat, eu…

— Ai sacrifica tot ceea ce consideri tu că ar trebui să fie viaţa ta pentru ceea ce ar *putea* să fie, dacă ar fi să domneşti alături de fiul meu? Huma făcu o pauză, apoi râse de expresia chinuită a Ladei. Aşadar, nu acesta este ţelul tău. Prea bine. Poţi să pleci acum. Dar vreau să te gândeşti la ce trebuie sacrificat pentru a-ţi asigura un viitor în care nimeni să nu te poată atinge. Vreau să te gândeşti la Mehmed şi la viitorul lui.

Flutură din mână cu un gest nepăsător, iar Lada fugi.

24

Toată teama care păruse atât de copleşitoare în întuneric părea domolită a doua zi, când soarele strălucitor lumina un palat care îşi vedea de treabă ca de obicei.

Huma îi instruise pe Radu şi pe Lada să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat, dar să nu atragă atenţia asupra lor.

Radu inspiră adânc, sacadat, apoi se strecură de-a lungul zidului spre odăile lui Mehmed. Probabil că era o idee proastă să revină la scena tentativei de asasinat. Dacă se aflau soldaţi pe coridor, el avea să se întoarcă şi să fugă. Să pretindă că se rătăcise. Să se roage ca ei să nu fie cei care lăsaseră să se întâmple asta, de vreme ce Mehmed nu ştia cine fusese de serviciu şi nu puteau să întrebe pur şi simplu.

Însă Radu voia să fie curajos. Poate că Ladei şi lui Mehmed, în groaza lor, le scăpase ceva. Dacă reuşea să intre, dacă ar fi cercetat…

Până şi gândul la cuvântul *leş* îl făcu să-i fie silă. Însă avea s-o facă. Huma voia să pretindă că nimic nu se întâmplase. Radu voia să ştie de ce se întâmplase. Dacă descoperea vreun indiciu important, el putea să fie cel care să-l salveze pe Mehmed de data asta. Se prea poate ca Radu să-l fi dus în siguranţă pe Mehmed, însă Lada era cea care îi salvase cu adevărat viaţa.

Acest lucru îl necăjea mai mult decât ar fi trebuit. Şi îl făcea să fie nesăbuit.

Oricum, când dădu colţul, coridorul imens din faţa odăilor lui Mehmed era lipsit de viaţă.

Oare trupul se mai afla încă înăuntru? Să nu-l fi descoperit nimeni? Huma le adusese la cunoştinţă tuturor că Mehmed se desfăta în harem. Poate că nimeni nu fusese

încă în odăile lui Mehmed. Îngreţoşat de groază şi de o curiozitate morbidă, Radu se strecură pe uşă, trecând de odaia de aşteptare a lui Mehmed spre cabinetul lui. Îşi ţinu respiraţia, apoi păşi înăuntru.

Pe podeaua cu gresie strălucitoare nu era nici urmă de sânge. Niciun pumnal aruncat. Niciun asasin mort.

Cineva curăţase totul. Nu exista nimic care să sugereze violenţa pe care o găzduise acea odaie.

Dar nu – asta era greşit. Un covor, unul dintre preferatele lui Radu, în nuanţe vesele de albastru şi galben, dispăruse. Singura dovadă o constituia lipsa lucrurilor care ar fi trebuit să se afle acolo: leşul, sângele, covorul şi Mehmed.

Radu se duse la birou, punându-şi respectuos mâinile pe diferite obiecte. O călimară. O hartă a Constantinopolului, cu note mâzgălite pe ea cu scrisul compact şi agresiv al lui Mehmed. Mai multe cărticele de gândire religioasă pe care Radu sperase să le împrumute. Un volum greu, legat în piele, care prezenta în amănunt viaţa lui Alexandru cel Mare.

Scârţâitul unei uşi din afară îi induse lui Radu o stare de spaimă subită. Se aruncă îndărătul unui stâlp exact în clipa în care uşa de la cabinet se deschidea.

Paşii intrusului erau tăcuţi, dar fermi. Radu auzi zgomotul obiectelor răvăşite, apoi pârâitul unui pergament ce nu se lăsa rulat. Intrusul plecă la fel de iute cum intrase. După ce aşteptă câteva secunde pentru a-şi potoli inima care îi bătea nebuneşte, Radu îşi părăsi ascunzătoarea şi se întoarse la birou. Totul era la loc.

În afară de harta Constantinopolului cu notiţele îngrijite ale lui Mehmed.

Fără să-şi îngăduie să mai stea pe gânduri, Radu ieşi în goană din odăile lui Mehmed. Zări o urmă de mişcare după un colţ îndepărtat şi alergă într-acolo. Coti şi el şi văzu o siluetă – un băiat, poate de şaisprezece ani, îmbrăcat cu veşmintele simple ale unui servitor, mergând cu o postură a corpului supusă, dar având un scop. Era exact aşa cum s-ar fi mişcat Radu dacă ar fi trebuit să ajungă undeva fără

să fie observat.

Aşa că imită şi el postura băiatului, ţinându-l mereu în raza sa vizuală, dar rămânând suficient de departe pentru a nu fi observat. Îl urmă pe hoţ în afara palatului, pe cea mai apropiată stradă, unde casele opulente, maiestuoase, forţau caldarâmul să le facă loc. Hoţul li se alătură mai multor oameni care ieşeau şi intrau pe porţile primului serai. Radu înșfăcă un coş care zăcea pe pietrele de la intrare şi îl vârî la subraţ, recunoscător pentru faptul că purta veşminte simple în acea dimineaţă în locul celor frumoase pe care i le dăruise Mehmed.

Hoţul intră în casă printr-o uşă laterală. Ştia încotro merge. Radu îl urmă, croindu-şi calea printr-o bucătărie plină, aproape pierzându-şi prada din vedere. Trecură printr-un coridor şi apoi urcară pe o scară îngustă, ascunsă, pentru uzul servitorilor. Pereţii erau apropiaţi, treptele inegale şi aerul umed şi închis. În beznă, Radu, care era pe punctul de a mai urca un rând de trepte, văzu doar o uşă care se închidea. Împinse uşa şi intră într-o altă lume. Lumina se revărsa cu nechibzuit abandon printr-un coridor larg cu tavanul înalt. Covoare ţesute, groase, acopereau podeaua, ale cărei dale străluceau între acestea. Statuete şi vase din ceramică le ţineau de urât pereţilor zugrăviţi în turcoaz, asigurându-se unele pe altele de splendida lor frumuseţe. Oglinzi din metal lustruit atârnau la intervale regulate, dând impresia unor coridoare aflate dincolo de acesta.

Toate uşile erau închise şi nu se zărea nici urmă de hoţ.

Radu dădu să se întoarcă spre scară, când observă că una dintre uşile masive din lemn era uşor întredeschisă. Se furişă spre ea. Dacă l-ar fi prins cineva, n-ar fi avut nicio scuză pentru prezenţa sa acolo.

— … curăţat, după cum aţi prevăzut, auzi el o voce pe care nu o recunoscu, însă bănui că era a servitorului.

— Porcul ăla mic, mârâi o voce mai profundă, mai în vârstă.

Urmă un sunet de pergament derulat, apoi câteva secunde de tăcere grea. Agitat, Radu arunca priviri pe

coridor, dar încă nu se afla în primejdie.

— Diavol trufaş, zise bărbatul mai în vârstă, apoi urmară nişte blesteme. Crede că poate cuceri zidurile oraşului? Asta e chemarea lui divină? Să ne ferească Domnul de asemenea servitori.

Se auzi un foşnet de pergament, scârţâitul unui toc. Lui Radu i se prelingea sudoarea pe spate. Inspirând adânc, lipi ochiul de uşa întredeschisă. Nu vedea decât o singură porţiune din odaie şi Radu se mişcă pentru a-şi lărgi unghiul. Iată, spatele servitorului. Şi, la birou, picurând ceară peste o scrisoare împăturită pentru a o sigila, bărbatul.

Halil Paşa.

Halil Paşa îşi apăsă inelul peste ceară, apoi îi înmână scrisoarea servitorului.

— Ai grijă să fie livrată.

Radu ţâşni din locul lui de pândă de lângă uşă spre scări. Respira sacadat. Se strecură în întuneric, ţinându-se la capătul de jos al şirului următor de trepte, aşteptând.

Uşa se deschise şi, cu o grabă îngrozită, Radu se aruncă asupra servitorului. Băiatul îl apucă pe Radu de cămaşă, dar degetele sale nu găsiră sprijin şi căzu pe spate pe treptele înguste, izbindu-se cu capul de perete, în vreme ce picioarele îi veniră peste cap, iar trupul bufni înainte să se oprească, înţepenit într-un unghi nefiresc.

Radu aşteptă una, două, trei clipe interminabile care îi umplură plămânii de frică în loc de aer, şi apoi, când servitorul nu mai mişcă şi nici nu strigă după ajutor, se repezi lângă el. Scrisoarea nu se afla în mâinile sale, totul fusese în zadar. Radu îl omorâse pe băiat şi acum…

Pieptul servitorului se mişcă şi de pe buze îi scăpă un geamăt. Radu îi mulţumi cerului, uşurat, apoi pipăi în veşmintele băiatului după… da! Scrisoarea! Şi-o vârî în cămaşă, apoi coborî grăbit treptele, gata să se împiedice în propriile picioare. Luându-şi câteva secunde preţioase la baza scării, încetini şi intră calm în bucătărie. Toate membrele sale îi ţipau să alerge, dar el merse cu un pas măsurat, cu o plăcută privire inexpresivă pe chip, înainte

ca în cele din urmă să iasă la lumina zilei în curte şi apoi pe poartă. Numai când se întoarse pe terenurile palatului îşi îngădui să o ia la fugă.

O străfulgerare de păr negru şi un mers familiar, agresiv, îi atrase privirea. Gâfâind de uşurare, îşi schimbă direcţia, ciocnindu-se de Lada şi aproape răsturnând-o.

— Ce e cu tine? îl întrebă ea, apucându-l de umeri pentru a-şi recăpăta amândoi echilibrul.

— Tocmai m-am întors de la… Cineva a fost în odaia lui Mehmed şi a furat… Iată o scrisoare!

O flutură în faţa Ladei. Pierzându-şi răbdarea, îl privi mânioasă şi înşfacă scrisoarea din mâna lui, apoi se îndepărtă. El o urmă, privind peste umăr.

— Încetează! îi ceru ea scurt. Ai putea la fel de bine să fluturi un steag şi să strigi „Sunt vinovat!”

El încercă să-i imite pasul şi se forţă să privească drept înainte. Când ajunseră la harem, un eunuc îi lăsă să intre şi se întoarseră în odaia Ladei. Era sărăcăcios mobilată, cu un pat obişnuit şi un jilţ simplu, cu o oală de noapte vârâtă într-un colţ şi un lighean aşezat pe o măsuţă joasă.

— Odaia mea este mai drăguţă, spuse Radu, cu nervii dându-i în clocot.

— Fireşte că este. Lada se aşează pe pat şi lăsă scrisoarea să cadă lângă ea. Huma te iubeşte. Toată lumea te iubeşte.

Radu ardea de nerăbdare să afle ce scria în scrisoare, să-i spună Ladei cât de bine se descurcase. Avea să fie important. Trebuia să fie. Dar… dacă nu era nimic? Dacă atacase un servitor care avea o scrisoare pentru o rudă îndepărtată? Halil Paşa nu spusese nimic de tentativa de asasinat. Servitorul ar fi putut să ia ceva ce Halil Paşa intenţionase să aibă.

Îngrozit că s-ar putea înşela, îngrozit că ar putea avea dreptate, Radu trăgea de timp.

— Ce căutai afară?

— I-am făcut o vizită lui Nicolae. El n-a auzit nimic de încercarea de a i se lua viaţa lui Mehmed. Ilyas continuă să-şi conducă oamenii ca şi cum totul ar fi normal.

— Dar trebuia să ţinem…

Lada ridică o mână pentru a-l face să tacă.

— Nicolae nu va răspândi vestea. Putem să avem încredere în el. Cu toate că a fost surprins de tentativă, a părut mai puţin surprins de teoria mea potrivit căreia ar fi fost un ienicer. Nemulţumirea se răspândeşte printre oameni ca o molimă. Ba chiar Nicolae a auzit vorbe de ură la adresa lui Mehmed din partea unor ciorbagii… Pufni exasperată văzând privirea nedumerită a lui Radu. Ciorbagii sunt comandanţii ienicerilor, îl lămuri ea. Am auzit vorbindu-se printre ienicerii de rang înalt, dar dacă ciorbagiii vorbesc deschis, atunci treburile trebuie să fie grave. Însă Nicolae nu ştie cine este răspunzător.

Radu ridică scrisoarea cu mâini tremurânde.

— Poate că aici sunt răspunsurile.

Lada crăpă sigiliul şi deschise scrisoarea. Cerneala era atât de proaspătă, încât Radu îi simţea mirosul. Ochii săi se îndreptară imediat spre iscălitură.

— Halil Paşa.

Lada îi pronunţă răstit numele, de parcă ar fi fost un blestem. Nici măcar nu-l înghionti pe Radu când acesta se rezemă de ea pentru a examina scrisoarea.

— Scrie la Constantinopol. Să-i asigure că Mehmed nu va conduce nicicând trupele otomane împotriva lor.

— Dar nu se poate să le promită asta! Mehmed este hotărât să…

Radu se opri.

Lada îi căută privirea, cu ochii plini de înţelegere.

— Ba *poate* să le promită asta. Mehmed nu poate să conducă trupele otomane împotriva lor dacă e mort.

Radu se ridică în picioare.

— Trebuie să spunem cuiva! Halil Paşa va fi arestat şi…

— Şi cine îl va aresta? Ienicerii sultanului? Ei îl urăsc pe Mehmed. Nu ştim care dintre ei – sau câţi sau cât de sus în rang – ştiau de atentat. Şi cine ne-ar crede? Asta nu spune nimic de uciderea lui Mehmed sau că s-a încercat deja să fie omorât. E o dovadă slabă împotriva unui bărbat puternic.

— Trebuie să facem ceva!

Lada se încruntă.

— Dacă Murad s-ar fi întors aşa cum trebuia s-o facă, nimic din toate astea nu s-ar mai petrece!

— Mehmed nu va renunţa la tron. Acum îl vrea. Trebuie să existe o altă cale să-l ajutăm.

Lada împături scrisoarea, bătându-se preocupată cu ea peste picior.

— Ce ai sacrifica pentru putere?

— Poftim?

Lada se uită la el încruntată, cu o expresie de gândire intensă zugrăvită pe chip.

— Pentru putere, Halil Paşa l-ar ucide pe Mehmed. Pentru putere, ienicerii şi-ar abandona datoria faţă de tron. Cu toţii sunt dispuşi să-l sacrifice pe Mehmed. Trebuie să ne gândim cum s-o facem noi primii.

Înfricoşat, Radu se dădu înapoi.

— Noi trebuie să-l apărăm! Eu nu-l voi sacrifica pe el!

Se întoarse să plece. Lada îl apucă de braţ, însă el se scutură şi răsuci mânerul uşii. Lada îl dărâmă la pământ, înfigându-şi genunchiul în spinarea lui.

— Taci şi ascultă-mă! Ceva trebuie să fie sacrificat. Acel ceva e Mehmed. Sacrificăm tronul lui Mehmed acum, astfel încât el să rămână în viaţă şi să-l ia mai târziu. Dacă nu pleacă, va muri. Noi îl vom ţine în siguranţă până ce va fi mai mare. Mai deştept. Mai puternic. Când va veni la tron, nu va veni ca un copil fără putere, ci ca preaiubita lui Mână a lui Dumnezeu pe Pământ.

— Nu râde de el!

— Radule, noi vom pierde totul.

Vocea Ladei era aspră, iar Radu simţi o teamă subită că, dacă i-ar vedea chipul, ar fi lacrimi acolo. Ideea că Lada ar plânge îl îngrozi mai tare decât orice. Bărbatul pe care ea îl omorâse, atacul, toate îi erau străine lui. El nu le văzuse şi nici nu le simţise în niciun fel adevărat. Dar Lada plângând ar fi însemnat sfârşitul lumii lui. Dacă Lada nu putea să fie puternică, atunci cum ar putea el să spere să fie vreodată?

Ea continuă:

— Mehmed este singura noastră protecţie. Crezi că eu vreau să-l văd lipsit de putere? Fără Mehmed la putere, vom fi executaţi pentru crimele tatălui nostru!

— Aşadar, să-l ajutăm! Să ne gândim cum să-l învingem pe Halil Paşa!

— Am pune în joc viaţa lui Mehmed. Următoarea tentativă de asasinat nu va eşua. Lada se rezemă greoi peste el, retrăgându-şi genunchiul înfipt în spinarea lui. Vieţile noastre au stat zălog de când tata ne-a adus aici. Nu pot… Se opri şi vocea i se îmblânzi. Îşi trecu degetele printre buclele lui, trăgându-l de păr, aşa cum obişnuiau când erau mici, însă nu cu putere. Nu *vreau* să risc viaţa lui Mehmed mizând pe şansa ca asta să lucreze în favoarea noastră.

— Nu are importanţă. Mehmed nu va renunţa niciodată la tron.

Dacă Lada l-ar fi văzut în acea zi la băi – dacă i-ar fi văzut bucuria şi hotărârea –, ar fi înţeles. Mehmed era acum sultanul, şi punea în asta la fel de multă pasiune ca în orice lucru pe care îşi dorea să-l înfăptuiască. Lada se mişcă, lipindu-se cu spatele de uşă. Radu i se alătură, stând umăr lângă umăr.

— Dacă îi cerem să abdice, dacă îi spunem că nu poate să rămână sultan, nu ne va ierta niciodată. Îi vom pierde prietenia şi încrederea.

— Atunci vom aranja ca tronul să-i fie luat. E fie asta, fie moartea lui. Tronul şi mândria sau viaţa lui, Radule.

Radu se gândi la prietenul său, se gândi la focul din inima lui care ardea şi mai vioi pe măsură ce îşi revendica destinul. Se gândi la cum i-ar fi luate în cel mai umilitor mod cu putinţă.

Se gândi la scânteia lui Mehmed, luată din lume pentru totdeauna.

Îşi rezemă capul de lemnul masiv al uşii. Asta avea să-l frângă pe Mehmed. Însă avea să-l salveze.

— Cum o facem?

Lada îşi duse mâna acolo unde o sabie ar fi stat în teacă

dacă ea s-ar fi antrenat cu ienicerii.

— Cred că am o idee.

*

— *Ce* vrei să fac eu? o întrebă Huma.

Glasul îi era străbătut de râsete, dar îndărătul ochilor ei exista violenţă.

— Să-i faci pe ieniceri să se revolte.

— De ce aş face asta? Ar destabiliza întreg oraşul.

— Întocmai.

Lada şedea perfect liniştită şi vorbea calm. Radu ştia că făcea un mare efort – îşi dădea seama după felul în care unul din picioarele Ladei, nu tocmai ascuns sub rochie, se legăna încoace şi încolo.

— Ei sunt deja pregătiţi de revoltă. Dacă ai putea să mituieşti pe cineva de rang foarte înalt să stârnească revolta, soldaţii l-ar urma. Când Mehmed vine la tine să-l sfătuiești cum să rezolve chestiunea, îi spui să le mărească solda.

Huma se încruntă.

— Îl cunosc pe comandantul ienicerilor, Kazanci Doğan. El ar face-o. Însă este un precedent primejdios. Banii aceia provin din birurile pe care le luăm de la cei foarte bogaţi, oameni foarte importanţi. Nu vor fi foarte bucuroşi ca Mehmed să cedeze în faţa cererilor ienicerilor, în loc să-i conducă.

— Dacă destui viziri, paşi, bei şi valii nemulţumiţi îi vor cere lui Murad să se întoarcă pe tron, până şi el va fi nevoit să se supună.

Mâna elegantă a Humei despică aerul dintre ele.

— Nu. Mă voi gândi la o altă posibilitate. Nu-l vreau pe Murad înapoi. Există frământare numai pentru că ienicerii sunt de altă părere. Dacă Murad ar fi mort, ar trebui să-l accepte pe Mehmed. Huma se ridică şi începu să se plimbe prin odaie. Cu Murad mort, spuse ea, aş putea fi declarată regentă până ce Mehmed ar fi mai mare. Ar urma să primesc sprijin. Cred că l-aş putea avea pe Kazanci Doğan în spatele meu, însă Halil Paşa… Se aşează greoi şi toată

graţia dispăru din mişcările ei. Nu. El nu m-ar sprijini în veci. Dacă i se întâmplă ceva lui Murad, Halil Paşa ar aranja să fie numită regent. Şi odată ajuns pe tron, vom fi cu toţii morţi.

Lada sublinie apăsat:

— Avem nevie de Murad. Dacă nu se întoarce, Mehmed va muri.

— Ba nu! Cu timpul, toată lumea îşi va da seama că va fi un bun sultan.

Radu îi întinse scrisoarea, care părea mai grea decât ar fi trebuit să fie pergamentul.

— Nu avem timp.

În vreme ce Huma o examina, colţurile gurii i se lăsară în jos. Între ochi îi apărură riduri.

— Constantinopol. Acel oraş afurisit.

— E miezul tuturor lucrurilor, zise Lada. Ienicerii nu vor să lupte acolo şi se tem că Mehmed îi va conduce împotriva zidurilor cetăţii. Halil Paşa este, evident, în contact cu Constantinopolul şi oraşul însuşi îi vrea moartea lui Mehmed. Iar Mehmed nu va face un secret din scopurile sale, aşa încât este imposibil să-i convingi pe duşmanii lui că ar trebui să-i cruţe viaţa.

Glasul Humei ieşi ca o şoaptă.

— Trebuie să mai fie o altă cale. Am muncit atât de mult timp şi din greu să ajung aici.

— Aici nu e vorba de tine, se răsti Lada.

Chipul Humei se înăspri. Radu se aplecă, disperat, în faţă. Trebuia să o convingă.

— Un fiu detronat este mai valoros pentru tine decât unul mort. Îl ţinem în siguranţă acum şi îl apărăm în aşa fel încât, atunci când se va întoarce pe tron, să poată cârmui cu adevărat. Cu tine în calitate de cea mai puternică sultană valide pe care să o fi cunoscut vreodată imperiul.

Preţ de câteva momente care părură o veşnicie, Huma rămase încremenită. Şi apoi duritatea îi părăsi chipul. Resemnarea îi îngreuna pleoapele.

— Prea bine. Voi pune lucrurile în mişcare. Ieşiţi!

Pe Radu îl cuprinse un sentiment de uşurare. El şi Lada se ridicară să plece.

Tonul Humei îşi recăpătă lentoarea firească, nota de tachinare.

— Voi doi îi sunteţi foarte buni prieteni fiului meu.

Radu zâmbi fericit. Făcuseră alegerea corectă. Dar apoi Huma continuă:

— Şi unii foarte, foarte răi. Mă rog ca el să nu afle niciodată ce aţi făcut voi doi astăzi.

*

Două săptămâni mai târziu, Lada şi Radu se aflau alături de Mehmed în trăsură, trecând pe lângă ruinele fumegânde ale clădirilor care arseseră în timpul revoltei. Ieşind din Edirne. Îndreptându-se către Amasya.

Ca unul, priveau lung la peisajul pe lângă care treceau, îndepărtându-se de toate visele lui Mehmed.

Murad era din nou pe tron. Radu şi Lada nu-l văzuseră şi nici măcar nu-i pomeniseră numele, fiecare prea îngrozit ca măcar să şoptească despre ce ar fi putut să facă dacă şi-ar fi amintit de ceea ce îi datora tatăl lor. Tot ce trebuiau să facă acum era să dispară în anonimat şi să spere că nimeni nu-şi dădea seama că ar fi trebuit să fie morţi.

Aşa se face că Radu şi Lada şedeau alături de singurul lor prieten. Radu era uşurat să fie liber de constrângere. Cel puţin se întorceau în Amasya. Fuseseră fericiţi acolo. Poate că puteau să fie iar.

Însă amândoi stăteau tăcuţi în secretul împărtăşit al fugii lor, un adevăr pe care Mehmed nu putea să-l afle niciodată. Secretul lor era mai adânc şi mai întunecat decât heleşteul din pădure. Lada luă mâna fratelui ei şi o strânse, o strângere la fel de dureroasă ca noua lor legătură.

Îl trădaseră pe Mehmed.

25

1451: Amasya, Imperiul Otoman

Lada ţipă şi glasul ei fu împrăştiat de vântul ce o urmărea. Dădu pinteni calului. Prada ei era aproape, cât să pună mâna pe ea, dar se apropiau cu repeziciune de copaci şi avea să-l piardă odată ajunşi acolo. Asta nu se putea întâmpla.

O ultimă izbucnire de repeziciune şi ea se apropie la o palmă de celălalt cal. Îşi aruncă piciorul peste şa, legănându-se într-o parte. Cu un strigăt de luptă, sări de pe calul ei şi se izbi în Radu.

El ţipă surprins şi ea se buluci să găsească un loc de apucat cu mâna. Cu palma înfăşurată în mantia lui pentru sprijin, îşi trase partea superioară a trupului în şa şi apucă frâul. Dezechilibrat, calul coti năvalnic într-o parte, oprindu-se atât de brusc, încât Lada şi Radu se răsturnară la pământ.

— Ce te-a apucat? ţipă Radu, împingând-o la o parte.

Lada se rostogoli pe spate, cu cerul albastru strălucitor învârtindu-se deasupra ei. Râse.

— Ca să începem cu începutul, ţi-ai pierdut şi ultima fărâmă de minte? Ai fi putut să ne omori pe amândoi!

Încă icnind de râs, Lada îl bătu pe Radu pe obraz, forţa gestului făcând să răsune ca o palmă.

— Dar am învins.

— Tu…, dădu să spună el, punând un deget învineţit pe braţul ei. Tu… În cele din urmă, reuşind să-şi recapete răsuflarea, Radu clătină din cap şi zâmbi. Ai trişat!

— Nu există trişare. Ori învingi, ori pierzi. Eu am învins.

— Şi dacă muream amândoi?

— Cât timp tu ai fi murit primul, eu tot aş fi contat ca

învingătoare.

Cu un pufnet care ar fi putut să treacă drept râs, Radu se duse grăbit spre calul său, care stătea în apropiere, în picioare, cu ochii mari de spaimă. Îi vorbi pe un ton scăzut, liniştitor, mângâindu-i botul lung şi catifelat. Lada se uită în jur după propriul ei armăsar. Era şi aceasta în apropiere, sub copaci, trăgând cu coada ochiului la ei.

Probabil ascunzându-se de ea, animal deştept.

Radu îl linişti şi pe al ei şi aduse ambii cai, apoi îi întinse Ladei o mână. Pe ea o încercă un sentiment de surprindere şi de gelozie când descoperi că mâna lui era mai mare ca a ei. Dacă stătea în vârful picioarelor, îi ajungea până la bărbie. Cândva, în ultimii doi ani, frăţiorul ei devenise bărbat. Crescuse iute şi drept şi puternic, rotunjimea de heruvim a obrajilor săi pălind uşor spre a lăsa la vedere oasele pometţilor şi un maxilar de piatră. Fără trăsăturile de bebeluş pentru a-i echilibra ochii mari, aceştia erau izbitori, o perdea deasă de gene încadrându-i sub sprâncenele groase. Îşi purta buclele lungi legate la baza gâtului.

— Îh, făcu ea, trăgându-l de păr. Eşti tare drăguţ. Ca un fluture gingaş sub cizma mea.

— Îh, replică el, trăgând-o de cârlionţii ei, care erau deşi şi aspri. Eşti aşa de nebună! Ca un iepure turbat care trebuie să fie omorât.

Parcurseră pe îndelete drumul înapoi spre casă, vorbind vrute şi nevrute pe sub pomii de pe malul râului. Trecând prin oraş, diferiţi prăvăliaşi şi neguţători fluturau din mâini veseli spre Radu, care se oprea să-i întrebe despre copiii bolnavi, despre speranţele legate de recolte, şi despre felurite alte treburi lumeşti, care o făceau pe Lada să-şi dea ochii peste cap, plictisită. Nimeni nu o saluta, nici măcar nu o băgau în seamă.

Fără Radu, ar fi înnebunit să trăiască acolo. În cei doi ani de când plecaseră din Edirne, o parte din depărtarea dintre ei se micşorase. Împărţeau acelaşi sânge şi taine destule cât să ştie că unul fără celălalt ar fi fost singuri.

Era ceva.

Mehmed era cea de-a treia parte a legăturii lor. El îi considera cei mai sinceri prieteni ai săi şi singurii aliaţi. Vina de a fi știut adevărul o făcea pe Lada mai blândă, frângându-i mânia pe care o ţinea de atâta vreme.

Erau în siguranţă acolo. Şi asta era ceva.

Cu toate acestea, ultimele şase luni fuseseră cele mai plictisitoare pe care le cunoscuse vreodată. Cu un alt război împotriva lui Huniade, toţi cei care contau plecaseră. Chiar şi Mehmed fusese chemat.

Cineva o strigă pe nume, făcând-o să tresară şi să-şi îndemne calul să se oprească. Se întoarse şi-l văzu pe Nicolae călărind spre ei, cu zâmbetul lui familiar iute şi uşor, în pofida rănii mari care mergea de la frunte la şaua nasului şi pe obrazul stâng.

— Lada! Ţi-a fost dor de mine?

Ea se încruntă, bătându-şi uşor bărbia cu un deget.

— Ai fost plecat? N-am observat.

— Ai plâns în fiecare zi până ai adormit.

— Am savurat din plin binecuvântata tăcere pe care ai lăsat-o în urma ta.

El o prinse cu o mână de umăr, încă surâzând, iar într-un sfârşit îşi îngădui şi ea să-i răspundă cu un zâmbet. De fapt, era încântată la culme.

— Povesteşte-mi tot. Inclusiv cum s-a petrecut, zise, arătând spre cicatricea lui.

— Asta? Vai, frumosul meu chip! Nu e tragic?

— Ar trebui să fii recunoscător. Pentru prima dată în viaţa ta ai două sprâncene în loc de una.

Nicolae îşi dădu capul pe spate şi hohotele sale de râs răsunară în piaţă.

— Micul meu dragon, întotdeauna găseşti partea bună a lucrurilor. Vino! Mergem să bem.

Radu îi ajunse din urmă, mânându-şi calul alături de cel al lui Nicolae. Ochii lui cercetau strada, iar trupul îi era încordat în timp ce stătea în picioare în scări, ca şi cum, dacă stătea aşa, putea să facă să se materializeze ceea ce şi-ar fi dorit.

— S-a întors toată lumea? întrebă el.

Lada şi Nicolae făcură schimb de priviri cu subînţeles. Ea pretinse că era plictisită, dar în realitate îşi dorea cu disperare să străbată călare tot oraşul ca să-l zărească pe Mehmed. Unde era el? Era teafăr? Fusese rănit ca Nicolae?

Nicolae încercă să-l mângâie pe Radu pe cap, însă nu mai putea să ajungă la el.

— Mehmed s-a oprit în Edirne. Nu ştiu când se va întoarce stăpânul tău, căţeluşule. Spune-mi, Lada, ai putut să-l dresezi cât timp a fost Mehmed plecat?

— Vai, toate încercările au fost sortite eşecului. Îşi udă în fiecare seară covoraşul, şi cu pipi, şi cu lacrimi.

— Mereu e o plăcere să te avem din nou printre noi teafăr, Nicolae, zise Radu, pe un ton la fel de uscat ca şi lanurile de grâne sub soarele de toamnă, nepotrivit de cald.

Făcu un gest cu mâna, lăsându-i pe Lada şi pe Nicolae să-şi vadă de treburile lor. Nu ar fi recunoscut-o, dar plecase pentru a evita ce aveau ei de gând să facă mai departe şi aşa să poată să ascundă că se pregătea să ţină postul Ramadanului. De parcă Lada n-ar fi ştiut.

Lada şi Nicolae se instalară în fundul unei prăvălii pe care ienicerii o frecventau deoarece, pentru un bănuţ în plus, proprietarul uita de iasacul împotriva alcoolului. Lada aşteptă preţ de mai multe povestiri, inclusiv cea despre fuga ruşinoasă a lui Huniade, înainte de a aborda singurul subiect despre care voia să audă.

— Cum s-a descurcat Mehmed? întrebă cu o inocentă curiozitate prefăcută.

Petrecuseră foarte mult din timpul lor în ultimii doi ani studiind tactici, examinând bătăliile vechi, strângând orice informaţii ar fi putut din diferitele tratate ale Imperiului Otoman. După izgonirea umilitoare de pe tron, Mehmed fusese mai hotărât ca oricând să nu mai dezmintă aşteptările.

Şi după ce ea îl trădase pe Mehmed, iar tatăl ei o trădase pe ea, Lada făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-l ajute.

— Micul habotnic ne-a surprins pe toţi, răspunse Nicolae şi ridică paharul de băutură, cu obrazul deformat de cicatricea lividă atunci când zâmbea. Cei dintre noi aflaţi pe flancul drept sub comanda lui au suferit cele mai puţine pierderi. Îşi cunoştea bine rolul şi şi l-a jucat bine. Mai bine chiar decât tatăl nostru sultanul.

Lada îşi ascunse sub cana grea zâmbetul care o trăda.

— Afurisit să fiu dacă am să-i mai spun vreodată *lui* tată, însă Mehmed al tău ar putea deja să fie un sultan cum se cuvine. Până ce o să ne umple iar de sânge la zidurile Constantinopolului.

Uşurată şi încurajată de veştile legate de triumful lui Mehmed, Lada se destinse pe locul ei, bucurându-se de povestirile lui Nicolae despre campanie şi exageratele poveşti despre măcelul, sângele şi faptele de vitejie personale. Li se alăturară şi alţi ieniceri care nu erau cucernici şi le plăcea să tragă la măsea, aşezându-se pe rând în spaţiul slab luminat. Curând, încăperea era plină ochi, oamenii stând umăr lângă umăr, cu toţii caraghioşi de la băutură şi de la letargia de după călătorie.

— Dar tot nu mi-ai spus cum de în sfârşit ai două sprâncene, zise ea, după o reconstituire a strădaniilor lui Nicolae de a-şi trage sabia dintre coastele încăpăţânate ale unui soldat ungur înainte ca un transilvan urlător să ajungă la el.

— O, asta! Am încălcat regulile cusătoresei taberei. Nicolae făcu un gest spre vintrele sale: Ea întotdeauna trebuie să ajusteze uniforma standard pentru a cuprinde masiva mea bărbăţie, şi în cele din urmă s-a săturat de tot materialul necesar în plus. Foarfeca îi este bine ascuţită.

Hohotele de râs reverberară în încăpere. Lada îşi dădu ochii peste cap, bucuroasă că lumina era destul de slabă cât să-i ascundă îmbujorarea pricinuită de stânjeneală. Cu toate că de obicei evita genul acesta de discuţii cu bărbaţii, îngrijorată fiind de ce ar fi putut încuraja cu asta, îi lipsiseră prea mult pentru a-i lăsa să o excludă din glumele lor obscene. Pufni în bătaie de joc.

— Mai degrabă ţi-o fi confundat bărbăţia cu unul dintre

delicatele ei ace.

Căpătă hohote de râs mai puternice decât căpătase Nicolae, laolaltă cu mai multe bătăi pe umeri. Se lăsă pe spate, întinzându-se şi ocupând spaţiul în felul în care o făceau bărbaţii din jurul său, şi rânji spre prietenul ei.

— Aş putea să ţi-o arăt, dacă ţi-ar fi pe plac, propuse Nicolae, desfăcând larg braţele. Eşti predispusă la leşinuri?

— Vederea mea e destul de slabă. Aş avea nevoie de nişte lentile ca să pot să văd ceva atât de mic.

Mai mulţi soldaţi bătură cu pumnul în masă, iar unul căzu de pe scaun, fie de beat ce era, fie pentru că râsese atât de tare. Ivan, căruia nu-i plăcuse Lada încă din ziua în care îl înfrânsese atunci când îl cunoscuse pe Nicolae, se aplecă în faţă.

— Însă unele lucruri nu sunt chiar atât de mici aici.

Întinse mâna şi o apucă pe Lada de sânul stâng, strângându-i-l dureros.

Înainte ca ea să poată reacţiona, Nicolae îl răsuci pe Ivan, îl izbi cu capul de masă şi îl aruncă la pământ. Frecându-i faţa de noroiul încrustat pe podea, Nicolae mârâi:

— Lada e una de-a noastră. Şi noi nu-i tratăm pe-ai noştri aşa. Ai priceput?

Ivan încuviinţă cu un geamăt. Nicolae se aşează la loc, zâmbind din nou, dar o tăcere greoaie înveninase atmosfera. Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată până atunci Ladei, însă ea bănuia că trebuia să-i mulţumească lui Nicolae pentru asta. De cât timp abătuse el asemenea lucruri? Câte se mai spuseseră atunci când ea nu putuse să le audă? Apărarea lui Nicolae dovedise exact opusul afirmaţiei sale cum că ea era una de-a lor. O simţea ca pe o masă înăcrită care ameninţa să-i vină înapoi din stomac: certitudinea că nu avea să fie niciodată egala lor. Avea să fie mereu deosebită.

Căutătura cruntă a lui Ivan în timp ce se ridica de pe podea promitea un viitor violent.

Îşi aţinti privirea într-a lui şi nici măcar nu clipi.

26

Radu aştepta cu nerăbdare, cu ochii la caravana ce se apropia de donjon. În centru se afla o trăsură frumoasă, însoţită de douăzeci de ieniceri şi câţiva eunuci călare, lucru pe care Radu îl găsea ciudat. Totuşi, prezenţa eunucilor se explică atunci când portiera trăsurii se deschise, lăsând să se vadă un alt membru al familiei sultanului decât cel cu care Radu ardea de nerăbdare să se reunească.

Huma coborî, cu o mină dezgustată, în timp ce măsura cu privirea Amasya, care se căţăra pe râul de sub ei. Faptul că o vedea după doi ani – ştiind despre ce fusese vorba la ultima lor întrevedere – îl umplu pe Radu de teamă.

— Radu! Ia te uită cum ai crescut!

Întinse braţele în lături şi Radu îi luă mâinile între ale ei, neştiind cum să o salute.

— Arătaţi bine.

Ea râse, un sunet jos şi care îţi dădea mâncărimi, asemenea unei guri de aer plin de fum.

— Aparenţele sunt înşelătoare. El nu e cu mine, aşa că poţi să încetezi să te mai uiţi peste umărul meu.

Radu îi oferi un zâmbet fals.

— Ce vă aduce în Amasya, dacă nu întoarcerea împreună cu Mehmed?

Tot ce voia el era să o întrebe când avea să se întoarcă Mehmed şi de ce întârzia. Dar simţea că e important să pară calm.

— Sunt aici din pricini familiale.

— Dar… Mehmed e tot în Edirne? Ce chestiuni de familie aţi putea avea aici fără el?

Huma îi privi chipul câteva secunde şi apoi râse iar.

— Tu chiar nu ştii prea multe lucruri despre viaţa fiului meu, aşa-i? Dragul de tine! Îl mângâie pe obraz, cu mâna ei moale şi uscată. Vino, condu-mă înăuntru! Vom recupera timpul pierdut. Pofteşte-o pe fermecătoarea ta soră, astfel încât să reîntregim grupul nostru vesel.

— Probabil că e cu ienicerii. De când s-au întors, nu prea mai apuc s-o văd.

Huma scoase din fundul gâtlejului un sunet care îi trăda interesul, însă nu spuse nimic. După ce ea se instală într-unul dintre cele mai frumoase apartamente, Radu se duse să o caute pe Lada. Ar fi putut să trimită pe cineva după ea, dar nu voia să rămână singur în compania Humei. Simţea taina dintre Lada şi el ca pe o povară, dar totuşi o legătură. Cu Huma acolo, o simţea ca pe o ameninţare.

Ienicerii care sosiseră cu Huma descărcau echipamentul.

— Poţi să ne spui unde e cazarma? îl întrebă unul din ei.

— Chiar acolo mă duc acum. Poţi să vii după mine.

Se întoarse să-i facă un semn cu mâna soldatului, apoi încremeni, încercând să-şi aducă aminte de unde îl cunoştea. Chipul bărbatului era rotund, cu buze pline peste dinţii cu strungăreaţă; promitea o înfăţişare greoaie care era în dezacord cu membrele sale lungi şi cu conformaţia zveltă. Părea mult mai tânăr decât îşi amintea Radu, acum că Radu era aproape cât el de înalt.

— Lazăr!

— Ne cunoaştem? surâse Lazăr, încurcat.

— Te caut de când am ajuns aici! Nu-mi vine să cred! Radu îl apucă pe Lazăr de umeri şi, în cele din urmă, chipul lui Lazăr se lumină de zâmbetul cald, deschis, în care Radu găsise atâta alinare cu mult timp în urmă.

— Băieţelul de la grajduri! E cu putinţă?

— Ce cauţi aici?

— Am fost redistribuit la oamenii lui Ilyas. Cu toţii am fost.

— Ce încântat sunt! E o bucurie să te văd. Cu adevărat. Radu nu-şi putea lua ochii de la chipul lui Lazăr, nevenindu-i să creadă că prietenul lui de mult pierdut se

întorsese. Mai înmuia o parte din supărarea pricinuită de speranţele risipite pe care le avusese pentru întoarcerea lui Mehmed.

— De obicei, prezenţa mea nu stârneşte o asemenea bucurie. Voi avea o grijă deosebită să dispar din viaţa ta cu anii, numai ca să te surprind iarăşi mai des.

Lazăr îl cuprinse pe Radu cu braţul pe după umeri şi merseră împreună spre cazarmă.

Lazăr dispăru imediat, chemat de niscaiva îndatoriri administrative, dar cu promisiunea că aveau să se vadă mai des. Fredonând de fericire, Radu o găsi pe Lada. Starea de spirit i se schimbă în rău atunci când îşi aminti de ce se afla acolo.

— Huma e aici, zise el fără niciun preambul.

Lada tresări, lăsând din mână sabia pe care o ascuţea.

— Mehmed?

— Nu. Huma vrea să ne vadă.

— Eu nu doresc s-o văd.

— Lada! o certă Radu, iar ea lăsă capul în jos, resemnată. Trebuia să ştie, aşa cum ştia şi el, că Huma putea întotdeauna să capete orice dorea de la ei.

Când Radu şi Lada intrară în salon, Huma avea mâinile îngropate într-o bucată mare de material brodat cu grijă. Îşi ridică privirea şi zâmbi larg.

— Lada, draga mea fată! Ai cumva nişte iţe?

Radu nu înţelese hohotul lipsit de umor, aproape isteric, ce izbucni din gura Ladei.

— Nu, clătină ea din cap. Nu am iţe. Nici măcar una.

La izbucnirea Ladei, Huma ridică o sprânceană, apoi o mătură cu privirea de sus în jos, de parcă Lada ar fi fost o firimitură pe podea.

— Înţeleg că nu ai renunţat la ţelul tău de a deveni bărbat.

— Nu am nicio dorinţă de a deveni bărbat, se răsti Lada, redevenind ea însăşi.

— Şi totuşi, porţi şalvari şi te antrenezi cu ienicerii.

— Da, când altminteri aş putea să stau în această odaie cu dumneata, invizibilă, cosând şi îmbătrânind. Cât de

ciudat să fi ales altceva!

Huma ţâţâi.

— E o mare putere să fii femeie. Îţi nărui sorţii de izbândă. Aş putea face multe cu tine, dacă ai alege să mă laşi.

Lada se întoarse să plece, dar Huma îşi drese glasul, bătând cu mâna aerul dintre ele. Încruntându-se, Lada se lipi gârbovită de perete, privind cu ochii pe jumătate închişi.

— Huma, despre ce aţi vrut să vorbim? întrebă Radu.

Cu cât stătea ea acolo mai mult timp fără să le spună motivul, cu atât mai agitat devenea el. De ce nu se întorsese încă Mehmed? Se întâmplase ceva în Edirne? Oare Huma se afla acolo pentru a le spune că fusese descoperit complotul şi că Mehmed îi ura?

Radu îşi strânse mâinile laolaltă, cu încheieturile albite.

Huma nu-l băgă în seamă, pigulind firele de aţă care atârnau din broderia ei.

— Spuneţi-mi, aţi auzit de Teodora din Bizanţ?

Lada se lăsă pe spate, ridicându-şi exasperată ochii.

— Şi ea coase?

— Ea, de fapt, era o prostituată.

Radu se aşeză pe o bancă alături de Huma, nedumerit, dar intrigat. Asta nu suna ca începutul unui fel de a le spune că Mehmed îi voia morţi pentru că îl lăsaseră fără tron.

— A trăit acum aproape o mie de ani în Bizanţ, când Bizanţul era încă Bizanţ şi nu o singură cetate tristă ce se agaţă de viaţă între zidurile sale. Tatăl ei dresa urşi, iar mama era actriţă. Huma rosti cuvântul *actriţă* zâmbind atotcunoscător, ceea ce sugera toate îndatoririle pe care le-ar fi avut o actriţă. Teodora i-a călcat pe urme, devenind destul de iscusită în tot ce făcea. Există câteva istorioare interesante despre anii ei de tinereţe. Dar voi sări peste acelea, căci nu sunt prea alese pentru o companie amestecată.

Îi aruncă o privire pe furiş lui Radu, care privi în altă parte, încercând să nu roşească. De ce considera ea acele

istorioare potrivite pentru a i le împărtăşi Ladei şi lui nu, habar n-avea.

— De ce ne spui asta? întrebă Lada, pe un ton fără inflexiuni.

— Îţi fac o favoare. Fii amabilă. Teodora, după mulţi ani, a sfârşit prin a accepta creştinismul şi prin a trăi o viaţă cinstită, dar simplă, torcând lână în apropierea palatului. Acolo l-a cunoscut pe Iustinian. *Împăratul* Iustinian. Poate că a fost isteţimea ei cea care l-a atras, rădăcinile ei umile, experienţa ei. El s-a dezis de legile care îl împiedicau să se însoare cu o actriţă şi aşa se face că a fost încoronată împărătească. Nu împărătească consoartă, ţineţi minte! Împărătească cu drepturi depline, parteneră egală a soţului ei. Închipuiţi-vă! Huma făcu o pauză, cu privirea pierzându-i-se în zare şi îmblânzindu-i-se. Apoi, redeveni ea însăşi şi reluă: A trecut de la a distra bărbaţii pe scenă şi îndărătul acesteia la a conduce întreg Bizanţul. A înăbuşit o răscoală atunci când soţul ei ar fi rupt-o la fugă, a îmbunătăţit legile pentru toate femeile sub domnia ei şi a ajutat la ridicarea celei mai frumoase catedrale din lume, Sfânta Sofia. Stă până astăzi în Constantinopol drept mărturie a ceea ce Teodora şi soţul ei au săvârşit împreună. Huma se aplecă în faţă: N-a ridicat niciodată vreo sabie, dar treizeci de mii de trădători au murit la porunca ci. A fost prostituată, plecându-se în faţa oricărui bărbat cu destule monede, apoi o femeie care nu s-a mai plecat niciodată în faţa nimănui. Şi crezi cumva că purta şalvari?

— Dar tot a avut nevoie de un bărbat, zise Lada, cu ochii ei ca două fante.

Huma îşi dezveli dinţii într-un fel de zâmbet prădalnic.

— Ai înţeles perfect povestea.

Tuşi, scoţând un sunet sec, huruitor, şi dură un timp până ce putu să vorbească iar.

— Pot să vă aduc ceva? o întrebă Radu.

Ea flutură din mână pentru a-l refuza.

— Îţi înţeleg poziţia, mai bine decât crezi tu, i se adresă Ladei. Însă tu îl împiedici pe Mehmed să progreseze. Ia o

hotărâre, Lada. Dacă nu doreşti să te măriţi cu fiul meu, eliberează-l.

Lada se îndreptă de spate, vorbind incoerent:

— Nu-l reţin eu pe Mehmed!

Nici lui Radu nu-i venea să creadă ce auzea, şi zise:

— Nu s-a vorbit niciodată despre o căsătorie, cu nimeni!

Se uită la Lada, aşteptând confirmarea. Erau ei trei – împreună – şi aşa fusese mereu. Nu exista nicio iubire între Lada şi Mehmed pe care Radu şi Mehmed să n-o împărtăşească. Nu, ar fi văzut. Iar Radu şi Mehmed împărtăşeau legătura de frăţie a credinţei, care, cu certitudine, îi aducea mai aproape decât orice legătură pe care ar fi împărtăşit-o Mehmed cu Lada.

Huma clătină din cap.

— Mehmed a voit să se întoarcă imediat în Amasya. L-am convins să rămână în Edirne pentru a crea legături, pentru a înălţa o temelie de putere. Prea puţin s-a schimbat de când a plecat. Eu nu am nimic, nici măcar stima soţului meu – scuipă cuvintele de parcă ar fi fost o smochină putrezită – şi nu am promisiunea unui fiu care să poată vreodată să păstreze tronul pe care i l-am asigurat. Ar trebui să profite de victoria împotriva lui Huniade, nu să tânjească să se întoarcă în locul acesta uitat de Dumnezeu. Însă a fost atât de mulţumit de dragii, de *credincioşii* lui prieteni de aici, încât nu a dat atenţie lucrurilor care contează. Aşa că îţi spun iar: eliberează-l din prinsoarea ta.

Din gura Ladei se revărsă răceala, iar furia îi era palpabilă.

— Iertată să-mi fie nedumerirea. Libertatea este ceva cu care eu nu prea sunt familiarizată.

— Asta-i o prostie, interveni Radu, ridicând mâinile şi încercând să pară binedispus. Mehmed şi-a petrecut timpul studiind, pregătindu-se să domnească. Şi noi nu l-am reţine în veci de la asta. Ştiţi că am face – *că am făcut* – orice pentru a-l apăra pe Mehmed.

— A, da, ştiu. Dar el nu ştie, nu-i aşa? Şi dacă măcar aş bănui vreodată că-mi staţi în cale, nu aş şovăi să vă înlătur.

Lui Radu îi îngheţă sângele în vene. Fără îndoială, Huma

ar fi putut să-i ucidă. Chiar şi mai rău de atât: i-ar fi putut spune lui Mehmed adevărul despre cum îşi pierduse tronul. Iar ei doi l-ar pierde pe Mehmed pentru totdeauna. Radu nu-şi putea închipui o viaţă fără el.

Nu, nu aceasta era problema. Problema era că îşi putea închipui foarte bine o viaţă fără Mehmed. O trăise în toţi anii copilăriei şi niciodată nu şi-ar fi dorit să se întoarcă la acea stare de singurătate şi răceală, chiar dacă Lada era obligată să o trăiască laolaltă cu el.

Huma se ridică în picioare, lăsând broderia să cadă pe podea.

— Am alte treburi de care trebuie să mă ocup. Nu uitaţi ce am vorbit.

Plecând, călcă pe bucata de material, ca şi cum sutele de ore de muncă ce se consumaseră în acele împunsături nu ar fi însemnat nimic.

27

La două săptămâni după supărătoarea vizită a Humei şi întoarcerea ei grăbită în capitală, la o lună întreagă de când ienicerii reveniseră, dar Mehmed nu, Lada găsea din nou scuze pentru că nu putea să se alăture contingentului lui Nicolae pentru antrenamente. Acum totul era altfel. Înainte, se străduise să se dovedească cea mai iute, cea mai deşteaptă, cea mai lipsită de scrupule. Dar după atacul desfrânat al lui Ivan şi riposta ocrotitoare a lui Nicolae, ea înţelesese că nimic din toate acestea nu avea importanţă. Nu avea să fie niciodată cel mai bun ienicer, deoarece nu avea să fie nicicând ienicer. Nu ar fi putut niciodată să fie puternică pe cont propriu, deoarece avea să fie mereu femeie.

Crezuse că întoarcerea soldaţilor urma să pună capăt melancoliei fără ţintă care o bântuise în timpul absenţei de şase luni a lui Mehmed, însă nu făcuse decât să i-o înrăutăţească. Până şi Radu era distrat şi supărăcios, îngrijorat că Mehmed n-avea să se mai întoarcă vreodată, îngrijorat de ceea ce ar fi putut să-i spună Huma pentru a-l ţine departe.

Soarele ardea nemilos pe cer, aşa că Lada se dezbrăcă până la cămaşă. Luase obiceiul să se îmbrace cu tunici lungi, legate cu o cingătoare, iar pe dedesubt cu şalvari. Huma nu era de acord, însă dacă acest fapt scandaliza pe cineva din fortăreaţă sau din sat, nimeni nu se deranja – sau nu îndrăznea – s-o spună. Pusese să i se facă şi manşete noi, din piele, şi în amândouă avea câte un cuţit ascuns. Pe acestea le descătărămă şi le puse deasupra veşmintelor, împreună cu cizmele. La sfârşit, îşi desfăcu eşarfa albă care îi lega părul încâlcit şi încurcat, şi şi-o ridică de pe gât. O ţinu în faţa ei, privind-o. Întrebându-se

dacă alegea mereu albul deoarece semăna cu o apărătoare de coif ieniceresc. Însă nimic nu avea să semene destul de bine.

Oftând, intră în heleşteul tăinuit, cuibărit printre stânci şi ascuns de copaci. Apa era de un verde adânc şi atât de rece, încât îi tăie respiraţia şi o lăsă cu degetele de la picioare amorţite.

Încă era secretul lor straşnic, un loc pe care îl simţeau cu adevărat al lor. Când se întorseseră în Amasya, Mehmed fusese extrem de trist, extrem de frustrat. Nu voise să-şi piardă tronul. Aşa că Lada şi Radu îşi îndreptaseră întreaga lor atenţie pentru a-l distrage. Făcuseră un joc din cât de des puteau să scape de străjerii lui Mehmed şi să se retragă la heleşteu. Asta constituise ieşirea de care aveau cu toţii nevoie. Însă cu Mehmed plecat, Radu nu voise să vină acolo. Nici Lada nu mai fusese de atunci, fiindu-i groază de linişte şi de singurătate.

Până azi. Oriunde se ducea, indiferent de câţi oameni o înconjurau, ea ştia că era singură. Putea la fel de bine să fie singură într-un loc minunat.

Închizând ochii, pluti pe spate şi îşi lăsă numai chipul deasupra apei, sub soarele strălucitor şi fierbinte în contrast cu apa rece. Sânii îi pluteau ridicaţi sub cămaşa care i se lipise de piele, ceea ce găsea că era şi amuzant, şi ciudat de tulburător. În vreme ce nu crescuse mult în înălţime, devenind mai compactă şi mai solidă în loc să fie mai înaltă, sânii ei deveniseră moi, plini. Fusese nevoită să-şi ajusteze aruncarea cuţitelor şi trasul cu arcul – dintotdeauna cele mai slabe abilităţi ale ei – pentru a justifica prefacerile incomode. Iar acum iată-i, săltând uşor în apă, într-un mod inevitabil. Era ceva claustrofobic în legătură cu sânii ei.

Şi sfârcurile păreau animate de o voinţă proprie. Uneori erau plate şi mici; alteori se strângeau şi ieşeau în afară. Ea bănuia că acum era de la răceala apei, dar se mai întâmplase şi cu alte ocazii. Doica ar fi putut să-i explice.

Sau Huma. Deşi mai degrabă şi-ar fi tăiat sânii decât să-i

ceară Humei sfaturi despre trupul ei.

Câteodată se întreba cum ar fi fost să aibă o mamă. Oare ea ar fi îndrumat-o pe Lada în timpul primei ei sângerări traumatizante, ar fi liniştit-o spunându-i că nu, nu era pe moarte? Ar fi ajutat-o să ascundă dovada mai mult timp decât fusese ea capabilă s-o facă?

Nu. Mama ei s-ar fi târât îngrozită de lângă ea sau ar fi pus-o pe doică s-o facă.

Lada îşi lăsă chipul să intre sub apă. O mamă. O doică. Ba chiar şi o prietenă. Poate că dacă ar fi avut mai multe femei în viaţa ei, nu s-ar fi simţit atât de indignată de cerinţele fizice şi sociale ale unei femei.

Se gândi la lucrul cu acul. La greutatea straturilor de rochii şi la pantofii strânşi. La plecatul ochilor şi la zâmbitul în momentele prielnice. La mama ei. La Huma, Halima şi Mara. La toate felurile de a fi soţie, la toate felurile de a fi femeie.

Ba nu, mai multe femei în viaţa ei nu ar fi schimbat nimic.

Şi totuşi, mai putea încă să înveţe să tragă mai bine cu arcul, blestemaţi fie sânii! Îşi cuprinse sânii în palme şi strânse până ce o duru, încercând să înţeleagă ce voise Ivan. Care ar fi putut să fie farmecul movilelor cărnoase? Şi apoi ţipă, când un trup căzu pe jumătate peste ea, împingând-o sub apă. Înecându-se, se agăţă pentru a ieşi la suprafaţă.

Doar pentru a descoperi chipul surâzător al lui Mehmed la câteva palme depărtare de faţa ei.

Furia ei pentru că fusese speriată se limpezi, îndepărtată sub formă de pârâiaşe de pe chipul şi din părul ei. El arăta altfel. În lunile în care fusese plecat se maturizase. În vreme ce prefacerile pe care creşterea le săpase în chipul fratelui ei îl făceau şi mai frumos, prefacerile de pe chipul lui Mehmed îl făceau să arate şi mai dur. Distant. Mai puţin ca băiatul care plângea când îl întâlnise ea la fântână şi mai mult ca tot ceea ce simţea ea că ar trebui să fie un sultan.

Dar acum, atât de aproape de ea, trăsăturile dure ale

chipului său se transformară în linii familiare în timp ce-i oferea acel zâmbet care nu se schimbase încă de când era un copil. Buzele lui erau moi şi pline şi primitoare, însă ochii îi erau vicleni.

Buzele erau cele de la care ea se trezi că nu-şi putea lua privirea.

— Ţi-a fost dor de mine? o necăji el.

Sinceritatea o trădă, rostogolindu-i-se din gură ca o şoaptă înainte ca ea să o poată înfrâna.

— Mi-a fost.

El o prinse cu palmele de mijloc, aşa cum făcuse de atâtea ori în vara care trecuse, trăgând-o sub apă, împingându-se, jucându-se. Însă, de data asta, îşi lăsă mâinile acolo. Le simţea calde prin materialul subţire al cămăşii ei. Vocea îi era aspră, mai groasă decât fusese vreodată.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

O trase mai aproape, iar Lada se luptă cu sine. Impulsul era să-l împingă la o parte, să-l întrerupă cu o remarcă isteaţă, incisivă, să găsească ceva, *orice,* de făcut cu mâinile ei, cu mâinile ei care îi pluteau inutil pe lângă corp.

Vorbele Humei reverberau în mintea ei. *Eliberează-l din prinsoarea ta.* Îl ţinea ea cu adevărat în felul acela?

Oare voia să îl ţină?

Ca şi când ar fi dat atenţie disperării ei, dar nepăsătoare faţă de confuzia şi de teama care răsunau înlăuntrul ei asemenea încleştării a două săbii, mâinile ei se ridicară şi îl prinseră pe Mehmed de ceafă, încâlcindu-se în părul lui ud. Iar apoi, buzele ei, de pe care niciodată nu picurase altceva decât otravă, le găsiră pe ale lui şi fură botezate cu un foc dulce, renăscut în ceva nou şi sălbatic. Gura lui răspunse gurii ei, buzele se depărtară, dinţii lui îi prinseră pe ai ei, limba ei o întâlni pe a lui.

Avea senzaţia de luptă.

Avea senzaţia de cădere.

Avea senzaţia de moarte.

— Mehmed? îl auziră pe Radu strigând, cu vocea

înăbuşită şi nedesluşită, ca şi cum capul Ladei ar fi fost în continuare sub apă.

Ea şi Mehmed încetară lupta gură la gură, iar Lada îşi dădu seama că picioarele ei continuau să fie înfăşurate în jurul mijlocului lui, mâinile lui pe dosul coapselor ei, piepturile lor lipite unul de celălalt.

Ea îl împinse deoparte, scufundându-se sub apă şi pornind înot spre cealaltă parte a heleşteului, chiar în clipa când Radu apăru printre copaci şi sări în apă între ei. Ieşi la suprafaţă, cu apa picurându-i din păr şi strălucind de la soare. Râsul lui se armoniza, răsunând de bucurie. Râsul lui Mehmed nu era la fel de autentic. Privirea lui mocnea în privirea Ladei. Sprâncenele lui alcătuiau o întrebare sau o promisiune – ea nu-şi putea da seama care din cele două.

— Mehmed s-a întors! strigă Radu.

— Cred că a observat, spuse Mehmed.

— Lada, o strigă Radu, înotând spre ea şi înghiontind-o jucăuş. Apa heleşteului nu e chiar *atât de* rece. De ce tremuri?

Lada îşi desprinse privirea de pe Mehmed.

— Fără niciun motiv.

28

Radu râse, cu sufletul la gură, şi îşi lăsă să-i cadă sabia de antrenament făcută din lemn.

— Sunt terminat…

Zâmbetul leneş al lui Lazăr contrazicea broboanele de sudoare de pe frunte şi de pe buza superioară.

— Ai devenit destul de bun.

Îşi potrivi coiful cu apărătoarea albă, din care se iveau câteva şuviţe de păr negru.

Lazăr reprezenta una dintre cele mai fericite părţi din viaţa lui Radu, fiind întrecută doar de întoarcerea lui Mehmed cu o lună în urmă. Cu toate că, la sugestia lui Mehmed, Radu se antrena deja de vreo doi ani împreună cu ienicerii, să aibă un chip familiar printre ei făcea din asta mai curând o plăcere decât o corvoadă. Când Radu vizita cazarma în căutare de partener de antrenament, Lazăr se oferea mereu voluntar. Iute la mânuirea unei săbii şi chiar şi mai iute la arborat zâmbete, Lazăr era aceeaşi întâmplare plăcută într-o mare de necazuri, aşa cum fusese şi în Târgovişte. Diferenţa de zece ani dintre ei părea mult mai mică decât atunci când Radu era un copil.

Lazăr îşi aşează sabia alături de a lui Radu.

— Foarte curând s-ar putea să o întreci şi pe sora ta.

Radu se rezemă de perete, clătinând din cap.

— Să nu cumva să te audă că spui asta, altminteri îşi va petrece şi mai mult timp antrenându-se decât o face deja. Şi-aşa nu prea apuc s-o văd.

Lazăr ridică o sprânceană neagră.

— Şi ăsta e un lucru rău?

— Ea e familia mea.

— Da, bietul de tine.

Radu râse, întinzând mâna după găleata cu apă. Bău de

câteva ori din mâna făcută căuş, apoi îşi lipi palma udă de ceafă. Lazăr se aplecă deasupra, atingându-l cu umărul pe Radu, apoi luă găleata. Îşi scoase coiful şi îşi turnă toată apa din găleată peste cap.

Radu sări într-o parte, dar tot fu udat pe o parte.

— Ticălos risipitor!

Zâmbetul lui Lazăr îi preschimbă chipul din copilăros în poznaş. Ascunse găleata la spate.

— Atunci, vino şi ia-o!

În glasul lui era ceva care-l opri în loc pe Radu, făcând să apară un gol ciudat, zumzăitor, între inima şi coastele sale. Dar atunci îşi auzi numele strigat. Se întoarse şi-l văzu pe Mehmed în faţa zidului îndepărtat al micii împrejmuiri pentru antrenament.

— Mehmed! îl strigă Radu, zâmbind fericit.

Încă era încântat să-l vadă pe Mehmed după o absenţă atât de îndelungată. Chipul lui era întotdeauna surprinzător, asemenea unei întrebări la care Radu încă mai trebuia să găsească răspunsul.

Mehmed gesticula animat, cu mâini prea frenetice pentru îi sta liniştite.

— În seara aceasta la supeu vom fi gazdele unui derviş care a călătorit încoace prin India. Aşteaptă până ce-ai să-i vezi picioarele! Iar chipul lui – e cu adevărat un sfânt. Spală-te şi vino în apartamentul meu.

Radu încuviinţă din cap, căci exaltarea lui Mehmed era molipsitoare. De la moartea lui Molla Gurani în anul care trecuse, Mehmed căuta din ce în ce mai multe cazuri ieşite din comun întru credinţă: dervişi care făceau jurăminte de sărăcie şi cutreierau lumea, învăţaţi care studiau pentru a înţelege mai bine cuvintele Profetului, chiar şi profesori socotiţi eretici. Nu era nicicând mulţumit cu practicarea simplă, care nu punea niciun fel de întrebări, a islamului. Acesta era unul din lucrurile care îi plăceau lui Radu la Mehmed. Să studieze şi să înveţe alături de el fusese întotdeauna o aventură.

Luându-şi pentru moment rămas-bun de la Mehmed, Radu se întoarse spre Lazăr, păşind nerăbdător. Lazăr îşi

miji ochii şi schiţă o copie nereuşită a unui zâmbet adevărat.

— Păzeşte-te, frăţioare!

Radu se opri din culesul armelor pe care le lăsaseră împrăştiate prin curte.

— Ce vrei să spui?

— Există unele lucruri care nu sunt acceptabil a fi de dorit, dar sunt modalităţi de a te descurca şi există şi unii care vor privi în altă parte. Până şi simplul act de a dori, dacă este observat de persoanele nepotrivite, îţi poate aduce moartea. Privi cu înţeles, cu gravitate, spre locul unde se aflase Mehmed, şi adăugă: Fii mai prudent.

Lui Radu i se strânse gâtlejul şi inima începu să-i bată atât de iute, încât se gândea că ar putea să moară. Ce văzuse Lazăr? Ce bănuia? Oare îşi putea da seama numai privindu-l pe Radu că era ceva foarte în neregulă cu el, când nici măcar Radu nu înţelegea ce era? Tot ce ştia era că exista o lumină, o atracţie, un *foc* pe care îl purta Mehmed, iar Radu se simţea viu cu adevărat numai atunci când se afla în preajma lui.

Ce era în neregulă?

Lazăr îşi puse degetele lungi pe ceafa lui Radu şi le lăsă să adaste acolo câteva secunde imposibil de lungi, un timp ce ticăi în pulsul îngrozit al sângelui lui Radu.

— Să-mi dai de ştire dacă vreodată ai să vrei să… vorbim.

Radu îl privi îndepărtându-se, cu tunica udă lipită de umerii lui laţi, şi îşi dădu seama că niciodată în viaţa lui nu avea să-l mai caute pe Lazăr. Fiindcă oricare ar fi fost taina, oricare ar fi fost întrebarea pe care acum Radu ştia că *nu* o înţelegea, orice ar fi însemnat acel gol arzător, tainic, dinlăuntrul său, un răspuns părea şi mai îngrozitor decât ar fi putut fi vreodată orice întrebare.

*

Două zile mai târziu, discuţia cu Lazăr încă îi dădea senzaţia de nisip pe pielea arsă de soare, un disconfort usturător atunci când Radu se aştepta cel mai puţin. Se

aşează într-o grădină din cel mai îndepărtat cotlon al donjonului, ascuns în umbra răcoroasă a unui copac cu ramurile curgătoare. Poate că ar fi putut să-l roage pe Mehmed să-l trimită pe Lazăr în altă parte a ţării. Ştia că Mehmed ar fi făcut-o. Dar dacă Mehmed l-ar fi întrebat de ce? Ce i-ar fi răspuns? Îi spusese lui Mehmed cât de fericit fusese să se regăsească cu vechiul său protector ienicer.

Trebuia să înceteze să-şi mai facă griji. Mehmed era prietenul lui. Cel mai drag prieten, singurul lui prieten. Poate că Lazăr nu avusese niciodată un prieten ca Mehmed. Se putea ca el să nu înţeleagă ce simţea Radu. Era o prostie din partea lui Lazăr să insinueze că era ceva în neregulă, ceva primejdios să-l iubească pe Mehmed mai mult decât pe oricine altcineva. Mehmed era moştenitorul tronului! *Cu toţii* ar fi trebuit să simtă la fel pentru el!

Mehmed îi adusese siguranţă şi speranţă, îl ajutase să hrănească sămânţa plantată de bunătatea lui Kumal atunci când Radu avusese cea mai mare nevoie de ea. Fireşte că Radu îl preţuia pe Mehmed mai presus de toţi ceilalţi. Ba chiar îl iubea mai mult decât o iubea pe Lada, ceea ce îl umplea de vinovăţie, însă Lada lăsase să fie rănit în locul ei de către primul lor preceptor otoman, cu atâta timp în urmă. Radu nu uitase niciodată felul în care ea stătuse rezemată, nepăsătoare, în timp ce el era bătut pentru nereuşita ei de a răspunde. Mehmed nu ar fi lăsat să se întâmple aşa ceva niciodată.

Iubirea sa pentru Mehmed avea noimă.

De ce, atunci, privirea lui Lazăr îl făcea să se simtă ciudat şi să i se pară că nu e în regulă?

Atenţia îi fu distrasă de zgomotul unor picioare care păşeau lipsite de graţie pe aleea de pietriş. Bine ascuns, privi pe furiş pe după perdeaua de frunze. Lada umbla în sus şi în jos, cotind într-o direcţie, apoi brusc în alta, ca şi cum trupul ei ar fi fost prins într-o dispută pe care niciuna din părţi n-o câştiga. După câteva minute de nehotărâre furioasă, în timpul căreia o întreagă generaţie de flori fu decapitată fără milă, Lada rămase brusc surprinzător de nemişcată. Nu în felul ei obişnuit de tăcere vigilentă, ci o

contenire visătoare, placidă, a mişcării. Membrele ei, în mod normal atât de rigide, părură aproape moi atunci când ridică o mână şi îşi trasă conturul buzelor cu ochii închişi.

Radu îşi ţinu răsuflarea, privind, întrebându-se ce se petrecea în mintea surorii sale. Trecuse foarte mult timp de când îşi dorea să poată să înţeleagă ce gândea ea. În cea mai mare parte a timpului ştia, dar îşi dorea să nu fi ştiut. Însă în acel moment se transformase din sora lui hotărâtă, brutală, într-o…

Fată.

Asta era. Lada arăta ca o *fată.*

Expiră pe neaşteptate, reţinându-şi un hohot de râs mirat. Într-o fracţiune de secundă, sora sa se transformă din nou din fată în prădător. Ochii ei descoperiră sursa zgomotului, iar în fiecare mână luci câte un pumnal.

— Cine e acolo? ceru ea să ştie, cu picioarele depărtate, cu o postură joasă şi în echilibru.

— Te rog, nu mă omorî!

Radu dădu în lături perdeaua de ramuri, întinzând mâinile într-un gest de implorare prefăcută.

— Mă iscodeai?

Vocea ei era stridentă, cuprinsă de panică, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva necinstit.

Dar nu… nu asta era. În copilăria lor, Radu o prinsese făcând cele mai groaznice lucruri. Odată, o găsise la grajduri, sugrumându-l pe Vlad Dăneşti, un nesuferit fiu al unui boier rival. Când Radu ţipase surprins, Lada de-abia catadicsise să ridice privirea şi să-i aducă la cunoştinţă, cu mult calm, faptul că Vlad îi spusese că era şi mai lipsită de valoare decât bastardul tatălui lor. Ea îl pedepsea şi se întreba cât mai trebuia să-l sugrume până ce avea să leşine.

Întreruptă, îi dăduse drumul băiatului roşu la faţă, care tuşea, iar acesta o rupsese la fugă plângând şi de atunci nu se mai jucase niciodată cu ei. Dar gândindu-se la expresia concentrată, preocupată, de pe chipul Ladei, Radu se întrebase uneori dacă, de nu s-ar fi întâmplat ca el să fie de faţă la acea scenă, ea ar fi continuat, ca să vadă cât i-ar fi

trebuit băiatului să moară.

Comparând reacţia ei imperturbabilă de atunci cu furia de acum, curiozitatea lui Radu se înzeci. O mască în spatele unei priviri de teamă şi confuzie.

— N-am ştiut că erai tu până să ţipi, îi zise.

Ochii mari, gura rotunjită, palmele în sus. Era o expresie care îl scosese din încurcătură de prea multe ori pentru a putea fi numărate. Oricum ochii lui erau atât de mari, încât atunci când îi făcea în acest fel, nimeni nu-l credea capabil de vreo vină. Fie că era vorba de şterpelit de la cuhnie, de trasul cu urechea, de uitarea protocolului ienicerilor: ochii mari şi scuzele încurcate funcţionau pentru orice.

Lada ar fi trebuit să aibă destulă minte să nu cadă în capcana lui, însă umerii i se relaxară şi îşi vârî cuţitele la loc.

— Ce cauţi ascuns aici?

El aplecă ramurile. Ea şovăi, apoi se căţără în copac alături de el. Era intim, dar încăpeau amândoi, cu spatele lipit de trunchi. Aerul era mai răcoros, umed de la vlăstarii noi şi de la vegetaţia ofilită.

— E plăcut aici, îi spuse el.

Lada încuviinţă din cap, cu o grimasă.

— Dă impresia de… tainic. Ferit.

Vorbea în valahă, în timp ce se juca cu punguţa din piele pe care o purta mereu la gât. Radu o auzise vorbind în limba lor cu Nicolae, dar după ce îl lăsase să fie bătut de primul lor preceptor otoman, mai că refuza să o vorbească cu ea. Vorbeau unul cu altul numai în alte limbi. Să audă limba copilăriei lor împărtăşite era acum o intimitate ciudată şi surprinzătoare.

— N-am fost niciodată în aceste grădini, spuse ea.

Radu bătu uşurel pumnalul prins la brâul ei, încercând ca gestul să rămână unul vesel pentru a evita să întrerupă acel moment dificil şi preţios care se lăsase între ei.

— Păi, e bine că ai venit pregătită, deoarece grădinile sunt adesea frecventate de asasini şi de hoţi.

Lada îi dădu un ghiont în coaste. Din partea ei, era mereu aproape o îmbrăţişare. În lunile în care Mehmed

lipsise, deveniseră mai apropiaţi. Acum, învăluiţi în frunze şi în limba copilăriei lor, Radu se întreba cum de lăsaseră să se interpună atâta distanţă între ei şi dacă era cu putinţă ca, în sfârşit, să o reducă.

De-a lungul cărării auziră o voce.

— Mehmed, şopti Radu.

Exasperată, Lada privi aspru, trecând la limba turcă, odată ce momentul lor special dispăruse.

— De bună seamă că e Mehmed. Dar unde se duce? Mi-a spus că are un sfat azi despre dările din provincii.

Radu se încruntă.

— Mie mi-a spus că se întâlneşte cu comandanţii ienicerilor să revadă starea cheltuielilor.

Aşteptară, două perechi de ochi care priveau pe furiş, căutând obiectul dorinţei lor. El trecu în compania unui bărbat pe care Radu nu-l cunoştea. Însă recunoscu veşmintele, straiul alb şi capul ras. Un eunuc. Mehmed râse chiar în timp ce trecea pe sub copac şi, preţ de o clipă, Radu crezu că îi zărise şi se amuza de ciudăţenia ascunzişului lor. Dar el continuă să meargă cu eunucul, iar potrivirea tihnită a pasului lor şi apropierea dintre ei vorbea de familiaritate.

Când cei doi bărbaţi ieşiră din grădină, Lada sări din copac şi o porni după ei. Radu fugi să o prindă din urmă. Nu trecuse niciodată pe poarta din capătul îndepărtat al grădinilor. Lada se opri, cercetând cu grijă dincolo de poartă, apoi o deschise. O cărare şerpuia prin spatele fortăreţei, şi aceasta mărginită de ziduri, dar îngustă şi neobişnuit de intimă.

Dădură un colţ şi Lada se opri atât de brusc, încât Radu se ciocni de ea. În faţa lor se găsea o clădire, una pe care Radu nu o mai văzuse niciodată până atunci. Judecând după expresia de pe chipul Ladei, presupuse că şi ea era la fel de surprinsă de existenţa acesteia. Zidurile împrejmuitoare erau înalte şi acoperite de iederă, dar cele două canaturi masive ale porţii de intrare erau larg deschise. Prin ele văzură o porţiune de grădină somptuoasă, viu colorată, chiar ţipătoare, cu copacii

încărcaţi de fructe şi cu florile smălţând orice suprafaţă într-o abundenţă de nuanţe.

Radu simţi o răbufnire de resentimente că Mehmed ţinuse secretă cea mai frumoasă parte a grădinilor, până ce îşi dădu seama că în grădină se aflau mai multe femei care aşteptau. Acestea reflectau florile, cu petale şi culori ameţitoare, frumoase cu aceeaşi vibraţie efemeră. Iar una dintre ele, stând în mijlocul lor, ţinea în braţe un bebeluş.

În timpul cât îi trebui lui Radu să-şi dea seama că Mehmed era cel care se duse încrezător înainte şi luă bebeluşul, Mehmed care râdea şi ridica bebeluşul de parcă ar fi fost un purceluş într-o piaţă, Mehmed care depuse pe fruntea copilului un sărut gânditor, poarta se închise şi îi lăsă în afara visului strălucitor dinăuntru. Radu nu-şi putea da seama dacă poarta scosese un zăngănit profund sau dacă îl simţise doar înlăuntrul său.

— Ai ştiut?

Vocea Ladei venea de foarte departe, de sub apă, dintr-o peşteră din adâncurile din care nu se vedea niciodată lumina.

— Nu.

Trecu un secol până ce Radu să-şi dea seama că soarele apunea şi că rămăsese singur, zgâindu-se în continuare la poartă şi la misterul acelui Mehmed pe care îl întrezărise înăuntru. Acel Mehmed care îl părăsise.

*

În noaptea aceea, Radu şi Lada şedeau singuri în apartamentul lui Mehmed, aşteptând mult după ora la care el obişnuia să se întâlnească cu ei pentru o cină târzie. Niciunul nu vorbea şi nici nu se uitau unul la altul. Radu era înfăşurat într-o pătură sufocantă de nefericire şi durere. Cum putuse Mehmed să facă aşa ceva? Cum de putea să fie *tată*?

Radu era rănit pentru că Mehmed nu-i spusese nimic. De aceea. Doar acesta era motivul pentru acea senzaţie cumplită de sfâşiere.

Zâmbetul atotcunoscător al lui Lazăr.

Uşa se deschise, iar Radu scoase un strigăt de uşurare. Mehmed era acolo, avea să explice, totul avea să aibă noimă, iar lucrurile aveau să redevină aşa cum fuseseră. Radu avea să ştie iar ce simţea.

Şi Lada se ridică în picioare, aplecată în faţă. Chipul ei era o mască.

Însă chipul lui Mehmed era asemenea deşertului în timpul unei furtuni. Toate trăsăturile sale erau răvăşite, lăsând să se vadă o expresie de furie pură. Aruncă o bucată grea de pergament pe podea în faţa lor.

Lada ridică pergamentul. Se încruntă, etalându-şi propria furie.

— Ce este asta? îţi baţi joc de mine?

Mehmed clătină din cap.

— Crede-mă, sunt la fel de surprins ca toată lumea.

Ridică o mână şi o întinse spre ea, ca şi când ar fi calmat un cal nervos. Radu se uita de la unul la celălalt. Era ceva ciudat acolo, ceva nou. Ceva ce lui îi scăpase în timp ce era pierdut în propriul vârtej de confuzie. Ce era? Ce se întâmplase?

Cuprins de panică, Radu încercă să smulgă pergamentul din mâna Ladei, dar ea îl ţinea strâns.

Un zâmbet strâmbă buzele lui Mehmed, în vreme ce vorbele îi ieşeau întocmai la fel.

— De la tatăl meu. Se pare că am fost invitat la propria mea nuntă.

29

Edirne, Imperiul Otoman

Pretutindeni era aur.

Aur pe degete groase şi subţiri, aur în nasuri lungi şi borcănate, aur în urechi, pe frunţi, la gâturi şi încheieturi, aur pe braţe, aur la glezne. Cea mai mare cantitate de aur era pe o pereche de glezne delicate ce ieşeau de sub mătăsuri tivite cu fir de aur, glezne slabe care nu şi-ar fi putut nicicând purta proprietara într-o luptă sau să ţină pasul într-o întrecere.

Sitti Hatun, mireasa lui Mehmed, avea glezne detestabile.

Festivităţile de sărbătorire a căsătoriei, care aveau să dureze o lună, începuseră de două zile, iar pe Lada o durea capul de la parfumuri, de la mâncarea bogată şi de la muzica neîntreruptă. Ar fi vrut să folosească instrumentul harpistului drept arc şi să tragă cu săgeţi de tămâie aprinsă în inimile de aur ale tuturor celor prezenţi acolo.

Nu avusese nicio clipă să discute cu Mehmed, nu fusese singură cu el nici măcar o dată de la heleşteu, de la sărut, de când totul devenise încâlcit şi derutant. Şi Mehmed zâmbea şi râdea şi şedea cu mireasa lui cu glezne subţiri, cu mireasa lui dureros de frumoasă, lăsând o gaură carbonizată acolo unde aprinsese ceva adânc înlăuntrul Ladei.

Un tânăr, la fel de arcuit şi de strălucitor ca o sabie de ienicer, stătea pe un podium din apropiere, recitând poezii. Glasul lui era un râu care o trăgea, petrecând-o sub unda sa şi învârtind-o până ce poveştile lui despre vitejie şi iubire şi triumf îi dădură senzaţia că îi umpleau plămânii şi nu mai putea să respire.

Luă un pocal de la un servitor cu privirea umilă şi bău vinul acru cât de repede putu, încercând să spele gustul pasiunii poetului. O surprindea că Mehmed acceptase să se servească vin la nunta sa, când el refuza să bea din principii religioase. Însă era foarte, foarte bucuroasă că îl avea.

În celălalt capăt al sălii imense, sub o draperie de mătase sclipitoare, tolăniţi pe perne de catifea, stăteau lungiţi Mehmed şi mireasa lui. Dinspre ei pleca, în valuri, pulsul tuturor. Inima imperiului, hrănită de iubirea şi adoraţia făpturilor din sală.

Lada ar fi preferat să sângereze de moarte decât să se prefacă fericită pentru el.

— Lada!

Chipul lui Radu era la fel de strălucitor ca lămpile de deasupra capetelor lor.

— Îmi acorzi acest dans? Ar trebui să vorbim.

— Mai degrabă l-aş lăsa pe grădinarul-şef să mă ia la o plimbare în curte, rosti ea iute.

Lui Radu îi căzu faţa.

— Dar aveam să te întreb ceva, spuse el.

O tânără trecu dinadins foarte aproape, privindu-l pe Radu printre gene şi zâmbind atât de sfios, încât era aproape obscen. Lada îşi dădu seama că îl văzuse pe Radu dansând cu aproape toate femeile prezente. El nu se ţinuse după nimeni în Amasya, însă nu existase nicio oportunitate. Simţea cum vinul se clătina îngreţoşător în stomacul ei gol.

Dacă Radu voia un sfat privind curtatul unei femei otomane, ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să vină la ea.

— Sunt sigură că te poţi descurca perfect pe cont propriu, îi spuse cu o expresie batjocoritoare.

Radu păru rănit, dar apoi îşi încleştă maxilarul şi se îndepărtă. Frustrată din pricina lui, frustrată din pricina ei însăşi, Lada se întoarse să o ia la goană şi dădu nas în nas cu Huma. Buzele îi erau vopsite într-o nuanţă de roşu închis ce se asorta cu materialul în care era învăluită.

Arăta ca o rană scânteietoare.

— Vino cu mine! zise Huma, întinzând o mână.

Încruntându-se, Lada o lăsă pe Huma să o prindă de cot şi să o conducă în partea cealaltă a încăperii, într-un cotlon în care lumina de la candelabrele suspendate nu strălucea prea tare. Erau atât de multe candelabre care ardeau atât de luminos, încât tavanul era ascuns de o pâclă de fum, cu modele care-şi schimbau forma şi se înceţoşau.

Sau poate că Lada băuse prea mult.

— Pari tulburată, micuţo.

Lada râse cu amărăciune, trăgându-se de veşminte. Fusese îmbrăcată de servitoare în fiecare zi din acea săptămână. Cu toate că încercase să insiste să se îmbrace în aceleaşi veşminte ale ienicerilor, îi fuseseră aduse rochii drapate şi conduri din mătase. În acea seară, rochia ei era de un roşu atât de închis, încât părea aproape negru, cu un decolteu mai adânc decât i-ar fi plăcut şi cu o cingătoare albă. Părul îi fusese îmblânzit şi strâns într-o serie de cosiţe şi bucle care îi atârnau pe spate. Măcar era încălţată cu cizmele ei.

Huma îşi trecu un deget de-a lungul claviculei Ladei.

— Aici s-ar cuveni să ai un colier, pentru a atrage atenţia, spuse, arătând spre sânii Ladei.

Lada ar fi tras cu o săgeată aprinsă în Huma mai întâi.

Însă privind chipul celeilalte femei, Lada îşi dădu seama că Huma nu era nici ea încântată să se afle acolo. Lada presupusese că Huma avea să fie încântată – în poziţia ei de mamă a mirelui, mândră şi făcând paradă de noua ei putere. Nu voise ca Lada să se mărite cu Mehmed, şi iată-l căsătorit cu alta.

În schimb, Huma cerceta încăperea cu ochii mijiţi.

— Nu i-am prezentat încă felicitările mele, zise Lada.

Huma pufni, fluturând scurt din mână.

— Hai să nu ne prefacem. Nu am fost consultată cu privire la nimic din toate acestea. Este o alianţă politică aleasă de Murad pentru a consolida graniţele de răsărit. O mişcare ciudată, dacă plănuia să abdice din nou în curând, acum că Mehmed este mai mare.

Lada privi în jurul ei cu alţi ochi. Niciunul dintre preceptorii lui Mehmed nu se afla acolo, niciunul dintre fachirii preferaţi. Nimeni dintre cei cu care lucrase în scurtul răstimp cât fusese sultan. Şi totuşi, Kazanci Doğan, cel care fusese capul răscoalei, *se afla* acolo. Cu siguranţă Mehmed nu-l invitase. Venele puterii, aşa cum crezuse ea, nu porneau dinspre inima tinerilor căsătoriţi. Porneau dinspre… Murad.

— Dar am crezut că odată cu căsătoria, şi cu Mehmed având un moştenitor…

Huma râse sumbru.

— Un copil cu o concubină nu prea constituie o garanţie. Iar o căsătorie cu o femeie dintr-un trib turkmen cu care suntem deja aliaţi? Asta este o mişcare de consolidare, nu de făurire. Nu de extindere sau de creare a puterii sau a legăturilor pentru Mehmed. Asta îl întăreşte pe Murad şi nu-i conferă beneficii lui Mehmed. Copilul şi această mireasă nu înseamnă nimic. Nu schimbă nimic.

Ceva în pieptul Ladei se slăbi, făcând să-i fie mai uşor să respire în atmosfera sufocantă.

Huma se uită spre locul unde tatăl lui Sitti Hatun, beat, vorbea înflăcărat cu mai mulţi paşi care priveau ţintă peste umărul lui, spre locul unde ar fi preferat să se afle.

— Ştiai că acum două luni Murad a întâmpinat cu bucurie un fiu? o întrebă Huma. O asemenea binecuvântare să i se nască încă un băiat.

În tăcerea care urmă, Lada auzi un scrâşnet îngrozitor şi bănui că venea dinspre dinţii Humei.

— Şi o astfel de potrivire în timp, să aranjezi o căsătorie atât de curând, astfel încât toată lumea să poată să afle vestea din gura lui Murad însuşi. Cine poate să spună că, având deplina încurajare a credinciosului său Halil Paşa, Murad nu a hotărât să mai aştepte încă un deceniu sau două în favoarea unui moştenitor mai docil?

— Nimic din toate astea nu este pentru Mehmed.

Lada se rezemă de perete, înţelegând motivul sărbătoririi. Ştia că ar fi trebuit să se simtă scârbită, îngrijorată pentru Mehmed, supărată în numele lui, însă

tot ce putea să simtă era o imensă uşurare. Această lume, acest poem strălucitor al puterii care nu cuprindea nicio vorbă pentru ea… nimic din toate astea nu era al lui. Oare el ştia?

— Nu. Murad ne reaminteşte tuturor că este puternic şi viril şi că nu pleacă nicăieri. Că Mehmed îi aparţine lui şi…

Huma se întrerupse într-un acces de tuse, ceva profund huruitor înlăuntrul ei. Era aceeaşi tuse pe care o avusese şi când venise în vizită în Amasya, dar care se înrăutăţise.

Huma îşi şterse faţa cu o batistă pe care o scosese din mânecă. Un strat de pudră se duse, lăsând la vedere cearcănele de sub ochi şi scobiturile acolo unde cândva obrajii fuseseră plini. Buzele se traseră înapoi peste dinţi, toată plinătatea lor senzuală transformată acum într-o ură feroce.

— Tot ce am clădit, toate lucrurile la care am muncit, îmi sunt smulse. Nu pot să suport asta. I-am luat tot ce am putut, şi totuşi, el mi-a luat mai mult.

Ochii ei îl urmăreau pe Murad de parcă ar fi zărit o pradă prea departe pentru a fi ucisă.

Şi, în acel moment, Huma nu mai constituia o ameninţare pentru Lada. Ea era sora ei. Murad le luase pe amândouă, le obligase să aibă o ţară şi o viaţă pe care niciuna nu şi le dorise.

— Îl vom ucide, şopti Lada.

— Am încercat.

— Aş putea eu s-o fac.

Huma îşi înclină capul, cântărind, apoi oftă.

— Nu. Nu mă îndoiesc că tu ai putea implânta un cuţit între coastele lui, dar s-ar putea să nu scapi cu viaţă. Asta nu este o victorie adevărată pentru tine. Rămâi cu Mehmed, ajută-l. El este cea mai bună speranţă a noastră. Trebuie să ne apărăm investiţia. Huma puse o mână rece, uscată, pe obrazul Ladei, cu chipul aproape blând. Măritate cu el dacă doreşti, spuse. Am greşit când te-am îndepărtat prin ameninţări. Croieşte-ţi o viaţă cum poţi. Nimeni n-o va face pentru tine.

Dădu din cap spre un grup de tineri cu turbane şi cape

care stăteau aproape de baldachinul lui Mehmed. Radu se afla în mijlocul lor, râzând, ieşind uşor în evidenţă chiar şi prin pâcla de arome.

— Totuşi, fratele tău… Oamenii şi-ar smulge inimile din piept pentru a crea un loc pentru el. Nu va fi niciodată nevoit să-şi murdărească mâinile. Huma îşi întinse mâinile alături de ale Ladei şi zâmbi. Însă mâinile pătate de sânge sunt mâini care fac ce trebuie să fie făcut, spuse.

Se îndreptă, lăsând masca senzualităţii jucăuşe să-i cadă la loc pe chip, cu toate că nu se potrivea la fel de bine ca ultima dată când o văzuse Lada. Apoi, într-o şoaptă de stacojiu, se îndepărtă.

*

Pe măsură ce timpul trecea, Mehmed nu era accesibil. Era deja a patra săptămână de celebrare a nunţii şi Lada nu ştia cum de nu răposaseră cu toţii de la atâta desfătare. Până şi Radu ar fi fost o abatere acceptabilă a atenţiei la acel moment, însă el era mereu în centrul adunărilor sau pur şi simplu plecat. Nu ştia încotro dispărea. Probabil la alte sărbători ale sărbătorii, unde şi mai mulţi oameni strălucitori aveau să se gudure pe lângă el şi frumoasa şi isteaţa sa gură.

Vorbele Humei îi rămăseseră întipărite în minte. Poziţia lui Mehmed era la fel de precară, dacă nu cumva chiar şi mai mult. Iar Lada nu putea să uite ce se petrecuse ultima dată când se aflaseră în Edirne. Încă se mai trezea uneori cu gust de sânge în gură, cu amintirea osului sub dinţii ei, cu mâna strânsă pe un pumnal care nu se mai afla acolo.

Nicolae, ieşit recent din serviciu, oftă în timp ce mergea alături de ea. În cazarmă era întuneric şi se opriră să se reazeme de un zid. Un parfum floral atârna greoi în aerul serii, dar măcar afară Lada putea să respire. Îi plăcea întunericul mai mult decât toate luminile mincinoase şi forţate ale acestei nunţi extravagante.

Nicolae îşi scoase coiful alb de ienicer şi îşi frecă părul îmbibat de sudoare.

— Înţeleg de ce te preocupă siguranţa lui Mehmed şi

sunt de acord. Însă există o diferenţă între prezent şi ultima dată când Mehmed a fost aici.

— Şi care este aceasta?

— Înainte, se afla sub protecţia vechiului corp de ieniceri. Ei staţionau în oraş dintotdeauna. Aveau propria lor politică, propriile lor loialităţi, din care niciuna pentru el, lăsându-l vulnerabil. De data aceasta, este sub protecţia noastră. Suntem alături de el de ani de zile. Şi nu mai este un habotnic nesuferit, un răzgâiat pe care să nu-l putem respecta şi la care să nu ţinem. Am luptat sub comanda lui şi vom lupta *pentru* el. Între noi nu vei găsi niciun trădător. Tu ştii asta, Lada. O prinse de umăr: Lasă-l pe Mehmed să fie preocupat de satisfacerea frumoasei lui mirese. Lasă-ne pe noi să fim preocupaţi de protejarea lui.

— Şi eu de ce să fiu preocupată?

— De nimic! Du-te şi te culcă, micule dragon. Acesta este un ordin.

Şi intră în cazarmă, alăturându-li-se camarazilor săi şi lăsând-o pe Lada singură cu grijile ei. Acestea erau o proastă companie, sâcâind-o şi apucând-o de mânecă, trăgând-o de păr şi şoptindu-i la ureche.

Mehmed mort. Mehmed îndrăgostit. Mehmed uitând că ea există. Toată lumea uitând că ea există. Continuând să existe într-o lume căreia nu-i păsa nicio iotă dacă exista. Continuând să existe într-o lume unde nu avea să mai fie sărutată vreodată.

Păsându-i dacă avea să mai fie sau nu sărutată iar, blestemat să fie Mehmed şi ale sale buze şi limbă şi tot ceea ce venea de la ele!

Avea nevoie de o însărcinare, de ceva real, de ceva la care să se concentreze şi înspre care să-şi poată canaliza energiile. Nicolae nu credea că Mehmed e în primejdie, căci nu înţelegea cum putea fi Mehmed o ameninţare pentru cineva. Murad se întorsese, ţara era stabilă, toată lumea era mulţumită. Însă atâta timp cât Mehmed era în viaţă, exista promisiunea ca el să vină la tron. Cine ar fi fost cel mai ameninţat de asta?

Halil Paşa.

Halil Paşa! Lada căpătase un nou ţel. El fusese dintotdeauna o primejdie, probabil chiar se aflase în spatele primei tentative de asasinat. Cu siguranţă că încă reprezenta un pericol pentru Mehmed. Lada avea să-l urmărească pas cu pas, avea să devină umbra lui, să vadă orice primejdie chiar înainte să se apropie de Mehmed. Îmboldită de nou-descoperitul ei scop, nu avea timp de pierdut. Se opri în faţa clădirii haremului, luminată ca un foc în aer liber profilat pe cerul nopţii, şi îi ceru eunucului care păzea poarta să vorbească cu Huma. Lada nu o văzuse în timpul sărbătorilor zilei, iar la acea oră târzie cei mai mulţi oaspeţi erau deja la casele lor şi în paturi.

Eunucul se încruntă, cântărind-o din priviri.

— Huma nu se simte bine.

— Va dori să mă vadă.

El clătină din cap, iar pielea lui palidă strălucea în lumina care se revărsa pe ferestre.

— Nu poate să primească pe nimeni. Pot să-i transmit un mesaj.

Lada se dezumflă, fiind deja în întârziere. Dar nu. Nu avea nevoie de permisiunea sau de călăuzirea Humei.

— Poţi să-mi spui unde locuieşte Halil Paşa?

Cu o privire pasivă care scotea la iveală anii de pregătire pentru a nu trăda niciun fel de emoţii la nicio solicitare, eunucul îi dădu adresa seraiului lui Halil Paşa.

Lada ieşi din curtea palatului, strecurându-se ca o umbră, şi intră în cartierul cel mai apropiat, unde locuiau cei mai înstăriţi şi mai puternici paşi şi viziri. Seraiul lui Halil Paşa era masiv, o dovadă semeaţă a influenţei sale şi a respectului de care se bucura la curtea lui Murad. Evitând poarta, Lada găsi o alee îngustă între zidul lui Halil Paşa şi următoarea clădire, unde se putea căţăra pe pietre şi să se salte în curtea lui Halil Paşa. Sărind, se ghemui în linişte pe dalele de sub ea, care încă miroseau a praf încălzit la soare.

Dindărătul clădirii plutiră spre ea nişte glasuri vioaie. Furişându-se de-a lungul zidului, dădu colţul şi descoperi o curte. Lămpile erau înşirate ca mărgelele, atârnând

deasupra unei adunări încă în plină desfăşurare, în pofida orei târzii. Era mai puţin numeroasă decât ospeţele şi balurile nupţiale, evident o chestiune mult mai intimă. Lada nu avea habar la ce i-ar putea folosi. Era o irosire a timpului ei. Privi spre corpul principal al casei, care probabil că era aproape pustiu.

Ducându-se înapoi în partea laterală a clădirii, găsi o uşă mică, cu coşuri pline cu coji de legume şi gunoaie înşiruite la întâmplare alături de ea. Înăuntru văzu un coridor în capătul căruia se afla o bucătărie agitată şi epuizată, încă târându-se târziu în noapte. La dreapta ei era un rând de scări. Urcă pe ele până la catul următor, unde deschise o uşă. Dădu peste un alt coridor, de data asta larg, cu tavane înalte şi covoare groase. Lada porni de-a lungul lui, fără să ştie ce căuta, însă disperată să găsească ceva.

Un hohot de râs gros o preveni cu o clipă prea târziu că nu era singură. Se opri când doi bărbaţi, unul cu faţa spre ea, iar celălalt privind în altă parte, ieşiră dintr-o odaie.

Îşi încrucişă privirea cu a lui Radu.

Chipul acestuia încremeni în groază, apoi se îndulci într-un zâmbet în timp ce îşi puse mâna pe spatele însoţitorului său, arătându-i ceva în direcţia opusă Ladei.

— Ai observat portretul paşei? Arată de parcă ar fi fost pictat de un elefant. Un elefant foarte bătrân şi bolnav.

Celălalt bărbat râse, fără să se întoarcă, iar Radu îi aruncă o privire mâhnită şi panicată Ladei, făcându-i semn cu capul spre scara servitorilor.

O coborâse deja până când Radu şi prietenul său ajunseră în dreptul picturii, apoi ieşi din curtea lui Halil Paşa înainte să fie cuprinsă de umilinţă. Nu găsise nimic. Mai rău, fusese prinsă. De către *Radu.* Ce căuta acolo? De ce se purta ca şi cum ar fi cunoscut casa? Ca şi cum acolo ar fi fost locul lui?

Se întoarse la palat. În loc să se ducă în odaia ei, se duse în cea a lui Radu, unde se învârti de colo-colo ca un animal în cuşcă. În ea se ducea o luptă între furie şi jenă, cu bănuieli care se iscau brusc şi apoi dispăreau. În cele din urmă, când credea că îşi va pierde minţile, Radu se

întoarse. Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea, frecându-şi obosit capul. Lada deschise gura să-l dojenească, însă el i-o luă înainte.

— Ce-a fost în *capul* tău, Lada?

— Cum adică ce-a fost în capul meu? În capul meu era faptul că Halil Paşa l-a mai amenințat o dată pe Mehmed şi se poate să o mai facă şi altă dată!

— Da! Dar ce încercai să înfăptuiești furişându-te prin seraiul lui noaptea?

— Eu… am crezut că dacă l-aş prinde înainte… Dacă aş putea să descopăr ceva, în aşa fel încât să ştim…

Se opri. Nu ştia ce sperase să înfăptuiască. Pur şi simplu voia să acţioneze, voia să *facă* ceva. Voia să facă altceva decât să stea într-o odaie plină de străini strălucitori şi să-l privească pe Mehmed alături de o altă femeie.

— Ai luat în seamă cercul intim al lui Halil Paşa? o întrebă Radu, ridicând din sprâncene şi începând să umble în jurul ei. Cine a fost la adunare, cine cu cine vorbea, cine zăbovea la discuţii cu Halil?

Lada se încruntă.

— N-aş fi putut niciodată să observ atâtea şi să rămân ascunsă.

— Nu, de bună seamă că n-ai fi putut. Ţi-ar fi trebuit o invitaţie. Ar fi fost necesar să te împrieteneşti cu toţi fiii de paşi, în special cu fiul lui Halil Paşa, Salih. Ai fi avut nevoie ca lumea să te placă şi să aibă destulă încredere în tine încât să fii bine-venită la râurile influenţei care curg în jurul lui Halil Paşa.

— Aşadar, acum eşti prietenul lui, nu-i aşa? Ai uitat ce a încercat să facă?

Radu îşi aruncă mâinile în aer, apoi se aşează, greoi, pe pat.

— Nu mi-a vorbit niciodată. Mă îndoiesc că măcar îşi dă seama cine sunt. Dar, datorită fiului său, sunt bine-venit în casa lui. Sunt invitat la adunările lui. Pot să mă învârt în jurul lui Halil, pot să ascult, pot să privesc, pot să fac schimb de secrete mincinoase cu unele adevărate, pot să iau pulsul vieţii din planurile acelui om infam. Tu te furişai

pe coridorul lui ca un hoţ, în timp ce eu şedeam în cabinetul lui în calitate de prieten adorat al adesea uitatului său fiu mijlociu.

— Dar n-ai spus niciodată nimic.

— Am încercat. Nu m-ai lăsat.

Era adevărat. Lada fusese atât de absorbită de propria nefericire, atât de geloasă pe cât de fericit părea Radu, încât îl respinsese în seara în care el voise să danseze şi să vorbească cu ea. Dar de atunci trecuseră patru săptămâni. Şi de unde să fi ştiut că el punea aşa ceva la cale?

— Tu… Asta nu-ţi stă în fire. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că ai putea să faci aşa ceva.

Radu înţepeni.

— Poate că tu ai fost cea care a oprit pumnalul ultima dată, însă *eu* sunt cel care va şti înainte chiar să se apropie pumnalul de Mehmed.

Lada clătină din cap cu o uluire amorţită. Radu ajunsese la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi ea – Halil Paşa tot mai constituia o ameninţare la adresa lui Mehmed – şi, în loc să alerge în întuneric, să se caţere pe ziduri, să se furişeze fără ţintă printr-o casă, el se gândise la o modalitate de a-l apăra pe Mehmed. O modalitate pe care Lada, cu toată pregătirea şi ferocitatea ei, n-ar fi putut nicicând să o ducă la bun sfârşit. Nu era de mirare că el nu o inclusese în planurile lui.

— Eu ce pot să fac? şopti ea.

Vocea lui Radu era sugrumată de oboseală.

— Să nu-mi stai în cale.

Lada porni împleticit spre uşă, neluând în seamă scuza repezită pe care el o strigă în urma ei. Traversă coridoarele, din fericire pustii, spre iatacul ei, încuie uşa în urma ei şi se făcu ghem pe pat.

Voia să viseze despre Valahia.

Până şi aici dădu greş.

30

Lui Radu îi plăcea să danseze.

Ritmul, muzica, faptul că o simţea din cap până-n picioare în timp ce se învârtea în jurul odăii, sincronizându-se perfect cu ceilalţi dansatori. Exista ceva care îl făcea să tânjească după mişcatul laolaltă, călăuzit de sunet, cu toţii parte din ceva mai mare, renunţând la individualitate pentru a crea ceva minunat. Nu avea nevoie să se gândească, să simtă sau să fie orice altceva în afară de mişcare. Era aproape ca o rugăciune.

Întrucât cântecele se înlănţuiau, el dansă cu aproape fiecare femeie de la curte. O vorbă măgulitoare, un zâmbet fermecător, asigurarea că fiecare era cea mai graţioasă parteneră a sa. Şi, fireşte, când le conducea înapoi la soţii lor, recunoaşterea faptului că respectivul avea un gust desăvârşit şi marele noroc de a fi vrednic de cel mai uluitor giuvaier din încăpere.

Era atât de uşor şi de încântător să fie plăcut!

Şi atât de *folositor,* gândi el, surâzând şi acceptând o invitaţie din partea lui Salih, fiul lui Halil Paşa, de a i se alătura la o cină intimă.

Aveau loc multe distracţii şi era lesne să fie poftit. În cea mai mare parte a timpului, Radu putea să-şi mai domolească disperarea de a vorbi cu Mehmed, de a fi în preajma lui, de a fi asigurat prin vorbe că el încă făcea parte din noua viaţă a lui Mehmed în calitate de tată şi soţ. Dacă avea destule de făcut, putea să-şi prefacă gândurile despre Mehmed din cele mai asurzitoare behăituri de trompete în cele mai delicate şoapte de flaut.

O femeie cu o gură plină şi cu un chip ce lucea la fel de blând şi dulce ca luna îi surâse lui Radu din cealaltă parte a încăperii. Era tânără şi, cu toate că nu o recunoscu,

exista ceva familiar la ea. Traversă şi se înclină în faţa ei.

— Nu-ţi aminteşti de mine, spuse ea.

— Ar trebui să fiu biciuit pentru că am uitat un asemenea chip.

Ea râse.

— Vorbele tale sunt dulci ca mierea şi lipsite de temeinicie. Sunt Nazira, sora lui Kumal.

Radu se îndreptă de spate, privind bucuros în jur.

— Kumal e aici?

— Nu, el are oroare de capitală. Am venit aici cu unchiul meu şi doar pentru această seară. Voiam să văd asta.

Făcu un gest cu mâna spre încăpere, spre decadenţa strălucitoare.

— Ah!

Dezamăgirea îi întunecă starea de spirit. De foarte mult timp voia să-i mulţumească lui Kumal pentru bunătatea sa în asemenea vremuri cumplite, pentru că îl învăţase să se roage atunci când nu avusese nimic altceva. Înclinându-se iar, întinse o mână.

— Ai vrea să dansezi?

Ea încuviinţă din cap şi se alăturară celorlalţi dansatori. Radu nu scăpa din vedere baldachinul lui Mehmed, trăgând cu coada ochiului, întrebându-se dacă Mehmed îl văzuse şi dacă şi-ar fi dorit să poată să se alăture zaiafetului în loc să rămână aşezat.

Nazira dansa frumos şi la sfârşit îi mulţumi cu un surâs tainic. Radu văzu după aceea că ea nu mai dansă cu nimeni, rămânând, în schimb, aproape de o femeie în vârstă, zbârcită.

Tocmai voia să se alăture lui Salih şi fiilor celorlalţi paşi importanţi, când observă singurul loc liniştit din încăperea enormă: Lada, cu umerii căzuţi, rezemată de un perete, lângă o impozantă uşă dublă, aurită. Radu văzu că pe sub rochie nu era încălţată cu perechea ei preferată de cizme ienicereşti, ci cu o pereche de papuci minunat brodaţi.

Nu arăta ca şi cum ar fi sperat în taină să omoare pe cineva. Nu arăta ca şi cum ar fi sperat ceva. Arăta aşa cum se simţise Radu atunci când îl văzuse pe fiul lui Mehmed.

În coastele lui Radu se înfipse cuţitul milei. Încercase să-şi înmoaie vorbele în acea seară din urmă cu o săptămână, când ea fusese cât pe ce să strice totul dacă ar fi fost prinsă iscodind, însă fugise din odaie înainte ca el să poată să o facă să se simtă mai bine. Şi o parte din el, un nod întunecat de mârşăvie, adânc înfipt în pieptul lui, se bucurase. O *lăsase* să se simtă nefolositoare. O lăsase să se simtă o ratată. O lăsase să vadă că el putea să facă lucruri pe care ea nu le-ar fi putut face niciodată.

Văzând-o acum, totuşi, se simţi cuprins de un iureş de compătimire. Traversă încăperea, dând bineţe şi făcând promisiuni pentru dansuri ulterioare, până ce ajunse la ea.

— Lada?

Ea clipi şi ochii ei se concentrară încet asupra lui.

— Ce? răspunse ea pe un ton egal, lipsit de orice inflexiune.

— Vrei să dansăm?

Fruntea ei îşi schimbă poziţia, cu o expresie mai ageră ce amintea de vechea Lada.

— Chiar atât de mult mă urăşti?

El râse.

— Ar putea să fie amuzant.

— Da, îmi place să fiu umilită în faţa a sute de străini.

— Nu se poate să fii mai rău decât soţia lui Nebi Paşa. Are toată graţia unei scroafe gestante.

Lada pufni.

— Da, iar eu am graţia unui porc mistreţ străpuns cu suliţa şi pe moarte.

— Chiar şi un porc mistreţ străpuns cu suliţa şi pe moarte tot mai poate omorî un om.

Asta, în sfârşit, îi smulse un zâmbet, cu toate că şi-l reprimă imediat.

— Vino! Îţi aminteşti cum dansam atunci când eram mici?

— Îmi amintesc că ne luptam şi că te puneam la pământ şi te vâram cu faţa în cenuşa din vatră.

— Întocmai! Şi îţi aminteşti toate dăţile când te antrenai cu ienicerii?

— Da, mă antrenam să lupt.

— Lupta e ca dansul! Numai că se sfârşeşte cu ceva mai puţine vânătăi.

Radu întinse mâna şi, spre uimirea şi încântarea lui, ea i-o luă.

Lada era, într-adevăr, o dansatoare ciudat de graţioasă. Deşi nu era nimic frumos în mişcările ei, existau o fluiditate şi o putere în ele care captau privirea. Modul în care ea îşi percepea trupul mişcându-se în spaţiu era instinctiv, şlefuit după atâţia ani de antrenamente de luptă. Şi dacă după expresia ei părea că se pregătea să-şi ucidă partenerul, ei bine, Radu era obişnuit cu asta.

De fapt, chiar îi dusese dorul.

Mişcându-se în cerc laolaltă cu ceilalţi dansatori, trecură pe lângă soţia lui Nebi Paşa. Radu îi aruncă o privire plină de subînţeles, apoi ridică din sprâncene spre Lada, care slobozi un hohot de râs, nu tocmai înăbuşit de muzică. El cu greu reuşi să-şi stăpânească propriul râs, în timp ce încheia dansul.

Lada se sprijini de umărul lui, continuând să râdă.

— Ai avut dreptate! Chiar se mişcă la fel ca o scroafă gestantă.

Radu dădu solemn din cap.

— Aici există o veritabilă fermă de partenere de dans şi m-am învârtit în cerc cu toate.

— Spune-mi ce fel de animal este Huma.

— O pisică cu şolduri slabe, prea fudulă să renunţe la vânătoarea de şoareci.

Ea chicoti, continuând să-şi ţină chipul ascuns în umărul lui.

— Şi soţia lui Halil Paşa?

— O gâscă ţâfnoasă care se leagănă pe picioarele ei plate.

— Dar draga mireasă a lui Mehmed? Ce animal este ea?

— Da, îi întrerupse o voce joasă. *Ce* este mireasa mea?

Lada tresări, îndepărtându-se brusc de Radu. Amândoi priveau ţintă în podea mai curând decât în ochii lui Mehmed. Era pentru prima dată când Radu se afla atât de

aproape de el la aceste ceremonii. Mehmed era întotdeauna separat de ei printr-un material drapat sau un cerc de demnitari, mereu alături de Sitti Hatun.

— Trebuie să-ţi oferim felicitările noastre cu prilejul căsătoriei tale, spuse Radu.

— Încetează!

Radu ridică privirea, surprins de tonul tăios al lui Mehmed.

— Te rog, nu şi tu. Nu mai suport nimic din toate astea… Făcu un gest cu mâna pentru a cuprinde întreaga încăpere şi pe toţi cei prezenţi acolo. Nu-mi spune că acest coşmar mi i-a răpit şi pe singurii mei doi prieteni.

Lada nu spuse nimic, privindu-l pe Mehmed cu ochi care ardeau mai întunecaţi decât mangalurile.

Radu încercă o urmă de zâmbet.

— Poate că e o pasăre cântătoare?

Mehmed pufni a batjocură.

— Cu siguranţă nu i-ai auzit glasul, dacă aşa socoteşti. Nu, scumpa mea mireasă este ca un şoarece încolţit, tremurând şi chiţcăind şi din cale-afară de nefolositoare.

Poate că, la urma urmelor, mârşăvia din pieptul lui Radu nu se domolise, căci se umflă în pene de bucurie auzind una ca asta.

— Cu toate acestea, e frumoasă, remarcă el, dar nu ştia dacă o spunea pentru a-şi înfrânge propria micime de caracter sau în speranţa că Mehmed avea să-l contrazică.

— E o risipă de aer, spuse Mehmed, înclinându-şi capul dintr-o parte în cealaltă, întinzându-se, cu o energie furibundă în mişcările sale. Vreau să dansez.

Radu privi înspre podiumul unde şedea părăsită mireasa lui Mehmed. Arăta de parcă ar fi plâns.

— Nu cred că Sitti Hatun vrea să…

— Nu cu *ea*, se răsti Mehmed.

Îi întinse o mână Ladei. Radu se holbă la ea, observând după câteva clipe că şi Lada făcea la fel. Numai că ea nu privea încurcată mâna lui Mehmed. O privea furioasă.

— Acum?

Vocea îi tremura cu o forţă care o împiedica să tacă.

— *Acum* vrei să dansezi? *Acum* vrei să vorbeşti cu mine?

Cărbunii din ochii ei izbucniseră în flăcări. Ştiind ce va urma, Radu făcu un pas înapoi, dar, în loc să lovească, Lada se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă din încăpere.

— Ce am făcut? întrebă Mehmed, împreunându-şi sprâncenele.

Radu îşi frecă ceafă. Nu ştia sigur de ce reacţionase Lada cu atâta intensitate, însă nu avusese şansa să vorbească cu Mehmed şi n-avea de gând să o irosească.

— Te-am… văzut. Înainte să venim aici. La harem.

Expresia lui Mehmed nu lăsa să se întrevadă nimic.

— Cu… copilul tău.

Mehmed închise ochii şi respiră greoi.

— Ah! Da. Fiul meu.

Puse o mână pe umărul lui Radu. Toate saluturile, tot dansul, toate atingerile prieteneşti care treceau de la o persoană la alta într-o conversaţie păreau un vis. Atingerea lui Mehmed era ca o deşteptare.

— E ciudat, nu-i aşa?

Radu se lumină la faţă de uşurare. Mehmed înţelegea ce simţea el atunci când erau împreună! Era normal, era împărtăşit, ei ar fi putut…

— Tot uit că sunt tată.

De pe buzele lui Radu scăpă un abur uşor, ducând cu el toată uşurarea lui falsă.

— Da. Asta e ciudat.

— Mă uit la copilaş şi mi se pare atât de străin, ca şi cum aş dormi într-un pat care nu este al meu.

Mâna lui Mehmed căzu de pe umărul lui Radu, iar el ridică ambele palme în sus.

— Totuşi, după cum ar spune tatăl meu, este *datoria* mea.

— Ca şi Sitti Hatun.

— Da, ca şi Sitti Hatun. Voi fi foarte fericit când în sfârşit toate astea se vor fi terminat şi vom putea să mergem acasă şi să ne întoarcem la cum erau lucrurile înainte.

Radu încuviinţă din cap. Asta era şi ceea ce voia el.

Acesta era dorul, nevoia, lipsa dinlăuntrul lui. Cum erau lucrurile înainte.

Dând scurt din cap, Mehmed se îndepărtă cu paşi apăsaţi, cu o expresie zăpăcită. Radu îl urmări cu privirea, conştient mereu de locul unde se afla Mehmed în încăpere, la fel cum era conştient de soarele de pe cer. Aşa că atunci când Mehmed se strecură pe o uşă lăturalnică, profitând de faptul că atenţia tuturor era îndreptată spre un poet care începea să recite, numai Radu îl văzu.

Ştia că Mehmed nu trebuia să fie lăsat singur. Când Radu ieşi pe uşă, întrezări numai o frântură din mantia purpurie a lui Mehmed în timp ce prietenul lui dădea colţul. Radu nu fusese invitat şi probabil că Mehmed avea nevoie să fie o clipă singur dacă se furişase afară. Aşa că se luă după el, tăcut şi la distanţă. Era atât de concentrat să nu-l piardă din privire pe Mehmed şi să rămână nevăzut, încât nu-şi dădu seama unde se ducea Mehmed până ce nu pândi după un colţ şi îl văzu ciocănind în uşa Ladei.

— Deschide!

— Du-te dracului!

— Trebuie să vorbim!

— Nu-mi trebuie nimic de la tine!

Mehmed îşi lipi capul de uşă şi trase adânc aer în piept. Când vorbi iar, glasul lui era mai blând. Radu fu nevoit să-şi încordeze auzul, la fel cum fără îndoială era nevoită să facă şi Lada, aflată de cealaltă parte a uşii grele din lemn.

— N-am ştiut de copil până ce m-am întors, după ce te-am întâlnit la heleşteu. Şi apoi n-am ştiut cum să-ţi spun. Tot nu ştiu, habar n-am ce simt în legătură cu asta. Este… o datorie. Este acelaşi lucru cu statul la sfaturi care nu se mai sfârşesc, unde ascult plângerile paşilor şi neînsemnatele dispute ale ienicerilor şi spahiilor. Mehmed se opri, ca şi cum ar fi ascultat ceva, apoi clătină din cap. Ea este detestabilă. Şi haremul, eu… Nu e real, Lada. Mă duc acolo şi ele plutesc în jurul meu aidoma fantomelor, aidoma unor picturi. Pentru mine niciuna dintre ele nu e reală.

Urmă o nouă clipă de tăcere, apoi el îşi lipi palma de uşă.

— Tu eşti singurul lucru real din viaţa mea.

Radu icni din pricina durerii fizice nediluate pe care vorbele o trimiteau prin el. Însă sunetul agoniei sale fu acoperit de cel al uşii care se deschidea. Mehmed întinse mâna şi o trase pe Lada spre el, apoi gura lui se lăsă peste a ei şi mâinile lui erau în părul ei şi o ţinea atât de strâns, atât de strâns, şi apoi se împleticiră în iatacul Ladei, închizând uşa în urma lor.

Radu păşi înainte, târându-şi picioarele, până ce ajunse în faţa uşii. Voia să fie înăuntru. Voia să fie singurul lucru real din viaţa lui Mehmed, aşa cum şi Mehmed era singurul lucru real din viaţa lui.

Voia…

Nu, te rog, *nu.*

Da.

Voia ca Mehmed să îl privească în felul în care o privise pe Lada.

Voia ca Mehmed să-l sărute în felul în care o sărutase pe Lada.

Voia să fie Lada.

Ba nu, nu voia. Voia să fie *el însuşi* şi voia ca Mehmed să-l iubească pentru că era el însuşi. Întrebarea lui, întrebarea lui Mehmed, primise în sfârşit răspuns, străpungându-l şi lăsându-l tremurând, tăcut, pe podea.

Nu voia acel răspuns.

31

Cu toate că Mehmed se văzu nevoit să plece curând, ca nu cumva lipsa lui să fie descoperită, Lada încă mai simţea amintirea mâinilor şi a buzelor lui.

Nu ştia ce însemna sau ce puseseră ei în mişcare. Însă, până la sfârşit, se dovedise că Huma avusese dreptate. Deoarece felul în care Mehmed o privise pe Lada când pleca o făcuse să se simtă la fel de puternică precum fusese întotdeauna.

Aveau să se vadă din nou la o petrecere noaptea târziu. Până atunci, bărbaţii mergeau la hamam, iar femeile se întâlneau la o masă mai intimă.

Lada nu plănuise să meargă, însă iatacul ei era prea strâmt, aşa cum şi pielea ei era prea strâmtă. Trebuia să facă ceva ca să nu cumva să facă explozie. Ultimul loc în care ar fi vrut să fie era în preajma lui Nicolae şi a ienicerilor, iar Radu nu se afla în iatacul lui. Aşa că găsi întrunirea şi se strecură acolo cu taina ei înfăşurată în jurul său ca o armură.

Când o văzu pe Sitti Hatun în capul mesei – micuţă şi perfectă şi cu totul nefericită –, Lada mai că izbucni în râs. Rivala ei era micşorată, nevrednică până şi de dispreţ.

Lada zări un chip familiar şi se aşeză pe o pernă alături de Mara. Mara se încruntă, gânditoare, şi apoi zâmbi.

— Ladislav! Ai crescut.

Lada avea senzaţia că numai în acea după-amiază crescuse enorm de mult. Îşi ascunse cu precauţie zâmbetul în jurul amintirilor ei.

— Da. Tu arăţi bine. Unde e Halima?

Privind în jur, Lada nu o vedea. Uşa odăii era păzită de eunuci, acolo aflându-se majoritatea soţiilor şi concubinelor lui Murad.

I se strânse stomacul şi îi trecu prin minte că era foarte probabil ca măcar câteva dintre femeile prezente acolo să fi fost ale lui Mehmed.

Ba nu. Refuză să se gândească la asta. Dacă erau acolo, erau ca Sitti Hatun: îndatoriri, pe care fusese obligat să le ducă la bun sfârşit. Nu o alegere, nu o dorinţă. Nu ca ea.

Mara zâmbi, cu toate că trist.

— N-ai auzit? Halima a născut un copil acum mai puţin de două luni. Încă este lăuză.

Lada nu putu să-şi înfrâneze icnetul care îi scăpă.

— Noul fiu al lui Murad este copilul Halimei?

— O, da! A fost foarte bolnavă în toate cele nouă luni cât l-a purtat şi era cât pe ce să moară la naştere. E cel mai urât bebeluş pe care l-am văzut vreodată. Nu se mai opreşte din plâns. Halima n-a fost nicicând mai fericită.

Lada pufni într-un hohot scurt de râs.

— Biata Halima cea fericită! Şi tu? Tu eşti fericită?

Mara luă o sorbitură din vin. Cele mai multe femei din jur nu beau nimic, însă ea nu făcea o taină din asta.

— În Serbia e pace. Soţul meu nici nu-mi solicită şi nici nu-mi doreşte prezenţa. Sunt foarte bine. Şi tu eşti.

Lada roşi, lăsând privirea în jos şi jucându-se cu farfuria. Oare purta atingerea lui Mehmed pe piele atât de evident încât o puteau vedea şi ceilalţi?

— Ce vrei să spui?

— Nu mai eşti aceeaşi fiinţă nefericită, îngrozită, care erai ultima dată când ne-am întâlnit. Ai încetat să mai lupţi.

Vorbele Marei o izbiră adânc înlăuntrul fiinţei sale şi Lada se strădui să o contrazică. Însă era adevărat. Lada îşi lăsă privirea să se odihnească în spaţiul gol din jurul lui Sitti Hatun, atentă la felul în care toate femeile din preajma ei îi vorbeau fără să spună ceva. Chiar şi înconjurată, Sitti Hatun era singură. Fusese dată la schimb de tatăl ei. Lada se simţi iute cuprinsă de un junghi de milă. Asta era ceea ce făceau taţii. Depindea de fiice să-şi dea seama cum să supravieţuiască prin orice mijloace posibile.

Se întoarse înapoi spre Mara şi îi spuse adevărul.

— Nu mai ştiu împotriva a ce să lupt.

Mara îşi ridică paharul.

— Fie să-ţi găseşti măcar un dram de fericire în renunţarea ta! Bău până la fund. Apoi adăugă: Fie ca toţi să ne găsim!

*

Broaşte ţestoase cu lumânări mari pe spinările lor străbăteau un traseu circular prin grădină. Cercuri de lumină se târau lent de-a lungul grădinii pentru a ilumina diferite grupuri de oameni, ca nişte fragmente dintr-o discuţie auzită pe furiş, în trecere. Florile care îi înconjurau, negre în noapte, aveau să înflorească subit în culori strălucitoare înainte de a se strecura înapoi în contururi.

În timp ce una dintre ţestoase se lupta să treacă de ea, Lada avu impresia că se ridica din întuneric, ca un tăciune aprins. Pe dinăuntru ardea şi mai luminos, totuşi, ştiind că Mehmed era în apropiere. Avusese parte de prea mult vin la petrecere, tulburată de întrebarea Marei. Nu voia întrebări în acea seară. Voia ceva simplu. Ceva fizic. Ceva real.

Începu un cântec, interpretul spunând povestea lui Ferhat şi a lui Shirin.

Stând singură, nemişcată ca un munte, Lada lăsă ca lumânarea să-şi arunce strălucirea spre ea. Nu-şi lua ochii de la locul de unde putea să simtă că Mehmed o privea, chiar dacă ea nu-l mai vedea. Apoi, cu un zâmbet care îi ridică buzele la amintirea felului în care le simţise pe ale lui, păşi în întuneric, afundându-se mai adânc în cotloanele tainice în care broaştele ţestoase nu-şi croiseră încă drumul lor tacticos.

Până şi muzica era slăbită de întuneric, plutind în fragmente, răsucite şi transformate de vânt în simple zvonuri ale unei melodii. Se simţea singură. Nu mai era o senzaţie de disperare, ci mai curând una de anticipare. Mehmed avea să părăsească pavilionul pe care îl împărţea

cu Sitti Hatun şi să o caute. O ştia până în adâncul sufletului. Era nesăbuit şi cutezător şi asta făcea să fie mai bine. Lada nu voia gânduri atente despre viitor. În acea seară, viitorul era doar atât cât îi trebuia lui să o urmeze.

Găsi un loc adăpostit sub un pom ale cărui ramuri se arcuiau deasupra capului ei pentru a alcătui un acoperiş, şi se lipi de trunchiul lui, desfătându-se cu senzaţia scoarţei pe pielea ei. Oricât de mult îşi folosise trupul drept unealtă, nu-şi apreciase niciodată pielea până atunci.

— Lada! o chemă Mehmed, cu glasul o şoaptă răguşită purtată de aerul greu al nopţii şi urmat de mireasma florilor rupte.

Ea putea să-l vadă, luminat din spate de petrecerea care se desfăşura în grădina din depărtare. El coti într-o parte, apoi în cealaltă, căutând-o. Văzându-l cum o căuta disperat, se simţi străbătută de un fior ameţitor.

Amintirea ultimelor săptămâni era la fel de acută pe limba ei precum gustul lui, aşa că nu spuse nimic. Lasă-l să aştepte, lasă-l să caute, lasă-l să fie singur. Ea avea să se ducă la el atunci când *alegea* ea să o facă, exact cum mai devreme în iatacul ei îl lăsase să o atingă numai acolo unde îi îngăduise ea.

Dar el întoarse capul în direcţia ei şi merse înainte, cu paşi şovăielnici, cu o postură iscoditoare. Întinse mâna şi îi găsi chipul fără să şovăie.

— De unde ai ştiut unde sunt? îl întrebă ea, dezamăgită şi încântată în egală măsură.

Râsul lui Mehmed era o expiraţie tăcută.

— Din punct de vedere tactic, asta este cea mai bună zonă a grădinii. Spatele îţi este protejat şi ai o perspectivă deschisă asupra a tot ce mişcă, în vreme ce rămâi ascuns. De bună seamă că aici erai.

Încruntarea Ladei pentru că fusese atât de previzibilă se şterse atunci când gura lui Mehmed o întâlni pe a ei cu o intensitate lacomă. Îşi împinse trupul în al ei, lipind-o de copac. Ea îl apucă de umeri şi îl răsuci, ţintuindu-l acolo. El zâmbi cu buzele lipite de ale ei, iar ea îl muşcă de buza de jos, destul de tare cât el să tresară. El îşi răsuci

degetele în părul ei, trăgând-o mai aproape, gura lui părăsind-o pe a ei şi găsindu-i gâtul. Oriunde o atingea ardea cu o căldură înfrigurată, cu dor şi tandreţe. El îşi puse mâinile în jurul încheieturilor mâinilor ei şi apoi se opri.

— Ce sunt astea? murmură cu gura lipită de gâtul ei, pipăind fâşiile de piele de sub mânecile ei.

Bătaia inimii ei era aproape la fel de tare ca respiraţia şi închise ochii pentru a-şi ţine răsuflarea şi pentru a se concentra asupra…

Se auzi un zgomot în spatele ei. Trânti o mână peste gura lui Mehmed, înăbuşindu-i respiraţia greoaie. Întorcându-se astfel încât să stea cu spatele lipit de el, miji ochii spre noapte.

O siluetă întunecată se furişa spre ei. Purta un coif de ienicer. Unghiul de prădător al trupului său elimina posibilitatea de a fi un servitor. Servitorii mergeau docili, îndoiţi de spate. Acest bărbat umbla în căutare de pradă, cu mâinile pregătite. O rază de lumină rătăcită se răsfrânse în ceva metalic ţinut în mâini.

Lada îşi scoase ambele pumnale din teci. Vânătorul era drept în faţa lor, aplecându-se în faţă într-o încercare de a vedea mai bine în întunericul de sub copac.

Lada făcu un salt, un braţ blocând mâna care ţinea arma, celălalt pumnal găsindu-şi ţinta cu o şoaptă umedă de succes. Vânătorul rămase liniştit o clipă eternă, apoi, cu un ţipăt agonizant scăpându-i de pe buze în noapte, căzu grămadă la pământ. Lada stătu deasupra lui, în timp ce viaţa lui pulsa frenetic din gât. Două spasme, apoi nimic, acolo unde cândva fusese un om.

Abia atunci când Lada îşi dădu seama că putea să vadă destul de bine pentru a remarca roşul închis al sângelui ţintei sale, ridică privirea. O broască ţestoasă îndrăzneaţă reuşise, într-un final, să-şi croiască drumul în adâncul grădinii. Lada era iluminată – pumnalul sclipea jucăuş, mâna îi era plină de sânge, Mehmed stătea în spatele ei.

— Lada? întrebă el.

Ochii lui erau aţintiţi asupra cadavrului.

Însă restul petrecăreţilor din grădină, inclusiv Murad însuşi, se holbau îngroziţi la ea.

32

— Eşti sigur că te simţi bine?

Salih se aplecă în faţă, privindu-l cu atenţie. Ochii lui, care se înclinau oblic, făcându-l să pară veşnic trist, erau îngrijoraţi. Avea optsprezece ani, cu numai doi ani mai mult decât Radu, era amabil şi neliniştit şi întotdeauna dornic să fie în compania lui Radu.

Radu dădu aprobator din cap, incapabil să-şi alunge ameţeala.

Buzele lui Mehmed.

Mâinile lui Mehmed.

Inima lui Mehmed.

Încâlcite în Lada, nu în el. Lada, care n-ar fi putut să iubească pe altcineva nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Lada, care acaparase toată atenţia tatălui lor, care îl preferase pe Bogdan în locul propriului ei frate. Lada, care îl abandonase pe Radu bătăilor şi singurătăţii toată viaţa lui. Lada, care era rece şi răutăcioasă şi loială doar sieşi.

Lada, care nici măcar nu era frumoasă.

— Eu nu sunt frumos? izbucni Radu, vorbele revărsându-se din gura lui aidoma lacrimilor.

Salih ridică din sprâncene, făcând ca expresia lui să fie aproape comică în amestecul ei de mâhnire şi surprindere.

— Tu… tu eşti.

— Şi nu merit iubire?

Surprinderea de pe chipul lui Salih se transformă în ceva neprefăcut şi îngrozit.

— Ba da.

Radu îşi lăsă capul în jos. Ce ştia el despre iubire? Asta nu era o iubire de care să fi auzit, nu era un poem de iubire cântat de poeţi, celebrată în poveşti. Era ceva… era altceva, pentru care el nu avea cuvinte. Şi cu cine ar fi

putut să vorbească? Cine ar fi putut să-i spună cum să iubească un alt bărbat?

Sau cum să înceteze s-o facă?

Salih îşi lăsă degetele tremurânde pe umărul lui.

— Radu, eu…

Un servitor ciocăni în cadrul uşii, întrerupându-i. Radu ridică privirea, obosit, pentru a-l vedea pe băiatul subţirel, unsuros, pe care îl plătise ieri. Ieri, când încă îi păsa de uneltire. Când încă se vedea protectorul lui Mehmed.

Ieri, înainte ca lumea să se sfârşească.

— Salih, vă caută cineva.

Servitorul se înclină şi aşteptă.

Chipul lui Salih se încreţi, panicat.

— Îmi pare rău, eu…

— Du-te, îi spuse Radu, cu ochii în pământ.

Farfuriile lor cu mâncare, de-abia atinse, se răceau, abandonate.

— Te voi aştepta în cabinetul tatălui tău. Are o carte despre Profet, pacea fie asupra sa, în care aş vrea să mă uit.

— Mă voi grăbi.

De îndată ce Salih părăsi încăperea, Radu se târî pe coridor, cu paşi grei ca de plumb, pe potriva bătăilor inimii sale. Nu se simţea cutezător sau isteţ. Eforturile sale aveau să fie în van, întocmai precum iubirea sa pentru Mehmed. Întocmai precum viaţa lui.

Nu se sinchisi să închidă uşa în urma lui. Trase alene jilţul de la biroul din lemn, minuţios lucrat, a cărui tăblie era încrustată cu modele din lemn deschis la culoare şi cu spire din sidef. Oricum, ce credea că avea să găsească? Nimic din toate astea nu mai contau. Chiar trebuia să caute o carte despre Profet, pacea fie asupra sa. Dumnezeu era singurul lucru care îi mai rămăsese lui Radu. Singurul lucru pe care nu-l putea pierde.

Singurul lucru pe care Lada nu i-l putea lua.

Se împinse pentru a se ridica şi genunchiul îi zvâcni ciudat sub birou, izbindu-se de el. O înjurătură i se opri la jumătatea drumului pe buze. Ceva îşi schimbase poziţia. Se

lăsă pe podea şi privi la fundul biroului. Un panou fals, deplasat de genunchiul lui, trimitea la ceva dinăuntrul său.

Radu îl deschise complet şi scoase un teanc gros de pergamente. Erau scrise în latină, un scris strâns ce mergea până în josul fiecărei pagini. Le parcurse cât de iute putu, uitând de disperarea sa. Cele mai multe din scrisorile de deasupra erau despre un bărbat pe nume Orhan, o cerere, o plată. Pentru Radu nu însemnau nimic, aşa că le dădu deoparte. Răsfoi paginile, oprindu-se cu o tulburare bruscă şi violentă la sfârşitul unei misive scurte. Era semnată cu numele lui Constantin al XI-lea.

Împăratul Constantinopolului.

Paşii pe care îi auzi de pe coridor îl făcură să intre în panică. Vârî scrisorile înapoi în compartimentul ascuns, apoi glisă panoul la loc. Nu se alinie exact, dar nu mai avea timp. Se năpusti spre capătul opus al încăperii şi se opri în faţa unuia dintre rafturile cu cărţi, încercând să-şi ascundă expresia de vinovăţie.

Uşa masivă se deschise, dar el nu se întoarse. Dacă nu se întorcea, nu era nevoit să vadă că fusese descoperit.

O mână se aşeză pe umărul său, nu grea şi cu violenţă, ci cu blândeţe.

— Radu, îl auzi pe Salih chemându-l pe nume, cu glasul la fel de nesigur ca atingerea.

Radu se întoarse respirând sacadat şi cu un zâmbet fals zugrăvit pe chip. Salih stătea aproape, prea aproape, la o distanţă de numai o respiraţie tremurată.

Înainte ca Radu să poată să-i pună o întrebare, gura lui fu acoperită de a lui Salih.

Radu se încordă, şocat şi confuz de acel atac. Mâinile lui Salih îl prinseră de talie, trăgându-l mai aproape, cu gura sa disperată şi flămândă peste a lui. În cele din urmă, creierul lui Radu, cuprins de panică, procesă ceea ce se petrecea. Ridică mâinile, neştiind ce să facă cu ele. Le puse pe umerii lui Salih şi îl împinse înapoi.

Salih îi întâlni privirea cu o disperare pe care Radu o simţi până în măduva oaselor. Dorinţa era pură şi atât de evidentă, încât îl durea.

Asta era ceea ce Lazăr văzuse atunci când Radu îl privise pe Mehmed. Fu cuprins de un val de umilinţă şi de disperare. Toată lumea trebuie că ştia. Dacă era atât de evident, cu siguranţă că Mehmed ştia ce simţea el, ştia ce era, chiar înainte ca Radu să o fi ştiut.

Şi Lada trebuia să ştie.

Furia lui izbucni înflăcărată, pârjolindu-i umilinţa. Miji ochii, concentrându-se din nou asupra lui Salih, aflat în faţa lui. Tristul, singuraticul Salih. Salih, care îl voia.

Îşi apăsă buzele peste ale lui Salih cu o ferocitate care îi învineţi gura la contactul cu dinţii lui Salih. Salih întredeschise buzele cu un geamăt, în timp ce Radu îl apucă de ceafă, strecurându-şi degetele sub turbanul lui Salih pentru le încleşta în părul lui. Salih umbla cu mâinile peste tunica lui Radu, trăgând de centura de la brâu. Îi ridică tunica şi îşi trecu mâinile în sus peste abdomenul lui Radu.

Radu nu ştia dacă era dorinţă sau furie sau dezgust, sau o combinaţie a celor trei. Îl ura pe Salih pentru că îl dorea, se ura pe sine pentru că îi plăcea asta, îl ura pe Mehmed şi mai ales o ura pe Lada.

Îl sărută pe Salih mai tare.

Clanţa uşii zăngăni, iar Salih sări de lângă Radu, cu groaza zugrăvită pe chip. Radu se întoarse spre raftul din spatele său şi scoase o carte la întâmplare, deschizând-o la mijloc. O pagină cu anluminuri, scrisă cu caractere arabe redate cu pricepere, cu marginile aurite, i se înceţoşă în faţa ochilor.

— Salih? strigă o voce profundă din care răzbătea dezaprobarea. Ce cauţi aici?

Radu aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Halil Paşa. Bărbatul mai bătrân gâfâia, asudat. Din reflex, trase o ocheadă spre birou, apoi se uită din nou la fiul lui.

— Căutam o carte, răspunse Salih.

Într-un sfârşit, Halil Paşa îl observă pe Radu. Măsură totul cu privirea, înţelegerea traversându-i chipul în timp ce buza i se arcuia a dezgust. Tunica lui Radu în dezordine. Gura roşie şi jupuită a lui Salih. Radu se simţea mai

murdar ca oricând, dovada manipulării lui Salih de către el fiind înscrisă peste tot pe ei.

— Acesta este cabinetul meu particular, mârâi Halil Paşa.

— Ştiu! Iartă-mă. Am crezut… Erai la recepţia din grădină. S-a terminat atât de devreme?

Halil Paşa flutură nepăsător din mână, însă glasul îi era încordat.

— A avut loc o crimă. O târfă de-a lui Mehmed l-a ucis pe unul dintre oaspeţi.

Radu scăpă cartea. Halil Paşa îl privi duşmănos, însă Radu nu putea să reacţioneze aşa cum ar fi trebuit. Nu era posibil să mai existe acolo o altă femeie care să poată să ucidă. Nimeni în afară de Lada.

— Aşteaptă! Pe tine te cunosc.

Halil Paşa miji ochii când, în cele din urmă, se uită la chipul lui Radu în loc să înregistreze vinovăţia acestuia.

— Ai crescut. Erai prietenul lui Mehmed, când acesta era sultan.

Înţelegerea îşi găsi, în sfârşit, locul cuvenit.

— Sora ta. Acum mi-o amintesc.

Radu înghiţi nodul din gât.

— Trebuie să plec. Scuzele mele pentru că v-am întrerupt seara.

Radu îşi lăsă capul în jos, fără să se uite la Salih, şi ieşi în fugă.

*

Se duse mai întâi în iatacul Ladei, dar era pustiu. Coridoarele vaste ale palatului erau la fel de pustii, rău-prevestitoare prin lipsa lor de activitate. Radu dădu colţul, îndreptându-se spre apartamentele lui Mehmed, când aproape că se izbi de Lazăr.

Îl prinse pe soldat de braţ.

— Unde este Lada? Ce s-a întâmplat?

Lazăr se încruntă.

— A dat de bucluc. Ar trebui să stai deoparte.

— *Unde?*

Lazăr oftă.

— Vino cu mine!

Parcurseră în grabă coridoarele, până ce ajunseră la una dintre odăi, care, cu două zile în urmă, dădea pe dinafară de mâncare şi băutură şi lumină.

Acum găzduia un proces.

Într-un ungher, Lada stătea în picioare, dreaptă şi cu o atitudine hotărât dispreţuitoare. Murad, înconjurat de mai mulţi străjeri, stătea în celălalt capăt al încăperii, dând din cap în timp ce un bărbat înfuriat, îmbrăcat în veşminte italieneşti împodobite, ţipa şi gesticula în direcţia Ladei.

Mehmed stătea în mijloc, privindu-şi tatăl cu un amestec de teamă mascată şi de furie clocotitoare. Pentru cei care nu-l cunoşteau, li s-ar fi părut doar plictisit. Dar Radu îi cunoştea toate expresiile, toate schimbările chipului.

Lui Radu i se întoarse stomacul pe dos şi îşi încrucişă braţele la piept, ca şi cum ar fi putut să-şi împiedice inima să se mistuie singură de amărăciune şi scârbă. Lazăr îi puse o mână pe umăr.

— Ar trebui să plecăm, îi spuse în şoaptă. E un moment primejdios în care să atragi atenţia asupra ta.

— Nu încă.

Radu se strecură de-a lungul peretelui în mulţimea de oameni care stăteau roată şi vorbeau în şoaptă. Părea ca şi cum cea mai mare parte a celor prezenţi la petrecerea de nuntă se aflau acolo, aşteptând să vadă cum avea să se încheie neaşteptatul incident senzaţional al serii.

Lada era singură. Tivul fustei era pătat de un cafeniu-ruginiu închis. La fel şi o mână, purta dovada vinovăţiei sale. Nu făcea nicio încercare să o ascundă sau să-şi frece sângele uscat, în schimb, privea neabătut către încăpere, arătând de parcă i-ar fi plăcut să-şi continue munca de ucidere cât mai curând posibil.

În locul ei, Radu ştia că ar fi fost o ruină de om care suspina întruna. Şi o văzuse, prima dată când omorâse, cât de pustiită şi de zguduită fusese. Putea să vadă o urmă din aceeaşi reacţie în felul în care ochii ei nu se concentrau pe nimic, dar, ca şi în cazul lui Mehmed, nimeni din cei care

nu o cunoşteau nu şi-ar fi dat seama cât de tulburată era.

Radu o cunoştea. El înţelegea.

Încă o ura.

— Destul, spuse Murad, fluturând din mână pentru a întrerupe discursul zgomotos al italianului. Mehmed, spune-mi ce s-a întâmplat.

El vorbi printre dinţii încleştaţi.

— Nu ştiu, tată.

— De ce te aflai în acea parte a grădinii?

— Aveam nevoie să respir. Parfumul lui Sitti Hatun îmi întoarce stomacul pe dos.

În mulţime se iscă un murmur, căci mai mulţi oameni reacţionară la cruzimea lui Mehmed faţă de mireasa lui. Sprâncenele lui Murad coborâră mai jos.

— Şi de ce se afla *ea* în acea parte a grădinii?

Mehmed strânse mai tare din buze şi ridică din sprâncene drept provocare. Toată lumea inspiră brusc, ajungând la aceeaşi concluzie.

Chipul lui Murad se făcu vânăt de furie. Traversă cu paşi apăsaţi încăperea înspre Lada. Mai înalt cu câţiva centimetri, o domina. Ea nu se clinti.

— Ce *căutai* atât de departe în grădină?

Radu se întreba de ce Murad îşi îndrepta mânia împotriva Ladei şi nu a lui Mehmed, când fiul lui era cel care îl punea într-o situaţie stânjenitoare.

Radu voia cu înverşunare adevărul, chiar dacă, disperat, şi-ar fi dorit altceva. Oricum, Lada răspunse simplu:

— Îl urmam pe Mehmed.

— Şi de ce făceai una ca asta?

— Pentru a-l apăra.

— La propria lui petrecere de nuntă? Ce rău crezi că s-ar fi putut abate asupra sa?

În cele din urmă, ea îşi schimbă expresia împietrită, ridicând o sprânceană a dezgust.

— Un cuţit din întuneric. Întocmai răul pe care l-am împiedicat.

— N-am găsit niciun cuţit asupra celui pe care l-ai omorât.

Mehmed vorbi:

— Mai multă lume a ajuns la cadavru înainte să o facă străjerii ieniceri. Oricine ar fi putut să înlăture arma.

Murad se întoarse spre Mehmed.

— Bărbatul te-a atacat?

— Pe mine mă căuta.

— Şi nu te-ar fi putut nimeni căuta la propria ta petrecere de nuntă fără să aibă intenţia de a te ucide?

— Nu sunt chiar atât de popular, răspunse Mehmed cu un glas sec.

Chipul lui Murad căpătă o nuanţă şi mai închisă. Împunse aerul din faţa Ladei cu un deget.

— De ce l-ai ucis pe acel bărbat?

— L-am văzut urmărindu-l pe Mehmed. Am zărit o sclipire de metal în întuneric. Am acţionat fără şovăire pentru a-l apăra pe Mehmed, întocmai cum am mai făcut-o şi altă dată.

Murad îşi înclină capul.

— Ce vrei să spui?

Radu se crispă din pricina greşelii ei, şi o văzu pe Lada pălind. Tentativa asupra vieţii lui Mehmed în timpul sultanatului său era secretă. Acum nu putea să pretindă acest lucru. Clătină din cap, bâlbâindu-se:

— Eu… eu vreau să spun, întocmai cum am fost antrenată.

— *Antrenată* să?

— Sunt ieni…

Se opri, la fel de şocată ca toată lumea de ceea ce fusese cât pe ce să spună. Toată pregătirea din lume n-avea să o facă ienicer. Şi asta o lăsa fără un motiv limpede pentru a-şi lua asupra sa uciderea unui bărbat.

— Tu nu eşti ienicer. Cine eşti?

Lada se uită la Murad cu o furie rece, cu vocea tremurându-i de durere.

— Nu vă amintiţi?

Radu se sprijini, greoi, de perete, cu un râs amar prins în gâtlej. Bărbatul care îi furase, bărbatul de care fuseseră îngroziţi în toţi aceşti ani, bărbatul care le distrusese

vieţile, nici măcar nu şi-i amintea. Taina supravieţuirii lor era astfel dezvăluită: nu Mehmed, nu graţia divină, ci mai degrabă neglijenţa unui bărbat care nu putea fi deranjat să ştie de soarta lor.

— Ştiu eu cine este.

Mulţimea se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Halil Paşa să treacă printre oameni. Privi în jur, iar Radu ştiu pe cine căuta. Îşi schimbă poziţia şi Lazăr păşi, firesc, în faţa lui, ascunzându-l vederii lui Halil Paşa.

— Ea este Ladislav Drăculea, fiica lui Vlad, voievodul trădător al Valahiei. Cel care a încălcat tratatul. Nu cumva făcea parte din termenii păstrării principatului ca el să-şi menţină loialitatea faţă de voi? În schimbul vieţii copiilor săi?

Mehmed făcu un pas în faţă.

— Nu despre asta e vorba aici! Vorbim de atentatul asupra vieţii me…

Halil Paşa flutură nepăsător din mână şi continuă:

— De câte ori nu s-a împotrivit Valahia intereselor noastre? Să nu profităm de această oportunitate şi să-i amintim lui Vlad de consecinţele lipsei de loialitate faţă de voi?

O înţelegere rece căzu asupra lui Radu asemenea primei brume de toamnă. Întocmai cum aceasta anunţa venirea iernii, el îşi dădu seama ce se petrecea. Halil Paşa nu voia alte cercetări ale incidentului din grădină. Îi abătea atenţia lui Murad prin aducerea în discuţie a unei chestiuni mai importante, cea a trădării tatălui lor. Şi, procedând astfel, o elimina pe fata care de două ori subminase ceea ce Radu bănuia a fi propriile încercări ale lui Halil Paşa de a se asigura că Mehmed n-avea să domnească vreodată.

Lada avea să moară în acea seară.

Murad o examina cu ochii mijiţi, în vreme ce în memorie îi revenea Câmpia Mierlei, unde luptaseră. Acum, fără îndoială că amintirea lui era plină de soldaţi valahi care îl sfidaseră – şi iat-o pe Lada, care reprezenta întreaga ţară.

Radu făcu un pas spre uşă. Avea daruri de la Mehmed şi de la alţii, lucruri pe care putea să le vândă. Avea un cal şi

veşminte de călătorie. Se putea furişa în noapte şi să dispară. Se uită la Mehmed, care o privea pe Lada.

Mereu o privea numai pe Lada.

O amărăciune atât de grea, încât el îi simţea gustul, izvorî înlăuntrul său, şi Radu se întoarse să plece. Dar, în timp ce o făcea, zări o frântură din Lada. În loc să o vadă pe fata pe care o alesese Mehmed, în loc să o vadă pe fata care îl dezamăgise de nenumărate ori pentru că nu fusese ceea ce-i trebuise lui să fie, văzu aceeaşi expresie pe care o avea întipărită pe chip atunci când se târâse pe gheaţă să-l salveze. La acea vreme, socotise că era mânie. Acum înţelese că era groază şi sfidare în faţa propriei frici înnebunitoare.

Îşi lăsă capul în jos. Ea se aventurase pe gheaţă după el pentru a-i face în ciudă morţii. Şi Radu ştia că ar fi făcut-o din nou fără să şovăie.

— Cum de am putut să uit de voi? o întrebă Murad pe Lada.

Glasul lui se balansa pe muchie de cuţit între venin şi amuzament.

Radu făcu un pas în faţă, eliberându-se din prinsoarea lui Lazăr cu un hohot de râs, de parcă ar fi fost un joc amuzant între prieteni. Tocmai la timp, căci toată lumea se uită la el şi pierdu mârâitul care deformă chipul Ladei şi trădă furia ei ucigaşă din ce în ce mai mare.

Cu un gest teatral, Radu se plecă adânc.

— Sultanul meu, giuvaierul Anatoliei, făptură a puterii, alesul şi cel mai iubit în ochii lui Dumnezeu, este o onoare! Vă asigur că *noi* n-am uitat nici măcar o dată de *voi.* Se îndreptă, cu un zâmbet binevoitor luminându-i chipul. Într-adevăr, dacă nu este o impertinenţă, am adoptat tradiţia ienicerească şi vă considerăm tatăl nostru. Ani întregi mi-am dorit această oportunitate de a vă mulţumi.

Sprâncenele lui Murad se ridicară sub turbanul său.

— Să-mi mulţumeşti mie?

— Pentru că ne-aţi salvat. Pentru că ne-aţi educat, ne-aţi scos din întuneric şi, cel mai important, ne-aţi adus la Dumnezeu.

— Despre ce vorbeşti acolo? se repezi Halil Paşa.

— Sora mea şi cu mine ne-am convertit la islamism acum câţiva ani. A fost sursa cea mai importantă de lumină şi de bucurie din viaţa mea şi aş fi fost părăsit în întuneric fără generozitatea tatălui nostru, sultanul. Vorbesc în numele amândurora, de bună seamă.

Chipul Ladei deveni de un roşu aprins de furie. Radu îi zâmbi, iar ochii lui se contractară şi mai tare preţ de o fracţiune de secundă. Dacă ea strica asta, aveau să moară amândoi.

Murad se întoarse spre Lada şi, preţ de o clipă îngrozitoare, cu sufletul la gură, ea nu făcu nimic. Apoi, cu toţi muşchii încordaţi, îşi coborî capul a recunoaştere.

— Dar cum rămâne cu tatăl lor? întrebă Halil Paşa cu un glas care suna a copil care bate din picioare de furie.

Radu râânji.

— N-aţi mai comunicat cu el de la trădarea sa din urmă cu trei ani?

Murad clătină din cap, păstrându-şi o expresie prudentă.

De data aceasta, Radu lăsă ca hohotul lui de râs să răsune în încăpere, revărsându-şi încântarea asupra celor care ascultau.

— În acest caz, ne va fi bănuit morţi în tot acest timp! Ce pedeapsă justă pentru un necredincios alunecos! Sper ca fiecare zi să-i fi fost o agonie şi fiecare noapte un chin! Aveţi de gând să-i spuneţi acum că suntem în viaţă, fericiţi şi aşezaţi la casa noastră? Închipuiţi-vă cum i se va umfla inima. Şi apoi îl veţi putea informa despre conversaţia noastră, frângându-i inima plină de bucurie. Radu bătu din palme, voios. Iertaţi-mă. Mi-am depăşit limitele. Fireşte că depinde de Măreţia Voastră să decideţi cum să vă purtaţi cu acel om. Eu sunt doar foarte mulţumit că am avut oportunitatea de a vă mulţumi în persoană pentru tot ce ne-aţi dat. Graţia şi bunăvoinţa voastră mi-au orânduit întreaga viaţă.

Se plecă iar, şi mai adânc, apoi ridică privirea respectuos.

Murad surâdea. Iar Mehmed părea uşurat şi

recunoscător atunci când întâlni privirea lui Radu. Radu nu îndrăznea să se uite la Lada şi să atragă şi mai mult atenţia asupra ei. Avea nevoie ca ei să se concentreze asupra lui, asupra grandioasei sale reprezentaţii.

Dar era una uşor de interpretat. Deoarece, în vreme ce-l ura pe Murad, chiar se gândise la căminul său. Şi el *se convertise,* cu Molla Gurani drept martor. Islamul îi dăduse un cămin, îi dăduse un loc căruia să-i aparţină, îi dăduse pacea când nimic altceva nu o făcuse.

Ei bine, aproape nimic altceva. Îşi luă privirea de la Mehmed. Încă îl mai avea pe Dumnezeu.

Zâmbetul lui Murad era meditativ, nu crud.

— Nu vă voi uita din nou.

— Este cea mai mare onoare imaginabilă să nu ne uitaţi.

Radu se plecă iar, în timp ce Murad trecu pe lângă el. Murad îi puse palma pe creştet, apoi ieşi din încăpere. Radu se îndreptă, întâlnind privirea precaută a lui Halil Paşa.

— Se pare, zise Halil Paşa atât de încet, încât numai Radu îl auzi, că sultanul a uitat de tot chestiunea surorii tale care a omorât un oaspete la petrecere.

Radu zâmbi atotcunoscător, ca şi când el şi Halil Paşa ar fi împărtăşit aceleaşi îngrijorări. Ştia doar câteva lucruri despre Halil Paşa şi avea să le aducă în discuţie.

— Poate că e mai bine ca nimeni să nu cerceteze prea îndeaproape ceea ce s-a petrecut.

Glasul celuilalt bărbat deveni şi mai precaut.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu că aceasta e o nuntă. O festivitate. Se cuvine să trecem peste acest nefericit incident, să ne rugăm pentru sufletul bietului om şi să anticipăm ziua în care Mehmed se va reîntoarce în provincie, departe şi uitat.

Cu un mormăit care ar fi putut să fie o învoire, Halil Paşa ieşi din încăpere, urmat de participanţii rămaşi, care erau acum convinşi că nu se petrecuse nimic interesant. Dacă vreunul din ei era îngrijorat de lipsa unei hotărâri cu privire la chestiunea uciderii bărbatului, nimeni nu o

pomeni.

Lada îl strigă pe nume pe Radu, încruntată, întinzând mâinile spre el. Mehmed privi spre Radu, aşteptându-l să li se alăture şi să discute ceea ce se întâmplase.

Radu se întoarse şi ieşi.

33

Lada îşi trase cizmele cu un oftat de uşurare. Perioada petrecută acolo fusese interminabilă. După dezastrul din săptămâna care trecuse, ea rămase retrasă. Mehmed era înconjurat în mod constant de străjeri. Poate că Murad nu uitase pe de-a-ntregul că cineva încercase să-l ucidă pe Mehmed.

Dacă asta fusese, de fapt, ceea ce se petrecuse.

Lada fusese sigură că zărise străfulgerarea unei arme, însă nimeni nu putuse să-l identifice pe bărbat şi lista oaspeţilor fusese în mod convenabil rătăcită. Era în parte motivul pentru care chestiunea fusese lăsată baltă. Nimeni nu recunoştea bărbatul ucis, ceea ce indica faptul că el n-ar fi trebuit să se afle acolo, oricare i-ar fi fost scopul.

Dar rămânea faptul că ea îl omorâse înainte să fi fost sigură că el fusese, într-adevăr, pe urmele lui Mehmed.

Se încruntă, în vreme ce îşi lega o centură în jurul tunicii. Dacă omul era nevinovat, îi părea rău, dar ştia că ar fi făcut aceeaşi alegere din nou. Ce spunea acest lucru despre ea?

Lăsând ca restul lucrurilor să fie împachetate de servitori, traversă coridorul spre iatacul lui Radu. El adoptase opusul retrasului, devenind brusc şi mai mult favoritul curţii. Lada nu reuşise să-i vorbească toată săptămâna. El nu-şi mai petrecea timpul în compania fiilor mijlocii şi a demnitarilor neimportanţi. La ospăţul din seara precedentă, Radu stătuse cea mai mare parte a serii alături de Murad, fălindu-se de parcă ar fi fost un fiu de mult pierdut. Între timp, Lada rămăsese în colţ, iar Mehmed surghiunit în închisoarea lui din mătase împreună cu Sitti Hatun, cea fără vlagă.

Lada ciocăni la uşa lui Radu. El îi deschise, încă

îmbrăcat în veşmintele de noapte.

— Grăbeşte-te! Plecăm într-o oră. În sfârşit, înapoi în Amasya! Lada se împinse pe lângă el şi se aşeză pe patul lui cu aşternuturi boţite, spunând: Voi fi foarte fericită să lăsăm în urmă acest coşmar.

Radu se uită la ea cu o intensitate cu care ea nu era obişnuită. De obicei, el îi zâmbea sau îi spunea ceva amuzant pentru a-i schimba starea de spirit. Dar acum o ţintuia cu privirea, aşteptând, cu o expresie aspră.

Lada se foi pe pat, încruntându-se.

— Tu eşti cel care mă evită. *Aveam* de gând să-ţi mulţumesc. Ai rezolvat foarte bine problema cu Murad. Dar cum îndrăzneşti să spui că m-am convertit la islam? Aş fi putut să te ucid.

Cam asta era tot ce putuse să spună cu voce tare, deoarece, pe drept cuvânt, ea ştia că fără intervenţia genială a lui Radu ar fi fost moartă. Putea să îngaime ceva mulţumiri, însă mai mult decât atât, era iritată, furioasă, ba chiar şi geloasă. Radu era în elementul lui printre aceşti oameni, în vreme ce Lada se simţea atât de departe de ei.

Expresia lui Radu rămase aceeaşi. Lada se ridică în picioare, aruncându-şi mâinile în aer.

— Ce vrei?

— Ştiu, răspunse el.

— Ce ştii?

— De tine şi de Mehmed.

Rostise numele lui Mehmed aşa cum o făcuse întotdeauna, ca pe o rugăciune. Însă de data asta se simţi şi o notă de disperare şi dor. Lada îşi întoarse capul defensiv, luând o lumânare din suport şi jucându-se cu flacăra ei.

— Ce crezi că ştii?

— Că nu-l meriţi.

Trântind jos lumânarea, Lada se răsuci spre Radu.

— Poate că el nu mă merită pe mine! N-am cerut nimic din toate astea! Cum poţi să mă judeci pentru că mi-am găsit un dram de fericire în…

Se opri şi cercetă chipul fratelui ei. Era acolo, la fel de

clar ca stelele de pe cer într-o noapte senină. Poate că fusese dintotdeauna acolo. Se aşează la loc pe pat, cu toată lupta şi focul stinse.

Auzise zvonuri despre acest gen de lucruri. Glumele şi poveştile deşucheate ale lui Nicolae şi ale ienicerilor despre bărbaţii care iubeau alţi bărbaţi la fel ca o femeie. Nu avuseseră niciodată noimă pentru Lada, ea nu iubise pe nimeni în felul în care ştia că îl iubea fratele ei pe Mehmed.

Că îl iubise *mereu.*

Cu o limpezime tăioasă ca o lamă de cuţit, propriile ei sentimente de neputinţă şi singurătate de când fusese luată din Valahia i se iscară ca o furtună în suflet. Cum, atunci, ar trebui să te simţi când vrei *pe cineva* la fel de mult cum ea voia *ceva* şi să ştii că acel cineva nu te va vrea niciodată?

— Îmi pare rău, îi spuse ea, nemişcată şi indiferentă, deoarece nu ştia cum să exprime ceea ce înţelegea.

Tortura sufletească a lui Radu era palpabilă, sugrumând-o din partea opusă a încăperii.

— Tu nu-l iubeşti, zise el.

Lada clătină din cap. Nu ştia ce anume avea cu Mehmed, doar că funcţiona ca amortizor împotriva disperării. Nu avea de gând să renunţe la asta.

— Ţin la el.

— Ţii la felul în care te face să te simţi. Nu-l poţi iubi.

Radu tremura, cu pumnii strânşi, mistuit de propriile lui sentimente. Această iubire avea să-l frângă. Numai dacă nu-l frângea Lada acum. N-ar fi fost prima dată când ea ar fi îngăduit ca el să fie bătut pentru a-l apăra.

Ea vorbi cu toată amărăciunea adevărului, fiecare vorbă fiind o lovitură de bici peste inima lui Radu.

— El nu te va iubi niciodată. Nu se va uita nicicând la tine aşa cum se uită la mine. Radule, tu nu poţi avea asta.

Îşi încrucişară privirile şi niciunul nu se mişcă. În cele din urmă, Radu se chirci pe podea, cu picioarele lui lungi ridicate la piept, cu mâinile peste faţă, şi rosti:

— Tu nu ai niciun fel de iubire să-i oferi, iar eu nu am

nicio iubire pe care el să o accepte. Ce-ar trebui să facem?

Lada se aplecă în faţă, cu o mână întinsă. Apoi o strânse pumn. Nu-l putea alina, nu putea să dreagă asta. El trebuia să fie mai puternic. Asta era singura soluţie.

— Ridică-te! Încetează să-ţi mai plângi de milă. Plecăm şi lucrurile vor fi din nou aşa cum au fost.

— Nu mai putem niciodată să fim aşa cum am fost.

Radu se uită în sus la ea cu ochii goi şi adevărul vorbelor sale răsună înlăuntrul ei ca un clopot. Era adevărat. Nu exista întoarcere de la sentimentele lui Radu, nicio întoarcere de la ceea ce Lada îngăduise să se întâmple între ea şi Mehmed. Poate că totul fusese o greşeală.

— Îmbracă-te! se repezi ea, copleşită şi furioasă.

— Nu.

O distanţă rece se lăsă peste chipul lui în timp ce maxilarul pătrăţos se încleşta.

— Nu te vom aştepta.

— Nu vin.

Exasperată, Lada începu să tragă la întâmplare veşminte din armoarul încăpător.

— Eşti nefolositor. Ce vei face? Rămâi aici?

— Da.

Radu se ridică – drept, mai înalt decât ea –, apoi păşi suficient de aproape, astfel încât ea trebui să-şi dea capul pe spate pentru a se uita în ochii lui. El o privi lung, iar frăţiorul pe care îl târâse prin viaţă era acum dus pentru totdeauna.

— Aţi fost amândoi foarte ocupaţi să învăţaţi tactici şi să studiaţi bătălii, încât nu aţi reuşit să vedeţi adevărul despre unde se pierd şi unde se câştigă tronuri. Asta se petrece în bârfe, în vorbe şi în scrisori încredinţate în unghere întunecate, în alianţele din umbră şi în plăţile tainice. Crezi că sunt nefolositor? Pot să fac lucruri la care tu nici nu ai visat.

Lada se împletici îndărăt. Cuvintele lui loviră drept în punctul delicat pe care ea evitase să-l atingă.

— Dar… trebuie să rămânem împreună. Noi doi, asta e tot ce avem împotriva imperiului.

Radu deschise uşa, privind pe deasupra capului ei.

— Greşeala ta constă în presupunerea că amândoi îi vedem ca pe nişte duşmani.

Ea scuipă furia şi dezgustul de pe buze.

— Nu se poate să spui asta. Suntem valahi.

— *Tu* eşti valahă. Eu sunt acasă. Ieşi afară!

Lada nu se putea gândi la altceva de spus. Voia să-l lovească, să-l ţintuiască la pământ până ce el s-ar fi înduplecat ca atunci când erau copii. Însă acesta nu era copilul pe care îl cunoscuse ea. Nu-l cunoştea pe acest bărbat. Îl pierduse pe Radu undeva pe drum, şi nu ştia cum să-l aducă înapoi.

Trecu amorţită pe lângă el şi uşa aproape se trânti în ea când el o închise.

Ameţită, se trezi călare pe cal, o oră mai târziu. Mehmed, evitând trăsura lui măreaţă, călărea alături de ea. Părea relaxat şi fericit, ca şi când o greutate îi fusese luată de pe umeri.

Abia când intrară în provincie, el privi în jur, nedumerit.

— Unde este fratele tău?

Lada se gândi cum i s-ar frânge inima lui Radu să ştie că durase atât de mult timp ca absenţa sa să fie observată de persoana pe care el o preţuia cel mai mult pe lume.

Lada se gândi cum îi frânsese ei inima Radu.

— Nu am niciun frate, spuse, îndemnându-şi calul la galop şi lăsând grupul în urmă.

*

Amasya se potrivea ca o pereche de cizme care îi rămăseseră mici. Marginile o loveau unde nu trebuia şi o lăsau cu rosături şi cu pielea jupuită. Tot ce fusese liniştitor şi lipsit de primejdie acolo dispăruse.

— Ai grijă! strigă Nicolae când Lada izbi cu sabia ei din lemn în coastele unui ienicer nou numit, un sârb de vârsta ei.

Însă cu foarte mult mai tânăr. Ea îl ura pentru tinereţea lui, pentru râsul lui fericit, lipsit de griji. Le ura pe toate astea. Se răsuci pe călcâie şi îl lovi din nou pe băiat. El

strigă şi îşi lăsă sabia să cadă, dând înapoi.

— Uşurel, zise Nicolae, ridicând mâinile.

Lada îşi aruncă sabia spre Nicolae. El o prinse, râzând.

— Credeam că am căzut de acord să păstrezi bătăile pentru Ivan.

Restul soldaţilor râseră. Ivan îi aruncă o căutătură cruntă, lovindu-l cu răutate cu piciorul pe ienicerul cu care se duela într-un colţ.

Nebăgându-l pe niciunul în seamă, Lada se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Se antrenase mai mult cu ienicerii, aruncându-se în rutina lor, dar se sfârşise. Întotdeauna se sfârşea. În fiecare seară se duceau în cazarmă, iar ea în iatacul ei gol.

Mehmed se ducea oriunde se ducea Mehmed atunci când nu era cu ea, şi nu era niciodată destul de mult timp cu ea pentru a face ca totul să i se pară mai bine.

Iar Radu nu era nicăieri.

Escaladă zidul din piatră care înconjura fortăreaţa şi sări la pământ, apoi se duse sus pe munte, între copaci. Locul acela încă îi dădea impresia de casă, mirosul puternic de ace de pin de sub tălpi, pământul încălzit de soare, umbra răcoroasă. Inspiră adânc, apoi se înecă din pricina unei spaime neaşteptate: dacă nu mirosea ca acasă? Dacă acel loc îi înlocuise amintirile despre ţara ei?

Se duse împleticit să se aşeze sub un copac, trăgându-şi genunchii la piept, strângând în mână punguţa de la gât. O îngrozea gândul de a o deschide şi de a găsi înăuntru doar pulbere, fără nicio urmă de miros. Sau, şi mai rău, un miros pe care să nu-l recunoască.

Poate că Radu avea dreptate. Poate că Amasya era casa ei acum, iar ea trebuia să accepte asta.

Auzi zgomotul de paşi cu o clipă înainte de lovitura aprigă în tâmplă. Căzu la pământ, cu faţa peste o piatră colţuroasă şi acele de pin aspre, înţepătoare, şi totul începu să i se rotească în faţa ochilor. Un şut tras în abdomen o lăsă fără suflu şi din gură îi ieşi un sunet ca un scârţâit. Intră în panică, implorându-şi plămânii să funcţioneze în timp ce puncte luminoase îi jucau leneş

înaintea ochilor.

Duse mâna spre teaca de la încheietura mâinii şi o cizmă coborî, ţintuind-o la pământ.

— Îţi ştiu eu trucurile, târfa mică.

Mintea ei toropită, în capul care o durea, identifică glasul. Gemu, recunoscătoare pentru că muşchii abdomenului ei lucrau din nou.

— Ivan?

El era ca o pată întunecată profilată în lumina soarelui, stând în picioare deasupra ei. Se lăsă în genunchi, încălecând-o, ţintuindu-i picioarele sub ale lui şi ţinându-i strâns încheieturile mâinilor deasupra capului. Chipul lui era atât de aproape de al ei, încât putea să-i vadă semnele de la vărsat de vânt care îi acopereau obrajii şi rădăcinile negre ale firelor de păr de sub piele.

— Te crezi specială? Nu eşti nimic. O scuipă în faţă şi saliva caldă, lipicioasă, i se scurse de pe tâmplă în păr. Eşti o târfă, iar târfele nu sunt bune decât pentru un singur lucru. Ar trebui să ştii care ţi-e locul.

Apucând-o de faţă cu palma, îi prinse ambele încheieturi într-una din mâinile lui enorme, apoi îşi duse cealaltă mână în jos, la pantaloni.

Lada încercă să se răsucească, însă sub greutatea lui nu-şi putea mişca picioarele. Uluirea se lupta cu lipsa de orientare pricinuită de loviturile la cap. Nu se putea ca ea să fi ajuns acolo. Asta nu se putea întâmpla. Nu se putea ca *Ivan* să o bată pe ea.

— N-o să fii niciodată una dintre noi, spuse el, apropiindu-şi faţa de a ei astfel încât ea să nu poată privi în altă parte, apoi îi smulse în sus tunica şi o apucă de cămaşă.

Îl izbi cu capul în nas. Profitând de faptul că îi abătuse atenţia, se împinse în sus, dezechilibrându-l destul cât să-şi elibereze un picior. Îl aduse între ale lui, lovindu-l, iar el urlă de durere, rostogolindu-se de pe ea. Se ridică în picioare, iar Lada îi sări în spinare, prinzându-i mijlocul cu picioarele ei şi strângându-şi braţele în jurul beregatei. Se apucă cu o mână de încheietura celeilalte, trăgându-şi

braţul mai aproape. Ivan se împletici spre spate, izbind-o de un copac, dar ea se ţinu strâns. O apucă cu unghiile de braţ, încercând să o prindă mai bine pentru a i-l îndepărta. Ea îl pocni cu putere de trei ori cu călcâiul în burtă şi în vintre.

În cele din urmă, el se împiedică şi căzu în faţă, în genunchi.

— Nu sunt una dintre voi, îi spuse Lada, cu gura lipită de urechea lui. Sunt *mai bună.*

Ivan se aplecă înainte, iar Lada odată cu el, fără să-şi slăbească strânsoarea braţului, cu toate că muşchii ei urlau, cerând să se relaxeze. Mult timp după ce el nu mai mişcă, ea rămase acolo. Iar apoi se ridică în picioare şi se îndepărtă.

Acela era cel de-al treilea bărbat pe care ea îl omorâse.

De data asta, avea mâinile curate.

Îl găsi pe Mehmed în iatacul ei, aşteptând-o. Trecând pe lângă el, îşi scoase tunica şi o aruncă în vatră. Flăcările joase o cuprinseră, o devorare lentă, în timp ce tunica se înnegrea şi lua foc.

— În pădurea din spatele fortăreţei se află un cadavru, îl informă ea, privind cum tunica pângărită de mâinile lui Ivan se transforma în cenuşă.

— Poftim? făcu Mehmed, cu mâinile rămase în aer, la jumătate distanţei spre şoldurile ei.

Ea se întoarse cu faţa spre el, purtând focul în privirea ei ca pe un scut aprins împotriva a tot ceea ce vedea.

— De asemenea, vreau să-mi conduc propriul contingent de ieniceri.

34

Radu nu-şi închipuise niciodată ce singurătate profundă putea să simtă, cu toate că era atât de plăcut de oameni.

La ospăţul din acea seară, stătea doar la trei persoane distanţă de Murad. O poziţie de onoare, una care îl făcea să fie foarte vizibil – şi dezirabil – pentru toţi paşii care participau, pentru fiii acestora, pentru valiii aflaţi în vizită, pentru conducătorii spahiilor locali care doreau să obţină prin tertipuri o poziţie superioară faţă de conducătorii rivali ai ienicerilor, ba chiar şi pentru mai mulţi bei puternici. Oameni care erau toţi, în virtutea naşterii lor, mult mai importanţi decât el. Însă el era acolo, iar ei nu, şi toţi voiau să ştie de ce.

Radu zâmbi cu ochii larg deschişi şi nevinovaţi, arătând de parcă ar fi fost sincer încântat de tot ceea ce vedea. Totuşi, Halil Paşa şedea imediat în stânga lui, şi era greu să fie conştient de orice altceva.

La jumătatea felului de vânat de pasăre cu un sos cremos şi delicat, Halil vorbi:

— Nu l-ai mai vizitat pe fiul meu Salih de când scumpul tău prieten Mehmed a plecat luna trecută.

Radu înghiţi bucata de carne care ameninţa să-l sufoce. În acea frază erau foarte multe capcane, foarte multe lucruri de evitat sau de răsucit în direcţia potrivită. Nu avea niciun dubiu că Halil Paşa îl privea cu suspiciune, iar Halil Paşa era cel mai periculos om din Edirne. Radu ridică din umeri, oferindu-i un zâmbet stânjenit şi plin de compătimire.

— Am descoperit că Salih şi cu mine nu… împărtăşim aceleaşi interese.

Ochii lui Halil Paşa se înăspriră cu înţelegere în timp ce se îndreptau în direcţia lui Salih. Acesta se afla la capătul

îndepărtat al mesei, de-abia vizibil. La flecare eveniment la care luau parte împreună, încercase să-i atragă privirea lui Radu şi îi trimisese şi mai multe invitaţii de a-l vizita, însă lui Radu i se părea că era mai amabil să procedeze aşa decât să-l lase să creadă că între ei ar fi putut să fie ceva real.

— Da, interesele lui Salih sunt mai degrabă neobişnuite. Halil Paşa îşi văzu în continuare de mâncare, apoi, cu un glas la fel de nepăsător ca un cuţit în întuneric, întrebă: Şi ce mai ştii de prietenul tău Mehmed? Ai multe veşti de la el?

Radu oftă, lăsând vinovăţia să-i traverseze chipul în timp ce privea în direcţia lui Murad.

— Comportamentul meu faţă de Mehmed nu-mi face cinste caracterului. Constituie o sursă de ruşine pentru mine.

Halil Paşa se aplecă mai aproape.

— Oh?

— Când a plecat, m-a acuzat că mă folosesc de prietenia cu el pentru a ajunge mai aproape de tatăl lui şi… mă tem că nu se înşela. Sunt recunoscător pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o Mehmed, însă niciodată n-am fost de acord cu toleranţa sa faţă de vederile radicale asupra islamului şi nici cu ideile sale militariste nechibzuite. Totuşi, zise Radu, înclinându-şi capul gânditor, el s-a domolit considerabil în privinţa acestor aspecte. Cred că timpul petrecut în ţară i-a îmbunătăţit considerabil temperamentul. Însă sultanul nostru este un om cu ştiinţă de carte şi un filosof de cel mai înalt rang, iar visul meu cel mai mare a fost să fiu în preajma sa pentru a absorbi o mică porţie din înţelepciunea sa.

Halil Paşa scoase un zgomot preocupat în fundul gâtlejului, deşi se încruntă în timp ce rumega vorbele lui Radu. Radu se întoarse la mâncarea sa ca şi cum informaţiile pe care tocmai i le oferise lui Halil Paşa n-ar fi fost construite cu mare atenţie şi întru totul neadevărate.

De cealaltă parte a mesei, o conversaţie devenea tot mai încinsă, suficient de tare ca Radu să audă câteva cuvinte.

Un nume, *Skanderbeg,* era întruna repetat.

— Cine este acest Skanderbeg de care vorbesc ei? întrebă Radu, aplecând-se spre Halil Paşa.

— N-ai auzit? A fost unul dintre preferaţii lui Murad, deşi pe atunci era Iskander Bei. Un ienicer albanez care a fost înălţat treptat în rang, până ce Murad l-a făcut beiul din Krujë. Şi Skanderbeg i-a răsplătit generozitatea lui Murad trădându-l şi revendicând acea parte din Albania ca fiind a sa. De două ori până acum am încercat să o recâştigăm şi am fost respinşi. Făcu o pauză pentru a-i oferi lui Radu un zâmbet înveninat şi adăugă: Favoriţii se pot dovedi nepotrivit aleşi.

Murad se foi în jilţul său, înroşindu-se din ce în ce mai tare la faţă. Dacă Radu putea să audă discuţia despre Skanderbeg, cu certitudine şi Murad putea. Trebuie să fi fost o straşnică sursă de stinghereală pentru el.

Văzând oportunitatea de a intra şi mai bine în graţiile lui Murad, Radu se ridică în picioare.

Toţi ochii se întoarseră spre el, dar el se înclină spre Murad.

— Dacă v-ar fi pe plac, tată, am scris un poem despre gloria domniei voastre.

Aceasta era una dintre numeroasele arme din arsenalul său, una pe care sperase să o mai păstreze ascunsă o vreme. Dar Murad era pregătit pentru o lovitură. Sultanul zâmbi radios, făcându-i semn cu mâna lui Radu să urce pe un podium din colţul încăperii.

Radu repetase poemul de atâtea ori, încât îl putea recita şi în somn. Furase mici fragmente strălucitoare din poeme arabe faimoase, adunându-le asemenea unui corb pentru a-şi clădi propriul cuib. Limba era densă şi cu înfloriturі, hiperbolică până la extrem. Murad asculta, extaziat, cum domnia sa era asemuită cu oceanul, iar posteritatea sa cu un râu puternic.

În timp ce Radu recita numeroasele strofe lungi, observă cum masa se termina şi cum bărbaţii începeau să se mişte prin încăpere. În vreme ce Murad şedea inabordabil, aproape toată lumea cu o oarecare importanţă urma coada

pentru a-l saluta pe Halil Paşa în chip respectuos. El şedea în centrul unei vaste reţele de influenţă.

Radu zâmbea şi vorbea în tonuri mai luminoase pentru a acoperi disperarea pe care o resimţea văzându-şi duşmanul, păianjenul, şi întrebându-se cum de-i trecuse măcar prin cap că ar fi putut să spere să-l înfrângă.

*

Mai târziu, rugăciunea îi aduse prea puţină mângâiere lui Radu. Chiar şi atunci când lua parte de cinci ori pe zi la slujbă într-o moschee ameţitor de frumoasă, înconjurat de fraţii săi, Radu se simţea singur. Cu inima grea şi cu capul plecat, îşi târşâi picioarele pe treptele moscheii, seara deja înghiţind albastrul cerului. Dacă îşi pierdea credinţa, ce-i mai rămânea?

— Radu?

Ridică privirea pentru a descoperi un bărbat care îl privea lung, cu braţele larg deschise, cu chipul plin de uimire.

— Oare acesta să fie băieţelul rătăcit alături de care m-am rugat cu atâta timp în urmă?

Recunoaşterea îl copleşi pe Radu, încălzindu-l asemenea soarelui.

— Kumal?

Râzând, bărbatul mai în vârstă îşi aruncă braţele în jurul lui Radu, trăgându-l la pieptul său într-o îmbrăţişare. Era primul gest de afecţiune fizică sinceră de care se bucura Radu din acea noapte cumplită cu Salih. Ceva din pieptul său se eliberă şi îl îmbrăţişă pe Kumal, poate prea strâns, agăţându-se de el.

Glasul lui Kumal era la fel de delicat ca atingerea lui pe spatele lui Radu.

— Tot rătăcit eşti?

— Cred că da.

— Vino, hai să luăm masa împreună!

Continuând să ţină un braţ pe după umerii lui Radu, Kumal îl conducea aşa cum o făcuse când Radu era mult mai mic. Găsiră un han în care se servea cina. Platouri de

carne cu mirodenii, emanând diferite arome, fură aşezate dinaintea lor.

— Unde ai fost? îl întrebă Radu. Nu te-am văzut la curte.

— Nu vin des în vizită. Sunt prea multe de făcut în vilaietul meu şi am preferat mereu să-mi îndeplinesc îndatoririle acolo, decât să petrec timpul aici.

Radu încuviinţă din cap. Văzuse mulţi valii şi bei care se străduiau din răsputeri, conducători locali care îşi abandonau sau îşi neglijau îndatoririle în speranţa de a li se da şi mai multe.

Zâmbetul binecuvântat al lui Kumal lumina ungherul lor întunecat.

— Şi de-abia m-am întors din *umrah*-ul la Mecca.

Radu se aplecă în faţă, atras de strălucirea zâmbetului lui Kumal.

— Ai fost în pelerinaj la Mecca? Şi încă în *umrah,* nu în hagialâc. Aşadar, ai mai fost şi până acum!

Hagialâcul, călătoria la locul naşterii Profetului la Mecca, era unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului. Împreună cu rugăciunea, postul Ramadanului, milostenia faţă de săraci şi mărturisirea de credinţă că nu există altă divinitate decât Dumnezeu, constituie fundamentul condiţiei de musulman. Era cel despre care Radu ştia cel mai puţin şi se îndoia că avea să poată vreodată să-l îndeplinească. Dar acolo, în faţa sa, se afla bărbatul care îl ajutase cu adevărat să se regăsească întru islam, cel care făcuse pelerinajul şi se întorsese să se prosterneze mai departe.

— Nu ştiu destul despre *umrah.* Spune-mi totul.

Kumal îi descrise călătoria lungă, epuizarea şi încântarea ce se luptaseră între ele. Cetatea Mecca, unde păşise Profetul, pacea fie asupra sa, şi unde pelerinii luau parte la înconjurarea Kaabei. Era cel mai sacru loc din lume, locul spre care erau îndreptate în mod fizic toate rugăciunile. Iar Kumal fusese acolo! În timpul *umrah*-ului, el săvârşise şi alte ritualuri pentru a-l onora pe Ibrahim, pe soţia acestuia, Hajar, şi pe fiul lui, Isma’il.

Când Kumal termină de vorbit, Radu se simţea din nou

copleşit de sfârşeală.

— Poate că este ceea ce-mi trebuie. Poate că dacă m-aş duce la Mecca, dacă aş vedea-o…

Kumal zâmbi cu blândeţe.

— Într-o bună zi ai să te duci, iar viaţa îţi va fi binecuvântată pentru asta. Însă asta nu te va drege – toate necazurile tale vor fi în continuare aici, aşteptând. Mai întâi ar trebui să te străduieşti să-ţi găseşti pacea acolo unde te afli, şi apoi poţi să faci pelerinajul pentru a celebra acea pace.

Radu clătină din cap.

— Nu ştiu unde poate fi găsită pacea în acest oraş.

— Atunci, asta este problema ta. Pacea nu este de găsit în acest oraş, nici în oricare alt oraş. Nici măcar la Mecca. Pacea este de găsit aici, spuse, arătând spre inima lui Radu.

Radu puse o mână la piept, simţind bătaia vieţii sub ea. Pulsul care bătuse atât de mult numele lui Mehmed.

— Cred că inima mea este problema.

Kumal plăti pentru masa lor, apoi se ridică în picioare.

— Vreau să-mi vizitezi vilaietul. Poate că acolo îţi vom putea ajuta inima.

*

Radu găsi un eunuc aşteptându-l în apartamentul său cu un mesaj de la Huma, în care îi cerea să o viziteze. Eunucul stătea în picioare, tăcut şi impasibil, iar Radu bănui că faptul că era prea obosit ar fi fost o scuză pe care nici Huma şi nici eunucul nu ar fi acceptat-o. Aşa că îl urmă pe celălalt bărbat în harem.

Apartamentul Humei nu mai însemna odăile luxoase pe care le ocupase mai înainte. Se afla într-o aripă laterală şi avea ferestre înguste şi spaţiu în care de-abia puteau să încapă două persoane. Radu se aşezase pe o banchetă cu perne de la perete. Huma, a cărei piele avea o tentă gălbuie, şedea într-un jilţ mai înalt vizavi de el şi genunchii lor aproape se atingeau.

— Va simţiţi bine? o întrebă Radu.

— Vreau ca tu să-l omori pe Halil Paşa.

Radu se înecă de surprindere.

— Vreţi ca eu să fac ce?

Huma se foi în jilţul ei, mijind ochii într-o contradicţie directă cu zâmbetul ei nevinovat.

— Ştiu ce simţi pentru fiul meu.

Radu se împotrivi imboldului de a-şi întoarce privirea sau de a-şi încorda trupul în mod defensiv. Nu avea nicio îndoială că Huma putea să ghicească un înţeles din cea mai vagă mişcare.

— El este prietenul meu.

— Nu mă minţi! Îl iubeşti aşa cum o floare iubeşte soarele.

— Nu ştiu ce…

Ea despică aerul cu palma, întrerupându-i protestul.

— Aceste lucruri se întâmplă. Nu sunt lipsite de precedent. Ştiai că unii sultani au avut haremuri cu bărbaţi?

Prea târziu îşi dădu Radu seama că ochii lui trădaseră totul.

Huma se lăsă la loc în jilţ, mulţumită de sine.

— Te pot ajuta. Nu trebuie să disperi că iubirea ta este imposibilă.

Radu clătină din cap, protestele de pe buzele sale luptând cu speranţa întunecată pe care ea o trezise. Oare *ar fi putut* să aibă ceva mai mult cu Mehmed?

Huma luă o gură de apă dintr-o cupă simplă din ceramică albă, privind-o cu dispreţ.

— Te voi ajuta, spuse, fără să-şi ridice privirea, atunci când Halil Paşa va fi mort.

35

Veştile despre proba Ladei se răspândiră prin oraş. Spectatorii se aliniau la capătul îndepărtat al terenului, aşezaţi la umbra copacilor înalţi în jilţuri aduse de servitori, sau pe pământ, dacă nu aveau servitori, aşa cum era cazul cu cei mai mulţi dintre ei.

— E ridicol.

Lada îşi încrucişă braţele la pieptul acoperit de armură. Purta o platoşă pe sub tunică; zalele grele se unduiau în jos pe trupul ei. Îşi lăsase capul descoperit, cu toate că bărbaţii din spatele ei aveau coifuri ienicereşti.

Mehmed zâmbi, fluturând din mână spre mulţime. Îi vorbi în colţul gurii.

— Te rog, nu înrăutăţi situaţia. Ştii că nu sunt autoritatea supremă. Dacă Ilyas se hotărăşte să îi spună tatălui meu despre asta, pur şi simplu voi fi legat de mâini. Faptul că Ilyas a fost de acord să-ţi acorde o probă de vrednicie vorbeşte clar şi desluşit despre reputaţia ta printre garnizoanele din oraş.

Lada privi roată peste câmpia largă, unde putea să-l vadă pe Ilyas Bei, conducătorul garnizoanei personale a lui Mehmed. Ilyas fusese o adăugire bună la forţele lor şi îi dăduse permisiunea să se antreneze cu ienicerii. Ea îl respecta, ba chiar îl admira.

Însă, aparent, el se întreba dacă ea putea *să comande* bărbaţi. Îi îngăduise să-şi aleagă un regiment de douăzeci de oameni pentru a se lupta cu echipa lui tot de douăzeci. Fiecare grup avea săbii boante şi săgeţi neascuţite cu vârfurile înfăşurate în cârpe şi îmbibate în făină pentru a dovedi că îşi loviseră ţintele. Oricum, regimentul lui Ilyas avea şi un mic grup de cavalerie uşoară pentru a reprezenta provocarea cu care se confruntau adeseori

ienicerii.

Lada surprinse râsetele uşoare care pluteau dinspre spectatori în timp ce Mehmed se îndrepta spre ei, dând semnalul începerii luptei. Ilyas rămase acolo unde se afla, imobil, aşteptând ca Lada să facă prima mişcare.

— E timpul, spuse ea.

Nicolae îşi ridică braţele în silă.

— Lada, e o nebunie! N-am de gând să-mi pun reputaţia în joc pentru asta.

— Mi-ai promis! strigă ea, apucându-l de umăr.

El se smuci şi îşi aruncă sabia la pământ, apoi o porni înapoi spre fortăreaţă. Jumătate dintre oamenii ei îl urmară, înghiţiţi de umbrele punctate ale copacilor.

— Laşilor! Lada ridică sabia lui Nicolae şi o aruncă după ei. Câinilor! Târâţi-vă pe burţi după dâra vomei voastre! Respirând sacadat, se întoarse spre restul bărbaţilor, care băteau pasul pe loc, privind peste umeri. Ridicaţi scuturile, le ceru ea, cu gura strânsă într-o linie îndârjită.

Ei intrară în formaţie, umăr la umăr, ridicând scuturile în faţa lor în timp ce mărşăluiau încet înainte. O brumă de săgeţi îi lovi, căzând apoi pe pământ. Mulţimea râse zeflemitor.

Ilyas clătină din cap, ridicând fără tragere de inimă un braţ pentru a le comanda oamenilor săi să înainteze şi să-i măcelărească.

Fu întrerupt de o ploaie de săgeţi din spatele spectatorilor, care aproape că îi lovi pe toţi caii într-o parte. Înainte ca Ilyas să poată măcar înţelege ce se întâmplase sau să înlăture oamenii care ieşiseră din joc, o altă salvă lovi, nimerindu-l pe el în piept, scoţând şi restul cailor din joc şi lăsând numai o mână de oameni. În vreme ce socoteau dacă să tragă sau nu deasupra capetelor spectatorilor, spre atacatorii ascunşi, oamenii Ladei îşi lăsară scuturile în jos pentru a-şi etala propriile arcuri, cu care începură să tragă în „supravieţuitori”, până nu mai rămase niciunul nemarcat.

Spectatorii nu mai râdeau.

Ilyas veni în faţă, întâlnind-o pe Lada în mijlocul

câmpiei, cu chipul impasibil, dar cu un soi de mândrie în ochi. Mustaţa îi zvâcnea deasupra buzelor.

— Asta a fost… surprinzător. Te-ai jucat cu aşteptările noastre.

Nicolae ieşi cu paşi apăsaţi de sub acoperământul copacilor, rânjind. Se întoarse şi făcu o plecăciune adâncă în faţa spectatorilor.

— Mii de mulţumiri pentru ajutor!

— Nu plănuiam să folosim mulţimea, zise Lada, dând din cap în direcţia lor.

— Şi cu toate acestea, ai reuşit să-i foloseşti drept scut. Admirabil. Şi, de asemenea, discutabil. Dacă n-aş fi avut scrupule şi aş fi tras în spectatorii nevinovaţi?

Lada ridică din umeri.

— Atunci ar fi căzut pe umerii tăi, nu ai mei. În plus, te cunosc eu, Ilyas. Eşti un bărbat de onoare.

El râse.

— Dar tu?

— Nu sunt bărbat.

Mehmed ajunse la ei, zâmbind fericit.

— Asta a fost genial!

Încuviinţând din cap, Ilyas se încruntă.

— Dar acum să trecem la chestiunea mai importantă: îi poţi comanda pe aceşti bărbaţi. Dar ei te cunosc. Au încredere în tine. Chiar crezi că o garnizoană te va urma de bunăvoie în bătălie dacă nu te-ar cunoaşte? Sau un grup de cădeţi ageamii, care abia şi-au încheiat pregătirea? Spun asta nu ca să te insult, ci pentru a pune sub semnul întrebării caracterul practic al încredinţării comenzii în mâinile tale. Mă tem că vei fi sortită eşecului şi asta îi va face pe ieniceri de râs.

— Sunt de acord, răspunse Lada, zâmbindu-i printre dinţi lui Mehmed, care era surprins de cooperarea ei. Încredinţează-mi comanda unui grup de ieniceri de la graniţă. Lasă-mă să-i aleg eu, bărbaţi care să nu-mi pună ordinele la îndoială, care să nu se teamă să urmeze o femeie. Lasă-mă să-i pregătesc cum cred eu de cuviinţă pentru a fi gărzile personale ale lui Mehmed. De două ori

până acum am văzut cum i-a fost ameninţată viaţa lui Mehmed. Ar fi un avantaj să avem un grup care gândeşte altfel şi funcţionează în afara mişcărilor normale ale ienicerilor. Vom vedea lucruri pe care alţii nu le văd. Şi dacă oamenii îi vor respinge pe soldaţii mei numai pentru că sunt conduşi de o femeie, ei bine – făcu un gest spre bărbaţii care îşi curăţau făina de pe cai –, voi putea folosi asta în avantajul meu.

Ilyas miji ochii, cântărindu-i propunerea. Trebuia să fie de acord. Lada merita asta. *Avea nevoie* de asta. În cele din urmă, când ea credea că avea să fie nevoită să scoată sabia şi să-l lovească pe Ilyas peste cap pentru a-l face să vorbească, el dădu din cap aprobator.

— Prea bine. Poţi să-ţi alegi ienicerii. Nu te grăbi, acordă-ţi suficient timp să-i aduni. Îmi vei raporta la fiecare trei luni, dar îi poţi încartirui şi pregăti oriunde şi oricum vei considera că este potrivit.

Clătinând din cap şi râzând neîncrezător faţă de ceea ce tocmai fusese de acord să facă, Ilyas se întoarse şi se alătură oamenilor săi.

— Niciodată nu mi-ai zâmbit în felul acesta, zise Mehmed, privind-o pe Lada.

Ea se răsuci spre el, ducând o mână la gura care o trădase, surâzând de fericire. Peste umărul lui Mehmed, ea observă cum mulţimea de spectatori includea mai multe floricele delicate din harem, completată cu paznicii eunuci. Când îşi lăsă mâna în jos, aceasta îi luă şi zâmbetul cu ea. Ridicând o sprânceană, îi spuse:

— Nu ţi-ai câştigat niciodată dreptul acesta.

El îşi acoperi inima cu palma, împletindu-se îndărăt, de parcă ar fi fost rănit. Apoi se îndreptă şi privirea i se îngreună cu o promisiune.

— Vino în iatacul meu!

Ea se aplecă spre el, mai aproape decât s-ar fi cuvenit, pe deplin conştientă de greutatea privirilor insistente aţintite asupra lor de către cei din mulţime. Inclusiv ale femeilor care îl cunoşteau pe Mehmed într-un fel în care ea încă mai trebuia să-l cunoască.

— Am treabă.

Întorcându-se, Lada ridică o mână şi le făcu semn oamenilor ei s-o urmeze. Nicolae îşi potrivi pasul alături de ea.

— Am reuşit, îi spuse ea în şoaptă, zâmbetul revenindu-i pe chip.

— Tu ai reuşit, preciză el, dându-i un ghiont în coastele ei protejate de armură. De unde să începem?

— Vreau valahi. *Numai* valahi.

Nicolae ridică din sprâncene.

— Şi de ce ar fi aşa?

— Dacă întreabă Ilyas, explică-i că aşa le pot da ordine într-o limbă pe care atacatorii nu o vor înţelege.

— Şi dacă *eu* întreb?

— E pentru că nu am încredere în oamenii care nu reuşesc să-şi aducă aminte că nu s-au născut pentru asta.

Nicolae privi peste umăr spre locul de unde Mehmed îi urmărea cu privirea cum se îndepărtau. Glasul lui era uşor ca briza verii, dar purta o urmă de fum de furtună.

— Şi cum rămâne cu bărbatul care s-a născut pentru toate astea?

Lada nu privi înapoi. Deoarece o parte din ea chiar avea încredere în Mehmed, mai mult decât în oricine. O parte din ea voia să-l lase acolo pe Nicolae şi să se întâlnească cu Mehmed în iatacul lui. Să şi-l facă iubit în loc să existe între două stări care erau chinuitoare pentru amândoi. Să accepte o viaţă uşoară de a fi a lui.

Şi o parte din ea voia să-l înjunghie pentru asta.

— Nu am niciun răspuns, zise ea, iar acesta era adevărul.

36

Radu fugi din oraş.

Până la seraiul lui Kumal era o călătorie de o jumătate de zi, şi cu cât se îndepărta mai tare Radu de Edirne, cu atât mai uşor îi era să respire. Însă ştia că avusese dreptate Kumal atunci când îi spusese că mutarea în altă parte nu era soluţia. Când Radu avea să se întoarcă în Edirne, totul avea să-l aştepte. Orice pace şi-ar fi găsit avea să fie un vis, efemer şi temporar.

Totuşi, străbătând călare câmpiile întinse şi depăşind pâlcurile de case ţărăneşti curate, organizate, era uşor să pretindă că Huma nu-i oferise imposibilul, că nu va trebui să se gândească la un mod de a-l ucide pe Halil Paşa, că Lada nu-i frânsese încă o dată inima, că Mehmed nu avea să fie niciodată al său în felul în care voia Radu să fie.

Sau, un gând şi mai dureros, că exista o şansă ca într-o bună zi Mehmed *să poată fi* al lui.

Cu toate că Radu nu trimisese vorbă înainte în graba lui de a părăsi Edirne, Kumal îl aştepta la poarta latifundiului său. Îl întâmpină pe Radu ca pe un frate, sărutându-l pe obraji şi ducând calul, în timp ce Radu mergea alături de el, întinzându-şi picioarele obosite.

Seraiul lui Kumal era frumos, ridicat în jurul unei curţi cu o fântână. În vreme ce în Edirne totul se întrecea să atragă privirea, cerşind atenţie, casa lui Kumal era simplă şi curată. Pereţii erau căptuşiţi cu lemn, covoare ţesute acopereau podeaua din dale de ceramică şi numai în odaia pentru adunări existau podoabe: de-a lungul pereţilor, versete din Coran scrise cu caractere arabe aurite.

Era timpul pentru rugăciune. Kumal întinse două covoraşe şi se rugară împreună. Radu rămase după aceea în genunchi, încercând să mai păstreze o vreme senzaţia.

— Am câteva chestiuni de care trebuie să mă ocup, îi spuse Kumal. Simte-te liber să explorezi. Ne vom reîntâlni pentru cină la căderea întunericului.

Strângându-l prieteneşte de umăr, Kumal plecă.

Radu se preumblă prin seraiul cu un singur cat, respectând uşile închise. Se aşeză o vreme în curte, bucurându-se de razele soarelui după-amiezii care se reflectau din zidurile din piatră văruite în alb. Apoi se duse în spatele casei, în grădini. Erau la fel de îngrijite ca oricare alt locşor, dar, spre deosebire de restul casei, erau minuţios lucrate. Tufişuri înalte, tunse, alcătuiau un labirint, cu petice de pământ din care se revărsau flori ce salutau primăvara. În mijloc, dominând prin înălţime totul, se afla un copac mare.

Radu urmă cotiturile labirintului, încercând să-şi găsească drumul spre copac. Se auzi un foşnet şi apoi două fete dădură buzna pe cărarea din faţa lui, râzând şi ţinându-se una de cealaltă. Aveau părul ciufulit şi ochii le străluceau.

— O! exclamă Nazira, râzând.

Se îndreptă, dându-i drumul prietenei sale. Cealaltă fată făcu un pas în lateral, uitându-se în pământ, vârându-şi iute părul sub acoperământul de sub care îi scăpase.

— Salutare! A fost…, spuse Nazira, rămânând fără suflu, cu un zâmbet rotunjindu-i buzele. A fost o albină. Fugeam de ea.

— V-a înţepat?

— Da! De mai multe ori! A fost minunat! îi răspunse Nazira, apoi îşi ţinu buzele strânse înainte să izbucnească într-un hohot de râs.

Prietena ei îi dădu brusc un cot în coaste, apoi, făcând o plecăciune, se îndepărtă iute.

Radu nu şi-o amintea să fi fost atât de ciudată, însă fericirea ei era contagioasă.

— Aceea era Fatima, servitoarea mea. Nazira se aplecă pentru a privi pe după Radu cum se îndepărta cealaltă fată. Vino, spuse, am să-ţi mai arăt şi altă parte din grădină.

Îl luă pe Radu de braţ şi îl călăuzi în jur, sporovăind veselă. Găsiră o bancă în mijlocul curţii, în faţa unui copac. De două dintre ramuri atârna un leagăn, cu şezutul făcut din lemn, prea mic pentru un adult.

Tresărind, Radu îşi dădu seama că nu avea habar dacă Kumal era căsătorit sau avea copii. O întrebă pe Nazira.

Colţurile gurii ei delicate se întoarseră în jos, iar ea clătină din cap, ridicându-se să pună mâna pe frânghia leagănului.

— A fost. Fiului său, Ibrahim, îi plăcea leagănul acesta. A murit acum patru ani. Avea doar trei anişori. Şi apoi, în anul următor, soţia sa, Ine, a murit la naştere. O fetiţă. Ne-am bucurat de ea numai trei zile înainte să o urmeze pe mama ei.

Radu închise ochii, împotrivindu-se durerii iscate de milă. Kumal pierduse atât de mult! Dar trecuseră trei ani de când se întâlniseră ei prima dată.

— Când m-a găsit în Edirne…

— Ne aflam acolo pentru a ne prezenta ultimele omagii familiei lui Ine.

— Aşadar, era în doliu.

Şi totuşi, Kumal îşi găsise răgazul de a-i arăta compasiune şi bunătate lui, unui copil rătăcit.

— Fratele tău este un om bun.

— Cel mai bun pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Şezură într-o tăcere prietenoasă, păstrată pentru pierderea suferită de Kumal, înainte de a-şi croi drumul înapoi spre serai. Nazira avea un mod de a tachina care îl făcea pe Radu să se simtă mai mare decât era de fapt, spre deosebire de felul Ladei de a-l tachina, care îl făcea să se simtă mai mic.

Masa se dovedi mai bună decât mâncase el de multă vreme. Era simplă, dar nu exista politică, nu exista teamă, nici minciuni şi nici prefăcătoria de a fi cineva care nu era numai pentru a-şi asigura un avantaj.

— Radule, mă bucur c-ai venit, spuse Nazira, cu un glas neaşteptat de solemn. E bine să vină cineva la noi şi să-i arate sărmanului meu frate cum ar trebui să fie

veşmintele. Încerc să-l ajut tot timpul, însă nu e destul.

Kumal ridică ochii în tavan.

— Scapă-mă de o asemenea soră care vrea să mă ajute.

— Aş lua-o bucuros de la tine, zise Radu, apoi roşi, dându-şi seama că sentimentul ar putea fi greşit înţeles. Vreau să spun, ca pe o soră. E mult mai de preferat decât propria mea soră. Nu o dată m-a pus la pământ în lupte, mi-a răsucit braţul sau m-a învins într-o întrecere de putere.

Nazira flutură o mână.

— Oh, păstrăm toate întrecerile de putere pentru *după* cină.

Dar pomenirea numelui Ladei îl scosese pe Radu din momentul plăcut şi acum lua parte la cină ca un spectator, fructele de la desert din farfuria lui devenind amare şi dulci în acelaşi timp.

După ce mâncară, Fatima apăru în pragul uşii. Nazira se scuză, iar Kumal şi Radu se retraseră în salon.

— Înţeleg acum de ce nu vii niciodată în Edirne.

Kumal zâmbi.

— Sunt fericit aici. Cu toate că sunt îngrijorat în privinţa Nazirei. Îmbătrâneşte. Ar trebui să mă străduiesc mai tare şi să-i găsesc o pereche, însă ea nu manifestă niciun interes, iar eu, egoist, îmi doresc să o ţin aici cu mine cât mai mult timp posibil. Totuşi, ar fi mai bine pentru ea să aibă o căsnicie fericită şi propria ei familie. Când o să mor, proprietatea mea va reveni din nou imperiului şi ea nu va avea nimic. Şi totuşi, insistă că nu vrea să plece niciodată.

Radu încuviinţă din cap.

— N-o condamn. Dacă aş beneficia mereu de sfaturile tale, nici eu n-aş vrea să plec vreodată.

— Ce sfat ai vrea să-mi ceri?

Radu oftă, gândindu-se la toate poverile sale şi la cât de paralizat se simţea.

— Ce faci atunci când te confrunţi cu o problemă care nu are o soluţie favorabilă?

Kumal se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în anumite situaţii nu există o alegere uşoară. Care este, în acest caz, alegerea corectă? Să comiţi răul pentru un sfârşit bun, sau să eviţi răul, ştiind că ai îngăduit ca un sfârşit şi mai rău să se petreacă?

Radu nici măcar nu ştia la care rău se referea. Să-l omoare pe Halil Paşa, cu siguranţă. Să mintă şi să înşele în poziţia pe care o deţinea în capitală, în efortul de a-l ajuta pe Mehmed. Până şi felul în care ţinea la Mehmed şi se gândea la el, pe care nu-l *percepea* ca pe un rău, dar bănuia că era, deoarece nimeni nu vorbea despre asta, iar Huma se purta ca şi cum îi dădea ei putere asupra lui.

— Cred că viaţa ta s-a complicat.

Radu îşi lăsă capul în jos şi îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Nu ştiu ce să fac.

— Eu sunt răspunzător pentru mulţi oameni din vilaietul meu. Uneori, o hotărâre pe care o iau poate afecta pe cineva în mod negativ. Poate că un fermier doreşte mai mult acces la apă, dar, dându-i-l lui, le neg accesul la apă altor trei familii cărora le este necesară pentru grânele lor. Îi refuz primului om şansa de a-şi mări recoltele şi de a face mai mulţi bani, dar le salvez pe celelalte trei familii de la a muri de foame. Trebuie să cresc dările pentru a aduna provizii pentru iarnă, ceea ce e o povară pentru poporul meu. Dar asta înseamnă că vom avea destul pentru a face faţă unei perioade sumbre. Sunt nevoit să iau taţii de lângă familiile lor pentru a comite crime, lipsind o familie de întreţinătorul său, dar apărându-mi restul poporului. Kumal oftă. Nu e nicicând uşor. Încerc să clădesc un viitor cât mai bun, unde cel mai mare număr de oameni să fie afectaţi în cele mai bune moduri cu putinţă. Uneori, trebuie să fac alegeri grele, însă încerc să o fac cu o rugăciune şi având întotdeauna în suflet binele poporului meu. Am făcut greşeli, însă încerc să folosesc regretul ca pe o motivaţie de a fi mai atent, de a cumpăni lucrurile cu mai mare grijă şi de a fi mai bun şi mai generos în toate întreprinderile mele.

Radu îi mulţumi, cu toate că el încă bâjbâia în întuneric în privinţa propriilor sale probleme. Oare trebuia să

urmărească binele propriu sau pe al altora? Şi dacă Halil Paşa considera că făcea un bine împiedicându-l pe Mehmed să acceadă la tron? Ideea lui Mehmed despre viitor era diametral opusă, de pildă, ideii cetăţenilor din Constantinopol despre un viitor bun. A cui avea mai multă valoare? A cui era corectă?

Şi putea el oare să fie destul de generos încât să-i ureze fericire surorii sale cu bărbatul pe care amândoi îl iubeau?

*

Timpul petrecut de Radu la seraiul lui Kumal fu prea scurt, dar după câteva zile binecuvântate de răgaz paşnic, nu se afla mai aproape de rezolvarea niciuneia dintre problemele sale. Edirne îl chema înapoi.

Cu promisiunea de a reveni în vizită curând, el se întoarse în oraş pentru a descoperi că Murad, încă încântat de poemul lui, devenise generos şi îi dăduse lui Radu comanda unui mic grup de ieniceri de graniţă. Năucit, Radu se duse la cazarmă pentru a se întâlni cu oamenii săi. Era un bun călăreţ, se descurca excelent cu arcul şi săgeata şi destul de bine cu sabia, dar nu aspirase niciodată să comande oamenilor. Gândi că era ciudat ca Murad să creadă că un poem l-ar fi calificat pe Radu – atât de tânăr – să conducă soldaţi.

O siluetă familiară îl întâmpină.

— Lazăr! exclamă Radu.

Încă nu era prea sigur cum să se poarte cu el, ştiind că Lazăr cunoştea cea mai adâncă taină a sa.

Lazăr îl salută pe Radu cu o formalitate aspră, apoi făcu o plecăciune, ridicându-se cu un zâmbet contagios pe chip.

— Ştiam eu că aveam dreptate să rămân în Edirne. Am cerut să fiu distribuit în grupul tău de grăniceri.

— Habar n-am ce să fac, recunoscu Radu.

— De aceea mă aflu eu aici.

Lazăr îi prezentă pe cei cincizeci de bărbaţi aflaţi sub comanda lui, iar temerile lui Radu cu privire la el dispărură. Lazăr renunţă la familiaritatea pe care o afişa de obicei cu Radu, vorbind pe tonuri concise, de comandă,

şi dând dovadă de cantitatea cuvenită de deferenţă atunci când i se adresa lui Radu. Radu stătu drept, dând serios din cap, încercând să ţină minte numele.

După ce turul luă sfârşit şi bărbaţii se risipiră, Lazăr îl conduse pe Radu la cartierul general mai mare al ienicerilor, în drumul înapoi spre serai.

— Te vei descurca bine. Pot să mă ocup eu de organizarea şi de pregătirea zilnică. Aceste poziţii sunt mai mult de ceremonie decât de altceva, dar oamenii te plac. Sunt bucuroşi să te aibă.

Radu dădu aprobator din cap.

— Mă bucur.

Lazăr se aplecă, apropiindu-se mai tare de Radu în timp ce mergeau.

— Şi eu mă bucur că te am.

Radu îşi drese glasul, întrebându-se dacă vorbele lui mai aveau şi un alt înţeles, când o fluturare de mantie de după un colţ îi atrase atenţia. Se grăbi, la timp pentru a-l vedea pe Halil Paşa dând mâna cu un alt bărbat înainte de a intra împreună într-o odaie.

— Cine era cu Halil Paşa? îl întrebă pe Lazăr.

— Kazanci Doğan, comandantul tuturor trupelor de ieniceri. La un moment dat, ai să-l cunoşti, sunt sigur.

— Halil Paşa vine deseori pe aici?

Lazăr ridică din umeri.

— L-am văzut din când în când. Se opri, mijind gânditor ochii. Ai vrea să ţin socoteala acestor vizite?

— Da. Şi a oricui altcuiva cu care se întâlneşte Kazanci Doğan în afara corpului ienicerilor.

Lazăr duse un pumn la piept, apoi plecă.

Radu se întoarse la palat, profund îngândurat. Halil avea fire din plasa lui de păianjen întinse pretutindeni. Viziri, paşi, bei, ambele ramuri majore ale armatei, cu conducătorii pământeni ai spahiilor şi forţele lor regionale, şi cu ai ienicerilor, cu Kazanci Doğan. Iar în mijloc, gras şi letal, şedea păianjenul Halil Paşa.

Dacă l-ar fi omorât, după cum dorea Huma, pânza avea să rămână. Toate liniile de putere, adunate laolaltă,

aliniate împotriva lui Mehmed. Şi cine ştia dacă un alt păianjen, mai primejdios, nu avea să-i ia locul lui Halil Paşa?

Nu. Huma se înşela. Mai întâi, trebuiau să distrugă pânza. Apoi păianjenul avea să fie lipsit de puteri.

37

Lada şi Nicolae stăteau întinşi pe burtă, privind cu atenţie peste marginea stâncii la oraşul care se întindea sub ei. Case din lemn se înşirau deasupra râului, îngrămădindu-se să-şi facă loc pe malurile sale, răsărind direct din apă. Amasya era o adăugire recentă la Imperiul Otoman, trecutul său istoric stratificat fiind evident în mormintele romane care îşi aruncau umbra peste picioarele Ladei. Ultima dată când urcase acolo sus fusese cu Mehmed şi Radu, şi se uitaseră la cer şi visaseră la stele.

Acum, ea privea în jos şi punea la cale incendii.

— Am putea folosi râul, cugetă Nicolae, vorbind în valahă, aşa cum ceruse Lada. Să coborâm în bărci la miezul nopţii, să dăm foc caselor. Asta i-ar ţine ocupaţi pe localnici şi pe mulţi dintre soldaţi.

— Cine este la conducerea spahiilor de aici?

Din spatele ei, Petru, un tânăr valah care îşi încheiase recent pregătirea, scuipă dispreţuitor.

— Spahii! Nişte porci graşi şi leneşi. De ce ne-am face griji pentru ei?

Lada îl alesese pentru că fusese scos din Valahia la o vârstă relativ târzie – avea deja paisprezece ani la vremea când ajunsese la otomani. Dar era arogant şi greu de cap, cu un soi de răutate care îi amintea de celălalt frate mai mare al ei, Mircea. Câteodată, asta o făcea să-l placă şi mai tare.

În cea mai mare parte a timpului o făcea să vrea să-l împingă de pe stânci.

— Şi cine ţi-a spus că spahii sunt nişte porci graşi şi leneşi? Ai luptat cu ei?

— De ce să mă fi luptat cu ei? Suntem de aceeaşi parte.

Lada şi Nicolae făcură schimb de priviri. Poate că Petru avea nevoie să fie eliberat din regimentul lor.

— Spahiilor le este interzis să-şi lase barbă?

Petru se încruntă.

— Nu.

— Şi totuşi, ţie îţi este îngăduită numai o mustaţă.

— Asta dacă reuşeşte să aibă aşa ceva, zise Matei, un bărbat slab şi musculos, cu o privire veşnic flămândă, pe care Lada îl recrutase din corpul său din Edirne.

Petru aruncă cu o piatră în el. În total, Lada avea zece oameni, a căror vârstă varia de la optsprezece la douăzeci şi cinci de ani. Erau puţini valahi din care să aleagă, otomanii preferând alte naţionalităţi pentru a-i face soldaţi mai buni şi mai isteţi.

Proştii. Lada îşi miji ochii, uitându-se care case puteau fi aruncate în aer cu rezervele de praf de puşcă ale ienicerilor pentru a bloca în modul cel mai eficient drumurile către donjon.

— Şi le este interzis spahiilor să se însoare şi să aibă copii?

— Nu.

— Încă un lucru la care Petru nu s-ar descurca niciodată, spuse Nicolae cu veselie.

Lada aşteptă ca hohotele de râs să se stingă.

— Şi sunt spahiii sclavi, răpiţi din ţările lor pentru a fi aduşi aici să slujească stăpânului altui om şi Dumnezeului altui om?

I se răspunse cu tăcere.

— Spahiilor le displace puterea noastră în creştere. Le displace organizarea noastră, abilitatea noastră în luptă, poziţia noastră mai apropiată de sultan şi de moştenitorii sultanului. Nici măcar să nu-ţi treacă prin gând că eşti de partea lor, căci ei nu sunt de partea ta. Ei luptă să câştige pământ, prestigiu şi avere. Noi luptăm deoarece este singurul lucru care ne este dat. Lada aşteptă câteva clipe, apoi continuă: Cine organizează apărarea unui oraş?

— Spahiii care au responsabilitatea.

Petru părea concentrat atunci când se târî alături de ea

pentru a privi oraşul. Lada urmări conturul râului ca şi cum ar fi fost un şarpe.

— Taie capul din prima lovitură, şi trupul va fi lipsit de puteri în faţa ta.

Matei continua să ascută un pumnal cu o cute acolo unde şedea, pe o piatră de mormânt căzută.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să tai capetele câtorva spahii, nu sunt sigur că am timp să dau foc oraşului în seara asta.

— Şi cu toate astea, să pun la cale distrugeri imaginare rămâne jocul meu preferat de antrenament, zise Nicolae, întinzându-se şi rostogolindu-se pe spate. Este atât de liniştitor!

Lada se ridică, scuturându-şi praful de pe tunică şi potrivindu-şi coiful alb pe care îl purta acum.

— Ilyas Bei e de serviciu?

Ştefan, un bărbat tăcut al cărui chip era ca un cer fără nori – lipsit de emoţii şi imposibil de descifrat –, dădu afirmativ din cap. Vorbea puţin, însă Lada descoperise că avea o minte ca un muşuroi de furnici, aducând fără încetare fărâmiţe de informaţii pentru a se hrăni.

Dădu şi ea din cap.

— Bun. E timpul să-l asasinăm pe Mehmed.

Nicolae oftă adânc.

— Asta e cu atât mai puţin liniştitor.

Însă ceilalţi bărbaţi deja strângeau, iar nerăbdarea le lumina chipurile. În timp ce-şi croiau drumul în josul muntelui, spre fortăreaţă, îşi făceau planuri. Ştefan alergă înainte să iscodească dacă Mehmed se afla înăuntru sau în afară. De obicei, putea să stabilească asta numai după prezenţa străjerilor în anumite zone.

Dacă Mehmed era afară, urmau să lanseze un atac pe furiş peste zid, trăgând săgeţi cât de iute puteau. Dacă se afla înăuntru, Matei şi alţi trei aveau să ajungă cât mai aproape cu putinţă, sperând ca nimeni să nu bage de seamă că ei nu erau de gardă, în vreme ce Nicolae ar fi plecat în recunoaştere ca să-l localizeze pe Mehmed şi să trimită un semnal dintr-un foişor, anunţând unde se afla.

Aceasta avea să-i lase pe Lada, Petru şi alţi patru soldaţi uşori şi destul de puternici pentru a se căţăra pe zidurile exterioare ale fortăreţei.

Aveau nevoie ca o singură persoană să ajungă destul de aproape. O lovitură, un pumnal, o şansă era tot ceea ce le-ar fi trebuit pentru a-l omorî pe moştenitor.

Ştefan îi întâlni lângă un pin noduros care creştea pieziş dintre stânci. Lada îl alegea întotdeauna drept loc de întâlnire, cu toate că o făcea să sufere din pricina amintirilor despre fericire, îndepărtate în timp şi otrăvite de curgerea vremii.

Chipul lui Ştefan era, ca întotdeauna, impenetrabil. Însă era ceva defensiv în poziţia trupului său, ceea ce o scotea pe Lada din sărite. Ştia ce avea să spună înainte ca el să deschidă gura, şi mai ştia şi că el ştia că avea să o supere, ceea ce era aproape la fel de rău.

— Ieniceri prezenţi la porţile spre harem, doi eunuci la datorie în faţa uşii.

Oamenii ei răsuflară, fie de uşurare, fie de frustrare, ea nu-şi putea da seama. Glasul lui Nicolae era dinadins optimist.

— Ei bine, asta semnifică sfârşitul jocului de astăzi. Nu prea putem lansa un atac asupra haremului.

— Şi de ce nu?

Pe Lada o durea maxilarul. Se concentra asupra durerii concrete, specifice. De când începuse să-şi antreneze oamenii, nu prea îl mai văzuse pe Mehmed. Şi când el o vedea, erau întotdeauna cotloane întunecate, sărutări furate, mâini disperate.

— Deoarece…, începu Nicolae, legănând cuvântul pe un fir, de parcă spera că Lada era un peşte care avea să-l înghită şi astfel el să nu mai fie nevoit să explice.

Ea nu muşcă momeala.

— Deoarece, reluă el oftând, zidurile sunt prea înalte, geamurile cu prea multe zăbrele, uşile prea bine păzite. Am stabilit strategia asta înainte, Lada, şi concluzia este întotdeauna să aşteptăm până ce el pleacă. Nu putem intra.

— *Voi* nu puteţi intra, zise Lada. Ştefan, i-ai recunoscut pe străjerii de pază?

El clătină din cap.

— Bun. Atunci, nici ei nu te vor recunoaşte. Am nevoie de fuste, o robă *entari* şi un văl.

Petru rămase cu gura căscată, ceea ce-l făcea să semene cu peştele pe care sperase Nicolae să-l prindă.

— Fuste? Pentru ce?

Lada le făcu semn să o urmeze.

— Fiindcă o cantitate impresionantă de arme ar putea să fie ascunsă în fuste şi fiindcă Ştefan e pe cale să aducă un dar din partea sultanului.

Nicolae o ajunse din urmă în timp ce ea îşi croia drum iute spre clădirea periferică ce îi fusese dată drept garnizoană. Era un alt impediment pentru Mehmed, care nu o putea întâlni singură – ea locuia în cazarma improvizată împreună cu oamenii ei. Nu era niciodată singură. Căci dacă ar fi fost singură, atunci nu ar fi existat nicio barieră, niciun impediment, nimic care să-i împiedice să…

El era în harem.

— Lada, spuse Nicolae, iar glasul lui era destul de scăzut, astfel încât ceilalţi să nu-l poată auzi. E o idee bună? Cred c-ar trebui să aşteptăm. Îl putem prinde când iese. Avem planuri pentru asta.

— Şi sunt planuri bune, ceea ce înseamnă că sunt evidente, ceea ce înseamnă că Ilyas s-ar putea să le fi anticipat deja. Acesta este un plan mai bun.

El o apucă de braţ.

— Lada, opreşte-te!

Ea se întoarse brusc, arzând de furie, ceea ce o făcea să pară mai înaltă şi mai puternică.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac!

El ridică mâinile în sus.

— Mă întreb doar dacă haremul este cel mai bun loc în care să te afli tu.

Îngrijorarea din expresia chipului ei o făcu să vrea să-şi smulgă părul din cap. Şi apoi să-l sugrume cu el. Îi surâse

batjocoritor.

— Crezi că nu ştiu ce se petrece înăuntru? Eşti îngrijorat pentru gingaşa mea sensibilitate?

— Nu! Nu aş gândi nicicând că ai avea în tine ceva gingaş, crede-mă. Rânji şi cicatricea i se strânse. Dar mă îngrijorez pentru… reputaţia ta. Femeile care intră în harem nu mai ies. Este o poziţie permanentă.

Ea înlătură sugestia cu o fluturare a mâinii. Ştia că el intenţiona să spună ceva mai important, iar ea nu voia să o accepte.

— N-am de gând să intru ca femeie. Am de gând să intru ca asasin. Aşa că nu ai de ce să te temi.

Câteva minute mai târziu era acoperită din cap până în picioare în rămăşiţele gătelilor de la nunta lui Mehmed. Nu purtase niciodată nici jumătate din veşmintele pregătite pentru ea, dar o servitoare harnică le împachetase pentru a fi trimise înapoi odată cu ea. În afară de veşmintele boţite pentru care orice servitoare ar fi fost bătută, arăta a femeie. Şi, cu văl, nu semăna deloc cu ea însăşi.

Fu hotărât ca numai Ştefan să o însoţească. Mai mulţi străjeri ar fi putut să pară suspecţi. Aşa că fără mare pompă, el o aduse pe Lada la poarta haremului şi i-o înmână celui mai apropiat eunuc.

— Un dar din partea mamei lui Mehmed, zise el.

Eunucul încuviinţă nepăsător din cap şi o conduse pe Lada, dincolo de cei doi ieniceri de pază, direct în harem.

Ea tresări fără să vrea când uşa se închise cu un zăngănit în urma ei. Suna atât de formal, atât de final. Inima ei o luă la goană şi ea respira superficial şi fără cadenţă în timp ce-l urma pe eunuc prin mai multe coridoare întortocheate, încercând să le ţină minte. Totul era strălucitor şi curat. Dalele de pardoseală lucioase, cu un model sofisticat, îi îmbiau să meargă şi mai departe.

Eunucul deschise o uşă spre o mică odaie de aşteptare.

— Într-o oră va veni cineva la tine pentru a-ţi stabili poziţionarea şi vei fi plasată.

Plecă fără să mai adauge un cuvânt, închizând uşa în urma lui.

Nu o încuie.

Nu că ar fi contat dacă ar fi încuiat-o, însă simpla idee o făcu pe Lada să ardă de furie. Nu era vorba numai despre uşă, îşi spuse ea. Era vorba despre inabilitatea crasă a eunucului de a vedea o femeie drept o primejdie potenţială.

Scoase unul din pumnale şi înţepă sofaua. Trăgându-l de-a lungul sofalei, creă o deschizătură crestată. Apoi vârî pumnalul în teacă şi îşi fixă vălul. Ieşi pe coridor. Era perfect capabilă să-şi îndeplinească misiunea fără să lase ca faptul că se afla înăuntrul haremului lui Mehmed să îi distragă atenţia.

Singura ei presupunere era că trebuia să meargă mai departe, aşa că alese o vază mare cu un buchet parfumat, ţinând-o cu grijă în faţa ei, de parcă ar fi avut un scop. Căratul unui buchet de flori de colo-colo părea a fi o ocupaţie raţională în acea colivie aurită.

După ce trecu de mai multe uşi închise şi coti prin trei coridoare separate, Lada se simţi cuprinsă de un val de disperare. Mehmed probabil că avea să-şi termine *treaba* acolo şi să plece înainte ca ea să-l găsească măcar, şi atunci ce le va spune oamenilor ei?

Sunetul unui bebeluş care plângea îi ajunse la urechi. Coti brusc, urmând zbieretele stridente ca de măgar, până ce ajunse la o odaie a cărei uşă cu două canaturi era larg deschisă.

Se strecură înăuntru şi imediat se duse spre stânga, unde se afla un paravan delicat pictat, în faţa unei ferestre mari, deschise. Reuşi să se strecoare între paravan şi perete, zgomotul mişcărilor ei fiind acoperit de ţipetele bebeluşului.

Râsul lui Mehmed răsună în odaie, căzând pe umerii Ladei asemenea unei lovituri.

— Nu-l ţin bine? Nu mă place.

— De bună seamă că te place!

Glasul femeii era lipicios de dulce. Lada simţea cum i se aşeza în urechi şi ştia că oricât s-ar fi frecat, n-avea să scape de urmele lui.

— E puternic, vezi?

— Micul meu Baiazid. Să fii puternic atunci când eu voi fi plecat! Mă voi întoarce în curând.

Vorbele lui Mehmed răspândeau tandreţe şi Lada îşi dori un alt plan. Se gândise că cel mai rău lucru care putea să se întâmple era să-l găsească cu o altă femeie, dar asta…

Nu ştia cum să fie furioasă pentru asta.

Dar reuşea, totuşi.

— Cât vei fi plecat? îl întrebă femeia.

— Cât va dura să-l înving pe Skanderbeg. Vei avea nevoie de ceva?

— Nu, nu, suntem bine îngrijiţi. Să te întorci teafăr.

— La revedere, băiatul meu!

Lada notă cu o oarecare satisfacţie că tonul pe care Mehmed îi vorbea concubinei era acelaşi pe care îl folosea atunci când se adresa oricărui servitor. Dar, în mod clar, simţea ceva pentru copil. Şi concubina îi dăruise asta.

Ţipetele bebeluşului părăsiră odaia. Lada auzi pe cineva ridicându-se în picioare. Ieşi de după paravan, ţinând încă vaza.

Mehmed de-abia îi aruncă o privire în timp ce se ducea drept spre uşă. Aruncă vaza în dreapta capului lui. El se feri în timp ce vaza se spărgea de perete, iar apa şi florile se împrăştiară printre cioburile de porţelan glazurat.

El se uită la ea, roşu la faţă de furie.

— Pentru numele lui…

Ea îşi smulse vălul. Preţ de o clipă, furia lui rămase încremenită, apoi se dizolvă într-un zâmbet.

Râse, clătinând din cap.

— Ce *cauţi* aici, Lada?

Ea închise uşa. Speranţa îi aprinse ochii lui Mehmed şi el făcu un pas în faţă.

Ea se răsuci pentru a scăpa din strânsoarea lui.

— Te-aş fi putut omorî.

— Rogu-te, omoară-mă.

Zâmbetul lui numai îngrijorat nu era atunci când întinse mâna spre ea. Trecuseră multe zile de când furaseră un moment intim.

Nu aici, gândi ea. *Oriunde, dar nu aici.*

— Skanderbeg? îl întrebă ea, schimbând direcţia discuţiei lor.

Iskander Bei fusese unul dintre ienicerii favoriţi ai lui Murad, iar acum era unul dintre favoriţii Ladei. Fusese un spin în coasta imperiului ani în şir, folosind ceea ce învăţase de la ei pentru a-i ţine în şah.

Lada studiase fiecare relatare a luptelor lui cu aceeaşi devoţiune pe care i-o acorda Mehmed islamului.

Expresia lui Mehmed se închise.

— Da, tata a declarat o nouă campanie. Voi călări alături de el şi voi comanda un flanc în timpul asediului.

Pieptul Ladei se umflă de bucurie. Ea ar fi putut să dea dovada măsurii ei, a oamenilor ei şi… şi putea *să meargă,* în sfârşit, să mai vadă şi alte locuri, chiar dacă nu era casa ei.

— Când plecăm?

Mehmed nu se uită în ochii ei. Se aplecă şi culese mai multe dintre flori, evitând cu grijă cioburile ascuţite ale vazei.

— Eu plec în această după-amiază.

Lada porni grăbită spre uşă.

— Putem fi gata într-o oră, eu…

Mehmed o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Tu nu vii.

— Eu… Cum? Suntem pregătiţi. Oamenii mei sunt pregătiţi. Forţa mea este mică numericeşte, dar putem să fim iscoade, iar eu voi…

— Tu rămâi aici!

Lada îi desprinse mâna de pe braţul ei şi făcu un pas îndărăt.

— De ce?

El deveni brusc fascinat de florile rupte din mâna lui.

— Am nevoie de cineva de încredere la comanda oraşului.

— Oricine poate să facă asta! Nu va mai rămâne nimic de valoare aici!

Privirea lui Mehmed fu grea atunci când, în sfârşit, o

întâlni pe a ei.

— Nimic de valoare?

Înţelegerea o izbi din plin pe Lada. Smulse florile din mâna lui şi le aruncă pe jos.

— Nu voi rămâne aici pentru a veghea asupra plodului tău! Nu sunt doică!

Mehmed clipi iute, apoi clătină din cap.

— Lada, nu despre fiul meu vorbeam. Crezi că el este singurul lucru de valoare aici?

— Atunci ce?

— Tu! Nu te voi lua în bătălie! Habar n-ai care sunt condiţiile acolo, habar n-ai în câte feluri se poate muri.

— Îmi pot purta singură de grijă.

— Dar cu mine cum rămâne? Ce-am să mă fac dacă păţeşti ceva? Trebuie să te păstrez teafără!

Ea îl împinse în piept, făcându-l să se împleticească, şi cioburile vazei scrâşniră sub tălpile cizmelor lui.

— Nu sunt ceva ce trebuie păstrat! Urmează să-mi spui că vrei să mă păstrezi îndărătul zidurilor, să mă ţii în odăi capitonate, în iatacuri parfumate, să mă ţii *aici!* Mehmed, eu nu sunt concubina ta!

— Nu asta e ceea ce-ţi cer! Îşi aruncă mâinile în aer, făcând paşi încoace şi încolo, într-un cerc. Eşti preţioasă pentru mine. Ce e greşit dacă vreau să am grijă de tine?

— Dacă aş avea nevoie sau aş voi să aibă cineva grijă de mine, n-aş fi cu nimic mai brează decât femeile de aici! Nu sunt deloc ca ele.

— Nu, nu eşti! Pe *tine* te iubesc, Lada. Mehmed închise ochii şi coborî tonul, încercând să-şi recapete controlul. Te rog, lasă-mă să te iubesc. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea. Tu şi fratele tău sunteţi singurii oameni care mă cunosc cu adevărat.

Lada se înfioră, iar sprâncenele lui Mehmed se ridicară la vederea reacţiei ei. Totuşi, el nu înţelegea de ce. Lada nu-i povestise despre ultima ceartă cu Radu, şi nici că nu mai avusese veşti de la el de când se despărţiseră. Mehmed rămânea orb faţă de adevăratele profunzimi ale iubirii lui Radu – şi faţă de cât de tare îi era dor Ladei de

fratele ei.

— Te rog, zise Mehmed. Deja l-am pierdut pe Radu în favoarea tatălui meu. Îmi scrie arareori, iar când o face e ca şi cum s-ar adresa unui străin. Nu-mi pot permite să te pierd şi pe tine.

— Nu poţi pierde ceva ce nu este al tău. Ia-mă cu tine!

Cu un mârâit frustrat, el îi smulse vălul din păr şi îl aruncă pe podea.

— Arăţi caraghios. Armura ţi se potriveşte mai bine decât mătasea.

Lada duse mâna pe obrazul lui. Pielea era moale şi fierbinte, întotdeauna fierbinte, ca şi cum s-ar fi încins mai tare decât orice altă persoană normală. Vocea ei sună ca un tors de intensitate scăzută, atât de asemănător cu al Humei, încât se sperie.

— Ia-mă cu tine şi voi purta armură tot timpul!

Îi trase chipul în jos, sărutându-l, lăsând focul cu care el ardea să aprindă ceva înlăuntrul ei.

El o prinse de mijloc, lipind-o de el, cu aceeaşi impetuozitate ca a ei. Ea îşi împinse şoldul în vintrele lui, unde putea să simtă o duritate care deja se forma. O îngrozea şi o şi încânta că avea puterea să facă asta să se întâmple. El gemu în gura ei, iar sărutul deveni din ce în ce mai profund şi mai frenetic.

— Lada! spuse el, sărutând-o pe gât, pe ureche, pe păr. Lada, Lada!

— Ia-mă cu tine, îi şopti ea la ureche.

El îşi îngropă faţa în părul ei, braţele lui ţinând-o atât de strâns, încât ea îşi dădu seama că învinsese. Apoi Mehmed clătină din cap.

— Nu.

Cu un ţipăt, ea îl împinse la o parte. El căzu, udându-şi încălţările de la apa din vază. Ea scoase un pumnal, se aplecă şi îi tăie cingătoarea. Boţind mătasea în pumn, îl privi lung.

— Ai nevoie de mine teafără? Cine te va ţine teafăr *pe tine*? Te-am ucis iar sub nasul străjerilor tăi.

El avu cutezanţa să se întindă pe spate pe podea şi să

râdă.

— Lada, nimeni altcineva pe lumea asta n-ar fi atât de devotat sau de ingenios în dorinţa de a mă ucide aşa cum o faci tu iar şi iar. Întinse braţele şi ochii lui negri o implorau. Vino, hai să petreci aceste câteva ore cu mine! Mi-e dor de tine.

Ea se aplecă în faţă, suficient cât el să nu poată să o ajungă.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu acest sentiment.

Drumul spre ieşire era mai uşor de făcut decât cel de intrare, opusul modului în care funcţiona de obicei un harem pentru femeile care îi treceau pragul. Plecând, ea trecu pe lângă un Ilyas speriat. Îi aruncă la picioare cingătoarea lui Mehmed.

— L-am ucis din nou. Ai pierdut. Încearcă să-l aduci înapoi în viaţă din Albania.

Propriile ei vorbe crude pe care i le aruncase lui Mehmed o înţepau în timp ce dădea din cap spre Ştefan, semn că ultimul lor joc fusese un succes. Dacă Mehmed murea, asta ar fi fost despărţirea lor – el declarându-i iubirea lui şi ea răspunzându-i cu cruzime. El n-ar fi ştiut niciodată ce simţea ea – că o chinuia, că era o stea strălucitoare în noaptea neagră a vieţii ei.

Ar fi fost întocmai ceea ce merita, să moară fără să ştie, căci o lăsa în urmă.

Şi ea nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

38

1451: Krujë, Albania

Radu se gândea că, având o nouă armură şi arme, plus un servitor personal, un cort, provizii şi un cal superb, era mai bogat decât fusese după toţi anii în care nu posedase nimic. Dar pur şi simplu ar fi preferat ca această nou-găsită prosperitate să fi fost rezultatul altor lucruri şi nu al mărşăluitului alături de Murad.

Mai ştia şi că undeva, printre zecile de mii de oameni din jurul lui Murad, Mehmed se îndrepta spre acelaşi ţel.

Să fi rămas în Edirne ar fi însemnat să fie singur, dat fiind că paşii, beizadelele, ienicerii şi diferiţii prieteni pe care şi-i făcuse erau cu toţii plecaţi la asediul teritoriilor albaneze ale lui Skanderbeg. Ar fi avut mult prea mult timp să mediteze dacă i s-ar fi refuzat uneltirile, iscoditul şi socializarea de fiecare zi. Nu s-ar fi gândit la nimic altceva decât la Mehmed.

Acesta nu era un plan de preferat. Se trezi scrutând întruna marea fără de sfârşit de chipuri – întrebându-se, tânjind, sperând măcar să-l întrezărească pe prietenul său.

Însă armatele lui Murad şi ale lui Mehmed se aflau la capete diferite ale procesiunii, separându-i pe Radu şi pe Mehmed printr-o zi întreagă de marş. Simpla deplasare a atâtor oameni şi a echipamentului aferent era uluitoare. Căruţe cu provizii şi alaiul de animale veneau în urma soldaţilor, la fel cum se întâmpla şi cu sutele de femei care călătoreau împreună cu bărbaţii şi le ofereau diferite… servicii.

Murad se arătase încântat atunci când Radu se albise la faţă pentru că primise o ofertă de a profita de femei.

— Eşti cu adevărat un fiu devotat al lui Dumnezeu.

Radu nu ştiuse dacă să râdă sau să plângă la acea laudă.

Mai aveau trei zile până la ţinta călătoriei lor, oraşul Krujë, şi Radu călărea alături de Lazăr şi de iscoadele de sub comanda sa. În peisajul molcom, înverzit, începuseră să se arate semnele civilizaţiei. Radu îşi opri iapa, bătând-o pe grumazul ei lung şi negru, în timp ce îl aştepta pe Lazăr să-l ajungă din urmă.

— Ce s-a întâmplat aici? Aici e locul unde au luptat mai înainte?

Radu cuprinse cu privirea câmpurile unduitoare, arse şi inutile.

Lazăr clătină din cap.

— Pe rănile lui Iisus! Darul de bun-venit al lui Skanderbeg. De aici şi până în oraş nu vom mai găsi niciun fel de merinde.

— Şi-a dat foc singur la ogoare?

Radu cu greu putea să asimileze oroarea recoltelor distruse. Era anotimpul în care creşteau grânele, ceea ce însemna că Skanderbeg distrusese munca unui întreg sezon, lăsându-şi oamenii fără nimic de recoltat.

— În plus, probabil că a otrăvit şi fântânile şi iazurile.

— Dar oamenii lui? Ce vor face când asediul se va încheia?

Lazăr ridică din umeri.

— Nu-i grija noastră, spuse şi se întoarse la corpul principal de soldaţi pentru a le raporta ce descoperiseră.

Radu îşi mână calul înainte în pas lent, pentru a putea cerceta atent regiunile rurale devastate. Cu siguranţă asta avea să le facă munca mult mai dificilă. Contaseră să facă rost de vite şi de merinde pentru a-şi completa proviziile. Asta avea să facă lucrurile mai încordate şi mai dificile, căci aveau să fie nevoiţi să reducă numărul de oameni pentru a spori paza convoaielor cu provizii devenite acum cruciale. De asemenea, asta ducea şi costul asediului pe culmi astronomice.

Însă imaginea unei temelii din piatră, a pereţilor din lemn ars care desenau conturul înnegrit a ceea ce fusese cândva o casă, asta rămase în mintea lui Radu pe toată

durata călătoriei sale. Armata lor n-ar fi ars casele până la temelii. Şi, după ce cucereau oraşul, le-ar fi îngăduit tuturor oamenilor de pe teritoriul lui Skanderbeg să continue să trăiască la fel ca până atunci, să se roage cum o făcuseră şi până atunci, oferindu-le protecţie şi prosperitate.

Radu se întreba cât era dispus Skanderbeg să sacrifice şi să distrugă în numele apărării poporului său.

Când ajunseră la zidurile oraşului Krujë, Radu era deja obosit de drum şi cu sufletul greu. Aşezarea şi organizarea taberei dură cam o săptămână. Se găseau într-un loc din care puteau fi văzuţi din oraş, dar aflaţi dincolo de bătaia tunurilor. Oamenii lui Radu îi înălţară cortul alături de vastul pavilion al lui Murad, care era ridicat în mijlocul câmpului, încercuit de zecile de mii de oameni. Acum, otomanii erau în număr mai mare decât populaţia oricărui oraş de la o depărtare de mai multe zile de mers pe jos, inclusiv a cetăţii Krujë.

Radu comanda o forţă militară de grăniceri. Rolul acestora era de a hărţui şi de a tulbura liniile duşmanilor, nu de a participa la asediu. El ajuta direct acolo unde putea, nu stătea în cale acolo unde nu putea şi urmărea cu un amestec de mândrie şi de groază cum forţele lor superioare se instalau pentru a-l asedia pe trădătorul de Skanderbeg.

Şi, de cinci ori pe zi, Radu îşi aşeza covoraşul şi se ruga, trimiţând speranţe în plus spre Dumnezeu pentru ca asediul să se termine iute.

*

Radu patrula pe la marginea taberei. Trecuseră trei săptămâni de când sosiseră, fără să aibă vreun rezultat. Trimiseseră iscoade pentru a descoperi sursele de apă ale cetăţii şi pentru a le tăia, dar în zadar. Încercaseră să-l mituiască pe comandantul cetăţii şi fuseseră refuzaţi. Zidurile se înălţau ameninţătoare, statornice şi batjocoritoare.

— Este un asediu, obişnuia Lazăr să spună, ridicând din

umeri. Vânatul aşteaptă.

Lui Radu nu-i păsa de vânat. Oamenii lui fuseseră folosiţi până acum doar la treburi lesnicioase, însoţiseră convoaiele cu provizii şi stătuseră de strajă două nopţi pe săptămână. Fusese înspăimântat să ia parte la un asediu, însă acum era plictisit. Toată aşteptarea asta putea să aducă un om în pragul nebuniei.

Oftă, îndepărtându-se de tabără suficient cât focurile să nu-i stânjenească posibilitatea de a vedea în întuneric. Ar fi putut să rămână în cortul său, dar dacă oamenii lui erau acolo, şi el trebuia să fie tot acolo. Aşa era cinstit.

Alături de el, Yazid, un tânăr ienicer, îi spuse în şoaptă, în timp ce continuau să meargă:

— Ce atârnă la coapsa unui bărbat şi vrea să împungă într-o gaură în care s-a mai împuns şi altă dată?

Cineva oftă adânc din pricina iritării. Lazăr îl ţistui pe Yazid să tacă. Radu se înroşi, recunoscător că nu putea fi văzut. Deja avea reputaţia de a fi prea gingaş în privinţa acelor chestiuni şi se întreba ce spuneau oamenii pe la spatele lui.

Un pocnet ciudat îi atrase atenţia. Miji ochii în întuneric.

— Jos!

Lazăr se împinse în el, doborându-l la pământ. Ceva trecu pe deasupra lor, mai mult o părere de zgomot decât altceva.

Radu ieşi târâş de sub Lazăr, ameţit şi tulburat. Dacă n-ar fi fost Lazăr, el ar fi murit. Imboldul lui, cel mai puternic şi cel dintâi, fu să o ia la fugă. Nu era făcut pentru asta. Dacă Lada s-ar fi aflat acolo, ea ar fi…

Ba nu. El era la comandă. El avea să-şi conducă oamenii.

— La mine! strigă el. Arbaletele! Ridicaţi scuturile şi formaţi o linie!

Îşi ridică scutul în faţa sa, încordat şi făcându-se mic în timp ce aştepta ca o săgeată să-l doboare. Lazăr stătea în picioare alături de el, cu scutul lipit de al lui Radu. Cu o iuţeală care îl făcu mândru, oamenii lui Radu li se alăturară. Ca unul, înaintară, cu pas sigur şi ferm, spre locul din care atacatorii lor nevăzuţi continuau să tragă în

ei cu săgeţi.

Nu întâlniră pe nimeni.

Oamenii lui Skanderbeg dispăruseră deja în întuneric, oricare ar fi fost scopul pe care îi urmăriseră fiind dejucat. Oamenii lui Radu rupseră, cu prudenţă, rândurile, cu ochii şi urechile ciulite.

— O cheie, murmură Yazid în timp ce smulgea o săgeată de arbaletă din locul în care pătrunsese în scutul său. Răspunsul este o cheie. Cu toate că şi *o săgeată* ar fi fost o replică bună.

Lazăr rămase lângă Radu, însă asta nu îi aduse nicio alinare. Toţi ceilalţi păreau foarte calmi, resemnaţi cu realitatea familiară a bătăliei. Lui Radu îi era frig din pricina sudorii care îi ţâşnise pe loc din piele, iar inima continua să-i bată nebuneşte. Ştiuse dintotdeauna că aveau să fie atacaţi, dar numai în teorie. Nu o *ştiuse* aşa ca acum.

Mergea, dintr-odată conştient de fiecare părticică din trupul său, de parcă ar fi fost despuiat. Se simţea din nou prea mic, prea slab, întocmai ca băieţelul îngrozit de izbucnirile de violenţă neprevăzute ale lui Mircea. Numai că acum nu mai avea castelul în care să se pitească, nu mai avea draperii îndărătul cărora să stea.

Şi era răspunzător pentru mult mai multe vieţi decât numai a sa.

39

La trei luni după ce restul ienicerilor plecară, oamenii Ladei aveau, în sfârşit, ce să aştepte cu nerăbdare. Aşteptau un transport de praf de puşcă. În mod normal, nu ar fi avut ce să facă cu el. Însă cum toţi ceilalţi ieniceri erau plecaţi la asediul cetăţii Krujë, de ei depindea să decidă cum să-l folosească. Decizia responsabilă ar fi fost să-l depoziteze şi să aştepte întoarcerea lui Ilyas. El ar fi avut în minte, fără doar şi poate, anumiţi oameni pe care să-i antreneze în folosirea şi strategiile prafului de puşcă.

Dar Ilyas nu era acolo.

Şi cu Radu departe excelând în politică şi fără măcar o scrisoare de la Mehmed, Lada voia să incendieze lucruri.

Aştepta la poarta spre donjon, când căruţa se opri în faţa ei. O femeie coborî, cu sprâncenele încruntate şi imitându-i postura.

— Unde este comandantul?

— Eu sunt comandantul.

Cu toate că spatele ei nu avea să se mai îndrepte vreodată, sprâncenele femeii se îndreptară.

— Tu!

Privirea ei cercetă uniforma Ladei, dar stărui ca o întrebare peste pieptul Ladei.

Lada se împotrivi nevoii de a-şi încrucişa braţele deasupra sânilor.

— Da.

— Nu eşti ceea ce mă aşteptam.

Ridicând din umeri, Lada spuse:

— Aş putea spune acelaşi lucru.

Femeia zâmbi, lăsând să i se vadă dinţii lipsă.

— Suntem în război. Din nou. Bărbatul meu şi fiii noştri sunt întotdeauna chemaţi de conducătorul nostru spahiu

să slujească sub arme. Noi avem meserii unice.

— Noi?

— Ştiu despre praful de puşcă la fel de multe ca orice bărbat.

— Şi, cu toate astea, ai fost lăsată în urmă. Lada se încruntă şi se duse să se uite în butoaiele din căruţă. Asta nu te înfurie?

— Fireşte că mă înfurie. Mă lasă să fac treaba bărbatului şi a celor trei fii ai noştri de una singură.

— Nu, vreau să spun că ai la fel de mult drept să lupţi cum au şi ei. N-ar trebui să te lase în urmă ca şi cum nu ai fi de niciun folos.

— Pfui! Purtăm pe umeri povara imperiului, întocmai ca şi bărbaţii. Cine să facă treburile să meargă în vreme ce soldaţii tropăie, lăudându-se cu întrecerile lor la pişat?

Lada râse fără să vrea.

— N-ai fi spus asta în faţa mea dacă aş fi fost bărbat.

— Transport praf de puşcă şi îi învăţ pe proşti cum să evite să se omoare siguri cu el. Spun ce vreau în faţa oricui vreau eu.

Nicolae veni spre ele, aproape jucând de bucurie.

— Ce-ar trebui să aruncăm în aer mai întâi?

Ochii îi scânteiau destul cât să poată aprinde praful de puşcă fără o flacără.

Femeia oftă.

— Numele meu este Tohin. Am putea să începem prezentările, căci se pare că voi petrece mai mult timp decât e firesc să-i împiedic pe proştii tăi să se omoare singuri.

— Tohin, mă bucur să te am aici.

Lada fu surprinsă de cât de sinceră era.

*

Tohin îi amintea Ladei de doica ei, dacă doica ei ar fi avut buricele degetelor arse şi bătături mari şi ar fi fost expertă în mânuirea prafului de puşcă în luptă. Acolo exista o calitate, o francheţe care se învecina cu ostilitatea tăioasă, ceea ce-i aducea în minte felul în care bombănea

doica ei atunci când credea că nimeni nu o putea auzi. Mai era şi o licărire de aprobare în ochii lui Tohin în vreme ce o urmărea din priviri pe Lada cum le ordona oamenilor şi care o făcea să-şi amintească de cum şedea în faţa focului şi doica îi peria părul.

Numai dacă această femeie ar fi venit şi cu un Bogdan.

Sau cu un Radu.

După mai multe zile de încercări cu mici cantităţi de praf de puşcă – cum să-l îndese, cum să pună un fitil astfel încât să aibă timpul necesar de a fugi înainte să explodeze, cum să aibă grijă de el –, oamenii Ladei erau pregătiţi pentru o lecţie reală. Urcară pe un versant al muntelui şi apoi coborâră într-o vale îngustă şi adâncă, departe de casele oamenilor. Fiecare om ducea o cantitate de praf de puşcă şi apoi, pe rând, cărau un tun mic, dar incredibil de greu. Era o muncă stropită cu sudoare şi presărată cu înjurături.

Lada îşi închipui că urca lângă Mehmed pentru a lupta alături de el. Şi apoi îşi imagină că avea să aţintească tunul înspre inima lui.

Nu ştia care variantă o făcea să se simtă mai bine.

Ajunşi în cele din urmă la destinaţia lor, lăsară tunul jos.

— Arbaletele îmi plac mai mult, spuse Petru, îmbufnat, în timp ce-şi masa mâinile.

Tohin îl pocni peste ceafă.

— Idiotule, gândeşte-te la lucruri mai importante.

Planul era simplu. O armată ar fi venit asupra lor prin canion. Trebuiau să tragă cât mai multe salve de tun cu putinţă pentru a-i împrăştia pe soldaţii închipuiţi.

Lada ştia că impactul tunului avea să fie mai mult psihologic decât altcumva. Artileria destul de uşoară cât să poată să fie transportată nu avea să producă mai multă pagubă decât mult iubita arbaletă a lui Petru, însă zgomotul şi noutatea tunului puteau fi folosite drept tactici de intimidare pentru a rupe rândurile şi a declanşa retragerea.

Totuşi, era îngrozitor de multă muncă pentru o răsplată relativ măruntă. Se dădu înapoi, în timp ce Matei şi Ştefan

ajustau unghiul de tragere al tunului sub îndrumarea lui Tohin. Pereţii văii erau înguşti şi povârniţi, oferind o minimă acoperire. Dacă o armată ar fi coborât prin ea, nu ar fi avut încotro să se ducă, ci numai înainte – în ei – sau înapoi, doar pentru a încerca din nou.

Lada privi de-a lungul părţii de sus a văii, pe ambele laturi, observând stâncile greoaie care ieşeau în afară. Ce-ar fi fost dacă n-ar fi avut deloc unde să se ducă?

— Staţi! le ceru Lada. Pot să elimin o întreagă armată cu numai două explozii.

Tohin lăsă să-i scape un oftat de iritare.

— Voi, soldaţii, mereu supraestimaţi distrugerea. Nu există destul praf de puşcă şi vei fi omorâtă dacă vei sta prea aproape pentru a-l aprinde sub o armată care se apropie.

— Nu sub.

Soarele o orbi pe Lada în timp ce-şi revărsa strălucirea asupra ei printr-o despicătură în stâncile de deasupra lor.

— Peste.

*

Tohin şi Lada şedeau împreună pe mormanul de stânci ce căzuseră, blocând întreaga vale.

Într-o bătălie adevărată, ar fi fost mult mai dificil. Coordonarea ar fi trebuit să fie perfectă. Ei ar fi trebuit să aştepte destul cât armata duşmană să intre cu totul în vale. Acţiunea ar fi trebuit executată pe furiş – o singură lovitură care l-ar fi doborât pe oricare dintre soldaţii rămaşi să dea foc la încărcături ar fi stricat toată treaba.

Însă funcţionase. Folosind praful de puşcă pentru a declanşa o avalanşă la ambele capete ale văii, blocase calea înainte şi înapoi. Cu versanţii abrupţi şi fără nicio acoperire, o armată la fel de redusă precum cea a Ladei ar fi putut să ucidă sute de oameni prinşi în capcană, ţintindu-i unul câte unul.

— Ai o minte foarte bună, zise Tohin.

Restul ienicerilor Ladei începeau deja procesul lung şi care le frângea spinările de a căra tunul pe care nu se

sinchisiseră să-l folosească peste munte şi înapoi în fortăreaţa de pe cealaltă parte.

— Numai în anumite condiţii se dovedeşte eficientă.

— Chiar şi-aşa. Să foloseşti terenul din jurul tău ca pe o armă… aşa ceva nu le trece prin cap multor oameni. L-ai auzit pe idiotul ăla mic, cel cu capul mai gros decât stânca asta. Nu se putea gândi decât la o armă pe care să o poată ţine în mâini.

— Şi totuşi, cu toată isteţimea mea, mă lupt cu nişte duşmani închipuiţi într-o vale îndărătul unei fortăreţe în care nimeni n-ar da buzna niciodată.

— Ai prefera să te afli pe câmpul de luptă la Krujë? Să arunci oamenii în luptă cu un zid care nu se clinteşte? Să-i priveşti cum mor putrezind de molime?

Lada simţi un junghi de panică. Nu aveau mai deloc veşti despre asediu. Ea bănuise că asta însemna că lucrurile stăteau bine.

— Există molime?

— Pe un câmp de bătălie atât de mare? Întotdeauna există molime.

— Ai primit veşti de la ei?

Tohin încuviinţă din cap.

— Bărbatul meu şi unul dintre fii mi-au scris. Nu au avansat deloc. Şi molima face ravagii mult mai iute decât se aşteptaseră ei să facă.

— Dar despre…

Lada se opri. Nu putea să nu şi-l închipuie pe Mehmed întins pe un pat de campanie, topindu-se văzând cu ochii, cu viaţa scurgându-se din el. În tot acest timp şi-l imaginase cu o sabie în mână, comandând oamenii, înfăptuind lucruri măreţe şi fără să o vrea pe Lada – sau să aibă nevoie de ea – nici măcar o dată alături de el. Dar molima nu era un duşman la care să se fi gândit.

Lada îşi drese glasul, încercând să scape de nodul din gât.

— Ce alte veşti mai ai?

— Nimic. Se vor izbi în zid până când îl vor sparge, sau va veni iarna şi apoi se vor întoarce acasă. Fie că vor

învinge sau vor fi învinşi, rezultatul este acelaşi. Bărbaţii se întorc acasă şi eu voi avea mai puţină treabă de făcut, dar mai multe guri de hrănit.

— De ce îşi bat capul? Ce importanţă are Krujë? Chiar este atât de valoros pentru imperiu încât să merite acest risc? Lada se ridică şi începu să umble de colo-colo, lăsând ca teama pe care o simţea pentru Mehmed să acţioneze ca un fitil care să-i aprindă furia. Ai naibii proşti!

— Nu e vorba despre Krujë, răspunse Tohin.

— De bună seamă că nu e. E vorba despre mândria lui Murad! Nu poate suporta gândul că protejatul lui l-a trădat şi aşa se face că îi riscă viaţa lui Meh… Lada se întrerupse, inspirând adânc. Riscă vieţile a mii de oameni pentru a se răzbuna împotriva unuia.

— Nici despre Skanderbeg nu e. Tohin ridică o mână, anulând argumentul pe care Lada îl avea pe vârful limbii. Da, vrea să dea un exemplu cu Skanderbeg, pedepsindu-l. Dar ce crezi că s-ar întâmpla în celelalte oraşe de la graniţă dacă Murad nu s-ar fi ocupat de asta?

— S-ar întoarce sub domnitorii lor legiuiţi! El s-a întins mai mult decât îi este plapuma. Nu are nicio treabă acolo.

— Şi dacă i-ar îngădui cetăţii Krujë să iasă? Dacă le-ar îngădui tuturor statelor vasale să-şi recapete libertatea, dacă ar retrage graniţele Imperiului Otoman aşa cum au fost înainte să începem să cucerim Europa, atunci ce s-ar întâmpla?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Unde s-ar opri? S-ar cuveni să lăsăm *toate* oraşele, să ne întoarcem în deşerturile de la răsărit? Să cutreierăm călare?

— Bineînţeles că nu.

— Aşadar, rămânem aici. Ne-ai îngădui să păstrăm primele teritorii cucerite… cât de generos din partea ta! Crezi că Huniade ar fi mulţumit? Crezi că Bizanţul ne-ar mulţumi şi ar trăi fericit pe fâşia lui de pământ? Crezi că papa ar înceta să mai ceară cruciade?

— Nu cred…

— Când au rămas vreodată graniţele aşa cum sunt?

Poporul nostru a fost alungat dinspre răsărit, fugind de distrugere. Au văzut cetăţi şi ziduri şi le-au vrut. Aşa că le-au luat. Dacă nu le-ar fi luat, ar fi murit. Şi în locul lor, altcineva ar fi venit şi le-ar fi luat.

— Aşadar, apăraţi ceea ce este al vostru! De ce trebuie să se transforme în cuceriri?

— Krujë este a noastră. Skanderbeg este al nostru. Dacă noi nu atacăm, nu luptăm, nu revendicăm ceea ce este al nostru şi nu pretindem ceea ce nu este încă al nostru, o vor face alţii împotriva noastră. Aşa funcţionează lumea. Poţi să fii agresorul, poţi lupta împotriva cruciaţilor pe pământurile lor, sau poţi să rămâi acasă şi să aştepţi ca ei să vină peste tine. Şi ei vor *veni.* Vor veni cu foc, cu molime, cu săbii, cu sânge şi cu moarte. Slăbiciunea este o momeală căreia nu-i poţi rezista.

Lada şi-l aminti pe Huniade intrând în capitala tatălui ei ca şi când i-ar fi aparţinut. Tatăl ei era slab, şi fiindcă era slab – fiindcă încercase doar să păstreze ceea ce avea şi să evite o luptă –, Valahia suferea.

Tohin continuă:

— Murad duce războiul în celelalte ţări, astfel încât aici, în imperiu, noi să ne putem vedea de traiul nostru. Ne extindem, căci, dacă n-am face-o, am muri. Este responsabilitatea lui Murad să aibă grijă ca noi să rămânem în viaţă.

Lada privi lung la valea distrusă.

— Preţul vieţii pare întotdeauna să fie moartea.

Tohin se ridică în picioare şi încheieturile îi trosniră sonor.

— Şi de aceea devii neguţător de moarte. Hrăneşti moartea cu cât de mulţi oameni poţi pentru a o ţine sătulă şi mulţumită, astfel încât să-şi ia ochii de la tine.

Neguţător de moarte. Lada duse sintagma înapoi în fortăreaţă, pe limba ei, rostogolind-o împrejur. Graniţe şi agresiune, asedii şi molime. Neguţător de moarte.

Se rugă ca Mehmed să nu fie unul dintre cei daţi hrană morţii pentru a o ţine departe de inima Imperiului Otoman.

40

Nimeni nu fu mai surprins să vadă coada unei săgeţi înfigându-se în pieptul lui Yazid decât el însuşi.

Se uită la Radu, cu o jumătate de zâmbet pe chipul său, ca şi cum săgeata ar fi fost sfârşitul unei glume pe care tocmai o spunea. Şi apoi căzu de pe cal, încurcându-se sub roţile unei căruţe cu provizii din urma lor.

— Ambuscadă! strigă Lazăr.

Radu ar fi trebuit să strige asta. Însă el continua să se uite la locul gol de pe spatele calului, unde în urmă cu câteva clipe se aflase Yazid. Acum, acolo nu mai era nimic.

O săgeată trecu în zbor pe lângă el, atât de aproape de chipul lui, încât simţi înţepătura aerului stârnit de ea. Mai urmară încă două într-o succesiune rapidă, cu toate că acestea erau aprinse şi nu-i erau menite lui. Îşi găsiră ţinta în lemnul şi în pânza căruţei.

Răsunară ţipete din toate cele douăzeci de căruţe, dându-i astfel de ştire lui Radu că întreg convoiul era sub atac. Copacii erau aproape, apăsându-se ca nişte degete uriaşe, gata să îi tragă pe toţi în adâncul codrului. Să îi sufoce în verdele de nepătruns şi în cântecele de păsări înăbuşite, până ce totul redevenea liniştit.

Se auziră o mulţime de ţipete.

Radu fu udat până la piele. Cineva aruncase o găleată de apă spre căruţă şi îl făcuse ciuciulete pe Radu mai mult decât udase lemnul. O mişcare iute între copaci îi atrase atenţia lui Radu, iar el se aruncă de pe cal, ţipând, în vreme ce-şi scotea sabia şi alerga spre duşman.

Urmă un braţ, un ţipăt, strălfulgerarea unui ochi arătându-şi tot albul dimprejurul irisului, şi apoi…

Şi apoi la picioarele lui se afla un trup, iar sabia lui era roşie de cumplita cunoaştere. Radu îşi dădu capul pe spate

într-un urlet de triumf. Tot ce văzu printre copaci erau oameni alergând, departe de el, departe de convoiul de căruţe. Învinseseră.

El învinsese.

Nimeni nu se aflase acolo să-l apere, nu de data aceasta, iar el…

Privi în jos.

Duşmanul – teribila ameninţare căreia el îi pusese capăt cu o singură mână – era un băiat. Încheieturile mâinilor sale erau noduroase, coatele ca nişte puncte ascuţite. Ochii lui, larg deschişi şi miraţi de moarte, erau adânciţi în orbitele unui chip numai piele şi os, care povestea despre înfometare şi disperare. Şi despre foarte, foarte puţini ani de viaţă.

Radu căzu în genunchi şi întinse mâna, stăruind deasupra găurii pe care i-o făcuse şi care îi smulsese viaţa din trup. Mai trăsese cu săgeţi în duşmani şi până atunci, probabil că mai omorâse până atunci, dar niciodată în acest fel. Niciodată cu un chip chiar acolo, care să încremenească şi să se răcească purtând întrebarea *de ce?*

— Radu?

O mână se lăsă pe umărul lui.

— Radu, eşti rănit?

Radu se smuci cu un fior.

— Voi merge să iscodesc mai departe.

Se duse împleticit înapoi la calul său, galopând dincolo de convoi, dincolo de linie, dincolo de ultimele iscoade îngenuncheate pe pământ în jurul unuia dintre morţii lor. Când îi lăsă pe toţi în urmă, icni cu respiraţia tăiată, dar nu reuşi să tragă aer în piept.

Pentru prima dată de când se ştia, viaţa lui fusese în primejdie şi nimeni nu se aflase acolo să-l salveze. Se salvase singur.

Dar nimeni nu-l salvase pe băiatul din pădure, iar Radu plânse pentru el, dorindu-şi ca totuşi cineva să o fi făcut.

*

Radu îşi aruncă hărţile, frecându-şi obosit faţa.

— Am putea da foc copacilor.

— Care copaci?

Lazăr se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele lungi şi zâmbind cu un haz domol. Petrecea mai mult timp în cortul lui Radu decât în al său în timp ce asediul se târa la nesfârşit şi graniţele dintre ranguri dispăreau. De cinci luni se aflau acolo. Cinci luni.

— Toţi. Toţi copacii de aici până în Italia. Toţi copacii de pretutindeni. Orice copac ce l-ar putea ascunde pe Skanderbeg şi pe afurisiţii lui de oameni de-a lungul oricărei rute pe care ar parcurge-o convoaiele noastre cu provizii.

— Ai auzit? Veneţienii au anunţat că nu ne vor mai vinde provizii.

Radu oftă, iar stâlpul gros din mijlocul cortului îi sprijini greutatea când se rezemă de el.

— Ei bine, asta rezolvă problema modului în care păzim căruţele, măcar atât. Dacă nu avem provizii, oamenii lui Skanderbeg nu ne pot ataca pentru a ni le fura.

— Iarna e pe-aproape. Vom îngheţa înainte să murim de foame, dacă asta e vreo alinare.

Radu se ridică în picioare.

— Ai întârziat la vizita pe care le-o faci femeilor din tabără.

Lazăr îşi petrecea mult din timpul lui liber cu prostituatele care îi însoţeau pe soldaţi. La început, Radu se prefăcuse că nu observă, însă acum, ca în cazul tuturor lucrurilor, nu-i mai păsa.

— Îmi place să le fac ca şi lor să le fie uneori dor de mine. Sunt generos cu iubirea mea. Am destulă pentru *toată lumea.*

Se urcă în patul de campanie al lui Radu, culcându-se pe spate cu o privire ce se pretindea nevinovată. Devenea tot mai îndrăzneţ, necăjindu-l dinadins atunci când erau singuri, iar Radu nu ştia cum să reacţioneze. Ţinea la Lazăr, îi preţuia prietenia şi sfatul, însă…

Nu avea chef să încerce să-i răspundă la întrebare. Decât să se confrunte cu Lazăr, preferă să iasă în noapte.

Fumul plutea greu în aer. Radu îl inspiră, făcându-l o parte din el. Era sigur că fumul se cuibărise pentru totdeauna în nasul său şi că nu va mai putea vreodată să mai simtă şi altceva.

Şirurile pe care le ridicaseră cu grijă în urmă cu cinci luni se dezintegraseră într-un furnicar dezordonat de corturi, mocirle noroioase şi grămezi de gunoi. Radu evită porţiunile cele mai rele, ocolind focurile de tabără unde se adunau oamenii, cu ochii permanent mijiţi şi pumnii încleştaţi.

Cortul lui Kumal se ridica din mijlocul taberei ca o ciupercă bolnăvicioasă. Radu se aplecă şi intră, salutând cu o mişcare a capului servitorii cu chipuri mohorâte. Aerul era prea închis, un iz subtil şi acru de molimă, imposibil de evitat. Putea, se dovedi astfel, să simtă şi altceva decât fumul.

Îşi croi drum în linişte spre patul de campanie, apoi se aşeză pe covor lângă acesta. Kumal avea faţa suptă, pleoapele atât de subţiri trase peste ochi, încât Radu putea să-i vadă delicatele vinişoare de sub piele. Prea mulţi din tabără erau bolnavi, căci molimele o luau razna după atâta timp petrecut în asemenea înghesuială. Cel puţin Kumal avea demnitatea de a muri în intimitate.

Kumal ridică o mână fierbinte, uscată, pe care Radu o luă între palmele sale.

— Cum te mai simţi astăzi, prietene?

Buzele lui Kumal crăpară când le întredeschise pentru a surâde.

— Mă simt bine, răspunse cu un glas răguşit.

Radu îi răspunse la surâs cu un zâmbet aşa cum putu el mai bine.

— Ai nevoie de ceva? De apă?

Kumal clătină din cap.

— Am nevoie de o promisiune.

Radu scoase un sunet ca un cloncăit.

— Îmi pare rău, căruţa cu provizii ce transporta promisiuni a fost oprită de Skanderbeg săptămâna trecută. Am rămas fără ele.

Pieptul lui Kumal zornăi a râs.

— Vorbesc serios. Vreau să-mi promiţi ceva.

— Orice.

— Să ai grijă de Nazira.

Radu clipi şi îşi ridică privirea la pânza ce alcătuia acoperişul cortului, acum pătată de negru de la fum, murdară şi stricată ca orice altceva de acolo.

— Va fi foarte supărată pe tine când ne vom întoarce şi va afla că ai încercat să scapi de ea.

Strânsoarea lui Kumal se înteţi cu o putere mai mare decât crezuse Radu că i-ar mai fi rămas.

— Îţi promit, spuse Radu. Voi avea grijă de ea.

Kumal oftă uşurat, iar trupul lui se dezumflă sub pătură până ce arăta de parcă n-ar fi fost cu putinţă ca sub ea să se afle un adult.

Când plecă de acolo, Radu porni să cutreiere fără ţintă. Îngândurat, se duse din ce în ce mai aproape de marginea taberei. Rămase dincolo de ultimele corturi răzleţite, privind lung la linia întunecată a zidului. Acel afurisit de zid.

De trei ori îl atacaseră direct, doar pentru a fi respinşi.

Nu reuşiseră încă să găsească sursa de apă a cetăţii.

Încercaseră chiar să-i mituiască pe conducătorii cetăţii, însă în zadar.

Se auzi un huruit jos şi pământul de sub tălpile sale se cutremură. Un val de praf se ridică spre cer, estompând stelele. Bărbaţii ţipau, dar nu se auzea încleştarea tipică dintre metale şi nechezatul cailor care să semnaleze un atac-surpriză. Era ceva nou, ceva rău.

Radu alergă înainte, scoţându-şi sabia. Se poticni în întuneric, ridicând un braţ la gură pentru a nu inhala praful care plutea în aer, ca şi cum mormântul ar fi venit să-i strângă pe toţi.

La stânga lui, un alt bărbat i se alătură.

— Nu, nu, nu! ţipă bărbatul.

Radu se împiedică şi căzu pe pământul rece, aproape străpungându-se cu sabia sa. Deoarece cunoştea acel glas. Şi ştia şi mâna care se întinsese să-l tragă de jos.

— Vino, trebuie să ajutăm! Tunelurile s-au prăbuşit!

În întuneric, Mehmed nu-l recunoştea. Însă Radu l-ar fi recunoscut oriunde. Luă mâna şi o ţinu ca şi cum ar fi fost ancora sa în acea lume. Şi apoi mâna dispăru şi Mehmed se pierdu în noaptea dinaintea lui.

Radu şovăi. Dacă se întorcea acum în tabără, Mehmed n-ar fi ştiut niciodată. Nu aveau să vorbească. Radu putea să se strecoare înapoi în monotonia mânjită cu sânge a zilelor sale. Însă asta era o minciună. Deoarece, chiar şi când Mehmed nu era în viaţa lui, el era soarele care lipsea din centrul tuturor lucrurilor. Radu încă gravita în jurul lui Mehmed, chiar şi atunci când era plecat.

Radu fugi înainte, prinzându-l din urmă pe Mehmed, care se oprise pe marginea liniei unde se prăbuşise pământul. Ducea de acolo de unde stăteau ei la câteva întinderi de braţ de zid.

Mehmed se lăsă în genunchi, plecându-şi capul disperat. Doi bărbaţi treceau în susul şi în josul liniei, strigând agitaţi, însă era evident că oricine fusese înăuntrul tunelului nu avea să mai iasă vreodată.

Radu îngenunche alături de Mehmed, punând o mână pe umărul lui. Mehmed îşi ridică privirea, uimit, dar orice ar fi fost pe cale să spună muri pe buzele sale atunci când miji ochii la Radu. Fără o vorbă, se aruncă înainte. Îl cuprinse pe Radu în braţe şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Pământul se mişcă iar sub Radu, sau înlăuntrul lui Radu, iar huruitul şi geamătul de prăbuşire a tuturor promisiunilor pe care şi le făcuse sieşi se stinse încet.

Mehmed.

Mehmed al lui.

Puse o mână pe ceafa lui Mehmed, ţinându-l strâns.

— N-am izbutit, spuse Mehmed. Sunt morţi cu toţii, iar eu n-am izbutit.

Radu clătină din cap şi obrazul i se atinse de creştetul capului lui Mehmed.

— Noi toţi n-am izbutit.

— Totuşi, acesta a fost planul meu. Ideea mea de a salva asediul.

— Nimeni nu-l poate salva. Nu te considera răspunzător pentru nebunia tatălui tău. Învaţă din ea.

Mehmed dădu din cap, lipit de umărul lui, apoi se trase îndărăt. Îl prinse pe Radu şi mai strâns de umeri, de parcă se temea că Radu putea să se îndepărteze. Dar cum ar fi putut? Mehmed era soarele lui. Avea să se întoarcă mereu.

— Cum de eşti aici?

— Am venit cu tatăl tău. Am fost aici tot timpul.

Tulburarea şi durerea traversau chipul lui Mehmed. Nu arăta bine, era tras la faţă şi palid chiar şi în întuneric. Fie că fusese bolnav, fie că se îmbolnăvea. Radu voia să-şi treacă degetele peste obrajii lui Mehmed, să-l atingă, să-l dreagă.

— De ce nu m-ai căutat până acum? îl întrebă Mehmed.

— Eu…

Pentru că te iubesc. Pentru că nu pot fi în preajma ta de teamă că vei vedea, în cele din urmă, ce e scris în inima mea. Pentru că durerea pricinuită de tine este una pe care nu o pot îndura.

— N-am putut, nu fără să-mi trădez adevăratele scopuri faţă de cercul intim al tatălui tău. Ei trebuie să creadă că îmi eşti indiferent.

— Nu înţeleg.

— Mehmed, eu iscodesc pentru tine. Învăţând cum merg treburile în oraş, luând urma mitelor, a corupţiei, a conspiraţiilor. Astfel încât atunci când îţi vei relua tronul să pot să-ţi dau ceea ce n-ai avut până acum. Aliaţi. Informaţii. Planuri.

Mehmed îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

— De asta ai plecat?

Radu încuviinţă din cap, înfiorându-se din pricina răcelii cumplite pe care o lăsase lipsa atingerii lui Mehmed.

— Ai plecat să mă ajuţi. Nu fiindcă mă urăşti.

Glasul lui Radu tremură din pricina intensităţii cu care voia ca Mehmed să-l audă, să-l înţeleagă, în următoarea frază:

— N-aş putea să te urăsc niciodată.

Mehmed îl trase mai aproape, lipindu-şi frunţile laolaltă.

Mehmed era fierbinte de la febră.

— Radule, mi-ai frânt inima, căci mi-a fost dor de tine.

Cu ochii închişi, Radu inspiră sacadat.

— Şi tu pe a mea.

— Eşti cel mai bun prieten al meu, cel mai sincer. Te vei întoarce la mine? Vino acasă!

Radu mai că spuse da – n-ar fi putut să spună nu când Mehmed adăugă:

— Şi Lada are nevoie de tine.

Radu îşi lăsă capul în jos, lipindu-şi fruntea şi mai tare de a lui Mehmed, apoi se îndreptă, trăgându-se deoparte.

— Ce face sora mea?

— E tot timpul furioasă şi plină de vigoare.

— Aşadar, e la fel.

Mehmed râse sumbru.

— La fel. Mă tem că nu mă va ierta niciodată că am lăsat-o acasă, dar aici nu e locul unei femei.

— Lada nu e femeie.

— Fie ce-o fi, nu puteam să o aduc într-o asemenea primejdie. Dar tu! Aş fi putut să te am alături de mine în tot acest timp.

Radu se lăsă pe călcâie, punând şi mai multă distanţă între ei. Nu ştia dacă să jubileze pentru că Mehmed l-ar fi luat cu el preferându-l Ladei, sau să se lase cuprins de disperare pentru că Lada era prea preţioasă pentru el pentru a risca, în vreme ce Radu ar fi fost bine-venit. Toate lucrurile prin care trecuse Radu, toate lucrurile pe care le făcuse de când se afla acolo. Nu se mai putea întoarce acolo unde fusese înainte. Pierduse prea mult. Dar Mehmed nu putea să vadă asta.

— Trebuie să rămân cu tatăl tău. Radu se ridică, iar genunchii aproape că-l trădară, trimiţându-l înapoi pe pământ, la Mehmed. Şi-i blocă şi rămase înalt şi drept precum cetatea de neînvins din spatele lor. Altminteri…

Altminteri nu mai era posibil să repare molozul pe care acea seară îl făcuse din zidurile din jurul inimii lui.

— Altminteri toată munca mea va fi în zadar şi intenţionez să fiu un Drăculea mai folositor pentru tine. Se

forţă să zâmbească şi ca tonul vocii să-i fie vesel: Lada este deja cu două tentative de asasinat înaintea mea. Am câte ceva de recuperat.

Mehmed se ridică în picioare.

— Spui că trebuie să faci lucrurile acestea. Dar tu ce *vrei* să faci?

Radu îşi întinse degetele spre Mehmed, atingându-i tivul tunicii. În spatele lui Mehmed, văzu un grup de ieniceri venind în fugă spre ei.

Radu zâmbi cu cel mai bun şi mai nevinovat zâmbet al său. Zâmbetul fără prihană, zâmbetul care zicea: *Spune-mi toate tainele tale, nimic rău nu se va întâmpla,* zâmbetul care zicea: *Nu mai e nimic altceva în mine decât ceea ce vezi, încrede-te în mine, încrede-te în mine.*

— Ce vreau eu nu contează. Ceea ce contează este pregătirea căii pentru ca tu să fii sultanul care ştim amândoi că poţi să fii. Tu vei fi Mâna lui Dumnezeu pe Pământ, iar eu voi face orice pot să mă asigur că asta se va întâmpla.

*

Radu se duse înapoi în tabără singur, întrebându-se dacă nu cumva era posibil ca, la urma urmelor, să-l înţeleagă cu adevărat pe Skanderbeg. Deoarece nu exista nimic ce el nu ar fi sacrificat pentru Mehmed.

Inclusiv pe sine.

Lazăr se ridică, alarmat, în picioare atunci când Radu intră în cort. Radu nu se aşteptase să-l vadă din nou în acea seară.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă l-ai văzut pe diavol.

Radu clătină din cap în timp ce se aşeza, dorindu-şi ca Lazăr să nu fi fost acolo, astfel încât să se poată gândi la Mehmed şi să se lase în voia acelei dureri violente în intimitate.

— Nu pe diavol. Pe Mehmed.

Lazăr zâmbi cu amărăciune.

— Nu văd prea mare diferenţă. Ce făcea?

— Părea bolnav. Asediul n-a fost blând cu el.

— Aşa şi trebuie să fie.

Când Radu se ghemui şi se întoarse cu spatele, Lazăr puse cu blândeţe o mână pe umărul lui. Nu îl frigea ca a lui Mehmed, nu pârjolea acolo unde îl atingea.

— Simţi acelaşi lucru pentru el?

— Întotdeauna voi simţi.

— Şi sora ta?

Radu se înfioră, amintindu-şi grijulia protejare a Ladei de către Mehmed. Şi regretând că-i mărturisise lui Lazăr că între Mehmed şi Lada exista ceva ce el tânjea să fi avut.

— Te rog, Lazăr, nu mai vorbi.

Mâna lui Lazăr se mişcă, iar Radu îl auzi cotrobăind printre lucrurile din cufărul lui, aflat lângă birouaşul lui de scris.

— Scriu eu rapoartele pentru tine. Va dura ceva timp. Te deranjează?

Radu mârâi şi flutură din mână. Voia să fie singur, dar nu voia să fie nevoit să scrie singur rapoartele. Lazăr o făcea adesea în locul lui, strângând informaţiile. Tot ceea ce-i trebuia era iscălitura lui Radu. După mai multe minute, Lazăr îngenunche în faţa lui Radu, întinzând un teanc de foi, astfel încât numai partea de jos să se vadă.

Fără să şovăie, Radu le semnă pe toate. Şi atunci, în sfârşit, Lazăr plecă. Radu îşi îngropă faţa în pătură, cu inima bătându-i pentru tristeţea şi bucuria care era Mehmed, Mehmed, Mehmed.

41

— Ce n-aş da pentru un pâlc de huni chiar acum!

Nicolae oftă, întinzându-se pe spate în mijlocul arenei pentru antrenament. Ţărâna de sub el se întărise, bătută de zeci şi zeci de picioare. Pereţii scunzi din lemn ai arenei erau plini de cuie în care îşi atârnau echipamentul bărbaţii care exersau acolo.

Ca în toate zilele din ultimele şase luni, cuiele erau goale.

Tohin plecase la scurt timp după ce distruseseră valea. Mai avea şi alte avanposturi de vizitat, alţi soldaţi de învăţat. Ladei îi lipsea. Şi mai ales îi lipseau exploziile create. Nici măcar nu puteau să continue să se antreneze cu praf de puşcă, deoarece pur şi simplu nu aveau destul.

Erau foarte puţine lucruri de făcut. Azi, Petru şi Matei se aflau în patrulare cu Ştefan. Lada nu ştia unde era restul trupei şi găsi că îi era peste putinţă să-i pese. Erau trimişi să îndeplinească nişte însărcinări locale lipsite de importanţă, pentru a compensa lipsa spahiilor şi a guvernatorilor vilaietelor. Săptămâna care trecuse cercetaseră furtul mai multor porci de la o gospodărie din apropiere. Hoţul, surprins asupra faptului, era o spărtură în gard şi un petic de pământ din pădure unde creşteau trufe.

Până şi ura faţă de Mehmed pentru că o părăsise îşi pierduse sclipirea, focul ei fiind domolit de frica apărută odată cu veştile lui Tohin despre asediu. Se trezea din ce în ce mai des gândindu-se la el cu regret. Ba chiar cu afecţiune. Închipuindu-şi ce ar fi făcut dacă el ar fi fost acolo. Şi apoi îşi înjunghia acele gânduri cu cel mai ascuţit pumnal, tăindu-le din mintea ei. El se descurca fără ea, la fel de bine se putea descurca şi ea fără el. Avea să fie bine.

Fără ea.

Se ridică, dominându-l pe Nicolae, şi privi în jos spre el.

— Vrei să mă săruţi? îl întrebă ea.

Nicolae scoase un sunet ciudat, de parcă s-ar fi înecat.

— Poftim?

— Vrei să mă săruţi?

Nu simţea nimic atunci când se uita la Nicolae, dar totuşi, nici cu Mehmed nu simţise mare lucru înainte să se sărute. Poate că secretul pentru a şi-l scoate din sânge era să-l înlocuiască. În mare, îl găsea pe Nicolae mai mult decât suportabil, şi el era bun când trebuia să primească ordine.

— Te rog să iei asta în cel mai amabil mod cu putinţă, zise el, ridicându-se şi dând înapoi pentru a pune cât mai multă distanţă între ei, cu ochii pe cuţitul cu care se juca ea. Dar aş prefera să dau frâu liber închipuirii cu calul meu. Şi bănuiesc că lui i-ar plăcea mai mult decât ţie.

Lada ridică nasul în vânt.

— Calul tău merită ceva mai bun.

— Amândoi putem cădea de acord în această privinţă.

Acum, convins întrucâtva că ea nu avea de gând să-l înjunghie, Nicolae se aşează pe zid, alături de ea. Faptul că ea nu era supărată din pricina respingerii lui arăta că sărutarea nu ar fi făcut nimic pentru a-i uşura problemele.

— Eu mă gândesc la tine ca la o soră, îi zise. Ca la o soră deşteaptă, violentă şi din când în când îngrozitoare, pe care aş urma-o până la capătul pământului, în parte pentru că o respect foarte mult şi în parte pentru că mi-e frică de ce mi-ar face dacă aş refuza-o.

Ea încuviinţă din cap.

— Ţi-*aş face* lucruri cumplite.

Nicolae izbucni în râs.

— Cele mai cumplite.

— Şi apoi ţi-aş fura iubitul cal, pentru a-ţi face în ciudă.

— Cruzimea ta nu cunoaşte limite.

Lada se ridică şi se întinse, dorindu-şi să aibă unde să se ducă. Nu se mai putea retrage în pădure, aşa cum obişnuia să o facă. Un glas fantomatic o urma acum acolo, şoptindu-

i la ureche *târfă*, mirosul de pământ invocând amintiri pe care ea ar fi preferat să le lase îngropate.

— Mă duc să patrulez pe terenul din jurul seraiului, spuse ea.

Nicolae dădu aprobator din cap, apoi chipul lui jovial deveni serios.

— Vorbesc serios, să ştii. Te voi urma până la capătul pământului.

O căldură neobişnuită se răspândi în pieptul ei. Îşi mută privirea, încercând să-şi ascundă zâmbetul de pe buze.

— De bună seamă că m-ai urma.

Îşi croi drum spre poarta masivă a fortăreţei, simţindu-se mai plină de viaţă decât fusese de săptămâni în şir. Orice s-ar fi întâmplat, îi avea pe oamenii ei. Avea comanda ei. Şi asta era ceva, totuşi.

Un sol, purtând pe mantia sa praful leghelor străbătute, se apropie de poartă călare pe un cal obosit. Scoase un săculeţ de pe umăr şi i-l întinse ei.

— Scrisori din Albania.

— Le iau eu.

Lada apucă sacul şi strigă un servitor. Sortară scrisorile. Cele mai multe erau pentru servitorii care aveau membri ai familiei în slujba soldaţilor, câteva pentru oamenii ei de la prietenii acestora aflaţi la asediu. Trecuse mai bine de o lună de când nu mai avuseseră veşti şi cu greu se abţinea să nu deschidă acele scrisori.

Apoi urmă o scrisoare adresată ei. Inima i se făcu mică, sărindu-i în sus în piept şi împiedicând-o să respire. Oare Mehmed îi scrisese într-un final?

Lăsând servitorul fără să-i adreseze o vorbă, se retrase în odaia ei din cazarmă. Puse scrisoarea pe birou, făcând paşi încolo şi încoace, privind-o cu suspiciune, ca şi cum ar fi putut să dispară. Ce scria oare? Ce *voia* ea să scrie? După tot acel timp, ce-ar fi putut să scrie ca să o facă să-l ierte?

Nimic. El nu putea să scrie nimic.

Rupse sigiliul, sfâşiind marginea hârtiei din pricina forţei, şi o deschise, parcurgând în grabă conţinutul ei. Nu

era de la Mehmed.

Scrisul nu-i era familiar, însă semnătura din partea de jos era negreşit a lui Radu.

Se aşează cu greutate, tulburarea făcând să-i fie greu să se concentreze asupra slovelor. Radu se afla la asediu? Cum? De ce? Era cu Mehmed, oare?

Fu străbătută de o senzaţie stranie, o invidie chinuitoare pentru că Radu se afla acolo, unde ei îi era interzis, cu *Mehmed.* Mehmed trebuie să-l fi luat cu el, trebuie să-l fi salvat din Edirne. Scrâşnind din dinţi, Lada începu de la capăt. Epistola era scurtă, de doar câteva rânduri. O saluta fără niciun preambul sau vreo explicaţie, înştiinţând-o doar că asediul era un dezastru şi că avea să se termine în curând. Apoi…

Lada se opri, lăsând scrisoarea să-i cadă din mână. Apoi o ridică şi citi fiecare vorbă ca şi cum aşa ar fi putut să schimbe ce scria.

„Molima e de nestăpânit. Aceasta e o taină ce rămâne între noi, însă Mehmed a căzut bolnav. Nu mă aştept să se facă bine sau să supravieţuiască drumului de întoarcere. Când va muri, te vei găsi la mila lui Murad, care încă te vrea moartă. Fără protecţia lui Mehmed, mă tem pentru tine. Orice s-ar fi petrecut între noi, n-aş putea să trăiesc dacă nu te-aş preveni. Strânge ce poţi şi fugi cât timp nimeni nu e acolo să bage de seamă.”

Când va muri.

Nu dacă.

Ci *când.*

Lada se uită la data scrisorii – fusese scrisă cu mai bine de o lună în urmă. Ceea ce însemna că Mehmed ar fi putut să fie deja mort, ar fi putut să fie mort în tot acest răstimp. Toată răutatea pe care o nutrise, tot amarul, toată mânia. Ultimele vorbe către el. Gândul ei că dacă nu avea să se mai întoarcă, merita să nu ştie ce simţea ea pentru el. Se chirci de durere, ţinându-se de mijloc, un vaiet ameninţând să-i iasă din gâtlej.

Îl trimisese pe Mehmed la moarte cu nimic altceva decât cruzime şi, mai rău decât atât, era o moarte pe care nici

măcar ea nu putuse s-o prevadă. Nu putea să lupte împotriva unei molime cu sabia, nu putea să oprească boala ucigaşă cu un pumnal, oricât de iute şi de ascuţit ar fi fost.

Se lăsă să cadă pe patul ei de campanie şi se făcu ghem, incapabilă să-şi închipuie lumea fără Mehmed în ea. Radu avea dreptate – pentru ea n-avea să existe un loc în acea lume. Iar Radu nu era ameninţat aşa cum era ea, căci îşi găsise propriul rol de jucat.

Radu îşi câştigase locul. Tot ce avea ea acum – căminul, oamenii, chiar viaţa ei – erau pentru că Mehmed ţinea la ea. Toate iţele duceau înapoi la el, iar odată cu moartea lui, toate aveau să se rupă.

Dându-se jos din pat, luă scrisoarea şi o citi iar şi iar, încordându-şi voinţa pentru a o schimba. Apoi o trânti pe birou cu un ţipăt, înfigându-şi pumnalul în ea atât de adânc, încât mânerul ieşea direct din lemn.

*

O săptămână mai târziu, Lada era aproape gata de plecare. Avea să fure un cal. Ca ienicer, nu avea un cal al ei, dar existau câţiva rămaşi în grajdurile fortăreţei. Tot ce-i trebuia erau încă două zile. Barem dacă ar fi acceptat sau ar fi cerut daruri extravagante de la Mehmed. Nu avea mai nimic în afara plăţilor ca ienicer. Îi făcuse mai devreme o vizită vistiernicului pentru a-şi lua leafa, dar prostul acela bătrân şi enervant refuza să se grăbească cu plata. Să fi furat mai mult decât îi era necesar avea să atragă atenţia, aşa că era forţată să aştepte.

Era o adevărată agonie.

Toţi oamenii ei băgaseră de seamă schimbarea în purtarea ei, însă niciunul nu-şi dădea seama de unde i se trăgea. Nicolae, în mod special, părea tulburat, iar Lada se temea că el primise vorbă despre decesul lui Mehmed în propria lui scrisoare sau că bănuia că ea avea să fugă.

În vreme ce se uita duşmănos la soare, dorind să apună mai iute, astfel încât ea să poată fugi, Nicolae puse o mână pe umărul ei. Ceilalţi ieniceri plecaseră la masă. Ea nu

observase că el rămăsese.

— Putem sta de vorbă, îi zise el, cu o voce încordată. Despre ceea ce te macină.

Ea se întoarse spre el, cu ochii mijiţi a suspiciune.

— De ce crezi că mă macină ceva?

— Săptămâna trecută ai fost…

— *Cum?*

Oare ce observase el? Oare le spusese celorlalţi bărbaţi? Nu ştia în care putea să aibă încredere şi cu cât mai puţini oameni îi ştiau planurile, cu atât mai bine.

El ridică din umeri.

— Ai fost cât pe ce să-i rupi braţul lui Petru în luptă. Şi apoi ai lipsit ieri de tot la antrenament. Fie că nu izbuteşti să răspunzi la ceea ce spun, fie te răsteşti atât de tăios, încât răneşte, îmi pare rău. Am crezut… nu mi-am dat seama că vorbeai serios. Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, trăgând de gulerul tunicii. Dacă vrei, adică dacă e important pentru tine, eu… Am putea să încercăm să ne sărutăm.

Lada îl privea lung, uluită. Apoi, cum tensiunea ultimei săptămâni fusese prea mult, ea îşi dădu capul pe spate şi râse. Hohotul ieşi bolborosind din ea, aşa cum ţâşneşte un izvor de munte din stâncă, revărsându-se potop de pe buzele ei într-un iureş rece, de neoprit. Râse atât de tare, încât căzu pe pământ, ţinându-se cu mâinile de burta care începu de îndată să o doară.

Nicolae o înghionti cu piciorul, încruntându-se.

— Asta este cea mai jignitoare respingere a unei oferte romantice pe care am primit-o vreodată. Şi asta spune ceva, căci am avut parte de *multe* respingeri.

— Idiotule! icni ea. Ticălos din cale-afară de arogant! Ai crezut că aveam să fiu atât de distrusă din cauza *ta*?

El se aşeză alături de ea.

— Da, corect. Câtă vreme mai am un dram de demnitate, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt?

Ea oftă, ştergându-se sub ochi, unde i se scurseseră lacrimile, apoi se ridică în capul oaselor, astfel încât umerii li se atingeau. Îl cunoştea pe Nicolae. Putea să aibă

încredere în el.

— Plec. Cu o grimasă, adăugă: Fug.

— De ce?

— Radu mi-a scris de la asediu. Mehmed este… era… bolnav.

Înghiţi pentru a-şi ostoi durerea care i se aduna în gâtlej aidoma unui cancer, dar aceasta refuza să se clintească. Scrisoarea, împăturită şi ascunsă în cămaşa ei, se afla imediat sub punguţa de la gât şi o împungea în pielea de deasupra inimii.

— Pe moarte. Sau deja mort. El este singurul motiv pentru care am libertate sau putere. Dacă se duce, voi pierde asta. Făcu un gest spre arena pentru antrenament, spre micuţa clădire pe care i se îngăduise să o revendice drept cazarma ei personală. Murad îl iubeşte pe Radu, continuă ea, dar pe mine mă vrea moartă, şi nimeni nu-l va opri. Nimănui nu-i va păsa. Aşa că plec.

— Pe rănile lui Iisus, ar cam fi timpul.

Lada se întoarse spre el, surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Mă mir numai de ce ţi-a trebuit atât de mult să te hotărăşti să fugi! Mereu m-am întrebat ce te reţinea când, în mod evident, aveai deşteptăciunea şi iscusinţa de a scăpa cu ani în urmă.

— Eu… eu n-am putut. Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o!

Nicolae ridică din sprâncene, iar cicatricea i se încreţi pe frunte.

— Ai avut acces la bani şi la cai. Poţi vâna, poţi să urmăreşti o ţintă, poţi să lupţi. Plănuind doar puţin, ai fi putut să fii peste graniţă şi în drum spre casa ta oricând.

Lada se rezemă de perete, cu mintea învolburată. El avea dreptate. Acum nu putea face nimic diferit faţă de ultimii doi sau trei ani. În afară de…

Mehmed.

Rămăsese întrucât el îi oferise un motiv să rămână.

— Nu am nicio casă la care să mă întorc, zise ea, evitând privirea lui Nicolae de teamă ca nu cumva să vadă adevărul reflectat în ochii lui. Tatăl nostru ne-a trădat şi

ne-a abandonat pe Radu şi pe mine de două ori. O dată când ne-a lăsat aici şi o dată când a iscălit condamnarea noastră la moarte prin încălcarea tratatului. El a fost… Închise ochii, făcându-i-se silă atunci când îşi aminti cum îl privise cu admiraţie, cum îşi dorise cu înfocare să capete aprobarea lui. El n-a fost niciodată un om măreţ şi acum ştiu asta. Dacă mă întorc la el, va găsi o altă cale să mă dea la schimb pentru nişte firimituri de putere de risipit.

Era adevărat. Dacă s-ar fi dus acasă în Valahia, ar fi fost măritată înainte să apuce să-i arate tatălui ei că devenise ceva mult mai mult decât ar fi putut el visa.

— Atunci, mergem în altă parte.

Lada făcu ochii mari, uitându-se la Nicolae.

— Mergem?

— În locul ăsta n-a fost nimic vesel până să vii tu şi va fi şi mai puţin de-atât în lipsa ta. Ţi-am spus că vorbesc serios – voi merge cu tine până la capătul pământului. Cu toate că aş prefera ca acest capăt să fie mai aproape decât mai departe, căci călăritul îmi dă iritaţii într-un loc pe care îl preţuiesc nespus.

— Nu-ţi pot cere să vii cu mine.

— Nu-mi poţi cere să rămân.

— Aici ai o poziţie. Bani. Valoare.

— Sunt un sclav plătit. Amândoi ştim asta.

Lada încuviinţă din cap, uşurarea încălzind-o asemenea unei vetre pe timp de iarnă. Ar fi fost bine să-l aibă pe Nicolae cu ea.

— Ar trebui să-i întrebi şi pe ceilalţi, îi spuse Nicolae.

Ea clătină din cap.

— Cu cât luăm mai mulţi, cu atât mai mare va fi şansa de a fi descoperiţi. Nu le voi primejdui vieţile. Şi mă îndoiesc că vor veni.

— Cred că ai fi surprinsă. Ţi-ai ales bine oamenii.

— Mă voi gândi la asta. Avem două zile. Pregăteşte ce trebuie.

El sări în picioare, oferindu-i o mână pentru a o ajuta să se ridice, apoi îi ţinu palma strânsă între ale lui.

— Până la capătul pământului.

— Până la capătul pământului.

Cu un zâmbet strâns, ea se întoarse să plece.

— Şi, Lada? Îmi pare rău pentru Mehmed. Ştiu ce a însemnat el pentru tine.

Ea făcu un pas greşit şi aproape că se împiedică.

— Asta e ciudat, spuse ea, cu ochii arzând. Pentru că eu nu cred că ştiu.

Tot ce avea era ceea ce simţea, iar asta era un amestec de furie, amărăciune, gelozie, dorinţă şi afecţiune pe care ştia că n-avea să-l descâlcească niciodată ca să vadă ce se afla în miezul lui.

Se duse în fostul ei iatac din fortăreaţă să vadă dacă era ceva care să merite să fie luat. Era aşa cum îl lăsase, neatins, cu un strat de praf depus peste toate lucrurile. Pustiu. Un trecut pustiu, un viitor pustiu, şi nimeni căruia să-i pese de ea în niciunul.

— Dracu să te ia, Mehmed! strigă ea, plină de o amărăciune otrăvită de mânie.

Era vina lui. Ea rămăsese pentru el, îl lăsase să o legene în dulci iluzii că avea protecţie, siguranţă, un viitor. Dar, ca întotdeauna, ea se afla la mila bărbaţilor din viaţa ei. Şi, întocmai ca tatăl ei, Mehmed o părăsise.

— Şi unde este dracul care să mă ia?

Lada se răsuci pe călcâie, cu inima luând-o la galop. Mehmed se rezema de uşorul uşii, voioşia strâmbând noua formă a chipului său obosit pe care asediul o sculptase în carnea sa. Arăta ca un sălbatic, cu obrajii neraşi, cu cearcăne sub ochi, dovezi ale lipsei de somn. Traversă iatacul spre ea, cu braţele larg deschise.

— Ai murit!

Îl împinse deoparte, privindu-i lung chipul. Era schimbat, dar era el. Viu. Sănătos.

— Am murit? Ce dezamăgitor! Abia aşteptam să fiu în viaţă pentru reîntâlnirea noastră. Cu toate că mă temeam că aveai să mă omori *tu.*

Ea îl trase mai aproape, lăsându-l să o ţină în braţe, clătinând din cap a neîncredere faţă de miracolul ei.

— Am primit o scrisoare. În ea scria… Am crezut că eşti

mort.

Scoase scrisoarea din sân şi i-o întinse. Încruntându-se, Mehmed o luă. Linia dintre sprâncene se adânci.

Ei îi plăcea acea linie. O crezuse pierdută pe vecie. Uşurarea şi bucuria se războiau cu furia. Căci dacă el n-ar mai fi fost, ea n-ar mai fi rămas cu nimic. Nu mai putea să pretindă că avea o viaţă a ei acolo. Însă acum se întorsese. Şi asta o făcea… confuză.

— Ăsta nu este scrisul lui Radu, însă iscălitura este. Oricine ar fi scris-o, n-a fost el. Cineva a vrut ca tu să pleci. Mehmed se încruntă privind scrisoarea, ca şi cum aceasta ar fi putut să-şi dea în vileag tainele. Cine să fi vrut asta?

Preţ de câteva clipe întunecate – cele mai întunecate din viaţa ei, chiar şi mai rău decât să-l creadă mort pe Mehmed –, Lada se întrebă dacă Radu se afla totuşi în spatele acestui lucru. Ea avea ceea ce îşi dorea el. Ar fi fost o cale perfectă de a scăpa de ea fără să o omoare.

Dar nu. Nu putea să creadă aşa ceva despre el. Orice altceva ar fi fost între ei, Radu nu i-ar fi făcut un rău atât de mare. Căci ea nu i l-ar fi făcut niciodată, iar Radu nu era capabil să se arate mai crud decât era ea.

Mehmed continuă:

— A fost cineva din cercul lui de apropiaţi. Cineva cu acces la iscălitura lui.

Se uită la ea întrebător.

— Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine, replică ea.

Limba ei era înmuiată adânc în veninul rămas din ultimele luni de aşteptare şi din săptămâna de jale.

— Eu am fost aici, întocmai unde m-ai lăsat. În vreme ce Radu a fost alături de tine.

Mehmed clătină din cap.

— El e cu tatăl meu. Nu l-am văzut decât o singură dată. Comandă un mic grup din subordinea directă a sultanului.

— Atunci, ar putea fi oricine. Nu sunt favorita tatălui tău sau a lui Halil Paşa sau a oricărui alt bărbat. Lipsa mea n-ar fi jelită.

— Eu aş jeli-o. În fiece clipă a zilei.

— Ai făcut-o?

Privirea lui Mehmed era plină de dor.

— Am făcut-o.

Ea îşi întoarse privirea.

— Aveam de gând să plec.

El o trase mai aproape, îngropându-şi faţa în părul ei.

— Îţi interzic.

— Tu nu poţi să-mi interzici nimic.

Dar sună nesincer şi forţat atunci când o rosti. Îşi petrecuse ultima săptămână conştientizându-şi exact valoarea ei fără el. Însemna un cal furat, un singur prieten loial şi un viitor sumbru şi dificil.

El trecu de la păr la urechea ei, trasând drumul cu buzele. Trupul ei răspunse în pofida hotărârii sale de a fi furioasă, de a-l pedepsi.

El încă o dorea. Iar ea ştia acum ce lucru trecător şi preţios era pentru o femeie să fie dorită în orice fel care o făcea importantă. Fusese gata să fugă atunci când îl pierduse, dar acum…

Nu avea să recunoască nicicând în faţa lui Nicolae, de-abia putea să recunoască în sinea ei, însă avea să rămână pentru Mehmed. Avea să rămână pentru felul în care se simţea atunci când gura sau ochii lui erau lipite de ea. Şi avea să rămână pentru puterea pe care asta i-o dădea.

Buzele lui le găsiră pe ale ei, iar ea îi răspunse la sărut cu o ferocitate hotărâtă. Îl mângâie peste tot, pe păr, pe faţă, pe umeri, pe mâini, căci el era acolo şi era viu şi era prima dată când un bărbat care o iubea se întorsese pentru ea. Nu era nevoită să-şi piardă viaţa pe care şi-o construise acolo, iţele de siguranţă şi de putere pe care le avea. Nu-l pierduse.

— Spune că eşti a mea.

Buzele lui îşi marcară drumul în josul gâtului ei. Ea se arcui, lipindu-se de el, înfigându-şi degetele în spatele lui.

— Sunt a ta, îi răspunse în şoaptă.

Vorbele tăiau ca nişte cuţite, de-abia ieşite din gura ei, înainte ca el să le fure, sigilându-le cu propriile lui buze.

42

Caravana mergea mai încet decât restul armatei, rămasă în urmă pentru a înainta pe un drum bătătorit de o sută de mii de eşecuri în pământul de dinaintea lor.

Radu nu se grăbea să-i prindă din urmă.

Căpătase permisiunea plină de pică din partea lui Murad de a face parte din contingentul lui Kumal în timp ce încercau să-l ţină în viaţă suficient cât să ajungă acasă. Cu toate că Radu ştia că asta nu avea să contribuie cu nimic la ţelurile sale mai importante de a ajuta la ascensiunea lui Mehmed, pur şi simplu nu putea să-l lase pe Kumal în urma sa. Nu aşa. Kumal începuse să se simtă mai bine, dar încă era destul de fragil ca Radu să se teamă că nu va supravieţui călătoriei.

Kumal îl ajutase pe Radu să-şi înţeleagă sufletul şi el nu avea să-l dea la o parte pe Kumal fără să-i pese.

Trase de hăţurile calului pentru a-l opri, ridicând pumnul pentru ca oamenii din spatele lui să se oprească. Îi conducea pe sărmanii lui ieniceri, reduşi la patru, şi pe spahiii lui Kumal. Nu ştia câţi dintre oamenii lui Kumal se pierduseră, însă îl îngrozea pierderea inacceptabilă cu care s-ar fi confruntat dacă ar fi fost întârziaţi.

În faţa lor, un grup de bărbaţi al căror număr era, în mare, egal cu al lor, şedeau călare pe cai, blocând drumul. Cu mâna pe mânerul sabiei sale, Radu călărea în faţă. Lazăr veni în urma lui, dar clătină din cap. Un bărbat se desprinse de grup şi se apropie spre a-l întâlni pe Radu. De la depărtare, Radu crezu că era foarte tânăr; apoi omul se apropie şi Radu îşi dădu seama că avea faţa complet rasă. Ridurile din jurul ochilor îi trădau vârsta, iar Radu se întreba cine era şi de ce mergea împotriva datinii şi nu-şi lăsa mustaţă sau barbă, în funcţie de ce era îndreptăţit să

poarte.

Bărbatul zâmbi sumbru, ridicând o mână drept salut. Deşi era îmbrăcat în veşminte mai apropiate regiunii sale, vorbea perfect turceşte.

— Salutare, câine al sultanului! Ţi-ai pierdut stăpânul?

Radu miji ochii. Era ceva familiar la chipul bărbatului. Şi atunci îşi dădu seama – mai văzuse portretul acelui bărbat, alterat acum de urmele trecerii timpului.

Skanderbeg.

Radu privi peste umăr. Căruţa care îl transporta pe Kumal stătea ca un cărăbuş gras, mătăhălos şi vulnerabil. Cu toate că forţele lor erau egale ca număr, Radu văzuse mult prea multe caravane atacate pentru a se îndoi preţ de o clipă că avantajul era întotdeauna al atacatorului. El avea ceva de apărat – ei nu aveau nimic de pierdut.

Oftând din rărunchi, se întoarse din nou spre Skanderbeg.

— Prietenul meu este bolnav.

Skanderbeg privi în depărtare, cu ochii blânzi şi fără să se concentreze.

— Întreaga mea ţară este bolnavă.

Privirea i se aţinti asupra lui Radu, cercetându-i veşmintele, coiful, calul.

— Care este numele tău?

— Radu.

— Doar Radu? Fără nume de familie?

Radu zâmbi sumbru.

— Tatăl meu m-a vândut drept zălog suplimentar pentru tronul Valahiei. Vei înţelege de ce nu mi-l revendic.

Skanderbeg încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Câteodată trebuie să ne revendicăm pe noi înşine. Ar trebui să-ţi alegi un nume nou.

Numele lui Skanderbeg era o denaturare a numelui care îi fusese dat de către otomani – Iskander – şi titlul de *bei,* care îi fusese acordat şi apoi nerecunoscut.

Gura lui Skanderbeg se strâmbă jucăuş.

— Poate Radu cel Frumos.

— Mă gândeam la Radu cel Copleşitor de Obosit.

— Hm! Da. Skanderbeg îşi scărpină obrajii, examinându-i pe oamenii din spatele lui Radu. Pe cine însoţeşti?

— Numele lui este Kumal. Este valiul unei zone provinciale aflate la o jumătate de zi de mers călare de Edirne. Nu deţine prea multe, nu este în mod special favoritul sultanului şi nu are rude în viaţă în afară de o soră mai mică şi care nu va mai avea nimic dacă el moare. Şi probabil va fi mort înainte ca răscumpărarea să poată fi cerută.

Skanderbeg râse.

— Înţeleg. Aşadar, de ce îţi primejduieşti viaţa însoţind un cadavru fără de valoare?

— Mi-a arătat bunătate atunci când nu avea niciun avantaj s-o facă.

Cu un mârâit, Skanderbeg scoase din coburii şeii o ploscă din metal bătut, luă o înghiţitură, apoi se şterse la gură. Nu exista încordare în trupul lui, niciun semn al unui atac iminent. Uitându-se la oamenii lui Skanderbeg, Radu văzu că îşi ţineau umerii relaxaţi, departe de o potenţială luptă. Se uitau, în schimb, peste regiunea rurală pustiită şi arsă. Radu se întrebă dacă ei erau cei care puseseră focurile.

— Nu pari să te bucuri prea mult de victoria ta, zise Radu.

— A, da, victoria mea. Skanderbeg îşi dezveli dinţii, ţinându-şi braţele larg desfăcute. Rămân domnul unui ţinut nimicit şi ars, cu sipetele goale, poporul bolnav, câmpurile distruse. Şi totuşi, mândria mea rămâne intactă! Afurisita mea de mândrie şi libertatea poporului meu nu le vor umple pântecele în iarna lungă care stă să vină. Unele victorii sunt o biată înfrângere îmbrăcată în veşminte greşite. Scuipă pe pământ şi întrebă: Câţi oameni estimezi că vom pierde dacă mândria mea cere un ultim gest de sfidare la adresa sultanului nostru?

— Eu voi pierde cu certitudine căruţa. Chiar dacă voi nu-l veţi lua pe Kumal, întârzierea şi privaţiunile vor însemna moartea lui. Oamenii mei sunt obosiţi, dar furioşi din pricina umilinţei lor. Ai voştri sunt înverşunaţi pe soldaţii

care i-au făcut să piardă atât de mult. Bănuiesc că veţi pleca mai departe călare, aşa cum reuşiţi mereu s-o faceţi, însă cu niciun câştig în afară de sângele ienicerilor care se va amesteca împreună cu cel al oamenilor voştri pentru a stropi câmpiile uscate. Nu cred că eu voi supravieţui, ceea ce va fi dezamăgitor.

Skanderbeg dădu gânditor din cap.

— El e un om bun, zici?

— Cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată.

— Prea bine, atunci. Am întârziat la masa noastră de prânz. Transmite-i lui Murad omagiile mele, Radule cel Frumos.

Radu se strădui din răsputeri să nu lase uşurarea care îi inundase trupul să se arate pe chipul său. Îşi înclină capul în semn de respect, apoi îşi îndemnă calul înainte în vreme ce Skanderbeg se dădu în lături, făcându-le semn oamenilor lui să facă la fel.

Pe următoarea leghe, Radu se încordă, aşteptând ca o săgeată să i se înfigă în spinare, dar niciuna nu veni. Spuse o rugăciune de recunoştinţă în gând pentru bunătatea lui Kumal, care îi salvase încă o dată viaţa.

*

Murad nu încetase să bea. Toată lumea era atât de preocupată să evite să facă remarci despre acest lucru, încât ar fi putut la fel de bine să nu mai vorbească şi despre altceva.

Târziu, într-o seară, Radu se plimba pe străzile din Edirne. Frigul iernii se instalase adânc în pietrele oraşului, radiind în afară şi furându-i căldura din oase. Oamenii imitau clădirile, îngrămădindu-se în ei înşişi, privind printre pleoapele închise, suspicioşi şi ursuzi de la frig.

El se opri în toate locurile de adunare în care putu – moschei, hanuri, pieţe. Pretutindeni, atitudinea era aceeaşi. Cazarma ienicerilor, în mod firesc gălăgioasă la vremea mesei, era la fel de tăcută ca pomii acoperiţi de chiciură. Radu se strecură înăuntru cu un coif de ienicer pe cap şi se aşeză la capătul unei mese, cu capul aplecat

deasupra mâncării sale.

— … să ajungă să-şi păstreze pământul şi venitul? După toate felurile în care spahiii lui n-au izbutit în timpul asediului? Şi plata noastră rămâne aceeaşi. Ar trebui să-şi garnisească lefurile pentru a ne da o parte din ce…

— … bolnav, fata mea zice că nu va mai rezista mult. Şi atunci, unde suntem? Dacă n-am putut lua cetatea lui Skanderbeg, închipuie-ţi ce le-ar face alor noştri un asediu asupra Constantinopolului. Voi pleca înainte să slujesc sub micul habotnic…

Nu auzea nimic nou. Oftând, Radu îşi împinse mâncarea la o parte şi ieşi din nou în noapte, privind lung spre cer. Norii joşi se adunau deasupra oraşului, ameninţători şi izolându-l de stele. Poate că era mai bine. Radu nu credea că prevestirile stelelor din acea seară ar fi putut fi unele bune.

Când ajunse la palat, aerul era la fel de înăcrit şi de închis ca al unui mormânt. Păşi uşor în timp ce se furişa dincolo de uşile unde prezenţa sa ar fi fost dorită şi îşi găsi ţinta: iatacul său.

Cizmele sale căzură grele la podea în faţa vetrei. Focul era scăzut, dar destul de puternic încât să încălzească odaia.

Era foarte obosit.

Murad îi solicita prezenţa la orice oră din zi sau din noapte, adeseori cerând să rămână treji până în zori. Radu îşi recitase poemul de atâtea ori, încât adesea se trezea cu o durere de cap şi cu gura uscată, recitând în somn aşa cum glumise odată că ar putea s-o facă.

Dacă exista îndurare pe lume, în acea seară Murad avea să uite de el.

Un teanc de scrisori fusese lăsat pe noptiera sa. Le selectă, aruncând invitaţiile primite din partea diferitor cunoştinţe care încă pretindeau că întoarcerea sa era un motiv de sărbătoare. După Krujë, nu mai avea energia să simuleze că se simţea bine la adunări. Văzuse oameni murind.

Omorâse oameni.

Iar acum se întorsese exact acolo unde începuse, fără a fi mai aproape de a-l ajuta pe Mehmed. Iar Mehmed era la fel de departe cum fusese dintotdeauna.

Radu se opri la o scrisoare cu un scris tremurat, apoi o deschise.

Era de la Kumal. Radu se lăsă pe spate, zâmbind uşurat. Kumal era pe cale de însănătoşire, recăpătându-şi încet puterile. Însă o frază din josul paginii îl lăsa pe Radu atât tulburat, cât şi consternat.

Mă aştept ca, la primăvară, să fiu destul de bine pentru a lua parte la căsătoria ta cu Nazira, un eveniment fericit, pe care îl aşteptăm cu nerăbdare. Până atunci, dragul meu frate, ai grijă de tine.

Radu râse a neîncredere. Aparent, Kumal nu vedea supravieţuirea sa ca anulând o înţelegere făcută pe patul de moarte. Avea să fie nevoit să mai aştepte până să-i spună lui Kumal că era imposibil. Nu voia ca vreo dezamăgire să-i întrerupă convalescenţa prietenului său.

Radu nu avea idee dacă măcar îi era îngăduit să se căsătorească. Ienicerilor nu le era permis, dar el nu era propriu-zis ienicer, în pofida faptului că era comandant. Presupunea că asta depindea de toanele sultanului. Nazira nu avea niciun fel de valoare politică, cu poziţia lui Kumal dependentă de favoarea capitalei şi fără o sumă de bani semnificativă în familia lor. Totuşi, ştia că ea s-ar fi putut mărita cu cineva de rang mai înalt decât el, cu o beizadea sau un alt valiu. De ce voia Kumal un asemenea lucru pentru ea?

Fu străbătut de un junghi de înţelegere plăcută şi dureroasă în acelaşi timp. Kumal voia ce era mai bine pentru sora sa, ceea ce însemna că voia pentru ea ce credea el că avea s-o facă să fie cea mai fericită. Toate atenţiile ei pline de amabilitate, toate zâmbetele însoţite de îmbujorare, toată strălucirea ei plină de bucurie atunci când el se ducea în vizită – Radu nu era alegerea lui Kumal. Era a Nazirei.

Dar cum putea el să-i dea Nazirei inima lui, când era atât de răsucită şi întortocheată în a lui Mehmed? A ei

strălucea pură şi deschisă. El avea să-l convingă pe Kumal că Nazira merita mai mult decât i-ar fi putut el oferi.

Un ciocănit uşor la uşa lui îl făcu să tresară. Un servitor, cu ochii mari şi arătând obosit, se înclină.

— Sultanul vă solicită prezenţa.

Radu oftă.

— De bună seamă. Îi aruncă servitorului un zâmbet hărţuit, iar chipul băiatului se lumină de o înţelegere împărtăşită între ei. Apuci să dormi zilele acestea? îl întrebă.

Băiatul clătină din cap.

— Niciunul dintre noi nu doarme. Doreşte ca toate lumânările să fie aprinse, să se cânte întruna, să fie mâncare şi băutură la orice oră.

Aruncă o privire peste umăr, sfâşiat între bucuria de a putea vorbi despre sultan pe acest ton şi teama de a fi prins făcând-o.

Radu zâmbi pentru a-i arăta băiatului că nu era îngrijorat.

— Cred că se teme de întuneric. Cine îl întreţine când nu sunt eu acolo pentru a-i ţine companie?

Băiatul făcu o grimasă.

— Halil Paşa, adeseori. Săptămâna trecută m-a lovit pentru că am vărsat un strop de supă pe papucul lui.

— Oh, îl urăsc! Este un om îngrozitor. Radu scoase o monedă dintr-o pungă aflată alături de el pe pat şi i-o dădu băiatului. Cum te cheamă?

Băiatul făcu o plecăciune, răspunzând cu un glas ca un chiţcăit.

— Amal.

— Amal, îmi pare rău că trebuie să munceşti atât de mult pentru atât de puţin. Ori de câte ori Halil Paşa este aici, caută-mă şi-ţi voi da o monedă în plus ca să te recompensez pentru că eşti nevoit să-i înduri prezenţa.

Radu se temea că lui Amal avea să-i cadă capul de pe gât de cât de tare îl bâţâia.

Dacă Halil Paşa stătea cocoţat ca o cioară mâncătoare de hoituri, aşteptând să prindă clipa morţii iminente a lui

Murad, Radu trebuia să-l întreacă.

43

Lada era tolănită în patul lui Mehmed, cu capul atârnat într-o parte.

— Nu, nu, nu! Îi dădu mâna la o parte din locul unde arăta ceva pe o hartă a Constantinopolului şi a zonelor dimprejur. Tatăl tău putea să vadă doar zidul, şi acolo n-a izbândit, spuse ea.

— Dar dacă nu putem cuceri zidul, nu putem cuceri nici oraşul!

— Lasă zidul. Zidul este ultimul tău pas. Dacă vrei cetatea, ce-ţi face trebuinţă mai întâi?

Mehmed se încruntă spre hartă, trasând în mod inconştient conturul zidului care înconjura oraşul. Dar apoi îşi ridică brusc privirea, iar expresia de pe chipul său deveni una gânditoare, îşi mută degetul de pe zid pe Strâmtoarea Bosfor. Era punctul prin care toate vasele care transportau provizii, soldaţi şi ajutoare erau nevoite să treacă.

— Trebuie să tăiem beregata, spuse el, sărind din pat şi înşfăcând o călimară şi un toc.

Pe una dintre laturile întinderii înguste se găsea un turn ridicat de stră-străbunicul său, Baiazid, ultimul punct al teritoriilor otomane înaintea pământului Bizanţului. Desenă un turn pereche pe partea cealaltă, parte care era teritoriu bizantin. Şi apoi tăie cu tocul peste apa dintre ele.

Lada pocni din palme şi sunetul ascuţit reverberă prin odaie.

— Tăgăduieşte-le ajutorul. Dă piept cu ei pe mare şi pe uscat. Fă-i să lupte pe toate fronturile… întinde-i cât de mult poţi şi undeva vor pocni. Bate la toate uşile; ai nevoie ca numai una să se deschidă.

Lui Mehmed îi pieri zâmbetul şi mâinile sale zăboviră cu

veneraţie deasupra hărţii. Uneori, aşa o atingea pe Lada, şi văzându-l cum se uita la cetate cu aceeaşi dorinţă adoratoare, simţi stârnindu-se în ea o gelozie stranie.

— Dacă nu izbutesc, spuse el, acesta va fi sfârşitul meu.

Lada râse.

— Atunci, nu încerca, oiţă ce eşti. Ţine-te pe lângă turma ta. Patrulează-ţi graniţele. Nimeni nu a spus vreodată că trebuie să cucereşti Constantinopolul. E doar un vis.

Când îşi ridică privirea spre ea, ochii lui Mehmed ardeau.

— Nu e doar visul meu.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ştiu despre visul scumpului tău profet.

— Nu despre asta vorbesc. Întreaga mea *ţară* a fost întemeiată pe un vis. Acum mai puţin de două sute de ani nu eram nimic altceva decât un trib, care se trăgea din mongoli, fără să avem un cămin al nostru. Însă conducătorul nostru… strămoşul meu… Osman Gazi a visat că am putea fi mai mult. A văzut luna înălţându-se din sânul unui mare şeic şi coborând într-al său. Din buricul lui a crescut un pom, iar ramurile sale se întindeau să acopere lumea. A ştiut atunci că posteritatea sa, poporul lui rătăcitor, fără casă, avea să domnească asupra lumii. Că am ajuns atât de departe nu este oare o mărturie a adevărului viziunii sale? Lada, eu am moştenit asta. Este o chemare şi un vis de care nu mă pot lepăda. Pomul este al meu pentru a-l întinde şi eu *trebuie* să o fac.

Lada ar fi vrut să-l ia în râs, ar fi vrut să îl contrazică, dar sufletul ei nu-i îngăduia. Înţelegea ideea unui lucru mai important decât propria-ţi persoană, atotcuprinzător, imposibil de a fi părăsit vreodată cu adevărat. Ştia că Mehmed nu avea să fie niciodată întreg fără cetatea care se cerea cucerită de el, aşa cum ştia că ea nu avea să fie vreodată întreagă fără ţara ei.

Mehmed se aplecă mai aproape de ea.

— Pot să fac asta. *Noi* putem să facem asta. Împreună.

— Nu putem avea mereu ceea ce vrem, oricât de mult ne dorim, îi şopti ea.

Interpretându-i greşit starea de spirit, Mehmed sări pe pat, frecându-şi faţa de sânii ei şi încercând să-şi strecoare mâna de-a lungul abdomenului ei. Ca întotdeauna, ea îi prinse degetele, răsucindu-i-le până ce el ţipă de durere şi renunţă la încercarea sa.

— Eşti crudă, îi zise, ridicându-i părul către nasul său şi ascunzându-şi chipul în el.

— Chiar vrei să discutăm asta acum?

Găsiseră un soi de pace, ajunseseră la un armistiţiu în chestiunea haremului său: Lada se prefăcea că acesta nu exista, iar Mehmed niciodată nu-i confirma existenţa. Însă ea încă refuza să-i dea lui tot ce voia. Să-şi păstreze fecioria era singura cale pe care o cunoştea de a se apăra, de a-şi împiedica inima să devină cu totul a lui.

Şi ea se mai temea şi că dacă i-ar fi cedat vreodată, el avea să înceteze să o mai vadă ca pe Lada şi ar fi îndepărtat-o aşa cum făcea cu mama fiului său. Se temea şi mai tare să aibă un copil, să fie frântă pe dinăuntru. Voia ca nimic să nu se schimbe. Voia să trăiască în acele zile aspre de iarnă, ghemuiţi împreună pentru a se feri de frigul serii, ei doi formând propria lor societate tainică. Însă nu putea să nege că fiecare zi care trecea făcea să fie tot mai dificil să vrea ca el să se oprească.

Ea părăsi coconul cald al patului lui, cuprinsă de o panică subită că dacă nu scăpa chiar atunci, avea să apară diferită, de nerecunoscut chiar şi faţă de ea însăşi.

— Unde te duci? o întrebă Mehmed, întinzându-se spre ea, însă ea se răsuci şi scăpă din prinsoarea mâinilor sale.

— La antrenament.

— Ai cea mai ucigătoare forţă din tot corpul ienicerilor. Ce ai mai putea să vrei să faci astăzi?

Ea nu-i răspunse, dar în schimb ieşi grăbită din iatacul lui şi fugi la cazarmă. Acolo, Nicolae era ghemuit pe podea, jucând zaruri cu Petru, al cărui chip arăta că nu se descurca bine.

— A, exclamă Nicolae, ridicându-şi privirea. Ne onorează cu prezenţa ei! Cărui fapt îi datorăm favoarea?

— Aşa te adresezi conducătorului tău?

Vorbele ei îl făcură pe Petru să ia poziţia de drepţi. Se ridică, înalt şi drept, plecându-şi capul.

Nicolae nu se grăbi, întinzându-şi trupul lung înainte de a se ridica într-un târziu.

— Nu mi-am dat seama că ne conduceai spre un loc unde să fiu nevoit să te urmez.

Tonul lui era vesel, însă înţelesul o pătrunse pe Lada până în măduva oaselor. El fusese gata să fugă cu ea. Iar ea se hotărâse să rămână fără să se gândească şi la el. De atunci, între ei lucrurile nu mai fuseseră la fel, însă ea îşi umplea timpul cu Mehmed şi se prefăcea că nu-i pasă.

— Când voi avea unde să mă duc, îi zise ea, susţinându-i privirea, cu bărbia ridicată, tu vei fi primul pe care îl voi vrea alături de mine.

El oftă, ridicând dintr-o sprânceană cu cicatrice.

— Aşa nădăjduiesc.

— Acum, putem să…

Mehmed se năpusti în odaie gâfâind, cu un băiat îngrozit în urma lui.

— Spune-i! îi porunci el băiatului.

Băiatul, care avea un cap mare şi un gât slăbănog, vorbi:

— Murad nu va supravieţui dincolo de această săptămână. Halil Paşa intenţionează să întoarcă oraşul împotriva ta înainte ca tu să poţi să-ţi revendici tronul. Pleacă acum, adu-i numai pe cei în care ai deplină încredere. Intră în taină. El supraveghează toate porţile. Îl voi aştepta pe băiat să se întoarcă cu veşti. Braţele îmi sunt zgâriate de tufele de trandafiri. Al tău credincios, Radu.

Mehmed o privi lung.

— Ce vrea să însemne ultima parte?

— Am fost înşelată de cineva care se dădea drept Radu în misiva anterioară. Dar nimeni altcineva nu are de unde să ştie asta în afară de noi. Mesajul este de la Radu, fără îndoială. Lada se opri, căci un dor chinuitor de fratele ei o cuprinse pe neaşteptate. Adună oamenii, îi spuse lui Mehmed. Plecăm acum. Luaţi cai de schimb.

— Şi Ilyas? întrebă Mehmed.

— Ai încredere în el?

— Am.

Lada încuviinţă din cap.

— Forţa lui e prea mare. Avem nevoie să te introducem în palat pe neobservate. Îi voi cere să ne urmeze cu trupele lui la două zile distanţă. Deocamdată, pornim călare neabătut şi numai cu oamenii mei.

— Jucăm „Atacă cetatea" împotriva Edirne-ului? întrebă Petru şi ochii i se luminară.

Lada nu se putu abţine să nu potrivească nerăbdarea lui cu zâmbetul ei, etalându-şi dinţii mici şi ascuţiţi.

— Da. Vom pătrunde în capitală.

*

— Dar dacă ne despărţim, spuse Matei, ghemuindu-se lângă foc în timp ce iepurii pe care îi prinsese Ştefan se frigeau, suntem mult mai vulnerabili. Mehmed nu e tocmai un necunoscut. Avem nevoie de toţi ochii şi de toate săbiile pe care le deţinem.

Petru, Nicolae, Ştefan şi Matei, ca primii ieniceri ai Ladei, şedeau la sfat. Ceilalţi oameni ai ei erau răspândiţi în codrul din apropiere, încercând să doarmă în lumina primelor ore ale după-amiezii. Merseseră repede, călărind mai mult noaptea, ocolind oraşele şi târgurile aflate de-a lungul drumurilor.

— Nu putem intra în oraş ca ieniceri, spuse Nicolae, scoţându-şi coiful. Am fi opriţi, luaţi la întrebări. Şi nimănui nu-i va scăpa o trupă de ieniceri condusă de o femeie.

Lada mormăi, lovind pământul cu piciorul.

— De ce trebuie să fiu femeie?

— Da, de ce trebuie? întrebă Mehmed, amuzamentul colorându-i glasul.

— Eu nu mă gândesc niciodată la tine în felul acesta, spuse Petru, sinceritatea lui căpătând un fel de pufnet din partea lui Mehmed.

— Ştefan, dă-mi platoşa ta!

Cu chipul la fel de impasibil ca întotdeauna, Ştefan o

descătărămă încet. Deşi cei mai mulţi dintre ei purtau platoşe din zale ca să se mişte cu mai multă uşurinţă, Ştefan alegea întotdeauna o platoşă făcută în întregime din metal.

Lada o luă şi o încheie iute peste pieptul ei. Îi strivea sânii, dar nu într-un mod de nesuportat. Luă un băţ de la marginea focului, aşteptă să se răcească, apoi îşi trecu uşor capătul carbonizat de-a lungul buzei superioare şi a liniei maxilarului.

— Dacă intrăm la adăpostul nopţii, pot fi luată drept bărbat.

— Dar tot un ienicer, spuse Nicolae.

Amal, mic şi ţinându-se la marginea grupului lor ca întotdeauna, vorbi atât de încet, încât Lada de-abia îl auzi:

— Nimeni nu se uită la servitori.

Lada deschise gura să-i spună ceva, dar în timpul călătoriei de-abia se uitase la el. Până şi calul lui nu era cu nimic remarcabil. Nu era de mirare că Radu îl alesese pe el în locul cuiva mai puternic sau mai iute. Amal era cel mai puţin ameninţător şi mai invizibil mesager.

Mehmed se încruntă.

— Aşadar, sunt obligat să intru în oraşul meu ca servitor?

Zâmbetul lui Nicolae se ivi la fel de simplu ca întotdeauna, însă Lada ştia că în spatele lui nu era nimic din căldura obişnuită.

— Ce e un sultan dacă nu servitorul poporului său? replică el.

Lada îi dădu înapoi platoşa lui Ştefan, apoi se întoarse spre Amal.

— Cât de iute poţi să şterpeleşti pentru mine veşmintele potrivite?

El zâmbi cu sfială, apoi o rupse la goană, dispărând printre copaci în direcţia drumului.

După ce mâncară, bărbaţii îşi dezbrăcară uniformele. Îşi abandonară coifurile de ieniceri într-o grămadă ce strălucea slab în lumina amurgului, semănând aproape cu un morman de tigve răsturnat. Îşi aduseseră diferite piese

vestimentare, unele care să nu le trădeze apartenenţa. Turbane simple le acopereau capetele; în întuneric, ar fi putut trece drept servitori. Cu condiţia ca nimeni să nu cerceteze prea atent sau să-i atingă, descoperind astfel un strat de armură nelalocul lui.

Lada, oricum, nu deţinea niciun alt fel de veşminte în afara uniformei şi a rochiei caraghioase pe care o folosise pentru a se strecura în harem cu atâtea luni în urmă. Îşi lăsase rochia în Amasya. Nu era un rol pe care să ţină să-l joace din nou, nici măcar în apărarea lui Mehmed.

Era pe cale să renunţe şi să-şi facă planul cum să escaladeze zidul, când Amal se întoarse, cu sufletul la gură, ţinând o boccea dintr-un material tern, de culoare cafenie.

— Bună treabă, îl lăudă Lada, acoperindu-şi armura cu o rochie simplă şi o cingătoare. Îşi legă părul şi îl acoperi cu o eşarfa trasă până peste frunte.

Nicolae tuşi pentru a masca un hohot de râs.

— S-ar putea să vrei să te razi.

Ea se încruntă, apoi îşi aminti de cărbunele pe care uitase să şi-l şteargă de pe faţă.

— Presupun că o femeie cu barbă ar atrage atenţia, spuse sec, curăţându-se.

Până când fură cu toţii gata de plecare, se întunecase. Se opriseră la o jumătate de leghe de oraş şi aveau să meargă mai departe pe jos, în grupuri de câte trei sau patru, urmând să se întâlnească la un han pe care îl ştiau cu toţii. Lada privi cum numărul forţelor ei se micşora până ce mai rămase numai cu Ştefan, Nicolae şi Mehmed. Amal se dusese înainte pentru a-l anunţa pe Radu că erau pe drum. Parola era să-i reamintească lui Radu că numai un prost trage scutul pe post de sanie.

— Mă simt ca un hoţ, spuse Mehmed, în timp ce se furişau de-a lungul pomilor de pe marginea drumului, aşteptând până în ultima clipă ca să iasă la iveală.

— *Suntem* hoţi, răspunse Lada. Se opri când în faţa lor se iviră zidurile cetăţii. Acum îţi furăm oraşul.

44

Un bărbat se desprinse de zidul din spate al hanului. Era înalt, cu un chip atât de alb şi cu nişte ochi atât de lipsiţi de viaţă, încât asta îl făcu pe Radu să se cutremure.

— Radu, zise bărbatul, mai curând o afirmaţie decât o întrebare.

Radu încuviinţă din cap. Îl lăsase pe Amal în urmă pentru a-l feri pe băiat de orice primejdie ulterioară.

— Cred că am fost urmărit.

Cu toate că poteca pe care o alesese era umblată şi el mersese cu un pas tihnit, fără ţintă, la întâmplare, un ecou de paşi – o sugestie de mantie – se ţinuseră ca umbra de el tot drumul.

Bărbatul arătă spre mantia fin ţesută a lui Radu, purtată cu glugă pentru a-l feri de frigul nopţii. Radu o descheie şi i-o dădu. După două bătăi scurte într-o uşă care nu sărea cu nimic în ochi, bărbatul îşi aruncă mantia pe umeri, potrivindu-şi postura şi umbletul pentru a le imita pe ale lui Radu, şi porni spre capătul aleii. Uşa se deschise şi Radu intră. Nicolae îl trase într-o îmbrăţişare scurtă, cu zâmbetul un pic mai crispat decât cel normal, dar tot o uşurare după încordarea călătoriei.

— Vino, avem o odaie, spuse şi îl conduse pe Radu spre un rând de trepte inegale din fundul clădirii, cu sunetul focului şi al mâncării crescând şi apoi scăzând în intensitate în vreme ce trecură prin dosul unei cuhnii. Avem un om în sala principală, păzeşte intrarea.

— Aţi mers bine.

Radu căută să mai spună ceva pentru a bloca nodul dureros din gât, bătăile fără suflu din pieptul lui, însă nu-i veni nimic în minte.

Era pe cale să-l vadă pe Mehmed.

Şi pe Lada.

Nicolae deschise o uşă la al doilea cat spre un salon plin de bărbaţi asemenea copacilor care cresc prea aproape unii de alţii. Ca unul, se uitară toţi în direcţia lui, cu mâinile pe arme. Bărbaţii se destinseră când îl văzură pe Nicolae, iar uşa se închise în urma lor. Radu nu putea să-i vadă, nu chiar, din pricina intensităţii cu care îl căuta pe…

Mehmed. Stătea sprijinit de o masă grosolan făcută, iar lumina aruncată de o lampă îi prindea chipul astfel încât până şi ochii lui păreau să strălucească cu blândeţe şi căldură. Arăta spre o bucată de pergament întinsă pe masă şi prinsă cu diferite arme, iar degetele sale lungi trasau intrigi şi comploturi în aerul de deasupra hărţii.

Iar alături de el stătea Lada, încruntată, cea mai scundă din încăpere şi cumva, totuşi, ocupând cel mai mare spaţiu. Era îmbrăcată în veşminte femeieşti, care păreau nelalocul lor pe ea.

Ea ridică prima privirea. Ceva licări pe chipul ei, iar Radu îşi strânse instinctiv umerii, pregătindu-se pentru o lovitură. Numai atunci când ea îşi coborî din nou privirea fără să-l salute, avu el timp să-şi dea seama că expresia ei fusese una de furie şi apoi de tristeţe.

Însă totul fu dat uitării atunci când Mehmed se îndreptă de spate şi îl zări. Un zâmbet de uşurare îi transformă chipul în timp ce străbătea distanţa dintre ei şi îl îmbrăţişa pe Radu. Radu închise ochii, răspunzând îmbrăţişării preţ de cea mai scurtă clipită. Se temea că dacă l-ar fi ţinut mai mult avea să se trădeze. În schimb, se trase înapoi, ţinând mâinile pe umerii lui Mehmed pentru a păstra distanţa.

— Te simţi bine?

Mehmed încuviinţă din cap, făcându-i semn cu mâna spre o bancă ce se întindea de-a lungul unui întreg perete al încăperii. Radu îl urmă, întorcându-se spre el.

— Tatăl meu? îl întrebă Mehmed.

— M-aş mira dacă la sfârşitul zilei de mâine ar mai fi în viaţă. De trei zile n-a mai fost conştient.

— Cu ce ne luptăm? întrebă Lada, stând în picioare aproape de ei.

Braţele sale erau strânse la piept, şi când i se adresă lui Radu, privea pe deasupra capului lui.

— Forţele lui Halil Paşa sunt risipite prin oraş, supraveghind toate intrările. Palatul este păzit ca întotdeauna. Va fi o problemă să-l introducem pe Mehmed fără să fie observat.

Lada se încruntă şi mai abitir.

— Ce crede Halil Paşa că poate să facă? Nu are niciun drept. Chiar şi dacă oamenii de aici nu se încred în domnia lui Mehmed, nu-i vor da tronul unui paşă.

— Există fratele, zise Radu.

— El e încă un copil mic!

— Dacă e să mi se întâmple mie ceva, zise Mehmed, Halil Paşa s-ar putea autoproclama Mare Vizir şi să domnească în calitate de regent în numele fratelui meu până ce el va avea vârsta cuvenită. Probabil că şi după ce va deveni major. Nu o cunosc bine pe mama copilului, dar ea nu este destul de puternică pentru a se face regentă.

— Dar dacă Halil Paşa nu te poate ucide, rămâne fără opţiuni, spuse Lada.

Radu clătină din cap.

— Ba nu. Va găsi o altă cale.

Se lăsă pe spate, închizând ochii, scormonind printre amintiri după un indiciu legat de ceea ce ar fi putut să fie planul mai important al lui Halil Paşa. Şi atunci îşi aminti – acea noapte, acea noapte îngrozitoare cu Salih. Existase o scrisoare de la Constantinopol. Ce nume era pomenit? Radu îşi duse o mână la frunte, încercând să recreeze slovele, când nu se putea gândi decât la sărutul pe care îl voise, dar nu-l căpătase, şi la sărutul pe care nu-l voise, dar îl dăduse oricum.

Apoi numele îi veni în minte.

— Orhan! Numele de Orhan îţi spune ceva? L-am văzut într-o scrisoare de la Constantin pentru Halil Paşa.

Mehmed miji ochii.

— El este un pretendent la tronul meu, chipurile un moştenitor dintr-o altă linie. Bănuim că nu este nici măcar înrudit, dar Constantin îl ţine la el de ani de zile ca o

garanţie împotriva noastră. Tatăl meu plăteşte an de an o dare pentru întreţinerea lui, astfel încât Constantin să nu-l trimită aici pentru a stârni necazuri. Halil Paşa vrea să ridice oraşul împotriva mea şi să-l aducă pe Orhan ca sultan. Dacă reuşeşte să menţină o stare suficient de instabilă, atunci poate să păstreze Edirne-ul şi să declanşeze un război civil *şi* să ţină Constantinopolul ferit de orice rău. Mă întreb cât de mult l-au plătit pe şarpele ăsta.

Radu păli.

— Atât de mulţi otomani vor muri. Cum ar putea să nu-i pese care ar fi preţul unui război civil?

Lada luă un pumnal de pe masă.

— Soluţia este simplă. Îl vom ucide pe Halil în noaptea asta; Ilyas soseşte cu ienicerii săi în două-trei zile, iar oraşul va fi al nostru.

— *Nu* este chiar atât de simplu, spuse Radu.

Lada lăsă să-i scape un pufnet de furie batjocoritoare, dar Mehmed se întoarse cu spatele la ea pentru a-l privi pe Radu. Lada dădu înapoi de parcă ar fi fost lovită, întunecându-se la faţă.

— Spune-mi, aşadar, zise Mehmed. Ce crezi c-ar trebui să facem?

Radu jubilă.

— Am o idee.

*

— Întotdeauna am socotit că roşul îmi vine mai bine decât albastrul, spuse Nicolae, cu gura şi nasul ascunse de un văl, în timp ce îşi prindea cu degetele fustele unduitoare.

— Nu vorbim cu nimeni despre asta.

Glasul lui Mehmed era un mârâit. Dacă cineva ar fi privit cu mai multă atenţie la noile concubine, fără îndoială că ar fi fost îngrozit de expresia ucigătoare de pe chipurile lor.

Lada nu spuse nimic, ci doar aşteptă ca ultimul din oamenii ei să termine de escaladat zidul şi să se lase alături de ea în grădinile slab luminate de iarnă ale

haremului. Cu totul, ea adusese numai patru: Matei, Nicolae, Ştefan şi Petru. Radu nu reuşise să facă rost de mai multe veşminte femeieşti decât acestea, şi cu cât era grupul mai mic, cu atât mai puţin probabil să atragă atenţia. Ceilalţi părăsiră oraşul pentru a-l aştepta pe Ilyas şi a-i aduce la cunoştinţă planul lor.

Când toată lumea ajunse dincolo de zid, Lada trase funia, o făcu colac şi o vârî sub cingătoare. Cu toate că Radu nu voia, nu putea să nu vadă că Mehmed observa neîncetat mişcările ei.

— O vor supraveghea pe Huma, spuse Radu.

El minţise spunând că avea o întâlnire cu suferinda Huma pentru a pătrunde în harem, dar adevărul era că pe ea nu o implicau. Era prea nestatornică, prea imprevizibilă şi mult prea evidentă ca alegere.

— Cea mai scurtă distanţă dintre locul acesta şi palat o reprezintă apartamentul sultanului. Acesta ar putea fi cel mai bun punct de intrare. Radu se scărpină în bărbie, apoi zâmbi. Sunt bine cunoscut ca fiind un favorit al sultanului. Urmaţi-mă. Şi încercaţi să arătaţi ca nişte femei.

— Cum să fac asta? bombăni Petru.

— Ia-te după Lada, îi sugeră Matei.

Din fericire, râsetele zgomotoase fură înăbuşite de văluri, iar Lada se prefăcu a nu observa. Ceva în felul în care strângea din ochi îl făcu pe Radu să se întrebe dacă nu cumva o deranja totuşi.

— Paşi mici, zise Lada. Faceţi ca trupul vostru să se unduiască pe oriunde puteţi. Rotunjiţi umerii, legănaţi şoldurile. Mergeţi ca şi cum n-aţi avea nimic între picioare, ceea ce n-ar trebui să fie o problemă pentru Nicolae sau Petru.

Şi mai multe râsete răguşite.

— Şi poate încetaţi să mai râdeţi şi să vorbiţi, le spuse Radu, clătinând din cap.

El păşi înainte, încrezător, în faţa alaiului. Când ajunseră la poarta de intrare, făcu un semn din cap spre străjer.

Eunucul privi peste umăr, ridicând din sprâncene.

— Doctorii au sugerat să încercăm să-i aţâţăm simţurile

lui Murad într-o tentativă de a-l trezi. M-am gândit, ei bine…

Radu aruncă un surâs sfios, făcând un gest spre femeile din urma lui.

Eunucul deschise poarta şi ei intrară pe rând. Radu se rugă în gând ca eunucul să nu dorească să se uite prea îndeaproape la „femei” sau la picioarele lor. Nu reuşise să găsească papuci pentru ei şi cizmele lor din piele cu greu puteau fi considerate un etalon pentru nişte femei care îşi petreceau întreaga viaţă într-o singură clădire şi în grădinile înconjurătoare.

Următoarea uşă era intrarea în apartamentul particular al lui Murad, păzită de mai mulţi ieniceri. Asudând la greu pe sub veşmintele sale, Radu oferi aceeaşi explicaţie cu acelaşi surâs cunoscător dar stânjenit. Fu întâmpinat cu ridicări din umeri, ienicerii fiind evident plictisiţi de rolul lor de a păzi un om aproape mort.

Şi apoi se aflară înăuntru.

— Vrei să-l vezi? întrebă Radu, oprindu-se în faţa uşii iatacului lui Murad.

Privi agitat pe coridor, sigur că în orice clipă ienicerii aveau să-şi dea seama de greşeala lor şi că vor năvăli cu săbiile scoase. Sau ar fi putut veni un doctor, care să dea alarma. Sau poate că îi aştepta însuşi Halil Paşa.

Dar deocamdată erau singuri.

Mehmed chibzui privind uşa iatacului tatălui său, apoi clătină din cap.

— Nu am niciun motiv s-o fac.

Radu simţi un imbold ciudat de a intra pentru a-şi prezenta ultimele omagii. Orice altceva ar fi fost, orice ar fi făcut, Murad era motivul pentru care ei se aflau acolo. Şi Radu nu avea să schimbe asta. Murad luase multe, dar tot el i-l dăduse pe Mehmed şi islamul.

Radu puse o mână pe umărul lui Mehmed şi îl strânse uşor. Apoi conduse grupul prin încăperile somptuoase spre o odaie lăturalnică prea puţin folosită. Era o odăiţă prea mică pentru vizite, şi, cum Murad era pe moarte, oaspeţii erau foarte puţini şi primiţi numai în odăile principale.

Cu uşa închisă în siguranţă în urma lor, bărbaţii se dezbrăcară de travestiurile lor, unii mai iute decât alţii.

— Prefer chipul tău sub văluri, îi zise Nicolae lui Petru în timp ce tânărul îşi smulgea veşmintele de pe el.

— Prefer gura ta închisă, ripostă Petru.

Între ei era o dezinvoltură, o siguranţă care izvora din faptul că ştiau atât de multe unul despre altul. Poate că nici nu se plăceau, dar erau siguri că, dacă ar fi trebuit, s-ar fi apărat unul pe celălalt cu preţul vieţii lor.

Radu se întrebă cum ar fi o prietenie fără nimic altceva – fără temeri, fără emoţii întortocheate şi nedorite. Kumal era mai mult un mentor decât un prieten, mult prea în vârstă pentru a fi un camarad adevărat. Radu avea încredere în Lazăr, dar întotdeauna exista o stare de nesiguranţă acolo, o urmă de dorinţă din partea lui Lazăr care îl punea pe Radu mereu în defensivă. Îi ţinea pe ceilalţi oameni la distanţă de teamă ca ei să nu vadă la el ceea ce Lazăr văzuse, ceea ce Huma văzuse, ceea ce Lada văzuse. Ceea ce Mehmed nu văzuse.

Radu nu ştia dacă era o uşurare sau un alt pumnal înfipt în inima lui faptul că Mehmed nu putea să vadă ce simţea numai uitându-se la el.

— Acum ce facem? întrebă Mehmed, uitându-se la Radu.

Radu simţi cum i se umflă pieptul, iar umerii săi se îndreptară pentru a ocupa mai mult spaţiu.

— Acum trimit după căpitanul ienicerilor.

Lada clătină din cap.

— Prea riscant.

— Este un risc, dar este un risc mai mare să laşi ienicerii oraşului în buzunarele lui Halil Paşa. Dacă ne vede azi, ne-ar putea trăda. Dar dacă nu-l convingem să-l sprijine pe Mehmed, vom lupta cu el pe străzi.

— Sunt de acord, zise Mehmed.

*

Era o simplă chestiune de a-l convoca pe căpitanul ienicerilor în apartamentul lui Murad. Radu nu-i spuse servitorului cine îi solicita prezenţa. Kazanci Doğan

râmase impasibil văzându-l pe Radu, căci interacţionase destul cu el în timpul asediului pentru a fi familiari. Radu zâmbi, făcându-i semn cu mâna pentru a-l urma.

Spre meritul lui, Kazanci Doğan nu lăsă să se vadă nici cel mai mic semn de tulburare atunci când, deschizând uşa, îl găsi pe Mehmed şezând într-un jilţ sculptat, aurit, îmbrăcat în veşminte purpurii şi cu un turban roşu-închis pe cap. Ţinea o sabie, cu aceeaşi nonşalanţă cu care respira.

— Intră, îl pofti Mehmed.

Kazanci Doğan îşi înclină capul în recunoaştere şi intră în odaie, cu ochii privind în ambele părţi în timp ce cuprindea oamenii cu chipuri îndârjite care erau aliniaţi la perete. Lada şedea într-un ungher, cu un picior ridicat pe banchetă, legănându-l alene pe celălalt. Termină de legat un nod strâns, apoi lăsă laţul să atârne spre podea, de parcă ar fi uitat că era acolo.

Radu simţi un val de afecţiune pentru ea, care îi biruia chiar şi furia. Era cu adevărat magnifică uneori.

— Nu am avut cunoştinţă că aţi sosit în oraş, i se adresă Kazanci Doğan lui Mehmed.

— Da, ciudat că nimeni n-a găsit de cuviinţă să-mi spună că tatăl meu este pe moarte. Însă cu lucrurile stând în pragul schimbării, cred că tu şi cu mine ar trebui să ajungem la o înţelegere.

Kazanci Doğan nu spuse nimic.

— În timpul ultimei mele domnii, am avut probleme de disciplină cu oamenii tăi. Ai reuşit de atunci să-i ţii sub control?

Chipul lui Kazanci Doğan trădă o îmbujorare.

— Ienicerii mei fac mai mult pentru imperiu decât oricare alţi soldaţi. Este treaba mea să mă asigur că sunt îngrijiţi.

— De bună seamă. Aminteşte-mi structura corpului de ieniceri.

Încruntându-se, Kazanci Doğan îi explică faptul că el era comandantul tuturor soldaţilor şi că lui îi raportau toţi conducătorii fiecărei divizii şi garnizoane. Mehmed dădu

gânditor din cap.

— Şi îi datorezi supunere sultanului şi nimănui altcuiva?

Lui Kazanci Doğan îi fugi glasul.

— Da.

— Însă sultanul nu este comandantul. Tu eşti.

— Da.

Mehmed încuviinţă din cap.

— E bine că eşti separat de spahii şi de politica lor fără de sfârşit. Îi preţuiesc pe ienicerii mei mai presus de orice. Spune-mi, aşadar, ce pot să fac să te ajut să-ţi conduci oamenii?

Chipul lui Kazanci Doğan deveni viclean.

— Maria Ta, suntem obosiţi. Asediul împotriva lui Skanderbeg a fost îndelungat şi descurajator. Mulţi dintre oamenii mei s-au întors bolnavi şi abia în ultima vreme şi-au recăpătat sănătatea. Există o îngrijorare *că…* – se opri, ca şi când şi-ar fi ales vorbele cu grijă – … că atunci *când* veţi prelua tronul, ei ar putea fi aruncaţi într-un asediu nesăbuit, prelungit.

Surprins, Mehmed înclină capul într-o parte.

— Nu am nici cea mai mică dorinţă de a porni împotriva lui Skanderbeg. Acesta a fost conflictul tatălui meu, nu al meu.

— Nu împotriva lui Skanderbeg.

Nedumerirea abilă de pe chipul lui Mehmed aproape că îl făcu pe Radu să surâdă.

— Pe cine să asediez? Deja avem un imperiu care necesită atenţie şi voi avea nevoie de ajutor şi de timp să învăţ cum să domnesc cel mai bine. Aş conta pe ienicerii mei în aceasta, pentru a-mi fi mâna dreaptă. Acesta este planul meu pentru viitor.

Kazanci Doğan scoase un sunet neutru din gâtlej.

— Spune-mi, crezi că tatăl meu şi-a condus bine imperiul? Mehmed zâmbi când văzu expresia panicată de pe chipul lui Kazanci Doğan. Ei, zău aşa, spuse. El e pe moarte. Nu este o trădare să examinăm ce putem face mai bine. De pildă, ce părere au oamenii tăi despre lefurile lor?

Kazanci Doğan îşi drese glasul.

— Au existat unele plângeri. Purtăm o povară grea pentru imperiu şi vedem cum alţi oameni sunt recompensaţi cu mult mai multă dărnicie.

— Sunt de acord. Primul meu act va fi să trec în revistă finanţele, să stabilesc unde sunt prost întrebuinţate birurile şi să deviez toate fondurile disponibile spre a creşte plata ienicerilor. Vreau să te gândeşti la o sumă pe care o consideri corectă, dar generoasă. Este important pentru mine ca soldaţii tăi – şi tu – să ştiţi că nimeni nu vă preţuieşte sau poate să aibă grijă de voi aşa cum pot eu.

Zâmbetul lui Mehmed pieri şi ochii lui deveniră la fel de tăioşi ca şi tonul.

— *Nimeni* nu vă poate oferi ce pot eu să vă ofer, şi dacă cineva ar încerca, acesta *ar fi* un act de trădare.

Kazanci Doğan făcu o plecăciune şi mai adâncă într-o demonstraţie de respect.

— Aştept cu nerăbdare să vă slujesc atunci când veţi fi sultanul nostru.

— *Tatăl* vostru.

— Da. Tatăl nostru.

Mehmed dădu din cap.

— Sunt încredinţat că vei păstra secretă întrevederea noastră. Încă nu sunt gata să-mi declar prezenţa aici. Aş dori mai mult timp în intimitate pentru a jeli iminenta moarte a tatălui meu. Dacă cineva m-ar descoperi, aş şti cine m-a trădat.

Mărul lui Adam din gâtul lui Kazanci Doğan se mişcă în sus şi în jos în timp ce el înghiţi.

— Da, tată al meu.

Mehmed zâmbi, deschizându-şi larg braţele.

— De-abia aştept să văd cum vei conduce. De îndată ce tata moare, vom cădea de acord asupra termenilor măririi plăţii şi le-o poţi comunica oamenilor tăi.

Înclinându-se iar, Kazanci Doğan fu condus afară de către Matei.

— Credeţi că a mers? întrebă Mehmed, cu o cută de îngrijorare între sprâncene.

Radu se prăbuşi într-un jilţ, eliberat de tensiunea în care

stătuse trupul lui de când sosise comandantul ienicerilor.

— El nu e prost. Ştie că îi poţi oferi mai mult decât ar putea Halil Paşa. Şi era sincer când a spus că oamenii lui sunt obosiţi. Va dori să evite luptele de stradă şi un război civil de durată. Are mai mult de câştigat din alianţa cu tine.

— Sunt de acord, zise Mehmed şi se ridică, întinzându-se. De îndată ce voi fi ferit de primejdii pe tron, îl vom ucide.

Radu clipi, tulburat, dar Lada dădu din cap aprobator, strângând nodul.

— Şi acum? întrebă Petru.

— Acum aşteptăm ca tata să moară şi Ilyas să sosească.

*

Ambele evenimente avură loc a doua zi. Amal aduse vestea de pe zid că Ilyas sosise în forţă şi intrase mărşăluind pe poartă când străjerii încercaseră să le interzică intrarea. Mehmed privi din turnul de deasupra iatacului tatălui său procesiunea de coifuri albe care alcătuia un spectacol nemaipomenit pe străzi.

— S-a terminat? întrebă el.

Radu nu ştia despre ce vorbea, dar Petru încuviinţă din cap.

— Tatăl vostru a murit.

— Atunci mă duc să-mi întâmpin poporul.

Se întoarse cu spatele la fereastră, cu turbanul sclipind de la firele de metal ţesute prin el. Veşmintele sale erau de un purpuriu închis, culoarea tradiţională a împăraţilor romani. Un colier greu de aur, strălucind de rubine, îi atârna de la un umăr la celălalt şi o capă îi acoperea spatele.

Ieşiră călare. Ienicerii lui Kazanci Doğan îi întâmpinară, adunându-se tot mai mulţi pe măsură ce ei ajungeau în piaţa cea mare din centrul oraşului, unde se alăturară lui Ilyas. Mehmed călărea în frunte, cu sabia ridicată, iar clopotele băteau în timp ce veştile despre moartea tatălui său se răspândeau. După ce străbătu întregul oraş, se

întoarse la palat.

Halil Paşa aştepta în sala tronului, cu o expresie ucigătoare întipărită pe chip. Mehmed veni spre el cu paşi apăsaţi şi îl apucă de umeri. Lada stătea cu sabia scoasă, drept în spatele lui Mehmed. Pe chipul lui Halil Paşa, frica brută înlocui iute violenţa. Aceasta fusese ideea lui Radu, marele plan dindărătul tuturor manevrelor lor secrete.

— Halil Paşa, cel mai de încredere sfetnic al tatălui meu, cel mai înţelept om din măreţul nostru imperiu! Mehmed se întoarse spre mulţimea de nobili adunaţi, unii potrivindu-şi repeziţi podoabele. Halil Paşa îmi va sluji de Mare Vizir pentru a mă ajuta, pentru a mă călăuzi în întâmpinarea unei noi ere de pace şi prosperitate întru gloria otomanilor!

Mulţimea ovaţionă. Groaza lui Halil Paşa fu înlocuită de uluire, iar apoi de zâmbetul viclean, triumfător, al unui vulpoi care furase prada altui animal. Însă vulpoiul nu izbutise să observe copoii lui Radu care îl încolţeau, gonindu-l tocmai acolo unde voiau ei.

Sărmanul vulpoi, gândi Radu.

45

Mehmed primi sabia strămoşului său, Osman Gazi. El o ţinu plin de reverenţă în faţa sa, apoi o vârî în teacă şi o prinse la cingătoare. Acum purta visurile istoriei întregii lui ţări.

Lada nu ştia ce să simtă în vreme ce privea tot ce se întâmpla. Acesta nu era Mehmed care îi vorbise cu atâta patimă despre acel vis atunci când erau singuri. Acest Mehmed era înveşmântat în mătase şi închingat într-o armură, cu un turban ascunzându-i capul, cu faţa dură ca oţelul şi la fel de neatins. Stătea în picioare pe un podium, separat de ceilalţi. Exista un bărbat al cărui singur rol – completat cu titlul regal – era să care pretutindeni un taburet pentru picioarele lui Mehmed, în caz că acesta îl cerea. Exista un bărbat care era intendentul turbanelor lui Mehmed. Exista un bărbat care stătea în picioare în stânga lui Mehmed, cu parfumul şi cu evantaiul pregătite în eventualitatea că un iz rău-mirositor ar fi îndrăznit să se apropie de cel de neapropiat.

Deoarece asta era ceea ce devenise Mehmed. În răstimpul ceremoniilor fără sfârşit, al numirii vizirilor, al acceptării şi al primirii darurilor, Mehmed rămase în acelaşi loc şi se îndepărtă din ce în ce mai mult.

Lada se întrebă dacă degustătorii aveau să simtă gelozia clocotitoare care i se strecura în vene ca o otravă în vreme ce stătea de gardă şi privea cum visul lui Mehmed prindea rădăcini.

*

Lada n-ar fi putut să anticipeze că o aştepta o însărcinare şi mai odioasă şi mai stânjenitoare decât să urmărească nesfârşita ceremonie de înscăunare. Mehmed,

în apartamentul exterior al lui Murad, se întâlnea cu toate soţiile şi concubinele tatălui său. După cum solicitase Lada, la fiecare uşă staţionau doi străjeri, şi unul dintre oamenii ei stătea întotdeauna în odăile în care se afla Mehmed.

Astăzi, acesta era rolul ei. Pe măsură ce femeile intrau una câte una, începând cu cea mai de jos care trecuse abia recent de la servitoare la membră a haremului, Lada fu forţată să recunoască realitatea acestei părţi a tronului. Mâna ei zvâcnea întruna pe mânerul sabiei. Nu ştia sigur ce anume ar fi vrut să omoare.

O concubină care tremura plecă, pentru ca în locul ei să intre o femeie pe care Lada o cunoştea. Mara încă purta veşminte nepotrivite la curte – o rochie brodată în întregime, cu un model foarte minuţios lucrat, şi fără văl. Părul îi era prins la spate şi măiestrit ondulat. În întreaga ei ţinută nu exista nicio tuşă de stil otoman. Nu se înclină în faţa lui Mehmed, ci de-abia ridică dintr-o sprânceană.

— Bună dimineaţa.

Ea vorbea latină în loc de turcă. Uluit, el zâmbi.

— Mara Brancovici!

— Faima mă precedă.

Strângându-şi fusta, se aşeză pe o sofa, paralelă cu jilţul lui Mehmed, în loc să se facă mică în faţa lui.

— Sunt bucuros să te găsesc bine.

— Văduvia mi se potriveşte.

Lada pufni în râs. Mara luă act de prezenţa ei cu o privire şi un zâmbet rece.

Mehmed îşi drese glasul, încercând să recâştige atenţia Marei.

— Nu ştiu precis ce să fac cu tine.

Cele mai multe dintre celelalte femei erau trimise la diferite moşii, în funcţie de rangul acestora în harem şi de înrudirea lor. Fiicele familiilor importante se întorceau în familiile lor, cu căsătorii deja aranjate de către Mehmed şi taţii lor. Chiar atunci Radu negocia o nuntă cu un paşă important în numele lui Mehmed. Aşa cum circulau monedele, şi femeile treceau dintr-o mână într-alta.

Degetele Ladei se strânseră pe plăsea.

— Am o propunere de căsătorie din partea lui Constantin, spuse Mara.

Mehmed nu reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— *Constantin?*

— Presupun că el consideră că acest lucru va slăbi alianţa voastră cu tatăl meu şi Serbia, de vreme ce tatăl meu nu s-a amestecat în conflictul de la Varna în mare parte datorită influenţei mele. Pierderea Serbiei ca stat vasal ar fi o lovitură pentru imperiul vostru şi o ruşine pentru recenta voastră urcare pe tron. Europa nu se aşteaptă la mare lucru din partea voastră.

Mehmed încuviinţă din cap, cu chipul voit nepăsător.

— Mă surprinde obrăznicia lui. Şi iuţeala. Cu toate că mă mir de înţelepciunea ta de a-mi spune.

Lada nu punea la îndoială acest lucru. Mara avea ceva ascuns în toată povestea asta. Era prea deşteaptă să lase o oportunitate să se piardă.

Mara ridică din umeri, înclinându-şi capul într-o parte.

— Dumnezeu m-a eliberat. Nu mă voi mai căsători niciodată. I-am scris deja lui Constantin o scrisoare de refuz, pe care o voi semna şi trimite de îndată ce voi fi pe drumul de întoarcere către Serbia.

Mara nu avea sabie, dar se folosise pe sine ca pe o armă. Mehmed nu putea să-i facă niciun rău fără să primejduiască alianţa sa cu tatăl ei; şi dacă o înfuria, risca să întărească şansele Constantinopolului de a avea mai mulţi aliaţi. Mara nu avea să fie folosită în niciun alt fel în afara celui pe care ea însăşi îl alesese deja.

O invidie bruscă, aprigă, o cuprinse pe Lada. Toată răbdarea Marei dăduse roade. Îşi scrisese propria soartă, liberă de bărbaţii care încercaseră să i-o aranjeze.

Mehmed se ridică şi îşi plecă respectuos capul.

— Voi face imediat toate aranjamentele necesare. Mâine-dimineaţă vom porunci să fii trimisă spre casă cu daruri pentru tine şi pentru tatăl tău şi cu un tratat de pace reînnoit care să fie oferit odată cu binecuvântările mele.

Mara se ridică, făcând o reverenţă graţioasă. Zâmbetul ei adresat Ladei de data aceasta fu sincer. Apoi, fără să-şi exprime recunoştinţa pentru scăparea pe care şi-o făurise singură, ieşi din odaie.

— Îmi va fi dor de ea, spuse Lada.

Mehmed râse.

— Asta nu mă surprinde. Întotdeauna ea a fost cea mai intimidantă dintre soţiile tatălui meu.

— Şi, vorbind de femei intimidante…

Lada făcu un semn cu capul spre uşă, unde aştepta Huma, sprijinită de un eunuc.

— Concubină. Niciodată soţie.

Huma vorbi cu un tremurat care nu existase până atunci. Pielea ei avea o nuanţă gălbuie care o făcu pe Lada să vrea să-şi întoarcă privirea, iar trupul plin de care fusese atât de mândră era acum o ruină sub veşmintele ei largi.

— Mamă, zise Mehmed, ridicându-se şi ajutând-o să se aşeze. Nu era nevoie să vii.

— Fireşte că am venit. Eşti fiul meu. Sultanul.

Lada se aşteptase la mândrie, ba chiar la jubilare, însă vorbele ei sunau ca şi cum i-ar fi lăsat un gust amar pe limbă.

— Dar nu se pune în discuţie viitorul tău, îi spuse Mehmed. Vei rămâne aici, în palat.

— Nu viitorul meu este cel care mă îngrijorează. Avem de discutat planuri. Te-am adus pe tron; acum trebuie să ne asigurăm că îl vei păstra.

Mehmed clătină din cap şi îi luă mâinile între ale sale.

— Nu trebuie să-ţi faci tu griji. Vreau să te concentrezi asupra sănătăţii tale, să te faci bine.

Ea continuă ca şi cum el nu ar fi vorbit deloc.

— Deocamdată nu putem să facem nimic în privinţa lui Orhan, dar mai există chestiunea micului Ahmet, fratele tău vitreg. El reprezintă o ameninţare de care trebuie să ne ocupăm.

Mehmed se îndepărtă de ea.

— Voi face toate aranjamentele pentru a-l trimite la o

moşie din ţară, unde va fi în siguranţă.

Huma tuşi, un huruit între sânii ei veştejiţi.

— În siguranţă? Vrei să-l ţii pe cel mai apropiat rival la tron în siguranţă?

— E un prunc.

— Nu va fi mereu aşa. Gândeşte-te la tatăl tău, la anii pe care i-a irosit luptându-se cu propriii săi fraţi. Aproape că au destrămat imperiul. Nu putem îngădui să se întâmple acelaşi lucru cu tine şi cu fratele tău Ahmet!

Mehmed îşi lăsă mâinile în jos şi se ridică în picioare, cu o privire furioasă.

— Aici nu e vorba de *noi,* mamă! Sunt pe deplin conştient de primejdiile viitorului. Îl voi ţine pe Ahmet în siguranţă – la adăpost, departe de locul ăsta, la adăpost de oricine ar putea să se folosească de el împotriva mea, la adăpost, despărţit de sărmana Halima, mama lui, sau de oricine ar pune interesele lui mai presus de ale mele. Va creşte ca prizonier. Iartă-mă dacă nu doresc să stărui în această chestiune.

Expresia Humei era pe potriva ferocităţii expresiei lui, şi pe Lada o frapă cât de tare semănau. Pe chipurile lor se citea o tărie, era ceva în ochii lor ce străpungea orice lucru sau fiinţă pe care le-ar fi căzut privirile.

Atunci Huma se prăbuşi în sine, cedând bolii şi oboselii.

— Măcar spune-mi că ai un plan pentru Halima. Găseşte-i un rost bun.

Mehmed îşi frecă spaţiul dintre ochi.

— Da, da. Cred că o voi mărita cu Ishak Paşa. Îl trimit în Anatolia pentru a fi noul beilerbei. Vreau ca Ishak să fie departe de Halil. Sunt prea puternici împreună.

— Da, e o dovadă de înţelepciune. Totuşi, cred că Halil te-ar sluji mai bine din vârful unei ţepe.

Huma se ridică şi întinse un braţ. Eunucul care o însoţise se repezi alături de ea.

— Şi nu ai dreptate în felul în care tratezi chestiunea pruncului Ahmet. Însă trebuie să faci ce crezi tu că este cel mai bine.

— Aşa voi face.

Ea plecă şi Mehmed oftă.

— E greu s-o văd atât de slabă.

— Cred că n-a fost niciodată slabă. Mă înspăimântă la fel ca întotdeauna. Şi… are dreptate.

Gura Ladei se curbă în jos; îi displăcea să fie de acord cu Huma. Ba chiar îi părea rău pentru Halima.

— Dacă acum Constantinopolul profită de un văr îndepărtat în contra ta, închipuie-ţi ce ar putea să facă având acces la celălalt fiu al lui Murad. Halil va încerca să-l folosească.

— Îl voi ţine departe de Halil. Şi până când Ahmet va fi destul de mare pentru a fi de trebuinţă, noi ar trebui să fi terminat cu acest paşă infam.

— Vizir, îl corectă Lada pe Mehmed, iar el scoase limba. A fost ideea lui Radu, îmi amintesc. Dacă m-ai fi ascultat pe mine, Halil ar fi fost mort.

— Ştiu, ştiu. Însă trebuie să gândim şi mai departe. Ridicăm o temelie. Fiecare piatră trebuie cântărită cu mare grijă. Trebuie să demolăm zidul pe care Halil l-a înălţat înainte să-l înlăturăm. Altminteri, multe pietre vor umple golurile şi zidul va continua să-mi stea în cale. Radu are dreptate în această privinţă.

— Şi ce părere are înţeleptul, firoscosul de Radu despre Ahmet? Este el o piatră sau o slăbiciune care primejduieşte întregul edificiu?

Mehmed nu-i răspunse.

46

Degetele slujbaşului regal, pătate de cerneală, băteau agitate darabana pe picioarele lui. Glasul îi era poticnit şi deformat, ca şi când nu ar fi fost obişnuit să vorbească.

— Vreţi să vedeţi catastifele cu birurile?

Chipul lui Mehmed era o mască de răbdare.

— Da. Vreau să văd înscrisurile veniturilor din dări.

Radu îl compătimi pe slujbaşul a cărui frunte era brobonită de sudoare. Bănuia că omul nu mai fusese niciodată chemat în faţa unui sultan.

— Care dări?

Mehmed nu zâmbea.

— Toate.

— Toate… toate?

— *Toate.* Vreau să urmăresc fiecare bănuţ care intră în vistierie şi fiecare bănuţ care iese. Vreau să văd cât face fiecare stat şi fiecare oraş, cine este răspunzător, cum îmi cheltuie aurul şi ce justificări există pentru asta. Lefuri. Tainuri. Plăţi către ţări străine. Plăţi făcute de către statele vasale.

— Dar… vor trece săptămâni până ce voi putea să adun destule informaţii ca să putem trece prin ele, şi va fi o întreprindere dificilă.

— Atunci, ai face mai bine să începi. Acum.

Omul ieşi grăbit din odaie, ca şi cum vorbele lui Mehmed l-ar fi biciuit peste călcâie. Mehmed oftă şi îşi frecă fruntea.

— Am irosit o grămadă de vreme. Va dura luni, ani poate, pentru a pune totul în ordine. Când mă gândesc cât de departe aş fi putut să fiu dacă tatăl meu nu şi-ar fi luat tronul îndărăt, dacă n-aş fi fost din nou izgonit în Amasya…

Radu simţi gustul furiei lui Mehmed şi limba i se uscă în

gură. Cu toate că nu vorbiseră niciodată despre asta, Radu se întreba adesea dacă şi Lada regreta ceea ce făcuseră. Poate că ar fi putut găsi o altă cale. O cale care i-ar fi permis lui Mehmed să-şi păstreze tronul prima dată când îl moştenise. Ei fuseseră speriaţi. Fuseseră doar nişte *copii.* Şi luaseră o hotărâre care avusese înrâurire asupra viitorului lui Mehmed, fără să-l fi consultat şi pe el.

— Te simţi bine? îl întrebă Mehmed.

— Da! Da. Pur şi simplu sunt neliniştit. Azi mă întâlnesc cu Kumal şi cu Nazira.

— Şi de ce te nelinişteşte asta?

Radu îşi dădu seama cu un junghi că deşi el şi Mehmed erau împreună aproape zi de zi, nu reveniseră la naturaleţea lor tihnită de a-şi spune unul altuia totul. Radu avea prea multe taine pe care nu-şi putea permite să le dezvăluie, astfel încât vorbea cât mai puţin posibil. Era uşor. Mehmed era întotdeauna înconjurat de oameni. Chiar şi acum, în odaie se aflau doi străjeri şi un bărbat îndesat, cu degete groase, care ţinea un taburet pentru picioarele lui Mehmed. Prezenţa lor nu contribuia la intimitate, ceea ce, înainte, poare că l-ar fi întristat pe Radu, dar acum părea o binecuvântare.

— Nu ţi-am spus? Kumal vrea să mă căsătoresc cu Nazira.

Mehmed se lăsă pe spate ca şi când ar fi fost lovit. Purtătorul de taburet sări în faţă, dar Mehmed îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze.

— Să te căsătoreşti cu ea? M-ai părăsi?

Radu simţi o trepidaţie pe care nu putea s-o numească – nu era tocmai speranţă, ci o rudă îndepărtată a acesteia, mai întunecată şi mai disperată. Poate că uluirea şi o urmă de mânie din partea lui Mehmed însemnau gelozie.

— Nu-mi este îngăduit să mă căsătoresc? Ştiu că ienicerii nu pot, dar mie nu mi-e clar în ce calitate mă aflu aici.

Chipul lui Mehmed se îmbună.

— Tu eşti prietenul meu. Cu certitudine nu eşti sclav. Dacă vrei să te căsătoreşti cu ea…

Mehmed se opri, încruntându-se, în timp ce-l studia pe Radu cu o intensitate care făcea ca lui Radu să-i fie greu să respire.

— Nu o iubesc.

Vorbele se rostogoliră din gura lui ca nişte pietricele într-un pârâu, reci şi lovindu-se una de alta. Nu ştia unde aveau să cadă, dar continuă să vorbească.

— Îmi pasă de ea şi ţin la ea, iar Kumal a fost foarte bun cu mine. Nu sunt convins că sunt o partidă bună pentru Nazira, totuşi. Cred că ea s-ar putea mărita cu cineva de rang mai înalt şi mai înstărit. Şi prima mea îndatorire – singura mea îndatorire – va fi mereu faţă de tine. Nimeni nu mă va putea lua de lângă asta.

Nimeni nu mă va putea lua de lângă tine.

Te rog, gândi Radu, *te rog, pricepe ce-ţi spun.*

Mehmed făcu ochii mari şi pupilele i se dilatară aproape imperceptibil. Apoi un zâmbet înlocui intensitatea şi sinceritatea din privirea lui.

— Atunci, las asta pe seama ta. Kumal Vali este un om bun. Îl voi face Kumal Paşa. Eşti liber să faci ce pofteşti, câtă vreme Nazira va şti că am nevoie să fii alături de mine.

Radu îşi încleştă palmele la spate, departe de Mehmed, atât de strâns, încât îl durură.

— Nu există un alt loc în care să prefer să fiu.

Încercând să scoată mai mult, vorbele îi rămaseră captive în gât. Radu ştia că dacă ar fi început, n-ar mai fi putut să zăgăzuiască revărsarea de sinceritate care ar fi venit puhoi, înecându-l în făgaşul ei.

Aşa că se înclină şi ieşi din odaie, cu răsuflarea tremurândă şi cu pulsul bubuind.

Iubirea era o molimă.

*

Se întâlnea cu Nazira şi cu Kumal în aceeaşi grădină în care îl văzuse pe Mehmed pentru prima dată.

Cei doi îl găsiră pe Radu stând în picioare în faţa fântânii, privind în gol, întrebându-se: dacă nu l-ar fi

întâlnit pe băiatul care plângea, ar fi putut s-o iubească pe Nazira?

— Radu!

Se întoarse, încă prins în trecut, şi îl îmbrăţişă pe Kumal. Prietenul lui era mai slab decât fusese. O paloare cadaverică îi accentua umbrele de sub ochi şi obrajii supţi. Dar era în viaţă.

— Mă bucur tare mult să văd că eşti bine, spuse Radu şi îl îmbrăţişă şi el strâns înainte de a-i da drumul.

— E numai mulţumită ţie.

Radu se întoarse spre Nazira. Ea avea peste părul negru o eşarfă roz ca răsăritul soarelui; ochii ei blânzi, negri, se curbau în sus spre tâmple şi îi dădeau o înfăţişare plăcut jucăuşă. Avea buzele atât de pline, încât erau aproape un cerc, dar şi le desfăcu într-un zâmbet.

— Radu!

Radu se înclină. Se bucura să o vadă, dar nu ştia prea bine cum să se poarte în preajma ei. Unde înainte avuseseră o relaţie simplă de prietenie, ba chiar de frăţie (după cum îşi închipuia Radu că ar fi surorile, nu aşa ca Lada), acum exista o prăpastie pe care el nu ştia dacă să o treacă sau să fugă de ea. Îşi dorise ca ea să fi fost sora lui, iar ea, după cât se părea, îşi dorise mai mult.

— Văd o tufă interesantă acolo, spuse Kumal, arătând într-o anumită direcţie, în timp ce zâmbea fericit. Mă duc să o studiez o vreme, aşa cred.

Radu nu suporta să se aşeze lângă fântână, aşa că o conduse pe Nazira spre o bancă din piatră aflată sub un copac mare, cu ramurile dezgolite de iarnă. Se aşezară, ascunşi vederii. Radu nu ştia ce să spună.

Nazira privea în gol în faţa ei, când deodată vorbi.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Francheţea ei îl dezorientă pe Radu, care devenise foarte obişnuit cu vorbele ocolite şi nesincere de la curte.

— Eu… Tu eşti tare… Vezi tu, eu…

Ea se întoarse spre el şi îi zâmbi, punându-şi mâna peste a lui.

— Radule, scumpule Radu. Când te uiţi la mine, în

privirea ta nu există dorinţă. Mi-am petrecut o bună bucată de timp observând bărbaţii şi felul în care se uită la femei, iar tu nu te uiţi la mine cum se uită un bărbat la obiectul dorinţei lui.

Teama înflori, cu petalele ei întunecate întinzându-se larg.

— Eşti foarte frumoasă şi…

Ea îl strânse de mână, clătinând din cap.

— Nu este o dorinţă pe care eu să o întâmpin cu bucurie. De aceea te-am ales. Tu eşti bun şi deştept şi eşti… singur. Şi cred că întotdeauna va trebui să fii singur. Nazira o formulă aproape ca pe o întrebare, ochii ei căutând un adevăr pe care el nu voia ca ei să-l găsească. Îţi aminteşti dansul nostru?

Radu clătină din cap.

— De la nunta lui Mehmed cu Sitti Hatun.

— A, da!

— Jumătate din femeile din încăpere te urmăreau cum te mişti, cerşindu-ţi atenţia, aşteptând să le vină rândul. Iar tu nu te uitai la niciuna. Atunci am ştiut. Înţeleg. Înţeleg cum e să te uiţi la ceva ce ar trebui să ai şi să nu simţi nimic. Aşteptă, apoi şopti: *Înţeleg.*

Radu îşi dădu seama că în ochii lui se formau lacrimi.

— Înţelegi?

— Înţeleg. Ca soţie a ta, m-aş aştepta numai la prietenie. La nimic mai mult. Nazira privi în pământ şi îmbujorarea i se răspândi în obraji pe când adăuga: Şi aş solicita ca servitoarei mele, Fatima, să-i fie îngăduit să mă însoţească. Întotdeauna.

— Fatima.

Radu se lăsă pe spate, amintindu-şi. Felul în care privirea Nazirei o urmărea pe servitoare oriunde s-ar fi dus, ziua în care le găsise în grădină, cu sufletul la gură şi îmbujorate, cu părul ciufulit fiindcă fuseseră *fugărite de o albină.*

Un nor se dădu în lături şi descoperi soarele, scăldându-i în căldură şi lumină. Odată cu el veni o limpezime surprinzătoare. Radu zâmbi.

— *Erai* fericită că ai fost înţepată de albina aceea în grădină. Atunci ţi-ai găsit fericirea.

Ea încuviinţă din cap.

— Am găsit-o. Vrei… te rog, vrei să mă ajuţi să o apăr? Vrei să mă laşi să fiu prietena ta, adevărata ta prietenă care te cunoaşte şi te iubeşte?

Radu îşi rezemă fruntea de a ei, închizând ochii. Nu se putea împotrivi geloziei care se revărsa înlăuntrul lui. Nazira îşi găsise fericirea şi, în mod miraculos, Fatima simţea la fel. Dar amărăciunea îi fu îndepărtată de iubirea curată pentru Nazira. Dacă ea avea ceea ce el se temea că nu va putea avea vreodată, atunci el urma să facă tot ce-i stătea în puteri să o ajute.

— Nazira, ar fi cea mai mare onoare pentru mine să-ţi fiu soţ.

Ea lăsă să-i scape un hohot de râs amestecat cu un oftat de uşurare şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc, o, scumpul meu Radu! Îţi mulţumesc.

El depuse un sărut blând pe fruntea ei.

Când se reuniră cu Kumal, acesta cercetă alarmat chipul Nazirei pătat de lacrimi, înainte să observe mâinile lor împreunate.

— Frate!

Îi cuprinse pe amândoi în braţe. Nazira tremura din tot trupul în timp ce plângea şi zâmbea, iar Kumal începu să facă planuri de nuntă.

— Putem să-l invităm pe sultan! zise el.

— Nu, răspunse Radu, prea iute şi cu prea multă forţă.

Sprâncenele Nazirei se ridicară cu înţeles. Radu dădu din cap, o mică mişcare pe care numai ea putu să o surprindă. Îl strânse de mână şi el fu surprins de cât de liniştitor era să fie înţeles.

De data aceasta, când vorbi, Radu avu grijă să pară calm şi neafectat.

— În aceste momente este împovărat cu prea multe. S-ar simţi vinovat pentru că n-ar putea să ia parte. Este mai bine să nu-l invităm. Îi voi cere o moşie în apropiere, dar în

afara oraşului. Mai aproape de tine. Pentru Nazira, aerul va fi mai sănătos şi eu voi putea să călătoresc cu uşurinţă între ea şi îndatoririle mele faţă de sultan. Mi-aş dori să ne căsătorim într-o ceremonie simplă, cât mai curând posibil.

— Aceasta este şi dorinţa mea, spuse Nazira, strălucind mai tare decât soarele.

Kumal râse voios.

— Se pare că amândoi ştiţi exact ce vreţi.

— Ştim, răspunse Radu.

Însă numai unul dintre ei putea cu adevărat să-l aibă.

47

Oboseala o chinuia pe Lada, trăgându-i în jos membrele şi mintea. Nicolae era ocupat să-i cerceteze pe ienicerii din Edirne în căutare de recruţi valahi pe care să-i strângă în rândurile lor. Ştefan îi antrena pe cei câţiva pe care îi găsiseră. Şi aşa se face că, având-i pe Petru şi pe Matei bolnavi amândoi, Lada stătuse două nopţi la rând de pază. Acum, că zorile în sfârşit se iviră, nu se putea gândi decât la pat.

Fusese ciudat să stea în iatacul lui Mehmed în timp ce el dormea. El o implorase să vină cu el în pat, o tachinase şi flirtase, însă ea îi amintise că ea era tot ceea ce stătea între el şi un cuţit în întuneric.

Şi dacă el nu avea de gând să tacă şi să se culce, cuţitul i-ar fi aparţinut ei.

Totuşi, era ceva tulburător în această experienţă. Era ca atunci când îl privise în timpul înscăunării. El era acolo, el era Mehmed, dar era atât de departe de ea. Inaccesibil. Chipul lui adormit era acelaşi cu cel care fusese în timpul ceremoniei: străin.

În timpul celor mai lungi şi mai singuratice ore din noapte, cu greu se abţinuse Lada să nu-l trezească doar ca să vadă felul în care ochii lui se schimbau atunci când o vedea pe ea, felul în care buzele lui căpătau o formă în jurul cuvintelor şi intenţiilor. Îi plăcea cine era ea atunci când el o privea, îşi dorea acest sentiment. Însă rezistase. Iar acum, cu propriul ei somn atât de aproape, îşi găsi uşa blocată de o femeie.

— Lada?

Chipul rotund al femeii era dulce şi plăcut, ca o prună, cu buzele la fel de rotunde. Ochii îi erau delicaţi, prea mari şi umezi.

— Ce este?

— Eu… sunt eu. Nazira.

Lada se încruntă, cu mintea leneşă. Femeia chiar i se părea cunoscută.

— M-am prezentat la nunta lui Mehmed. Am dansat cu Radu.

— Toată lumea a dansat cu Radu.

Femeia râse. Îi venea cu mare uşurinţă, un reflex al unui muşchi pe care Lada nu-l avea.

— Da, este adevărat. Radu n-a pomenit nimic de mine?

Lada văzu roşu în faţa ochilor, cu toţi muşchii încordându-i-se. Era un soi de încercare? O păcăleală? Oare cineva cunoştea adevărata inimă a lui Radu şi sentimentele lui pentru Mehmed? Dacă Halil ar fi descoperit asta, ar fi încercat să o folosească în avantajul lui. Lada nu avea să-şi trădeze fratele atât de uşor.

— Radu şi cu mine nu prea vorbim. Suntem amândoi foarte ocupaţi.

— O, îmi pare rău! Totuşi, s-ar putea să-l ştii pe fratele meu. Kumal?

Recunoaşterea prinse contur, făcând ca Ladei să-i sară somnul de tot. Nu dăduse niciodată prea mare atenţie femeilor care pluteau pe margini la curte, dar pe Kumal şi-l amintea. Kumal, hoţul de suflete. Bărbatul care îl mânase pe Radu în inima Dumnezeului musulman.

— Chiar îl cunosc.

Nazirei probabil că-i scăpase mârâitul din glasul Ladei, deoarece surâse, cuprinsă de uşurare.

— Ei bine, se pare că Radu nu a vorbit încă despre asta cu tine, dar eu… noi… noi ne căsătorim mâine.

— *Ce* faceţi voi?

— De-abia *ce* ne-am hotărât şi vrem să ne căsătorim iute, fără prea mare agitaţie. Se întâmplă multe alte lucruri, iar Radu trebuie să fie la dispoziţia lui Mehmed.

Lada se simţea ameţită, ca şi cum de-abia ar fi descălecat de pe cal după o călătorie de o zi şi pământul încă se mişca sub ea în pasul calului.

— Se căsătoreşte cu tine!

— Ne abţinem de la tradiţiile mai riguroase, dar aş vrea să-mi petrec ziua la baie cu verişoarele şi cu mătuşile mele. Şi cu tine, fireşte. Tu eşti singura lui familie. Nazira luă expresia Ladei de oroare şi confuzie drept o curiozitate legată de baie şi îi explică: Este un obicei de a petrece ziua dinaintea unei nunţi la baie. Radu a reţinut una din băile de la palat pentru noi, aşa că nu vom fi deranjate. Şi am sperat, de vreme ce vom fi surori, că ni te vei alătura şi tu.

Cine era această femeie? Mai întâi, fratele ei îşi dăruise sufletul unui Dumnezeu străin, iar acum, când părerile lui Radu erau considerate importante şi luate în seamă de sultan, ea se repezea să se mărite cu el? Lada ştia că Radu nu o iubea. Ea îl bănuia pe fratele ei incapabil de a iubi pe altcineva în afară de Mehmed. De ce, atunci, fusese de acord cu această căsătorie? Oare îl aveau cu ceva la mână, era un şantaj ordinar?

Dacă Nazira îl folosea pe Radu pentru a ajunge la Mehmed, Lada ar fi avut nevoie de cât mai multe informaţii cu putinţă. Putea să lucreze şi ea cu subtilitate, aşa ca Radu. El nu era singurul care ştia să joace acel joc. Scrâşni din dinţi într-o încercare de zâmbet.

— Îmi dai câteva clipe să mă schimb?

*

Lada o urmă pe Nazira pe o alee deasupra căreia se arcuiau lujeri de viţă de un verde închis, ca de ceară, şi insensibili la frigul iernii. Ea nu mai fusese niciodată la baie, preferând să se cureţe în intimitate în loc să-şi petreacă timpul cu alte femei. Exteriorul clădirii era simplu, aproape auster. Dar odată ajunsă înăuntru, o nouă lume i se arătă. Pe plăci de faianţă pictate se repeta un motiv floral care se înălţa pe pereţi şi pe tavan în nuanţe strălucitoare de roşu şi de galben, accentuate de cel mai închis albastru.

Ferestrele aşezate foarte sus lăsau să pătrundă lumina, care tăia aburul ce se răsucea în aer. Nazira salută mai multe femei cu încântare, făcând schimb de sărutări. Toată lumea părea să se bucure peste măsură şi era surprinsă,

remarcând iuţeala logodnei şi norocul Nazirei de a pune mâna pe cel mai chipeş bărbat din Edirne.

Lada se întrebă, dacă ar fi început să se dea cu capul de pereţi, ce s-ar fi spart mai întâi: capul ei sau plăcile de faianţă?

Zâmbetul ei părea o agonie.

Un servitor conduse femeile într-o zonă pe care le-o pregătise, cu suporturi pentru veşminte şi fâşii lungi de material pentru a se înfăşura în ele în vreme ce se dezbrăcau. Lada zăbovi în fundul încăperii, întrebându-se cum făcea Radu într-o asemenea situaţie. Să se vâre şi ea în discuţie? Să spere să rămână invizibilă şi doar să asculte?

Celelalte femei nu şovăiră să iasă din veşmintele lor, râzând şi vorbind, simţindu-se în largul lor. Nu erau nici ruşinate şi nici stânjenite de trupurile lor. Când cele mai multe intraseră în apă, Lada îşi scoase veşmintele cât de repede putu, îndesând sub ele punguţa din piele pe care o purta în jurul gâtului. Apoi se strecură în baie dintr-o parte, în loc să meargă goală spre treptele deloc abrupte.

Rămase acolo, cu braţele strânse la piept, sperând să spună cineva ceva urât foarte repede, aşa încât ea să poată să plece.

Apa *chiar* îi dădea o senzaţie plăcută peste muşchii ei încordaţi şi obosiţi, dar se simţea mai mult decât goală. Se simţea expusă şi vulnerabilă. Tânjea după o armă, după zale, după ceva între pielea ei şi restul lumii.

Lada se apropie treptat de celelalte femei, cu părul plutind în urma ei. Dar în loc să vorbească despre favorurile de care se bucura Radu în capitală şi legăturile lui cu Mehmed, ele vorbeau despre ochii lui. Vorbeau despre zâmbetul lui. Vorbeau despre farmecul şi bunătatea lui. Fiecare avea o istorioară, o poveste despre ceva ce Radu făcuse pentru ele sau pentru cineva cunoscut. Câteva glume făcute la timpul potrivit, unele povestiri deosebit de captivante, câteva momente uimitoare de generozitate.

Un junghi în piept o făcu pe Lada să conştientizeze o stranie senzaţie de pierdere. De dor de Radu. Deoarece nu-

l cunoştea pe bărbatul despre care vorbeau ele şi se gândea că ar fi vrut.

Poate că ea se înşela. Poate că Radu o iubea pe Nazira. Poate că orice ar fi simţit el pentru Mehmed fusese alungat şi dăruit acestui nimic de fată cu chip frumos. Evident, Lada nu-l cunoştea aşa cum era el pentru acel oraş.

Dar nu. Felul în care Radu îl privea pe Mehmed, felul în care nu putea să scape din curentul rămas în urma lui Mehmed – asta nu se schimbase. Restul lumii era pentru Radu o idee care vine prea târziu în minte. Numai Mehmed conta.

Cândva, Lada contase. Cum de pierduse asta?

Nazira râse şi Lada îşi aminti. Kumal îi dăduse fratelui ei rugăciunea şi i-l luase. Iar acum Nazira îl revendica şi ea. Alunecă mai aproape de Nazira, care era în parte blocată de două mătuşi late în umeri.

— Îţi vom spune noi nişte secrete, zise una, cu un sâsâit venind pe acolo de unde îi lipsea un dinte din faţă, aşa încât înfăţişarea chipeşă a lui Radu să nu se risipească în van.

Cealaltă mătuşă râse neruşinat.

— Înfăţişarea nu va conta cine ştie ce dacă nu e un învăţăcel bun.

— Sst! le ceru Nazira, cu pielea înroşită de la căldura băii sau de stânjeneală.

Îşi puse mâinile peste faţă, clătinând din cap.

— O, zău aşa, eşti pe cale să devii soţie. Trebuie să ştii că soţii sunt nefolositori în toate treburile dacă nu sunt instruiţi cum se cuvine. În special în a le oferi plăcere femeilor lor.

Lada se îndepărtă, simţindu-se foarte stânjenită. Dacă aveau de gând să vorbească despre şerpi şi grădini, despre răspunderea unei femei de a asigura un paradis sigur pentru sămânţa unui bărbat…

— Vă rog, mătuşelelor, o scandalizaţi, spuse una dintre verişoarele măritate, cu toate că râdea şi ea, simţindu-se în largul ei pe această temă. Aşteptaţi până după noaptea nunţii, când n-o să mai fie îngrozită. Atunci spuneţi-i cum

poate fi satisfăcută o femeie la fel ca un bărbat.

— Pfui! exclamă mătuşa sâsâită. La cât timp după nunta ta ai venit la mine plângând şi văitându-te cât de nemulţumită eşti de slujirile lui nocturne?

Verişoara râse.

— Cinci ani nefericiţi. I-am dăruit doi prunci urlători şi el nu mi-a dat în schimb nicio noapte de plăcere. Ai dreptate, nu i-aş dori aşa ceva bietei mele Nazira.

Nazira le împroşcă cu apă.

— Nu mai vreau să aud! Dacă voi avea întrebări, vă voi scrie o misivă cu vorbe delicat meşteşugite. Am încredere în generozitatea şi *abilităţile* lui Radu.

Lada se înecă şi toate capetele se întoarseră brusc spre ea.

— O, Lada! Îmi pare rău, exclamă Nazira. Ar fi trebuit să ne amintim că Radu este fratele tău.

Bolborosind ceva ce semăna a scuză, Lada fugi la suportul ei, unde, fără ca pielea să apuce să se usuce, îşi trase veşmintele pe ea şi îşi puse punguţa la loc în jurul gâtului. În baie nu avea să afle nimic din ce dorea.

Dar în vreme ce fugea spre iatacul ei, cu pantalonii lipindu-i-se de picioare, continuă să audă fraza care era pentru ea o revelaţie mai mult decât orice complot politic: O *femeie poate fi satisfăcută la fel ca un bărbat.*

*

— S-a căsătorit cu ea? Deja?

Mehmed se ridică în picioare, apoi se aşează la loc, după care se ridică iar.

— Dar am vorbit despre asta cu numai trei zile în urmă! Şi nici măcar nu voia să se căsătorească cu ea! A cerut o moşie modestă, dar când am fost de acord, nu m-am gândit că el… *Căsătorit?*

— Lucrurile se schimbă, aşa se pare.

Lada încercase să-l încolţească pe Radu înainte de nuntă, dar el se baricadase îndărătul ochilor lui mari şi a zâmbetului gol, spunând pur şi simplu iar şi iar că Nazira avea să fie o soţie minunată. Ea fusese obligată să-i

privească cum erau căsătoriţi în turceşte. Radu îşi dăruia viaţa într-o altă limbă, pecetluită de un alt Dumnezeu.

Nazira roşise pe toată durata ceremoniei, având o servitoare alături de ea. Şi când se terminase, cuplul de-abia se atinsese, cu toată pasiunea unor copii nevinovaţi jucându-se de-a căsătoria. După, Lada fusese invitată la un ospăţ la seraiul din oraş al lui Kumal, dar se temuse că nu ar fi putut să fie bine-crescută. Nu cu *acel* bărbat. Niciodată.

Radu de-abia o salutase, dând din cap şi urându-i numai bine, atunci când ea îl anunţase că pleacă. Şi acum era căsătorit.

— Nu are nicio noimă, zise Mehmed. Ce are Kumal Paşa de câştigat dintr-o alianţă cu Radu?

Lada vorbi dispreţuitor.

— Nu este evident? Kumal e paşă acum. Radu se bucură de favorul tău. Kumal vrea să fie mai aproape de tine. Va trebui să stăm cu ochii pe el.

Mehmed clătină din cap.

— Kumal nu are niciun fel de legături cu Halil Paşa. De fapt, am cercetat deja toate dările şi catastifele din vilaietul lui Kumal. El este mai presus de orice reproş. El şi oamenii lui s-au achitat cu onoare de însărcinările lor în timpul asediului asupra lui Skanderbeg. El ştie deja că îl preţuiesc şi am încredere în el, şi este plin de respect, fără să ceară vreodată o favoare. Asta nu-i aduce niciun fel de beneficii. Însă Nazira este sora lui mai mică. Poate că o răsfaţă şi a lăsat-o să-şi aleagă singură soţul.

Lada nu voia ca acesta să fie adevărul. Voia să existe un ţel mai întunecat, un motiv pentru care să-i urască, un motiv să-i pedepsească. Însă Radu era isteţ. Dacă ar fi fost la ananghie, s-ar fi dus la Mehmed, dacă nu la Lada.

— Poate… poate că ea chiar îl iubeşte.

Lada ştia că Radu nu o iubea pe Nazira. Însă dacă asta îl făcea fericit pentru că se concentra asupra altei persoane decât Mehmed, ar fi putut să fie şi pentru el un lucru bun.

Mehmed clătină din cap.

— De bună seamă că ea îl iubeşte. Jumătate din oraş îl

iubeşte. Totuşi, acceptarea lui nu are nicio noimă. El nu o iubeşte.

Lada îl privi pentru a vedea dacă acolo nu era şi un alt înţeles, o altă înţelegere îndărătul vorbelor sale, însă nu-şi dădea seama.

El privea ţintă peretele, adâncit în gânduri.

— Iar ea nu-l poate face fericit.

Lada îşi aminti de discuţia de la baie.

— Dar Nazira?

— Hm? Încă neatent, Mehmed se concentră în cele din urmă asupra ei. *Ce* e cu ea?

— De ce e de datoria ei să-l facă fericit? Ce va face Radu să o facă pe ea fericită?

El flutură nepăsător din mână.

— Să fie soţul ei. Să-i asigure traiul. Să-i facă… copii.

Îşi ţuguie buzele, ca şi cum cuvântul ar fi fost neplăcut. Ca şi cum el n-ar fi făcut la fel.

— Şi copiii sunt răsplata ei pentru că îl suportă.

— Îl suportă? E norocoasă!

— Spune-mi, zise Lada, cu gândurile ei despre şerpi şi grădini şi seminţe şi îndatoriri acum tulburate de aburul învârtejit al ideilor neverosimile despre plăcere dincolo de sărut. Ce faci tu să le faci fericite pe *femeile* tale?

Mehmed rămase cu gura căscată, cu ochii mijiţi cu şiretenie.

— Femeile mele? Despre ce vorbeşti?

— Haremul tău. Ele există să te slujească. Îţi dăruiesc fii. Lada scuipă ultimul cuvânt. Ce faci pentru ele?

— Nu doresc să vorbesc despre asta cu tine. Ştii că sunt nevoit să…

— Nu e vorba despre ce eşti nevoit să faci! Le placi? Le iubeşti? Pe care o iubeşti cel mai mult?

— Nu ştiu! Ele sunt… E altceva. E ca bărbatul care-mi cară taburetul. Nici nu-l plac, nici nu-l displac. El e aici ca să servească unui scop. De ce vrei să vorbim despre asta?

— Deoarece vreau să ştiu dacă te-ai gândit vreodată, măcar o dată, la ce le-ar putea aduce plăcere! Sau e pe de-a-ntregul o învoială, parte a afacerii de a fi sultan? Sunt ele

aidoma *taburetelor* pentru tine?

El se încruntă, cu o expresie de mâhnire.

— Ce răspuns vrei, Lada? Care răspuns ar face să fie mai bine?

Ea dădu înapoi.

— Nu ştiu.

El făcu un pas înainte, micşorând distanţa dintre ei, cu ochii în pământ şi cu un glas neaşteptat de nesigur.

— Dacă ai vrea… aş face orice ai vrea, orice ar trebui pentru a fi împreună. Orice.

Cu un ciocănit brusc precedându-l, Nicolae deschise uşa. Lada sări de lângă Mehmed, cuprinsă de vinovăţie. Nicolae rânji, orb la atmosfera din încăpere.

— Mai e o oră până când trebuie să schimbăm garda, când mă vei însoţi la vistieria regală, se răsti Mehmed, aşezându-se.

Nicolae se plecă adânc.

— Nerăbdarea mea este atât de puternică, încât mă doare să fiu nevoit să aştept chiar şi atât. Însă, o, tată al meu, n-am venit aici pentru voi. Lada, am o surpriză pentru tine. Vino până afară!

— Ad-o aici!

Mehmed se pleoşti în jilţul său, încruntându-se.

Nicolae ridică din umeri, însă chipul lui brăzdat de cicatrice nu izbutea să-i ascundă voioşia atunci când ieşi.

Un bărbat, lat în umeri şi cu pieptul bombat, cu mişcări greoaie, intră în odaie. Purta o uniformă de ienicer. Lada era pe cale să ţipe la Nicolae că un recrut nu merita întreruperea, până văzu ceea ce coiful nu reuşea să acopere.

Două urechi ce ieşeau în afară ca două toarte ale unei cofe.

Zâmbetul lui i se păru ca întreaga Valahie întinzându-se să o tragă acasă.

— Lada! exclamă Bogdan.

Ea fugi înainte şi se aruncă în braţele lui. El nu şovăi, cuprinzând-o în braţe şi învârtind-o roată. Ea îşi îngropă faţa în curbura gâtului lui, nevenindu-i să creadă. Bogdan,

Bogdan al ei, pierdut pentru ea de atâta timp.

În viaţă. Aici. Al ei.

— Cine eşti? vru Mehmed să ştie.

Fără să o lase jos pe Lada, Bogdan răspunse cu un glas mai profund decât ştia ea, dar atât de asemănător *lui*, încât o făcu să se simtă din nou copil.

— Sunt soţul ei.

Lada râse, plesnindu-l peste ceafă. El o lăsă jos, dar ea continuă să ţină o mână pe umărul lui. Trebuia să se asigure că era real şi că nu pleca.

— Nu prea cred că mariajul nostru ne-a legat.

Ea îi luă mâinile între ale ei, cu degetele lui boante şi pline de bătături. Se lăţise la faţă, trăsăturile potrivindu-i-se mai bine acum că devenise bărbat. Era robust, puternic, întocmai aşa cum şi l-ar fi închipuit ea dacă şi-ar fi lăsat inima să o facă.

— Vrei, *te rog,* să-mi explici? îi ceru Mehmed.

Chipul lui era la fel de rece şi de nemişcat ca o podea acoperită cu plăci de faianţă.

— El e Bogdan. Cel mai vechi prieten al meu. Mama lui a fost doica mea şi am crescut chinuind-o pe ea şi pe Radu. A fost luat de lângă mine cu mult timp în urmă. L-am crezut pierdut pe vecie! O, Bogdane!

Puse o mână pe obrazul lui, barba ţepoasă de acolo tulburând-o şi amintindu-i de timpul lor pierdut.

— N-ai idee câţi Bogdani a trebuit să încerc până ce am dat de cel bun, spuse Nicolae.

Lada nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Îţi mulţumesc.

— El pare că va face o bună adăugire corpului nostru. Destul de mare pentru a se aşeza pe Petru când devine prea enervant.

— N-aţi terminat? întrebă Mehmed, ridicând dintr-o sprânceană.

Ladei îi pieri zâmbetul. Ce era cu el? De ce nu putea să înţeleagă cât de fericită era că s-a regăsit cu Bogdan? Îi surprinse privirea licărind spre locul unde mâna ei încă adăsta pe umărul lui Bogdan.

Îşi ridică bărbia, fără să-i dea drumul.

— Bogdane, el este Mehmed, sultanul.

Bogdan se înclină după cum se cuvenea, dar era ceva în mişcările sale care făceau ca plecăciunea să pară de parcă ar fi fost o idee ulterioară. Ceva ce el avea de gând să facă oricum, şi pur şi simplu se întâmplase ca Mehmed să se afle în faţa lui.

Lada îl trase de mână.

— Vino, hai să-ţi arăt…

— Vreau să mă însoţeşti la vistierie, îi zise Mehmed.

— Poftim?

— Sunt nişte catastife despre care vreau să-mi spui părerea ta.

— Dar Nicolae era…

— Nicolae îi poate arăta lui… Bogdan, nu-i aşa?… unde e cazarma. Duceţi-vă acum!

— Ba nu! Ei rămân.

Bogdan stătea nepăsător şi chipul lui nu trăda nimic. Nicolae făcu ochii mari în semn de prevenire.

— Lada! rosti el pe muteşte.

Ea îşi dădu seama că le cerea să nesocotească în mod direct porunca lui Mehmed. A lui Mehmed al ei, da, însă a sultanului lor, a „tatălui” lor. Dacă se supuneau ei, ar fi putut fi omorâţi pentru trădare. Ştia că Mehmed n-ar fi făcut una ca asta, dar în acelaşi timp ea nu putea să le ceară lui Nicolae şi lui Bogdan să-l sfideze de dragul ei.

— Duceţi-vă, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Ne vedem mai târziu.

Îi privi plecând, apoi merse cu cinci paşi în faţa lui Mehmed tot drumul spre vistierie. Clocotea.

— Lada! o îmbie el.

Nu se întoarse să-i răspundă.

Când ajunseră la vistierie, Mehmed fu reţinut de munţii de pergamente: răbojuri şi condici şi contracte. Ea stătea la uşă, chipurile cercetând cu grijă în jur, căutând vreo ameninţare, dar în loc de asta cheltuindu-şi toată energia pentru a se uita urât la spatele lui Mehmed.

În cele din urmă, slujbaşul plecă.

— Ce-a fost asta? întrebă Lada.

— Ce vrei să spui?

Mehmed nu-şi ridică privirea.

— M-ai târât aici când ştiai că nu voiam să vin. Nu l-am văzut pe Bogdan de ani întregi… am crezut că murise… şi tu ai hotărât că părerea mea în chestiuni privind vistieria ar fi contat mai mult?

— Iartă-mă dacă am fost luat prin surprindere când i-am fost prezentat soţului tău.

Lada rosti nedesluşit:

— Nu este… a fost un joc de copii. Îl privi dispreţuitor. În plus, cu siguranţă nu eşti în măsură să te plângi de asta. Cum se mai simte Sitti Hatun zilele astea?

Mehmed sări din jilţul său, cu mâinile în jurul umerilor ei, înainte ca ea să se poată mişca. Ea îşi încordă toate puterile, dar chipul lui se îndulci şi strânsoarea slăbi, o mână făcându-se căuş şi prinzându-i faţa.

— Îmi pare rău. Nu te-am mai văzut atât de fericită de… M-a surprins, atâta tot. N-am ştiut cum să reacţionez. Mă bucur că ţi-ai regăsit prietenul.

Lada dădu din cap, încă prudentă.

— Ar trebui să pleci, vorbeşte cu el, recuperaţi timpul pierdut. Vino la cină în seara asta în iatacul meu şi povesteşte-mi despre el!

Îi zâmbi, iar ea nu avu timp să vadă dacă era un zâmbet sincer sau un zâmbet al sultanului înainte ca el să se aplece şi să-şi lipească buzele de ale ei. Stăruinţa blândă a gurii lui o prinse în capcană şi ea răspunse cu a ei.

Nu mai avuseseră timp să fie singuri de zile întregi, de când se întorseseră în Edirne. Mâinile şi gura ei o încunoștințară că era hămesită după el. El păşi înapoi spre jilţ, trăgând-o şi pe ea odată cu el atunci când se aşeză. Stând în poala lui, ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui. Îi simţi pulsul în vena de la gât galopând nebuneşte în timp ce o trăgea tot mai aproape. Mâinile lui dansară de-a lungul trupului ei, mişcându-se spre un alt loc de îndată ce ea înregistra locul pe care tocmai îl atinseseră. Lăsară o dâră de foc în urma lor, întipărindu-l pe el în pielea ei.

Lada auzi bătaia în uşă ca şi când ar fi fost prin apă şi fu nevoie de mai multe bătăi înainte ca ea să înţeleagă ce însemna.

Se trase înapoi cu un icnet.

Mehmed zâmbi răutăcios, îndreptându-i tunica.

— Ar trebui să pleci.

— Ar trebui să plec, repetă ea.

— Ne vedem diseară.

Ea plutea pe o ceaţă roşie de poftă trupească, cumpănind ce plăcere ar putea fi dacă partenerul cuiva era dispus. Străbătu un singur coridor înainte să-şi amintească de Bogdan. Cu o bănuială sumbră că Mehmed încercase să se asigure că se gândea numai la el, ea fugi în aripa palatului unde erau găzduiţi oamenii ei.

Alergă din odaie în odaie. Numărul oamenilor ei crescuse, mulţumită sârguinţei lui Nicolae, iar ea fu întâmpinată de chipuri de-abia cunoscute, înainte să găsească odaia pe care o căuta.

Nicolae stătea în picioare, vorbind calm, în timp ce Bogdan îşi punea lucrurile într-un scrin simplu.

Lada încremeni în pragul uşii. După primul şoc al întâlnirii lor, ea nu ştia cum să-l întâmpine. Nu mai erau copii, cu naturaleţea unei vieţi petrecute împreună. Oare cum îl marcaseră ultimii ani?

Oare cum o marcaseră pe ea?

Fu izbită de o groază subită la gândul a ceea ce ar crede Lada cea care venise prima dată aici despre cea de acum.

Bogdan o privi fără nicio expresie.

— Aşadar, asta e viaţa pe care ţi-ai construit-o.

Cu toate că din tonul lui lipsea judecarea, Lada simţi cum se zburleşte. Nu trebuia să se scuze. Nu în faţa lui Bogdan, şi nu în faţa fostului ei sine.

— Da. Şi conduc cele mai grozave trupe din întreg imperiul.

— Aşa am înţeles şi eu. Şi îi dai socoteală sultanului.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Îmi dau socoteală mie însămi.

— Atunci, de ce mai eşti încă aici? De ce nu iei ce poţi şi

să pleci?

El îi cercetă chipul ca şi cum ar fi căutat ceva ce nu mai era acolo.

— Eu… Nu e chiar aşa de simplu.

Cicatricea lui Nicolae se răsuci în jurul zâmbetului său pocit.

— Am avut de gând cândva. Şi apoi ea s-a răzgândit.

— Ba nu m-am răzgândit! Au existat alte considerente. Şi, în plus, dacă am fi plecat, tu ai fi fost aici şi eu aş fi fost plecată. Cum ne-am mai fi regăsit?

Bogdan încuviinţă din cap, acceptând adevărul cu aceeaşi uşurinţă cu care un câine acceptă osul aruncat.

— Aşadar, plecăm acum.

— Unde?

— Spre Valahia.

— Nu mă pot întoarce acolo. Tatăl meu m-a *vândut,* Bogdane. M-a adus aici şi mi-a folosit viaţa pentru a-şi cumpăra tronul. Acolo nu mai e nimic pentru noi. Nu mă voi întoarce niciodată la tata.

Oricât de mult ar fi învăţat – oricât de puternică ar fi fost, oricât de deşteaptă sau de brutală sau de iubită –, tatăl ei încă îi dicta viaţa.

— Mai bine un sultan decât tata, spuse ea în şoaptă.

— Taţii nu trăiesc veşnic, zise Bogdan, ridicând din umeri. Dar el folosi cuvântul turcesc pentru *tată.* Cuvântul pe care ienicerii îl foloseau pentru a se referi la sultan.

48

Întors în oraş după scurta sa învoire post-nupţială, Radu trecu pe lângă cel mai nou membru al detaşamentului de soldaţi al Ladei, cu chipul său moale. Ceva la el nu-i dădu pace lui Radu. Chipul lui era blând, trupul masiv. Era discordant.

Lui Radu nu-i păsa de cei mai mulţi dintre oamenii Ladei, dar nu putea să nu recunoască faptul că ei erau cei mai buni paznici ai lui Mehmed. Cu toţii aveau o doză din acea determinare sălbatică, nemiloasă, care constituia esenţa surorii sale. Uneori, Nicolae sau altul dintre cei mai prietenoşi îl saluta în valahă. Întotdeauna răspundea în turcă.

Mehmed şedea ascultându-l pe Ishak Paşa care povestea despre starea finanţelor din regiunile Amasya şi Anatolia, unde avea să fie în curând trimis drept beilerbei, guvernatorul local. Radu îi spusese lui Mehmed că trebuiau să-l separe pe Ishak Paşa de Halil Paşa, iar Mehmed avusese încredere în judecata lui. Radu se întreba ce se hotărâse în cele câteva zile cât el fusese plecat. Fusese atât de nerăbdător să se întoarcă, încât Nazira şi Fatima îl tachinaseră pentru că privea întruna peste umăr la drumul spre Edirne.

Mehmed surprinse privirea lui Radu. O tulburare fu dată în vileag, după felul în care îşi strânse ochii. Dar dispăru la fel de repede cum apăruse, iar chipul lui redeveni inexpresiv.

În dreapta lui Mehmed se afla Halil Paşa. Marele Vizir Halil, îşi aminti Radu în sinea lui.

De îndată ce Ishak Paşa termină de vorbit, Mehmed se ridică.

— Radu! Te-ai întors atât de curând? Cum de-ai putut să-

ţi laşi frumoasa ta mireasă?

Nu era dificil să roşească din pricina stânjenelii. Zâmbetul sfios, cunoscător, era mai mult o sforţare, însă Radu avea multă practică.

— Îţi mulţumesc, sultane, pentru frumoasa moşie. Ea este încântată la culme de pregătirile pentru a o preface în cămin. Mă tem că îi cam stăteam în cale şi deja am fost surghiunit până ce totul va fi exact aşa cum îşi doreşte ea.

Bărbaţii râseră cunoscători. Zâmbetul lui Kumal era blând. Nu pentru prima dată, Radu se întrebă dacă el cunoştea adevărată natură a căsătoriei lui cu Nazira. Însă nu avea curajul să îl întrebe. Dacă totuşi Kumal nu ştia, ce ar fi gândit despre Radu dacă ar fi aflat?

Mehmed făcu un gest cu mâna, arătându-i un jilţ alături de al său. Radu se aşeză, dorindu-şi să se poată scufunda cu totul, şi închise ochii.

Seraiul chiar era minunat. O moşie izolată, destul de mare pentru a întreţine o femeie şi pe servitoarea ei, cu un sat aflat la mică depărtare de unde puteau să cumpere ceea ce grădinile şi vitele lor nu le dădeau. Nazira nu se putea opri din plâns trecând din odaie în odaie, ţinându-se de mână cu Fatima. Radu avea un iatac separat, un spaţiu cald şi luminos. Nu se gândea să meargă prea des în vizită. Îi era dragă Nazira, dar fericirea ei era atât de deplină, încât îi rodea sufletul. Nu voia ca gelozia să arunce nicio umbră asupra vieţii ei cu Fatima. Şi fusese o adevărată agonie să fie atât de departe de Mehmed.

Întocmai cum era acum agonia de a fi atât de aproape.

Un paj veni la uşă, întrerupând conversaţia, al cărei subiect se schimbase în planuri privind recolta. Băiatul se înclină, tremurând, şi anunţă sosirea unei solii de la Constantinopol.

Mehmed ridică din sprâncene, cu toate că aceasta fu singura reacţie perceptibilă. Ceilalţi bărbaţi din încăpere icniră sau şoptiră pe tonuri scăzute. Cu toate că multe ţări trimiseseră solii cu daruri şi proclamaţii complicate de felicitare, nu se aşteptaseră la una din partea Constantinopolului.

Mehmed îi aruncă lui Radu o privire imperceptibilă. Radu dădu uşor din cap spre Halil.

Cu chipul senin şi în largul lui, Mehmed se întoarse spre Halil.

— Ce mă sfătuieşti? Să-i primim imediat sau să-i facem să aştepte?

Pieptul lui Halil se umflă ca al unei păsăruici care îşi ciripeşte importanţa întregii lumii.

— Cred că ar fi înţelept să-i primiţi chiar acum, sultane.

— Prea bine. Să intre.

Intrară trei bărbaţi. Aveau veşminte în nuanţe vii de galben, albastru şi verde şi purtau cizme roşii. Fiecare strat al veşmântului din brocard cusut cu măiestrie era croit pentru a lăsa să se vadă stratul de dedesubt, o etalare de avuţie bătătoare la ochi. Veşmintele erau scumpe, un simbol al statutului. Se părea că bizantinii făcuseră toate eforturile cu putinţă pentru a arăta cât mai mult odată din veşmintele lor. Pălării mari asemănătoare unor pânze de corabie le acopereau capetele şi fiecare bărbat ţinea ceva în mâini.

Halil se ridică.

— Vi-l prezint pe sultan, Umbra lui Dumnezeu pe Pământ, Gloria Imperiului Otoman, Mehmed al II-lea.

Cei trei bărbaţi se înclinară respectuoşi, cu toate că nu îşi scoaseră pălăriile.

— Venim din partea lui Constantin al XI-lea Dragases Paleologul, împăratul Bizanţului, Cezarul Romei, purtând daruri şi petiţii.

Fură invitaţi să înainteze. Darul, trimis în onoarea ascensiunii lui Mehmed la tron, era o carte încrustată cu giuvaiere, cu anluminuri colorate şi cu litere cu accente din foiţă de aur. După ce o admiră, Mehmed i-o dădu lui Radu.

Ca întotdeauna, Radu simţi un fior deschizând cartea. Nu existaseră multe în castelul din Târgovişte, însă Imperiul Otoman era cum nu se poate mai bogat, aşa încât existau multe cărţi. Aceasta, scrisă în latină, spunea povestea Sfântului Gheorghe omorând balaurul.

Radu ştia povestea din copilărie. Un cavaler sfânt, preumblându-se pe pământul necredincioşilor, descoperi un regat terorizat de un balaur veninos. Fiica regelui fusese aleasă în urma unei trageri la sorţi să fie jertfa din acea zi. Jurând să o salveze, Sfântul Gheorghe luptă şi îmblânzi balaurul. Duse prinţesa şi balaurul înapoi în cetate, ţinând întregul regat prizonier sub ameninţarea morţii, până ce toţi locuitorii căzură de acord să se convertească la creştinism. Sfânta lui misiune fiind îndeplinită, Sfântul Gheorghe omorî în cele din urmă balaurul.

Cartea era povestea antică, în culori, a unei ameninţări. Radu ridică privirea spre trimişi şi descoperi că unul dintre ei, un tânăr cu ochi cenuşii, se uita la el cu atenţie. Omul roşi şi îşi mută privirea.

— O interesantă alegere de carte, zise Mehmed, cu amuzamentul jucându-i pe chip.

În continuare, o scrisoare de la Constantin fu citită cu voce tare, cu vorbe atât de meşteşugite şi de împodobite, încât semănau cu chenarele învârtejite de pe foile cărţii. Radu încercă să fie atent, însă exista atâta laudă repetată, încât în curând îşi pierdu interesul şi lăsă cuvintele să treacă pe lângă el, adormindu-l pe jumătate. Suna ca biserica din tinereţea lui – îndrăgostită de propriul glas, rece şi inaccesibilă.

Din nou, îl surprinse pe tânărul cu ochi cenuşii fixându-l cu privirea. Radu nu ştia ce însemna. Poate că şi tânărul se lupta să fie atent la citirea scrisorii.

Atunci fu rostit numele de Orhan, scoţându-l din jocul ciudat de priviri schimbate.

Constantin nu aşteptase prea mult timp înainte să-i reamintească lui Mehmed de ameninţarea pretendentului la tron. Mai rău, avea cutezanţa de a-i cere lui Mehmed să crească plăţile către Constantinopol pentru întreţinerea lui Orhan.

Gânditor, Mehmed îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate, aşteptând până ce conducătorul soliei termină de citit.

— Vai! spuse el, cu acelaşi calm cu care ar fi comentat despre vreme, s-ar părea că Orhan este un oaspete costisitor.

Nimeni nu râse. Tensiunea din încăpere atârna grea, ca şi când toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea şi ar fi refuzat să lase aerul să iasă. Trimişii erau palizi. Cel mai tânăr nu se mai uita nicăieri în afara unui punct fix de pe perete. Cu toate că feţele le erau brave, broboanele de sudoare li se prelingeau de sub pălării, trădând emoţia de a fi venit la noul sultan cu o asemenea cerere.

Mehmed se întoarse spre Halil.

— Tu ai mai multă experienţă cu Bizanţul decât mine. Ţi se pare corect?

Halil ridică o mână tremurândă spre a-şi tampona fruntea.

— Da, răspunse, dând din cap aprobator ca pentru sine, de parcă şi-ar fi încurajat glasul să fie mai ferm. Da, cred că termenii sunt destul de rezonabili. Dacă ar fi să o sfătuiesc pe Înălţimea Voastră, aş spune să fim de acord cu cererile. Este mai bine să-l ţinem pe Orhan acolo unde este şi să dăm Constantinopolului o dovadă de bună-credinţă.

Mehmed se întoarse din nou spre trimişi.

— Prea bine. Halil, stimatul meu vizir, se va ocupa să fiţi îngrijiţi în această seară. Mâine vă vom trimite acasă cu veşti pentru aliatul nostru, Constantin, şi cu o reînnoită eră de înţelegere între măreţele noastre imperii.

Plecăciunile solilor fură de data aceasta mai puţin formale, mişcările lor iuţi şi adânci datorită sentimentului de uşurare. Tânărul cu ochi cenuşii prinse pentru ultima dată privirea lui Radu. Un zâmbet scurt flutură tainic pe buzele sale. Radu simţi un fluturat pe măsură undeva înlăuntrul lui. Apoi Halil îi însoţi afară, urmaţi de principalii lui sfătuitori.

Radu clătină din cap pentru a-şi limpezi gândurile. Încă era întors pe dos de la timpul petrecut la ţară. Şi aceasta era o evoluţie importantă, interesantă.

Mehmed îi concedie pe cei mai mulţi dintre cei rămaşi. Îi păstră pe Radu, pe Kumal, pe Ilyas, conducătorul spahiilor

din Edirne, şi pe Kazanci Doğan. La sfatul lui Radu, Mehmed se decisese să-l cruţe, deocamdată, pe Kazanci Doğan. Ştiau că acesta putea fi cumpărat şi aveau nevoie de toţi aliaţii pe care îi puteau câştiga.

Rezemându-se de spătarul jilţului şi întinzându-şi braţele deasupra capului, Mehmed căscă.

— Prieteni, le zise el, aş dori să discutăm despre flota noastră.

— Care flotă? întrebă Radu.

— Întocmai.

Zâmbetul lui Mehmed era asemenea unui peşte răpitor tăind apa.

— Aduceţi-mi rapoarte despre vasele pe care le avem şi, mai important, despre vasele pe care nu le avem. Şi faceţi asta în taină.

Bărbaţii erau destul de înţelepţi să-şi ţină curiozitatea ascunsă sub expresiile lor.

Mehmed îi lăsă să plece, făcând un semn spre soldatul Ladei să aştepte afară, la uşă. De îndată ce rămaseră singuri, prevestirea de veşti proaste pe care Radu o văzuse când intrase în încăpere reapăru pe chipul lui Mehmed.

— Ce este? Radu se lupta să nu fie cuprins de groază. Eşti supărat pe mine? Îmi pare rău că nu te-am prevenit în legătură cu căsătoria mea. Nu prea ştiu cum de s-a petrecut atât de repede. Însă Nazira…

— Nu, nu. Nu are nicio legătură cu asta. Mă bucur pentru tine. Mehmed păşea încoace şi încolo, cu atenţia distrasă, vorbelor sale lipsindu-le orice greutate. Ea este frumoasă şi constituie o bună partidă. Iar tu vei fi în continuare aici.

Se opri şi îşi ridică privirea. O urmă de teamă se amesteca în tulburarea dindărătul ochilor săi.

— *Vei fi* în continuare aici.

— Fireşte.

— Mă bizui pe tine. Am încredere în tine aşa cum nu am în nimeni.

Radu zâmbi, ducându-şi o mână la inimă.

— Şi eu în tine.

— Îţi aminteşti de un bărbat din copilăria ta? Prietenul Ladei? Bogdan?

Radu strâmbă din nas a silă.

— Da. Întotdeauna mă necăjeau. Era un ţărănoi.

Mehmed se încruntă.

— E aici.

— Cum? *Aici?*

— Nicolae l-a găsit.

O spaimă subită îşi făcu loc în pieptul lui Radu şi el avea din nou opt ani, şi era prea timid, prea repede plângător, o ţintă prea uşoară. Bogdan îl forţase să-şi pună şalul doicii, tachinându-l că dacă o iubea atât de tare, ar fi putut la fel de bine să fie ea. Şi mai rea fusese teama că, orice ar fi fost, doica lui avea să-l iubească mai mult pe Bogdan. Oricât de mult şi-ar fi dorit Radu, Bogdan era copilul ei, iar Radu răspunderea ei.

Îndepărtarea lui Bogdan fusese una dintre petele luminoase ale copilăriei sale, căci îi lăsase acces nelimitat la inima doicii sale.

Şi a Ladei.

Dar acum Lada nu era a lui, nu mai era de multă vreme. Iar ea îl avea pe Mehmed. Şi acum îl avea şi pe Bogdan. Un punct îndărătul ochilor lui Radu pulsa cu o săgetare de durere incandescentă.

— Îl urăsc.

Radu se crispă, ştiind că ar fi trebuit să-şi cenzureze mai bine cuvintele. Dar pe chipul lui Mehmed era ceva triumfător, de parcă Radu ar fi dovedit ceva.

Apoi Mehmed se schimbă iar, brusc, întorcându-se cu spatele la Radu.

— Am primit veşti din Valahia. Au venit târziu şi m-am mirat de lipsa unui dar sau a unui trimis la înscăunarea mea. Mehmed se opri din mers: Tatăl tău e mort.

Radu pricepea vorbele, însă nu aveau niciun înţeles. Clătină din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Tatăl lui. Un hohot de râs înalt răsună în încăpere şi numai atunci când îşi duse degetele la gură îşi dădu seama că venea de la el.

— Ştii că nici măcar nu-mi amintesc cum arăta? Numai cum mă făcea să mă simt.

Mehmed îi luă mâna lui Radu.

— Cum te făcea să te simţi?

— Ca şi cum n-aş fi fost nimic.

Privirea lui Radu nu se putea desprinde de la mâna lui Mehmed peste a sa.

— Şi acum el este nimic.

Mehmed rămase tăcut preţ de câteva clipe. Radu ştia că s-ar fi cuvenit să fie trist sau să pună întrebări, însă era mai mult uşurat decât orice altceva. Vlad nu mai exista pe lume, iar Radu nu putea să considere asta un lucru rău.

— Ai vrea să ştii cum s-a întâmplat?

Radu mormăi o încuviinţare.

— A fost mâna lui Huniade, în numele boierilor. L-au ucis şi pe Mircea.

— Sărmanul Mircea. Sunt încredinţat că asta trebuie să-l fi supărat.

Chipul lui Mehmed veni mai aproape de al lui Radu, împiedicându-l să mai vadă tavanul. Sprâncenele erau strânse laolaltă de îngrijorare.

— Te simţi bine?

Radu duse o mână la frunte, ferindu-se de lumina care îl copleşea.

— Cred că da.

— Te întreb, deoarece… deoarece tu eşti moştenitorul tronului. Eşti următorul în linia de succesiune. Şi, ca sultan, cu Valahia ca stat vasal, dacă asta era ceea ce voiai…

Radu simţi greutatea lumii prăbuşindu-se peste el. Valahia, cu nesfârşiţii copaci întunecaţi şi pumni în păduri, cu fântânile care dădeau guri de apă ce înecau în loc de frumuseţe, cu iernile reci ca respingerea tatălui său. Valahia, cu Lada din nou alături de Bogdan, fără să aibă nevoie de el, fără să-l vadă, fără să-i pese. Valahia, fără moschei, fără chemări la rugăciune, fără un Dumnezeu care să-l cunoască şi căruia să-i pese de el.

Valahia, fără Mehmed.

Îl apucă pe Mehmed de umeri.

— Ştiu că te-ar ajuta să ai pe acel tron pe cineva pe care să te bizui. Şi vreau să te slujesc, să fac tot ce pot să te ajut să câştigi Constantinopolul şi să fii sultanul pe care l-a aşteptat imperiul tău. *Voi face* tot ce pot. Însă, te rog, te implor, nu-mi cere asta. Nu vreau nimic de la Valahia, după cum nici ea n-a vrut nimic de la mine. Căminul meu este aici, cu tine. Te rog, nu mă trimite de aici.

Pe chipul lui Mehmed se aşternu uşurarea şi îl strânse pe Radu în braţe. Radu îşi trase cu un tremurat sufletul, respirând în umărul lui Mehmed, calmându-se.

— Nu-i spune nimic Ladei, îi ceru Mehmed.

Radu dădu aprobator din cap, lipit de umărul lui, şi măcar de această dată rămase prins în îmbrăţişare mai mult decât ar fi fost sănătos, deoarece nu putea suporta să-i dea drumul.

49

Pielea Ladei era prea strânsă.

Nu exista suficientă pentru a cuprinde tot ce îi trebuia ei să cuprindă. Se întindea şi o mânca, senzaţii-fantomă târându-se pe gâtul ei, muşchii zvâcnind în disperare.

Bogdan mergea într-o parte a ei, Nicolae în cealaltă, ca nişte opritoare ale frigului serii. Era prima noapte liberă după mai bine de o săptămână. Mehmed îi solicitase prezenţa la fiecare oră de trezire, inventând mereu câte o scuză de ce avea nevoie de ea să stea de pază. Sau de ce avea nevoie de sfatul ei. Sau de ce pur şi simplu avea nevoie de ea.

Acele sesiuni specifice de nevoie ardeau adânc şi jos, iar ea se cutremură.

— Te simţi bine? o întrebă Nicolae.

Ea merse mai repede.

Se simţea bine să-l aibă pe Bogdan alături de ea, să se întoarcă la cum fuseseră lucrurile. El îşi potrivi pasul fără să şovăie, umbra ei, mâna ei dreaptă. Al ei, aşa cum fusese întotdeauna, chiar şi peste ani.

Însă ea nu mai era aceeaşi persoană. Crescuse, se deformase, devenise ceva nou. Şi Lada care fusese cu Bogdan – Lada care voia să fie în preajma lui – nu era aceeaşi Lada care era cu Mehmed.

Nicolae şi Bogdan se uitau ţintă la ea, ca şi când ar fi aşteptat. Ce să aştepte? Ea voia să se răstească la ei, să-i lovească, să-i facă să plece cu statornica lor întrebare nepusă: *De ce?*

De ce mai era aici?

Întrebarea nu părea să existe atunci când era singură cu Mehmed, însă de îndată ce el pleca, punea stăpânire pe ea, o molimă care dădea mâncărimi pe sufletul ei. De ce mai

era aici? Ce devenise fata care era fiica unui dragon? Atunci, asta era? Oare îşi atinsese ea culmea potenţialului? Comandant a cincizeci de oameni în slujba bărbatului pe care îl iubea, care domnea într-un imperiu pe care ea nu îl putea suferi?

— Ce mai e? mârâi ea.

Bogdan şi Nicolae se opriră amândoi, zgâindu-se nedumeriţi la ea.

— Ce mai e unde? întrebă Nicolae.

Ea îl împunse cu degetul în piept.

— Încetează să-mi mai vorbeşti! Încetează să te mai uiţi la mine! Încetează să mai aştepţi ca eu să rezolv asta!

Buzele lui Nicolae se desfăcură într-o încercare de zâmbet mirat.

— Dacă aş fi înţeles ceva din ce spui, m-aş fi străduit să mă supun întru totul. Aşa cum stau lucrurile, cred că vom cârmi spre un neguţător care are un stoc de must ce fost ţinut mult prea mult şi s-a înăcrit în cel mai bun mod cu putinţă.

O pâclă portocalie care lumină noaptea le tăie avântul.

Foc.

Cu cinci ani în urmă, Lada străbătuse aceste străzi închipuindu-şi o ploaie de foc asupra oraşului. Inima ei săltă de bucurie, simţind nevoia de a fi mai aproape, de a găsi focul şi de a-l alimenta.

— Acela e fum? întrebă Nicolae.

Lada o rupse la fugă înainte, ocolind vânzătorii ambulanţi care îşi strângeau marfa pe timpul nopţii, cu Bogdan şi Nicolae pe urmele ei. Deveni tot mai greu să avanseze pe măsură ce se apropiau de foc. Oamenii fugeau pe lângă ei, cu chipurile cuprinse de panică. În cele din urmă, se năpustiră în piaţa principală.

În mijlocul pieţei, un rug masiv se întindea lacom spre cer, scânteile dansând în fum. Lada se întreba dacă pierduse vreun fel de festival.

Şi atunci văzu ce hrănea focul. Şi cine.

Ienicerii alergau înnebuniţi, rupând cu mâinile goale tarabele vânzătorilor, aruncând totul în flăcări. Erau

grupaţi în jurul străzilor lăturalnice, blocându-le. Lada se căţără pe latura clădirii de lângă ea, sprijinită de Bogdan. Vedea cum mai multe focuri porneau de-a lungul străzilor care duceau spre periferiile oraşului.

— Se îndepărtează de palat, zise Lada şi sări jos. Cum de s-a întâmplat asta?

Bogdan ridică din umeri.

— Revoltă. Au existat zvonuri despre asta încă de când a murit Murad.

— Dar Mehmed are de gând să le crească solda! El şi Kazanci Doğan au făcut o înţelegere înainte ca el să devină sultan.

— N-am auzit nimic de nicio mărire. Dacă au negociat una, nimeni nu le-a spus oamenilor de aici.

Lada se întrebă acum cine devenise Bogdan în timpul în care fuseseră despărţiţi. Totuşi, el nu trăda nicio emoţie. Lada dădu cu pumnul în zid.

— Kazanci Doğan ne-a trădat. Nu a putut să-l împiedice pe Mehmed să ia tronul, dar a jucat de ambele părţi.

— Aşa că au dat foc unor clădiri, poate s-au încăierat pe străzi cu spahiii.

Ochii lui Nicolae străluceau în timp ce fixa cu privirea focul.

— Mehmed le va mări solda şi totul se va aranja, spuse el.

— Nu are nicio noimă.

Lada se uita cum focul se răspândea, îndepărtându-se de palat. Ce spera Kazanci Doğan să câştige lăsându-şi oamenii să se revolte? Deja ştia că Mehmed urma să mărească solda. Poate că încerca să o ridice şi mai mult, dar…

— Focurile, zise ea, cu inima începând să-i bată nebuneşte, îi atrag pe soldaţi să lupte împotriva lor.

— Da. Nicolae rosti cuvântul de parcă ar fi vorbit cu un copil. Focurile trebuie să fie stinse, ca nu cumva să ardă întregul oraş.

— Joacă „Omoară-l pe sultan” cu mine, Nicolae. Gândeşte-te. Focurile se îndepărtează de palat. Soldaţii se

îndepărtează de palat. Toţi ochii se îndepărtează de palat.

Înţelegerea întinse cicatricea dintre sprâncenele lui Nicolae.

— Au de gând să-l omoare pe Mehmed.

— Petru şi Matei sunt acolo în seara asta. Pe ceilalţi oameni nu-i cunosc prea bine. Ar putea să fie părtaşi la asta. Trebuie să ajungem la Mehmed.

— Străzile sunt blocate, zise Bogdan.

Dacă avea o părere ce parte trebuiau ei să sprijine, nu o arăta. Dar avea dreptate. Toate străzile care duceau la palat erau pline de ieniceri rebeli.

— Nu am decât cuţitele, spuse Lada, uitându-se plină de speranţă la Nicolae, dar acesta ridică din umeri, întinzând mâinile goale în faţa lui. Nu ai *nimic*?

— Nu toţi dormim înarmaţi, Lada.

— Cum vom trece printre oameni?

Bogdan se duse spre o tarabă care fusese parţial spartă. Doi ieniceri rebeli se aflau acolo, dar îi văzură coiful şi dădură din cap, răcnind de bucurie. Bogdan întinse mâna spre uşa grea din lemn a clădirii cu care se mărginea taraba. Deschise uşa, apucă partea de sus şi o smulse din ţâţâni.

— Cred că el e un tip de valah foarte diferit faţă de mine, remarcă Nicolae.

Bogdan întoarse uşa pieziş, ţinând zăvorul ca pe un mâner. Lada râse în înţelegere, trecând în spatele uşii alături de Bogdan. Nicolae li se alătură.

Cu un răcnet mai tare decât zgomotul focului, Bogdan o luă la fugă înainte. Lada se împinse în uşă, potrivindu-şi pasul. Dorindu-şi să poată să le vadă feţele soldaţilor, simţi totuşi impactul atunci când se izbiră în bărbaţii care nu izbuteau să se ferească din cale destul de iute. Nicolae se împiedică, se rostogoli şi veni înapoi cu o sabie în mână. Bogdan nu încetini. Le eliberă drumul, însoţiţi de trosnetul lemnului care intra în contact cu oasele cu o forţă zdrobitoare.

Lada privi peste umăr şi văzu că erau urmăriţi de doi bărbaţi. Aruncă unul din cuţite şi acesta pătrunse cu o

lovitură surdă umedă şi un ţipăt. Oprindu-se brusc, făcu o tumbă sub sabia celui de-al doilea bărbat şi îl apucă pe primul bărbat de degetele lui inerte.

Resimţi zăngănitul de metal pe metal până în măduva oaselor. Îşi dezveli dinţii într-un zâmbet în timp ce ţipa, aruncându-se asupra atacatorului ei. El căută să ajungă la capul ei, iar ea se lăsă în genunchi. Un jet cald de sânge confirmă că îi retezase tendoanele.

Nu avea timp să-l termine. Fugi să-i ajungă din urmă pe Bogdan şi pe Nicolae. Ei se împotmoliseră într-o harababură de civili şi o grămadă de ieniceri. Ienicerii strigau, evident confuzi în legătură cu ce se petrecea şi fără să-şi dea seama de revoltă.

Bogdan aruncă uşa la o parte, îndesându-se pentru a-i face loc Ladei.

— Revoltă în direcţia aia! ţipă Lada, arătând într-o anumită direcţie. Glorie şi onoare dacă îl apăraţi pe sultan alături de mine, în direcţia asta!

În sfârşit, eliberată din busculadă, o luă la goană. Nu-şi bătu capul să se uite dacă strigătul ei de adunare îi adusese pe bărbaţi alături de ea. Dar paşii din jurul ei erau mult mai mulţi, nu numai ai lui Bogdan şi ai lui Nicolae.

Poarta palatului era larg deschisă şi nepăzită.

— Să nu vă încredeţi în nimeni! strigă Lada. Ieniceri sau alţii! Dezarmaţi pe toată lumea, păziţi toate uşile!

Duzina de oameni care o urmase intră pe uşa principală cu săbiile pregătite.

Ea alergă spre o intrare laterală folosită de servitorii de la bucătărie. Lovind uşile cu picioarele, se pregăti de luptă, dar nu găsi pe nimeni. Trecu de bucătărie şi urcă un rând de trepte ascunse în dosul unei tapiserii prăfuite, fără valoare. Nicolae şi Bogdan o urmau îndeaproape.

— De unde ştiai de asta? o întrebă Nicolae.

— Duce direct în apartamentul sultanului.

Lada nu avea timp să se simtă stânjenită de darea în vileag a cunoaşterii intime a unui pasaj secret spre patul lui Mehmed. Acesta era folosit de personalul de la bucătărie în aşa fel încât nimeni să nu aibă şansa să-i

otrăvească mâncarea între momentul în care era gustată şi cel în care îi era adusă. Lada folosise pasajul pentru a se furişa jos şi a şterpeli mâncare atunci când rămâneau până târziu în noapte vorbind… şi nevorbind.

Coridorul era straniu de tăcut în dosul zidurilor de piatră care îi izolau de orice altceva s-ar fi petrecut în altă parte din palat. Lada de-abia mai putea să respire, imagini a ceea ce o putea aştepta la capăt trecându-i fulgerător pe dinaintea ochilor.

Mehmed murind.

Mehmed mort.

Veşmintele purpurii ale lui Mehmed îmbibate în roşul cel mai întunecat.

Ochii negri ai lui Mehmed întunecaţi pe vecie.

Lada ştia că nimeni nu avea să o mai privească vreodată aşa cum o privise el. Dacă pierdea asta…

— Fie sunt deja în iatac şi noi am venit prea târziu, zise gâfâind, fie nu au ajuns încă în apartamentul lui şi noi încă îi mai putem opri. Aici.

Împinse o uşă secretă care dădea în marea sală din faţa apartamentului lui Mehmed.

— Păziţi această uşă!

Nu aşteptă ca Nicolae sau Bogdan să fie de acord înainte de a se apleca şi de a ieşi iar pe coridor şi de a alerga la intrarea în iatacul lui Mehmed. Dacă era mort, trebuia să ştie. Trebuia să-i facă să plătească. Izbi cu umărul într-o uşă secretă ascunsă în dosul unei tapiserii din unul dintre saloanele lui Mehmed. Apoi trecu, smulgând tapiseria de pe bara pe care atârna.

Mehmed se ridică, cu gura căscată din pricina şocului.

Radu de-abia se zărea în odaia cealaltă, cu mâna unui ienicer înalt pe braţul lui şi gura acestuia la urechea sa. Nimeni nu se panica, nimeni nu era mort.

Şi Ilyas, nu Kazanci Doğan, stătea alături de Mehmed.

Lada se rezemă de perete, uşurarea răpindu-i focul care o mânase acolo. În afara uşii care îi lega de salonul în care se aflau Radu şi ienicerul, singurele intrări în odaie erau cea pe care venise ea şi balconul. Ar fi trebuit să se mute

într-un loc mai sigur. Închise uşa secretă pe care venise, blocând-o cu bara tapiseriei.

— Ce-i asta? o întrebă Mehmed, nevenindu-i să creadă.

— Revoltă. Ienicerii. Am crezut… m-am temut că era o diversiune. Că încercau să te asasineze.

— Pe rănile lui Iisus! exclamă Ilyas, dar nu părea şocat. Părea obosit. Traversă odaia şi dădu din cap spre ienicer şi spre Radu înainte de a închide şi de a zăvorî uşa masivă spre salon.

Lada se duse la uşă, clătinând din cap.

— Ar trebui să mergem într-o odaie care poate fi apărată mai bine. Una fără balcon. Cineva s-ar putea căţăra sau ar putea să sară de pe balconul de la iatacul lui Mehmed.

Ilyas oftă, scoase un pumnal şi îl vârî între coastele Ladei.

50

— Ienicerii se revoltă? întrebă Radu, şocul împiedicându-l să gândească în mod coerent.

— Aşa se pare.

Glasul lui Lazăr era vesel, iar ochii îi ţâşneau spre uşa încuiată dintre ei şi Mehmed.

— Dar noi le mărim soldele!

Lazăr ridică o sprânceană.

— Noi?

Radu clătină din cap.

— Mehmed. S-a întâlnit cu Kazanci Doğan înainte ca Murad să moară. A fost totul aranjat.

Nu avea nicio noimă ca ienicerii să se revolte acum. Erau plătiţi mai mult ca înainte. Ce-i scăpase lui Radu? Cum de nu izbutise să anticipeze această mişcare a lui Halil Paşa?

— Fără îndoială că se va rezolva, spuse Lazăr, lingându-şi buzele, apoi tresări când un bubuit reverberă pe coridor dinspre intrarea din palat în apartamentul lui Mehmed.

— Acela e Petru? întrebă Radu, făcând un pas spre uşă.

Ilyas îi trimisese pe Petru şi pe Matei pe coridorul exterior, astfel încât să poată să discute planuri confidenţiale cu Mehmed.

— De ce este uşa exterioară barată?

— Probabil că Ilyas a încuiat-o după ce au plecat. E mai sigur aşa. Lazăr se legăna pe călcâie, cu privirea atrasă de cele două uşi încuiate asemenea unei molii atrase de sticla unei lămpi. Poate că ar trebui să controlăm apartamentul lui Mehmed, spuse el. Uită-te de pe balcon să vezi ce se petrece în oraş.

Se mai auziră bubuituri, acum şi mai puternice şi însoţite de strigăte. Radu fu cuprins de panică.

— Crezi că revolta a ajuns până aici? Ce ar trebui să facem?

— Ajutoarele vor sosi îndată. Lazăr îl prinse pe Radu de cot, trăgându-l spre celălalt capăt al apartamentului. Chiar trebuie să verificăm iatacul lui Mehmed.

— Acesta pare a fi Nicolae care strigă. Ar trebui să-i lăsăm să intre.

— Nu! Dacă lupta a ajuns până la noi, e nevoie ca ei să apere uşa. Ar trebui să mergem în iatacul lui Mehmed în caz că cineva ar încerca să intre pe acolo.

— Încetează! Radu îşi eliberă braţul. Trebuie să ne gândim bine. Ar trebui să-l ducem pe Mehmed într-un loc mai bun. Şi odaia în care sunt ei are un balcon. Nu e sigur, şi cu el sunt numai Lada şi Ilyas.

Loviturile se transformară în izbituri ritmice. Cineva încerca să spargă uşa. Radu încă îl auzea pe Nicolae strigând. Nu avea nicio noimă. Dacă fuseseră depăşiţi ca număr, el ar fi fost mort, nu ar fi strigat.

În salon, Lada ţipă de furie şi de durere, peretele cutremurându-se în timp ce era izbit de ceva.

Mehmed.

Radu alergă la uşă, o smuci, dar în zadar.

— Ajută-mă! îi ceru, căutând din priviri o unealtă pentru a o deschide.

Coridorul era plin de mobile din pluş, totul capitonat şi moale. Nu existau ustensile, nici tocuri, nimic ce nu era din aur şi delicat. Radu avea un cuţit la cingătoare, însă era prea gros pentru a pătrunde în gaura cheii.

— Radu!

— Trebuie să o spargem!

— *Radu!*

— De ce nu este nimic folositor în afurisita asta de încăpere? strigă Radu, lovind cu piciorul un taburet pentru picioare.

Lazăr îl apucă de încheietura mâinii, smucindu-l pentru a-l întoarce cu faţa spre el.

— Te rog, ascultă-mă.

Glasul lui era jos, prea calm. Lazăr nu înţelegea necazul

în care se aflau – nici Radu nu înţelegea. Era prea mult zgomot din prea multe locuri. Trebuia să ajungă la Mehmed.

Lazăr nu-i dădu drumul.

— Nu poţi să faci nimic.

— Despre ce vorbeşti? Putem face ceva! Trebuie, noi…

Radu se opri. Lazăr nu părea tulburat – părea plin de compătimire. Mâhnit.

Hotărât lucru, cel care striga era Nicolae, însoţit de Petru. O strigau pe Lada, ţipând să fie lăsaţi să intre. Nu ar fi făcut asta dacă afară ar fi fost forţe inamice.

— Tu m-ai scos din odaie, zise Radu, şi stomacul i se strânse în vreme ce adevărul se aşeza greu ca plumbul. Tu nu aştepţi ajutoarele să vină. Tu contezi să nu vină.

— Lasă-mă să-ţi explic.

Radu îşi răsuci încheietura pentru a şi-o elibera, ţâşnind spre uşa prin care încercau oamenii Ladei să intre. Era blocată de o bară ce se putea ridica uşor dinăuntru.

Lazăr se năpusti şi îl trânti la podea, iar capul lui Radu se ciocni de gresie într-o fulgerare orbitoare de lumini.

— Te rog, zise Lazăr, înfigându-şi genunchiul în spinarea lui Radu. Încercam să te ţin teafăr.

Radu scuipă sânge de acolo de unde buza i se despicase.

— Să mă ţii teafăr?

— Nu trebuia să fii aici în seara asta. Trebuia să fii cu *mireasa* ta. Când Ilyas mi-a spus că te-ai întors, l-am implorat să mă lase să vin, ca să te ţin departe de asta.

Radu închise ochii strâns împotriva durerii şi disperării, cu braţele tremurând în vreme ce încercă şi nu izbuti să se ridice.

— De ce ne trădează Ilyas?

— Ne *protejează.* Tu nu eşti ienicer. Nu poţi să înţelegi. Noi nu ne avem decât unii pe alţii. Nimănui nu-i pasă de noi, nimeni nu ne preţuieşte decât ca pe nişte trupuri de aruncat duşmanului în numele sultanului.

Sunetul înăbuşit de săbii din iatacul lui Mehmed îl făcu pe Radu să suspine.

Lazăr îşi lăsă capul în jos, culcându-şi-l pe spatele lui

Radu.

— Îmi pare rău. Ştiu că ţii la el; ştiu. Dar el ne-ar vărsa sângele pe zidurile Constantinopolului. Ilyas nu va lăsa să ni se întâmple asta. *El* este tatăl nostru, nu Mehmed. Aşa trebuie să fie.

— Ba nu!

— Spune-mi! Spune-mi că Mehmed nu ne va ucide.

Lazăr aşteptă, însă Radu nu putu spune nimic. Ştia că inima lui Mehmed îl îndemna spre Constantinopol.

— El îl vrea aşa cum un dragon vrea un giuvaier – doar pentru a poseda, doar pentru a-şi potoli foamea. Nu va fi niciodată mulţumit. Ai văzut ce a fost asediul de la Krujë. Va părea o sărbătoare faţă de Constantinopol. Vom muri cu toţii, nimeni nu ne va jeli. Aceştia sunt fraţii mei, Radule.

Glasul lui Lazăr se frânse şi lacrimile lui calde îşi găsiră drumul prin tunica lui Radu.

— Ei sunt singura familie pe care o avem. Dacă te gândeşti la asta, vei înţelege. Mă vei ierta. Te iubesc, Radule. Te rog. Te rog să mă ierţi pentru asta. Aş sacrifica orice pentru familia mea. Şi tu ai face la fel.

Radu încetă să se mai zbată şi se potoli pe podea. Simţea greutatea lui Lazăr pe spatele lui, la fel ca în seara patrulei de la Krujë, când Lazăr îl trântise jos pentru a-i salva viaţa.

Lada avea să moară apărându-l pe Mehmed. Mehmed avea să moară. Dar Lazăr avea dreptate. Dacă Mehmed trăia, atâţia ieniceri – prietenii şi camarazii lui – aveau să moară. Totul pentru a lua o cetate care nu ameninţa nimic. Numai fiindcă era visul lor, fiindcă Profetul, pacea fie asupra sa, aşa declarase cu multă vreme în urmă.

Radu îşi întoarse capul, încercând să se uite la Lazăr. Continuând să-l ţină ţintuit la podea pe Radu, Lazăr îşi schimbă greutatea, aşa încât privirile să li se întâlnească.

— Îmi pare rău, spuse Radu.

Lazăr îl salvase de atâtea ori – îl salvase cu o bunătate ca de copil, îl salvase pe câmpul de luptă, îl salvase în seara asta.

— Şi eu te iubesc, prietene.

Chipul lui Lazăr se lumină de speranţă.

Radu răspunse acelei speranţe cu o lovitură, căci îşi eliberase mâna suficient cât să înfigă pumnalul în burta lui Lazăr.

Lazăr se rostogoli pe o parte, apucându-se de rană. Sângele îi curgea printre degete. Radu îngenunche deasupra lui. Aruncă sabia lui Lazăr în capătul celălalt al încăperii, apoi îşi lipi fruntea de cea a prietenului său.

— Îmi pare tare, tare rău.

Lazăr îi oferi un zâmbet leneş, pieziş. Asta îi frânse inima lui Radu.

— Mereu îl alegi pe el.

— Mereu îl voi alege, şopti Radu.

Apoi fugi, lăsându-l pe Lazăr să moară singur. Uşa spre coridorul palatului de-abia fusese crăpată, în pofida încercărilor neîntrerupte ale oamenilor Ladei. Radu le strigă să înceteze, apoi îşi vârî umărul sub bară. Ei deformaseră uşa, iar Radu lăsă să-i scape un strigăt de furie în timp ce împinse cu toată puterea lui. În cele din urmă, bara ieşi.

Radu fugi spre iatacul lui Mehmed.

— Mehmed este acolo! strigă el, arătând spre salonul încuiat.

Cercetă iatacul, cu mâinile pline de sânge şi cu mintea concentrată. Draperii lungi erau atârnate pe perete, susţinute de o bară. Radu se dădu înapoi, apoi fugi şi sări, apucând bara şi legănându-şi trupul până ce o smulse cu un zgomot de metal.

Duse bara pe balcon, aflat prea departe de odaia în care se aflau Lada şi Mehmed. Nu erau încă morţi. Nu le era îngăduit să fie.

Radu nu putea să sară de pe un balcon pe celălalt. Distanţa era prea mare. Aruncă bara peste spaţiul dintre balcoane, de-abia prinzând draperia care o urmă. Bara zăngăni pe podeaua din piatră a celuilalt balcon, cu draperia bine întinsă. Radu o smuci, rugându-se.

Bara se agăţă, prinsă în balustrada din piatră.

Înfășurându-și draperia în jurul unei mâini, Radu se căţără pe marginea balustradei şi sări. Impactul căderii îi zgudui braţul, aproape smulgându-i-l din umăr. Strigă de durere, apoi se trase în sus, cu toţi muşchii protestând, până ce mâna liberă găsi marginea balconului. Cu o ultimă izbucnire de putere, urcă.

Stătea în întuneric, privind în odaia luminată. Scena dinăuntru era un coşmar. Mehmed era ghemuit, fără nicio armă, într-un ungher. O lovitură bună avea să fie tot ce trebuia pentru a-l omorî. Era o dovadă a puterii Ladei că asta încă nu se întâmplase. Ea era pretutindeni în odaie, aplecându-se, răsucindu-se şi ţipând. Arma ei se ciocnea cu a lui Ilyas, respingându-l la fiecare fentă.

Cu toate că Radu scăpase începutul poveştii, putea să vadă sfârşitul.

Lada sângera din greu, fiecare pas lăsând dâre din viaţa ei pe delicatul model floral al podelei din plăci ceramice. Îşi apăra braţul drept şi respiraţia îi era prea greoaie, prea iute. Tot ce trebuia să facă Ilyas era să trăiască mai mult decât ea şi amândoi o ştiau. Ea lupta cu tot ce avea, iar el păşea în jurul ei cu uşurinţa unui partener de dans.

Niciunul nu-l observase încă. Radu dădu să-şi scoată sabia…

Nu avea sabie.

Sau cuţit.

Fusese atât de disperat să intre în odaie, încât nu se gândise ce avea să facă odată ce ajungea acolo. Renunţarea sumbră ameninţa să pună stăpânire pe el. Îşi omorâse cel mai vechi prieten. Acum, drept răsplată, avea să-şi privească singura rudă şi singura iubire ucişi în vreme ce el stătea în preajmă, neînarmat şi nefolositor. În final, toată deşteptăciunea şi şarmul lui nu foloseau la nimic. Măcar avea să moară lângă Mehmed. Făcu un pas înainte, aproape împiedicându-se în draperie.

Bara!

Radu o smulse din balustradă, lăsând draperia să cadă.

Lada alunecă în propriul ei sânge, prăbuşindu-se la podea, cu sabia prinsă sub mâna ei. Ilyas îşi ridică sabia.

Era destul de aproape să-i lovească fie pe Lada, fie pe Mehmed. Radu nu ştia pe cine avea să ucidă Ilyas primul şi el nu-i putea apăra pe amândoi deodată.

O alese pe Lada. Cu un ţipăt, Radu se năpusti în faţa surorii lui, ridicând bara. Sabia lui Ilyas căzu peste bară, forţa aproape smulgând-o din mâinile lui Radu. Lada trase o lovitură cu piciorul în genunchiul lui Ilyas, forţându-l să se poticnească îndărăt.

Lada se uită la Radu cu ochii mari de uimire. Apoi se concentră din nou la luptă.

— Întoarce-l cu spatele la balcon, şuieră ea.

Lada se ridică în picioare, în timp ce Radu îşi schimbă poziţia pieziş, înclinându-se să se interpună între Ilyas şi Mehmed. Lada se repezi în cealaltă parte a lui Ilyas, legănându-şi sabia într-o fandare atât de previzibilă, încât chiar şi Radu ar fi putut să o pareze. Ilyas profită de deschiderea ei, umplând spaţiul pe care ea îl părăsise.

Spaţiul din faţa uşii de la balcon.

Sabia lui Ilyas despică aerul. În ultima clipă cu putinţă, Lada se lăsă la podea, strigând:

— Acum!

Radu îşi încordă puterile, ridică bara la înălţimea umerilor şi se repezi în faţă cu toată forţa ce-i mai rămăsese. Bara îl izbi pe Ilyas, prinzându-l cu garda jos. El se împletici îndărăt, însă Radu nu avu destul avânt pentru a-l împinge peste balcon.

Lada apăru alături de Radu. Prinse capătul barei şi o împinse ca pe o uşă, lăsându-se cu toată greutatea spre dreapta, astfel încât Ilyas fu dezechilibrat. Partea din spate a picioarelor lui atinseră balustrada din piatră a balconului şi Lada urmă legănarea barei.

Ilyas căzu.

Însă Lada nu se putea opri, avântul ei ducând-o mai departe. Se balansă peste marginea balustradei.

Pentru o clipă, lumea pieri, atârnând lipsită de viaţă şi fără aer în faţa lui Radu. Şi apoi el simţi cum bara era smulsă din mâinile sale. Îşi înteţi strânsoarea, răsucind bara, astfel încât să se afle la subsuoara lui.

— Grăbeşte-te! spuse Lada, iar în glasul ei o auzi pe fata cu care crescuse, fata care întotdeauna alegea să fie aprigă în loc de speriată.

Fata care era acum cuprinsă de groază.

— Nu pot să mă ţin!

Radu împinse bara în jos, folosind balustrada drept punct de reazem. Metalul se îndoi, dar era destul de tare cât să o tragă pe Lada înapoi. De îndată ce ea ajunse la nivelul balconului, Radu se aruncă înainte şi o apucă de mâinile ei alunecoase de la sânge. O ridică şi căzu pe spate, cu ea deasupra.

Ea tremura toată, dârdâind aşa cum el n-o mai văzuse niciodată, aiurând de la pierderea de sânge şi de frică.

— M-ai salvat, îi zise.

— Fireşte că te-am salvat.

Ea clătină din cap.

— Nu când cădeam. Când Ilyas ne avea pe amândoi pe podea. M-ai ales pe mine în defavoarea lui Mehmed.

— Tu eşti familia mea, şopti el.

Până la urmă, Lazăr avusese dreptate.

O ţinu în braţe, mângâind-o pe păr şi plângând, auzind în sfârşit uşa spărgându-se şi pe oamenii Ladei revărsându-se în odaie – un vâjâit îndepărtat, monoton.

51

Ilyas nu murise în cădere, cu toate că Lada bănuia că şi-ar fi dorit asta. Ea fu surprinsă să-l găsească pe Kazanci Doğan exonerat de informaţiile pe care paznicii închisorii i le smulseseră lui Ilyas. Kazanci Doğan nu fusese implicat în complotul de asasinat, ci doar încurajat ca Edirne să fie ţinut chezaş pentru solde şi mai mari.

Fusese o treabă simplă pentru Ilyas să circule prin palat, să le ordone ienicerilor să meargă în oraş şi să pună focurile. Şi numai el şi complicele său, ienicerul, să ştie adevărul despre misiune.

Lada se foi pe locul ei, coastele protestându-i cu încăpăţânare când se mişca şi când nu se mişca şi când făcea ceva sau nu făcea absolut nimic. Nu se simţea în apele ei, o durea capul şi era obosită chiar şi după cel mai mic efort. Dar totuşi, avea să se vindece.

Îi aruncă o privire lui Radu. El privea în gol spre curte.

Grădinarul-şef ridică ţeapa, înfigându-l pe Ilyas. Ilyas, care îi îngăduise Ladei să se antreneze cu oamenii lui. Ilyas, care îi oferise o şansă să arate de ce era în stare şi care acceptase asta atunci când o făcuse. Ilyas, care îi dăduse o răspundere într-un imperiu în care ar fi trebuit să rămână invizibilă.

Ilyas, care o înjunghiase.

Ea nu ştia dacă să spere ca el să moară iute sau să agonizeze vreme îndelungată. Complicele lui fusese mai norocos, sângerând de moarte pe podea în vreme ce un doctor o cususe pe Lada la loc, cu fir negru.

— I-ai făcut un bine, îi spuse ea lui Radu, cu un glas atât de scăzut, încât să nu fie auzită de Mehmed sau de oficialii adunaţi.

Marele Vizir Halil Paşa era prezent. El nu fusese

implicat, însă era însărcinat cu rotirea paznicilor închisorii care smulgeau informaţiile.

— Cui i-am făcut un bine? o întrebă Radu, fără să se uite la ea, pe un ton lipsit de viaţă.

— Ienicerului pe care l-ai ucis. Complicelui.

Un spasm de durere schimonosi chipul lui Radu.

— Lazăr. Îl chema Lazăr.

— Îl cunoşteai?

Radu nu-i răspunse. Lada îşi dorea să aibă un simţ care să-i spună ce să facă, cunoştinţe despre cum se consolau oamenii între ei. Dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, Radu ar fi ştiut ce să spună.

— El a fost primul om pe care l-ai ucis?

— Nu. Dar este primul pe care l-am asasinat.

Lada se încruntă.

— Era un trădător. Şi tu l-ai salvat de agonia unei morţi prelungite. Este mai mult decât merita.

— El se afla acolo numai ca să mă protejeze. Radu îi oferi un surâs sumbru pe care ea nu-l recunoscu, o imitaţie chinuită de umor. Se temea să nu fiu rănit.

Lada se întinse să-l ia pe Radu de mână şi fu surprinsă când el acceptă. Îl strânse o dată.

— Tu ne-ai salvat vieţile.

— Mi-ai spus cândva că unele vieţi merită mai mult decât altele. Câte morţi mai trebuie înainte ca balanţa să se încline în favoarea noastră?

Ea nu avea niciun răspuns.

*

Cu Ilyas executat, versiunea oficială era că ienicerii se revoltaseră pur şi simplu, purtându-se greşit, aşa cum se întâmpla uneori. În aceeaşi după-amiază, Mehmed îl demise pe Kazanci Doğan şi puse să fie biciuit în public până ce spinarea lui era mai mult sânge decât piele. Anunţă o mărire universală a soldei ienicerilor, precum şi o reformă completă în cadrul structurii militare. Mehmed urma să fie comandantul. Toate iţele de putere şi de autoritate aveau să înceapă şi să se termine cu el.

La câteva zile după atac, Lada se simţea destul de puternică pentru a i se alătura lui Mehmed în cabinetul lui în scopul de a studia reorganizarea. Radu era deja acolo. Părea chinuit, mişcându-se prea repede prin odăile exterioare, cu privirea aţintită înainte.

Lada îşi aminti de pădurea de la poalele dealului din Amasya, în care ea nu mai putea intra, şi i se făcu milă de Radu. Tocmai voia să sugereze să se mute în grădină, când fură surprinşi de sosirea unui eunuc ce o însoţea pe Halima.

— Halima Hatun, anunţă eunucul.

Ea se înclină, îndreptându-se cu un zâmbet sfios adresat Ladei şi cu o fluturare joasă din mână. Lada uitase cât era de frumoasă şi îşi domoli iute o pâlpâire de gelozie. Mehmed nu ar fi vrut o femeie care îi născuse un fiu tatălui său.

Mehmed se ridică în picioare, mascându-şi nedumerirea cu un ton vesel.

— Halima, cărui fapt datorez onoarea?

— Ai trimis după mine. Pentru a discuta viitorul meu, aşa mi-a spus mesagerul.

— Da. Mehmed încuviinţă din cap, făcând un gest cu mâna pentru ca ea să se aşeze, dar când ea se întoarse cu spatele, Mehmed le aruncă Ladei şi lui Radu o privire nedumerită. Da, viitorul tău, spuse. Te simţi bine?

— Da, mulţumesc.

— Şi micul Ahmet?

Chipul ei se lumină de o bucurie înflăcărată.

— Are multă energie. Cred că el şi Baiazid sunt cam de aceeaşi vârstă.

Numele fiului lui Mehmed o lovi pe Lada în alt loc decât în coaste. Se foi, vădit stânjenită, dorindu-şi ca Halima să plece.

— O! Halima duse o mână la gură de ruşine. Nu te-am felicitat pentru naşterea lui Mustafa. Doi fii! Ce noroc!

— Un alt fiu?

Lada vorbi înainte să se poată opri, vorbele făcându-i o rană mai adâncă decât cea a lui Ilyas.

Încă un fiu.

Şi acesta nu fusese conceput înaintea primului lor sărut, înainte ca Mehmed să o facă să se simtă ca şi cum ar fi fost singura femeie din lume care conta.

Încă un fiu.

Radu etală o veselie falsă.

— De atâta bucurie, ai uitat probabil să pomeneşti despre asta.

Mehmed îşi drese glasul, fără să se uite la ei.

— Da, Gulsa a fost nevoită să rămână în Amasya. N-ar fi fost sigur să călătorească atât de departe în starea ei. Am primit vestea abia ieri. Cum de ştiai?

Halima îşi înclină capul în mod conspirativ.

— Huma mi-a spus. Ea ştie totul.

— Da, într-adevăr. Ei bine, mă tem că nu am nimic oficial să-ţi spun. Dacă pot să fac ceva pentru tine în vreme ce îţi aranjăm viitorul, te rog să-mi dai de ştire. Eşti binevenită să rămâi aici cât de mult timp doreşti. Acesta este căminul tău.

Lada se întrebă de ce nu-l trimisese undeva pe Ahmet şi nu-l despărţise de mama lui. Însă alungă repede chiar şi acest gând. *Gulsa.* Cine era ea? Cum arăta? Când o vizitase Mehmed? Ce gândise el în vreme ce-şi planta sămânţa în altă femeie?

Halima se înclină graţios, iar Lada surprinse o strălfulgerare de uşurare pe chipul celeilalte femei pentru că întrevederea se încheiase. După ce Halima plecă, Lada continuă să-şi ţină privirea aţintită asupra uşii. Înecându-se în propria sa nefericire, nu-l putea privi pe Mehmed. Cum ar fi putut ea să continue să nesocotească haremul dacă ocupantele lui nu încetau să dea naştere fiilor lui Mehmed?

Nimeni nu vorbi.

Ca şi când gândurile obsesive ale Ladei despre harem ar fi chemat-o, Huma apăru în prag.

— Mamă! Mehmed rosti cuvântul cu oboseală, nu cu respect. Nu am trimis după tine.

— Aşa cum n-ai trimis după mine atunci când Ilyas a

încercat să te omoare.

— Cum de ai… Mehmed oftă, scărpinându-şi fruntea. M-am ocupat de asta.

— Ba nu, băiat nesăbuit ce eşti. Nu tu te-ai ocupat. *Eu* m-am ocupat.

Oboseala lui Mehmed lăsă locul unei mânii de-abia mascate.

— Ce vrei să spui?

— Când îţi vei da seama că ei te văd drept un om de care se pot lipsi întrucât mai există încă o opţiune în viaţă, aflată sub protecţia ta? Dacă poţi fi înlocuit, ei vor încerca s-o facă. Iar şi iar şi iar. Şi nu e nevoie decât de un pumnal sau de o mâncare otrăvită, de o clipă când ai lăsat garda jos, şi atunci sacrificiul meu va fi fost în zadar.

— N-ai tu grijă.

— Este *singura* mea grijă! Dar nu te preocupa, micul meu băiat prost. Am făcut tot ceea ce gărzile tale n-au putut. Te-am făcut de neînlocuit.

Lada se îndreptă de spate, în vreme ce discuţiile anterioare pe care le purtase cu Huma îi vâjâiau în minte cu o ardoare bruscă. O senzaţie de ceva rău îi încleştă stomacul şi nu voia să-i dea drumul.

— Mehmed nu a trimis după Halima, rosti ea.

Huma ridică nepăsătoare din umerii ei descărnaţi:

— În vreme ce ea se întâlnea cu sultanul, fiul ei a fost înecat.

Mehmed se năpusti din celălalt capăt al odăii, lipind-o pe mama sa de perete.

— Ce-ai făcut?

— Ce am făcut dintotdeauna. Te-am protejat.

— Nu! Nu. Spune-mi că tu nu ai… E un prunc.

— *Era* o ameninţare. Iar acum s-a dus.

Preţ de o clipă interminabilă, Lada crezu că Mehmed avea să o omoare pe mama sa. Apoi tensiunea îi părăsi trupul. Se poticni îndărăt, căzând într-un jilţ.

— Era de aceeaşi vârstă cu Baiazid, murmură.

— Am făcut ceea ce tu nu erai dispus să faci. Ţi-am asigurat moştenirea. Acum eşti liber să fii sultanul care ai

fost născut să fii. Sultanul căruia i-am dat eu naştere. Fiul *meu.* Imperiul meu.

— Ieşi afară!

— Ar trebui să discutăm…

Mehmed se ridică în picioare. Cu furia risipită, cu disperarea risipită, o ţintui cu privirea pe mama sa cu toată răceala autorităţii pe care o stăpânea.

— Străjeri!

Ştefan, ienicerul de gardă, luă poziţia de drepţi.

— Te rog să o însoţeşti pe Huma în odaia ei. Ia cu tine oricâţi oameni îţi trebuie. Să ai grijă să nu vorbească cu niciunul dintre servitorii ei, iar eunucilor le este interzis să comunice cu ea. Voi trimite instrucţiuni cu privire la locul unde va fi dusă.

Huma se clătină, cu buzele ei subţiri şi galbene trase înapoi pentru a lăsa să se vadă gingiile cenuşii şi mai multe spaţii negre decât dinţi.

— Ce faci? Nu poţi să mă trimiţi nicăieri Eu sunt sultana valide, mama sultanului!

— Ba nu, răspunse Mehmed. M-ai trădat. Nu eşti nimic.

— Te-am trădat? Habar n-ai ce-am făcut pentru tine. De câte ori ţi-am salvat viaţa. Dacă a lucra pe la spatele tău pentru a te menţine în viaţă înseamnă trădare, atunci şi ei ar trebui surghiuniţi laolaltă cu mine.

Arătă cu degetul ei osos şi strâmb spre Lada şi spre Radu.

Scârbit, Mehmed făcu un gest din mână spre Ştefan. El o luă de braţ pe Huma, care făcuse ochii mari şi dârdâia, şi o conduse afară din odaie. Lada crezu că scăpaseră, dar apoi Mehmed se întoarse spre ei.

— Despre ce vorbea? Ce aţi făcut voi doi?

Radu arăta ca un iepure prins în capcană. Lada îi înţelese frica. Mehmed nu avea să-i ierte niciodată dacă ar fi aflat de rolul lor în pierderea tronului în timpul primei sale domnii. Iar Huma nu avea niciun motiv să nu-i spună, nu acum. Ea nu mai avea niciun avantaj pe care să îl folosească şi, fără îndoială, avea să încerce să-i distrugă pe toţi odată cu ea.

Lacrimile umplură ochii lui Radu, disperarea făcându-l să-şi lase capul în jos. Nu mai era bărbatul pe care Lada nu-l cunoştea. Era băiatul de pe gheaţă, băiatul din pădure, băiatul dintre spini.

Era al ei.

— Radu nu are nimic de-a face cu asta, zise Lada. S-a întâmplat când tu ai urcat prima dată pe tron. După ce l-am ucis pe ienicerul asasin. Ştiam că ei nu aveau să se oprească. Radu era sigur că tu puteai să fii sultan. El era prost şi orb, aşa că m-am dus la Huma. A fost ideea mea să-i punem pe ieniceri să se revolte atunci, să luăm legătura cu Halil şi să lucrăm cu el pentru a-l aduce pe tatăl tău înapoi pe tron.

Lada văzu cum şocul şi mânia transformă chipul lui Mehmed dintr-unul pe care îl cunoştea şi îl iubea în ceva prea îndepărtat pentru a fi atins. Era o durere fizică să-l priveşti. Dar nu-şi întoarse ochii.

— Cum ai putut? Toată puterea pe care a câştigat-o Halil! Toţi anii pe care i-am irosit…

Lada ridică şi mai sus capul.

— Am făcut-o pentru a-ţi salva viaţa. Aş face oricând aceeaşi alegere.

Mehmed se aşeză, refuzând să se uite la ea.

— Nu pot… nu pot să mă gândesc la asta acum. Nu cu ceea ce s-a întâmplat. Ahmet. Micul Ahmet.

O draperie se lăsă peste chipul lui, ca şi cum ar fi retezat toate gândurile despre trădarea Ladei până ce ar fi putut să facă ordine în ele.

Radu puse o mână pe umărul lui Mehmed, dar se uita la Lada.

— Mulţumesc, rosti el pe muteşte.

Ea nu-i răspunse la gest şi nici la imensa recunoştinţă care izvora din ochii lui. Îi era datoare. Nimic nu era mai important pentru el decât încrederea lui Mehmed. Poate că ar fi fost mai bine ca ea să rupă acea încredere şi să forţeze o îndepărtare.

Poate că Radu ar fi putut fi eliberat de imposibila lui iubire, însă nu putea să-i facă asta, nu când era atât de

uşor să ia lovitura asupra ei.

— Oamenii vor crede că eu am poruncit moartea lui Ahmet, spuse Mehmed, fără să-şi dea seama de sentimentele lui Radu, ca întotdeauna. Halima a fost cu mine când s-a întâmplat. Va trebui să le spun că a fost Huma, că nu a fost…

— Ba nu, zise Lada. Ei vor crede că a fost porunca ta, indiferent de ce vei spune tu. Dacă vei afirma că a fost mama ta, asta te va face să apari ca un ucigaş *şi* un mincinos.

— Ce să mă fac?

Lada se gândi ce ar fi făcut ea. Acestea erau vremuri pentru putere, nu pentru subtilităţi. Nimeni nu putea să pună la îndoială faptul că sultanul era la conducere.

— Fă să fie lege. Ştii ce au făcut fraţii tatălui tău. Războaiele pe care le-au purtat sunt încă nişte răni deschise. Tatăl tău a fost nevoit să-i omoare, în cele din urmă. Dă un decret prin care, atunci când un sultan este înscăunat, să fie legal ca el să-i omoare pe fraţii săi pentru siguranţa imperiului.

Niciodată până atunci nu o mai privise Mehmed cu o groază nedisimulată, dar acum o făcea. Ea făcu un efort să nu se dea un pas îndărăt şi îşi oţeli inima împotriva temerii că, între asta şi destăinuirea trădării ei, pierduse iubirea lui.

Nu avea să fie slabă pentru a ocoli judecata lui. Ea nu era aşa.

— Crezi că mama a avut dreptate să facă asta? o întrebă Mehmed.

— Cred…

Lada îşi reprimă imaginea Halimei cea plină de speranţă, fericită, zâmbind radioasă în timp ce vorbea despre fiul ei. Fiul care era omorât chiar în vreme ce ea vorbea. Oare ştia deja? Aflase oare că îi fusese luată întreaga lume?

— Cred că, uneori, când pui în balanţă o naţiune contra unei singure vieţi, trebuie să fie luate decizii imposibile. Huma a luat decizia. Că a fost bună sau proastă e lipsit de

importanţă. S-a înfăptuit.

— Dacă fac legea asta, deja îl condamn pe unul dintre fiii mei la moarte.

Lada nu se gândise la asta şi se trase înapoi la acuzaţia din ochii lui Mehmed. Oare o credea atât de monstruoasă, încât să dorească moartea unuia din fiii lui? Clătină din cap.

— Dacă nu faci legea asta, îngădui un viitor război civil care va revendica nenumărate mii dintre cetăţenii tăi.

— Lada, acestea sunt vieţi, spuse Radu. Cum poţi să vorbeşti despre ele de parcă ar fi vorba de matematică, de probleme ce trebuie rezolvate?

Lada se ridică, cu o mână pe coaste, acolo unde o durea rana.

— Deoarece să gândeşti aşa reprezintă singurul fel în care să nu-ţi pierzi minţile.

— Dar cum rămâne cu sufletele noastre? întrebă Mehmed în şoaptă.

Înainte să iasă, Lada se opri în faţa uşii.

— Sufletele şi tronurile sunt de neîmpăcat.

*

În acea seară, se aşează alături de Bogdan. Erau singuri la popota cazărmii. Ea nu mai vorbise cu el şi nici nu-l mai văzuse de la tentativa de asasinat. Aceasta era prima dată când se simţi în stare să se alăture oamenilor ei la masă, însă cei mai mulţi erau de strajă. Mehmed avea mai multă încredere în ei ca oricând, iar ei făceau toţi cu rândul.

— Cum îţi mai e? o întrebă Bogdan.

Lada îi aruncă o privire plictisită, dorindu-şi să fi fost destul de puternică pentru a-l pedepsi fizic deoarece punea o asemenea întrebare stupidă.

— Am fost lovită cu un pumnal şi bătută de un mentor în care aveam încredere cu doar o săptămână în urmă.

El îi răspunse cu aceeaşi privire.

— Am fost acolo.

Lada se întrebă dacă el fusese rănit, dacă fusese furios pentru că ea ar fi putut să moară atât de curând după ce

se reîntâlniseră. Însă chipul lui nu trăda nimic.

— Am vrut să spun, cum este să fii în doliu?

Bogdan era un prost dacă socotea că ea ţinea doliu după fratele vitreg al lui Mehmed. Nu se bucura că băiatul fusese ucis, însă nu putea să pretindă că se opunea argumentelor Humei. Ar fi însemnat să fie ipocrită să se îmbrace în pânză de sac şi să-şi pună cenuşă în cap. Ba chiar ar fi fost o lipsă de respect.

— Ştie toată lumea, nu-i aşa? întrebă ea.

Radu trimisese vorbă că Mehmed avea de gând să dea decretul privind fratricidul, dar ea se gândise că asta avea să se întâmple a doua zi. De asemenea, se simţea rănită pentru că Mehmed nu îi ceruse sfatul despre ce să spună.

Se întrebă cât avea să dureze ca el s-o ierte pentru tot ce aflase. Teama că poate el nu va fi în stare să o ierte o măcina. Ce ar fi făcut, atunci?

Bogdan ridică din umeri.

— Petru mi-a spus.

Lada se încruntă.

— Petru nu a fost de strajă azi. De unde a auzit despre Ahmet?

— Cine este Ahmet?

— Fratele vitreg al lui Mehmed.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre ce vorbeşti *tu?*

— Despre tatăl tău. Bogdan se opri, încleștându-și maxilarul. Nu ţi-au spus.

Lada ştia că se uita la chipul lui Bogdan, însă nu îl vedea. Nu vedea nimic.

— Tata a murit?

— Îmi pare rău. Petru credea că ştii. Huniade şi boierii l-au ucis pe tatăl tău. Şi pe Mircea.

Lada dădu din cap, mişcându-l în sus şi în jos din inerţie. Un vuiet îi umplu urechile. Un vuiet ca al vântului care bătea pe malul râului Argeş, smulgând un copac ce creştea pieziş de pe o stâncă.

— Când?

— Petru i-a auzit fără să vrea pe Mehmed şi pe Radu în

urmă cu o săptămână. Chiar înainte de revoltă.

— O săptămână.

Mâna ei ţâşni spre punguţa de la gât – dar nu mai era acolo.

Ea nu-şi dăduse seama, nu o mai pipăise de când luptase cu Ilyas.

Punguţa dispăruse.

52

Tot ce îşi dorea Radu era să doarmă, dar ciocănitul în uşă nu ceda. Se duse împleticit spre uşă şi o deschise, gata să ţipe la oricine s-ar fi aflat acolo. În prag stătea stafia surorii sale. Ochii ei erau larg deschişi şi pustii, chipul ei neted ca o amintire care păleşte.

— Tata a murit, zise Lada.

Radu se rezemă greoi de tocul uşii. Lada trecu pe lângă el. El închise uşa, încuindu-i înăuntru.

— De ce mi-ai ascuns asta?

Radu se bucură că era întuneric, astfel încât ea să nu-i poată vedea faţa.

— N-am ştiut cum să-ţi spun.

El se întinse să o ia de mână. Palma ei era rece şi mică în mâna lui.

— Îmi pare rău. Ştiu că l-ai iubit.

— Nu l-am iubit. L-am adorat. Şi apoi el ne-a trădat, fiind om – un om slab, lipsit de caracter. Ne-a lăsat aici fără nimic şi a făcut să ne fie imposibil să ne întoarcem acasă.

— Pe mine mă îngrozea.

Lada râse tăios.

— Frăţioare, pe tine toată lumea te îngrozea.

— Asta e adevărat.

— Şi Mircea a murit.

— Da.

Radu se gândi la jalea care îl mistuise pe Mehmed după moartea fratelui său vitreg. Radu nu simţea nimic de acel fel când se gândea la moartea lui Mircea. Poate că asta însemna că ceva nu era în regulă cu el. Se întrebă dacă Lada îl jelea pe Mircea. Nu o întrebă.

Lada vorbi.

— Îţi aminteşti de vara aceea? Când tata ne-a scos din

oraş?

— Da. Am fost muşcat de atâtea gângănii, încât de-abia mai puteam să mă mişc.

— Am crezut că avea să mă vadă. Am crezut că dacă plecam din Târgovişte, dacă plecam de lângă prostul de Mircea, dacă îi lăsam pe boieri şi gâlcevile lor interminabile în urmă, el avea să vadă ce deveneam pentru a-i fi pe plac. Pentru o singură zi, am crezut că aşa era. A fost cea mai fericită zi din viaţa mea. Şi apoi el a plecat, aşa cum o făcea mereu.

— Te-a iubit.

— Pari atât de sigur! De unde ştii?

— Pentru că a încercat să te salveze, în ziua în care sultanul te-a revendicat.

— N-a izbutit.

— Dar a încercat. Asta e mai mult decât a făcut pentru mine.

După o scurtă tăcere, Lada slobozi un hohot de râs răguşit.

— Mă tot gândesc cât de supărat trebuie să fie Mircea pentru că e mort.

— Şi eu am avut acelaşi gând!

Râseră amândoi, şi apoi se aşternu din nou liniştea preţ de câteva minute calde, neprimejdioase şi întunecate de copilăria pe care o împărtăşeau. Lucrurile pe care le avuseseră şi lucrurile pe care le pierduseră şi pe care doar ei puteau să le înţeleagă.

— Am ceva pentru tine. Radu vârî mâna într-o casetă de pe noptieră şi scoase un medalion. În acea seară. Când doctorul te cosea la loc. Ţi-am găsit punguţa. Cea pe care o purtai mereu în jurul gâtului. Era distrusă, însă… Ei bine, am salvat ce era înăuntru şi am pus să se facă ăsta pentru tine.

Îi întinse colierul. Medalionul din metal era rece şi greu în palma lui.

Cu un icnet fornăit, Lada îşi petrecu lanţul în jurul gâtului şi fixă medalionul pe piept.

— Îţi mulţumesc. În ultima vreme, am pierdut prea

multe.

Îşi lăsă capul pe umărul lui. Radu ştia că o parte din ceea ce pierduse fusese numai pentru a-l proteja pe el. Aşa cum făcuse ea întotdeauna, în felul ei propriu. El lăsă să-i scape un oftat şi se linişti pentru a-i spune că îi părea rău. Că o iubea. Că o înţelegea.

— Tronul este al tău, zise Lada, străpungând aerul şi aducând din nou noaptea cu grozăviile ei întunecate asupra lui Radu.

— Ba nu.

— Ba este.

Ea ridică vocea, încântarea începând să se aprindă acolo şi să devină un foc aşa cum numai în Lada putea să ardă.

— Nimic nu ne reţine aici. Nu mai suntem îndatoraţi faţă de nimeni, nu mai suntem zălog pentru nimic. Tu ai putea să-ţi revendici titlul de prinţ. Mehmed te va sprijini, va fi bucuros de asta. Am putea să ne întoarcem în Valahia, împreună, puternici, şi nimeni nu va putea să ne spună…

— Nu! Lada. Nu. Eu nu vreau să mă întorc.

— Dar acolo este căminul nostru.

Radu clătină din cap, ridicându-se pentru a se aşeza pe marginea patului său.

— Căminul meu este aici.

— Vrei să spui că Mehmed este aici.

Nu era nicio acuză în glasul ei, dar felul în care o spuse îl răni pe Radu.

— Da.

Nu pretindea că era altminteri, însă nu putea să-i explice celelalte motive. Moscheile, cu turnurile lor în formă de dom care îl făceau să se simtă insignifiant în cel mai alinător mod cu putinţă. Să se roage în perfectă uniune cu fraţii din jurul său. Că avea un loc, o viaţă, o poziţie unde era preţuit. Şi da, să facă toate astea alături de Mehmed. Chiar dacă niciodată nu avea să fie la fel de mult pe cât ar fi avut nevoie Radu.

De parcă i-ar fi urmărit şirul gândurilor, Lada spuse:

— El nu te va putea iubi niciodată. Nu în felul în care îl iubeşti tu.

Radu râse, dar râsul lui sună bătrân şi fragil.

— Crezi că nu ştiu asta? Şi totuşi e mai bine decât am putea spera în Valahia. Cum de nu înţelegi asta? Lada, tu îl iubeşti. Ai inima lui şi ochii lui şi sufletul lui. Am văzut felul în care aştepţi ca el să se uite la tine, felul în care te desfeţi cu atenţiile lui. Te prefaci că nu-l iubeşti, dar pe mine nu mă poţi minţi. Radu făcu o pauză; apoi, neputând să se oprească, alunecă într-un ton de îmboldire: Nimeni nu te va iubi vreodată aşa cum te iubeşte el – ca pe o egală – şi tu ştii asta. Nu vei lăsa asta. Nu poţi.

Ea înţepeni. Radu văzu cum îşi strângea mâinile în pumni, gata de luptă.

— Pot. Am început deja. El nu mă va ierta niciodată pentru că mi-am recunoscut trădarea.

Radu îşi aminti cum îi bătuse pe fiii de boieri în pădurea de lângă Târgovişte. Aceiaşi pumni sfidaseră întotdeauna ceea ce se aştepta de la ea. Acum el făcuse iubirea ei pentru Mehmed o provocare pe care ea trebuia să o biruie. Inima i se strânse când îşi dădu seama că, tachinând-o că nu ar fi putut să plece, de fapt se asigurase că ea avea să facă tocmai asta.

Poate că el o ştiuse tot timpul.

— Vino cu mine! îi porunci ea. Nu vreau să mă duc acasă fără tine. Aşteptă, apoi îl şocă pe Radu cu tonul ei blând, disperat: M-ai ales pe mine.

Aşa făcuse. Iar Lada nu-i ceruse aşa ceva de multă vreme. Era sora lui şi îl implora să o aleagă iar pe ea. Dar poate că dacă Lada pleca, Mehmed avea să-l aleagă în cele din urmă pe el.

— Lada, eu sunt acasă.

Radu se întinse şi apoi se întoarse pe o parte, cu spatele la ea.

53

Cu toate că Lada nu ştia ce avea să se întâmple, era sigură de două lucruri:

Avea să doară, iar ea trebuia să fie tare.

Se îmbrăcă cu zalele şi cu uniforma de ienicer, în afară de coif. Îşi lăsă părul pe spate, o masă de bucle încâlcite sfidând atât obiceiul ieniceresc, cât şi stilul feminin. La şold avea spada şi la încheieturile mâinilor, cuţitele.

Spinarea îi era oţel. Inima îi era armură. Ochii îi erau foc.

Alături de ea se aflau Bogdan şi Nicolae. Bogdan, pentru a-i aminti de ceea ce părăsise şi putea să regăsească. Nicolae, pentru a-i aminti că putea să conducă şi că bărbaţii ar fi urmat-o.

Când Lada intră în odaia de primire, Mehmed ridică surprins privirea. Şedea îndărătul unei mese, înveşmântat în purpuriu, perfect la locul lui în jilţul său aurit. Cărătorul lui oficial de taburet era ghemuit alături, aşteptând. În spatele lui Mehmed, Radu se feri de ochii Ladei.

Neputând să înţeleagă prezenţa ei, sprâncenele lui Mehmed se ridicară întrebător.

— Lăsaţi-ne, ceru el, iar servitorii se făcură nevăzuţi.

Lada se înfipse pe picioare, prinzând rădăcini.

— Fă-l pe Radu prinţ al Valahiei!

Radu clătină din cap, întorcându-se spre fereastră, cu spatele la ea.

Lui Mehmed îi căzu faţa, apoi chipul său deveni neutru dinadins. De cât timp ştiuse de tatăl ei şi îi ascunsese informaţia? Şi de ce? Dar ea nu avea să-i pună acele întrebări. O făceau să pară slabă. Ea se afla acolo să ceară, nu să pună întrebări.

— De ce aş face asta? întrebă Mehmed.

— Deoarece ai nevoie de cât mai multă stabilitate cu putinţă înainte de Constantinopol. Ai avut destule probleme cu Valahia aliindu-se cu Ungaria, Transilvania şi Moldova. Fă-l pe Radu prinţ şi te vei asigura că niciun tratat cu Valahia nu va fi încălcat.

Mehmed se lăsă pe spate şi se întinse, lung şi felin.

— El nu vrea să ocupe poziţia de voievod. Există o altă cale de a întări alianţa cu Valahia.

Nu! Lada sperase că Mehmed nu era în legătură cu familia Dăneşti. Dacă ei căzuseră deja de acord să lucreze cu el, poziţia ei avea să fie slăbită în mod ireparabil.

— Nu se poate să ai încredere în boierii Dăneşti.

— În neamul Dăneştilor? Nu, am de gând să mă aliez cu familia Drăculeşti.

Lada îşi reţinu un mârâit de frustrare.

— Cu Mircea mort, asta face să mai rămână doar Radu ca să ocupe tronul.

— El nu e singurul dintre Drăculeşti.

Gura lui Mehmed se rotunji în jurul unui zâmbet ce se zbătea să se elibereze.

— Iar tronurile nu sunt unicul mod de a asigura alianţele.

— Ce…

Înţelegerea o izbi, lăsând-o fără suflu.

— Nu!

Mehmed se ridică, ocolind masa pentru a se afla faţă în faţă cu ea. Îi luă bărbia în căuşul palmelor, ridicându-i chipul spre al lui.

— Căsătoreşte-te cu mine, Lada, este soluţia perfectă.

Lada râse.

Zâmbetul lui Mehmed se lăţi până ce îşi dădu seama că râsul ei nu era o dulce briză de încântare, ci un vânt aspru din deşert care căra în urma lui nisip înţepător.

— Eu nu mă voi căsători niciodată.

— De ce? Stai alături de mine! Condu imperiul cu mine!

— Nu vreau nicio bucată din Imperiul Otoman.

Cu furia scăpărând în ochii lui negri, Mehmed îi dădu drumul bărbiei.

— De ce îmi urăşti atât de tare ţara? N-ai fost fericită aici?

— Mă cunoşti vreun pic? N-am fost niciodată fericită nicăieri, în afară de Valahia.

Chipul lui se înnegură, iar el împunse aerul din faţa ei cu un deget.

— Ai fost fericită cu mine.

În sfârşit, ea îşi dădu seama că fusese mai puţin altruistă decât crezuse atunci când luase întreaga vină asupra ei şi îl cruţase pe Radu. La un anumit nivel subconştient, ea sperase că Mehmed avea să poată să o ierte. Că ea nu avea să fie nevoită să facă alegerea de a-l părăsi, ci că alegerea avea să fie făcută pentru ea.

Iubirea era o slăbiciune, o capcană. Ea învăţase asta de la tatăl ei în prima zi în Edirne, însă cumva nu izbutise să se menţină liberă. Mehmed şi Radu stăteau în picioare în faţa ei, întinzându-i o cursă, ţinând-o acolo. Şi chiar ştiind asta, ea dădu înapoi la gândul de a-i pierde.

Lada îşi făcu chipul piatră, inima munte. Un munte care nu avea să fie niciodată străpuns pentru a lăsa apa rece şi limpede să curgă.

— Nimic nu mă reţine aici.

Mehmed închise ochii, iar expresia îi trecu de la furie şi durere la implorare. Acum avea atât de mult control, atâta îndemânare în a folosi emoţiile drept unelte. Cum crescuseră cu toţii!

— Mi-ai salvat viaţa de trei ori. Fără tine aş fi mort. Am nevoie de tine.

— Renunţă la Constantinopol.

— Cum?

Impasibilă, Lada ridică din umeri.

— Hotărârea ta absurdă de a lua Constantinopolul este ceea ce îţi ameninţă viaţa. Nu ai niciun drept să revendici cetatea, niciun motiv să te preocupe obsesiv. Renunţă şi duşmanii tăi vor înceta să mai încerce să te ucidă.

— Ştii că nu pot! El îşi împreună mâinile la spate, păşind în susul şi în josul odăii. Mă îmbie, mă ademeneşte. Profetul, pacea fie asupra sa, a spus că avea să fie a

noastră, iar eu trebuie – *trebuie* – să fiu sultanul care să se asigure că vorbele sale se împlinesc. Aşa după cum poporul meu a fost făcut pentru lucruri mai măreţe decât călăritul în spinarea cailor prin deşert, tot aşa sunt şi eu făcut pentru lucruri mai importante decât menţinerea unui imperiu inert, fără valoare. Noi *vom* fi giuvaierul lumii, invidia întregii Europe, noua Romă. *Eu* voi fi cel care îl voi face aşa. Trebuie să arăt lumii ce este poporul meu. Aceasta este chemarea mea. Nu-i pot întoarce spatele.

Lada încuviinţă din cap, cu pleoapele pe jumătate coborâte, îngreunate de povara viitorului.

— Ne înţelegem perfect unul pe altul. Eu nu pot renunţa la Valahia. Nu pot întoarce spatele căminului meu pentru nişte resturi ce ar putea să cadă de la masa altui stăpân. Mehmed, nu eu am ales să vin aici. Am fost ţinută împotriva voinţei mele.

— Dar acum te rog! Alege să rămâi! Alege-mă *pe mine.*

— Şi să fiu părăsită când vei pleca în cruciade? Ai refuzat să mă iei în Albania, nu mă vei lua în Constantinopol. Te voi urî pentru asta, iar înveninarea dintre noi va spori până ce eu voi deveni una dintre soţiile tale invizibile, la fel de captivă cum m-a făcut tatăl tău. Dacă încerci să mă reţii, te voi urî şi mă vei pierde pe vecie. Deja ştii că nu mă poţi conduce. Ţi-am dovedit-o ultima dată când ai fost pe tron.

Durerea sufletească şi furia se războiau pe chipul lui Mehmed în clipa în care se opri în faţa Ladei şi o apucă de umeri.

— Ce ai vrea să fac?

Şi în acel moment, Lada îşi văzu viitorul. În trecutul ei trăsese orice iţă ar fi putut de la bărbaţii din jurul ei. De la tatăl ei. De la Ilyas Bei. De la Mehmed. Însă în faţa ei era un cuţit. Ea avea să le taie pe toate.

Nu trebuia să accepte numai ce i se oferea.

Avea să-şi *ia* ceea ce trebuia să fie al ei.

Ceea ce îi aparţinuse dintotdeauna lumina pe chipul ei asemenea soarelui pe vârful muntelui cu foarte multe veri în urmă.

— Vreau Valahia.

— Cum?

— Fă-mă voievod!

Mehmed se încruntă.

— Dar e un titlu pentru prinţi.

— Atunci, fa-mă prinţ! Ştii că sunt capabilă. Trimite-mă cu trupa mea de ieniceri, dă-mi sprijinul imperiului.

Mehmed ridică nepăsător o mână, însă păru nesigur.

— Nu te vor accepta niciodată.

— Îi voi *face* să mă accepte. Lada aşteptă un alt gest de nepăsare, dar nu veni niciunul, aşa că insistă. Trimite-mă ca prinţ, ca un gest de pace. Nimeni nu va vedea asta ca o dovadă de putere sau de agresiune. Ei vor vedea că tu doreşti stabilitate, nu cuceriri. Voi duce tratate lui Huniade şi tuturor celor care ţi s-au opus. Voi răspândi vestea despre pacificatorul Mehmed care vrea numai ce are deja şi nimic mai mult. Iar tu vei fi liber să te concentrezi asupra Constantinopolului.

Glasul lui Mehmed fu blând, chinuit. Nu se întoarse cu faţa spre ea.

— Dar te voi pierde.

Cu toate că ea ştiuse mereu că întoarcerea acasă avea să însemne să-l părăsească pe Mehmed, până în acel moment nu se gândise la această realitate. Nu era o fugă şi nici nu era alungată. Era *alegerea ei* de a-l pierde. Părea imposibil. Într-un sfârşit, Radu îi întâlni privirea şi ea îl imploră în tăcere, întinzând o mână. Ea nu putea, nu voia să-i piardă pe amândoi.

El clătină din cap.

Vorbele Humei din toţi acei ani din urmă se strecurară pe sub armură, străpungându-i inima. *Ce trebuie sacrificat pentru a-ţi asigura un viitor în care nimeni să nu te poată atinge?* Lada ştia acum exact cât de mult trebuia să piardă, deoarece era pe cale să-şi smulgă inima din piept şi să o lase acolo.

Cei doi bărbaţi – singurii doi oameni – care fuseseră statornici în viaţa ei aveau să fie părăsiţi. Radu şi Mehmed îi dăduseră amândoi ceva ce ea nu-şi putea da sieşi, o

văzuseră într-un fel în care nimeni nu o văzuse şi nici nu avea să o mai vadă cineva vreodată. Ei o priviseră pe ea, Lada cea urâtă, Lada cea crudă, şi văzuseră ceva preţios. Iar ea se uitase la ei şi îl văzuse pe Radu, fratele ei, sângele ei, responsabilitatea ei, şi pe Mehmed, egalul ei şi singurul bărbat îndeajuns de măreţ pentru a fi demn de iubirea ei.

Un viitor – sumbru şi necunoscut, plin de violenţă şi de durere şi de luptă – se dezvăluia în faţa ei. Un altul, cu fratele ei şi cu bărbatul care o cunoştea şi încă o iubea, strălucea ca un far.

Aşa că ea îşi scoase inima şi o oferi drept jertfă. Avea să plătească orice preţ ar fi cerut mama Valahia.

— Fă-mă prinţ, spuse ea fără emoţie.

54

După ce ea plecă, Radu îl ţinu în braţe pe Mehmed în timp ce plângea.

Bucuria lui Radu de a-l îmbrăţişa pe Mehmed ca pe un copil era ca o lovitură în burtă, copleşitoare şi menită a lăsa vânătăi mult timp după ce trecea.

— Să nu mă părăseşti niciodată!

Glasul înecat de durere al lui Mehmed încă răsuna ca o poruncă.

Radu închise ochii.

— Nu te voi părăsi niciodată.

Mehmed era în braţele lui, dar Radu ştia că Lada era singurul lucru din inima lui Mehmed. Radu socotise că propria lui inimă era plină doar cu Mehmed. Însă acum avea o ruptură dureroasă, partea pe care plecarea Ladei o lăsase distrusă atunci când îl abandonase o dată pentru totdeauna.

El îi spusese că acesta era căminul lui. Îi spusese adevărul, dar o şi minţise. Căci şi Lada era căminul lui, iar acum ea plecase.

Chemarea la rugăciune fu purtată de vânt prin pereţi, iar cei doi bărbaţi căzură în genunchi. Radu îi încredinţă totul lui Dumnezeu. Durerea lui, frica lui, pierderea lui, tainele lui. Nemăsurata, vasta lui singurătate.

Când terminară rugăciunea, Mehmed se linişti. Chipul lui avea duritatea sabiei strămoşilor săi. Radu îl urmă pe balcon, unde rămase gânditor, cu privirea pierdută în întunericul de dincolo de oraş. Mehmed privea înspre nord, unde Lada şi oamenii ei călătoreau să revendice Valahia.

Radu puse o mână pe umărul lui. Mehmed avea nevoie să se concentreze mai mult pentru a lăsa durerea în urmă.

Radu îl întoarse cu blândeţe spre răsărit.
Spre Constantinopol.

55

Graniţa valahă

Norii de furtună care îi însoţiseră de-a lungul marşului lor se risipiră în cele din urmă. După fluctuaţiile întunericului şi paleta de culori mereu schimbătoare a norilor, albastrul uniform al cerului părea cumva fals. O promisiune care valora mai puţin decât hârtiile şi tratatele pe care le ducea Lada în desagii ei.

Priviră cu atenţie peste un şes întins, îngheţat, spre munţii care ameninţau regiunea rurală.

— Valahia.

Glasul lui Nicolae era uluit, dispăruse din el orice tachinare.

— Acasă, mormăi Bogdan.

Ştefan, Petru, Matei, restul oamenilor ei – oamenii *ei* – li se alăturară, privind lung la trecutul lor. Devenise viitorul lor. Lada îl făcuse să fie astfel.

Nicolae ieşi din starea lui de reverenţă şi îi zâmbi strengăreşte.

— Ei bine, eşti pregătită, Lada Drăculea, fiica Dragonului?

Focul ardea în inima ei, iar sufletul ei rănit îşi desfăcu aripile, aruncând o umbră peste ţara ei. Aceasta era a ei. Nu datorită tatălui ei. Nu datorită lui Mehmed. Ci fiindcă pământul însuşi o revendicase ca fiind a lui.

— Nu Drăculea, zise ea. Lada Dracul. Nu mai sunt fiica Dragonului. Îşi ridică bărbia, aţintindu-şi privirea spre orizont. *Eu* sunt Dragonul.

PERSONAJELE

FAMILIA DRĂCULEŞTILOR, NOBILI VALAHI

Vlad Dracul: guvernatorul militar al Transilvaniei, voievodul Valahiei, tatăl Ladei şi al lui Radu, tatăl lui Mircea, soţul Vasilisei

Vasilisa: mama Ladei şi a lui Radu, prinţesa Moldovei

Mircea: fiul cel mai mare al lui Vlad Dracul şi al primei sale soţii, decedate

Lada: fiica şi cel de-al doilea copil legitim al lui Vlad Dracul

Radu: fiul şi cel de-al treilea copil legitim al lui Vlad Dracul

Vlad: fiul ilegitim al lui Vlad Dracul cu o metresă

Alexandru: fratele lui Vlad Dracul, voievodul Valahiei

CURTEA VALAHIEI ŞI PERSOANELE DIN PROVINCIE

Doica: mama lui Bogdan, persoana care avea grijă de Lada şi de Radu

Bogdan: fiul doicii, prietenul Ladei

Andrei: copil de boier din familia rivală a Dăneştilor

Aron: copil de boier din familia rivală a Dăneştilor

Costin: un băiat desculţ de la râul îngheţat

Familia Dăneştilor: familie rivală la tronul Valahiei

Lazăr: un soldat ienicer care îşi face serviciul militar în Valahia, prietenul lui Radu

PERSOANELE DE LA CURTEA DIN EDIRNE

Murad: sultan otoman, tatăl lui Mehmed

Halima: una dintre soţiile lui Murad, mama bebeluşului Ahmet

Ahmet: fratele vitreg al lui Mehmed

Mara Brancovici: una dintre soţiile lui Murad, fiica

regelui Serbiei
Huma: una dintre concubinele lui Murad, mama lui Mehmed
Mehmed: cel de-al treilea şi cel mai puţin preferat fiu al sultanului
Sitti Hatun: fiica unui important emir, prima soţie a lui Mehmed
Gulsa: concubina lui Mehmed, mama celui de-al doilea fiu al său
Baiazid: primul născut al lui Mehmed
Molla Gurani: preceptorul lui Mehmed
Halil Paşa: un important sfetnic de la curtea otomană
Salih: cel de-al doilea fiu al lui Halil Paşa, prietenul lui Radu
Kumal: piosul valiu al unei mici regiuni din afara oraşului Edirne
Nazira: sora mai mică a lui Kumal
Fatima: servitoarea Nazirei
Amal: un tânăr servitor de la palat

FIGURI MILITARE DIN IMPERIUL OTOMAN

Ilyas: un comandant ienicer
Kazanci Doğan: conducătorul militar al ienicerilor
Ivan: un ienicer cu apucături urâte
Matei: un ienicer valah experimentat
Nicolae: un ienicer valah şi prietenul cel mai apropiat al Ladei
Petru: un tânăr ienicer valah
Ştefan: un misterios ienicer valah
Tohin: o expertă în praful de puşcă

FIGURI POLITICE ÎN OPOZIŢIE FAŢĂ DE SULTAN

Constantin: împăratul Constantinopolului
Orhan: un fals moştenitor al tronului otoman
Skanderbeg: Iskander Bei, cunoscut şi ca Skanderbeg, un fost ienicer şi favorit al lui Murad, acum deţinând cetatea albaneză Krujë împotriva otomanilor

GLOSAR

bei: guvernator
beilerbei: guvernator ai celor mai mari şi mai importante provincii
concubină: o femeie care îi aparţine sultanului şi nu îi este soţie legitimă, dar care poate să dea naştere unor moştenitori legali
emir: lider al triburilor turkmene, aliaţii otomanilor din răsărit
eunuc: un bărbat care a fost castrat, foarte preţuit ca servitor şi ca sclav prestigios
hagialâc: pelerinaj religios înfăptuit la Mecca, unul dintre cei cinci stâlpi ai Islamului
harem: grup de femei, constând din soţii, concubine şi servitoare, care aparţine sultanului
ieniceri: membri ai forţei militare profesioniste de elită, luaţi de copii din alte ţări, convertiţi la islamism, educaţi şi antrenaţi pentru a-i fi loiali sultanului
Ordinul Dragonului: Ordinul Cruciaţilor binecuvântaţi de papă
paşă: un nobil din Imperiul Otoman, numit de sultan
sultana valide: mama sultanului
spahiu: comandant militar răspunzător de soldaţii otomani localnici chemaţi sub arme în timpul războaielor
stat vasal: ţară căreia i se permite să-şi păstreze conducerea, însă supusă Imperiului Otoman, cu biruri plătite atât în bani, cât şi în sclavi pentru armată
valiu: guvernator local, numit de sultan
vilaiet: mică regiune guvernată de un valiu
vizir: un nobil de rang înalt, de obicei sfetnic al sultanului

NOTA AUTOAREI

Cu toate că această carte se bazează pe figuri istorice concrete, mi-am permis libertăţi masive, umplând golurile, creând personaje şi evenimente, schimbând cronologia şi, în mod special, înlocuindu-l pe Vlad Ţepeş cu Lada Ţepeş.

Orice carte care se bazează pe evenimente istorice este o întreprindere vastă şi, în ultimă instanţă, imposibilă. Deoarece istoria este scrisă de către învingători – şi cei care nu sunt tocmai mulţumiţi de acei învingători –, figurile importante tind să fie canonizate sau demonizate în înscrisurile care s-au păstrat până în zilele noastre.

Vlad Ţepeş a fost un erou naţional, un luptător pentru libertate, cu o gândire militară sclipitoare. Sau a fost un psihopat profund tulburat, un despot violent care a ucis zeci de mii de oameni şi care s-a sprijinit literalmente pe cadavre.

Relatări similar împărţite există şi în ceea ce îl priveşte pe Mehmed Cuceritorul. Istoria îl iubeşte şi îl urăşte. A fost un domnitor incredibil de cucernic, cugetător, aproape chiar o figură religioasă, sau a fost un prădător crud, care iubea desfrâul şi distrugerea.

Scopul meu din această carte a fost să creez o cale de mijloc. În cercetarea mea am lăsat deoparte relatările care se abăteau prea tare în oricare dintre direcţii şi am încercat să mă concentrez asupra adevărului. Ei au fost bărbaţi care s-au născut în familii puternice şi amândoi au făcut ce au crezut de cuviinţă pentru a menţine şi a extinde acea putere. Aspectul central pe care am vrut să-l explorez a fost calea pe care o persoană o urmează pentru a ajunge în punctul în care poate justifica în numele binelui lucrurile îngrozitoare pe care le face. Ce motivaţii o mână? Ce pietre puse în copilărie devin temeliile pe care sunt înălţate moştenirile?

În sfârşit, aceasta este o operă de ficţiune. Am ales să-l fac pe Vlad Ţepeş fată întrucât a constituit un obiectiv mai interesant pentru mine ca povestitor. Radu cel Frumos este doar o notă de subsol în povestirile lui Vlad, dar m-am străduit să insuflu viaţă în moştenirea sa. Mehmed Cuceritorul este un respectat erou naţional turc, cu Istanbulul stând încă mărturie a măreţiei şi abilităţii sale de a gândi departe în viitor. M-am străduit să onorez acest lucru, în acelaşi timp acceptând că el a fost o persoană reală.

Câtă interacţiune vor fi avut cei trei crescând împreună la Curtea otomană nu se ştie. Eu am construit o istorie fictivă în care au existat între ei relaţii de formare a fragedelor lor vieţi. Dacă doriţi să citiţi mai mult despre Vlad, Radu şi Mehmed şi epoca lor, precum şi despre incredibila moştenire a otomanilor, vă recomand să apelaţi la bibliotecile locale şi la bibliotecari. Câteva dintre cărţile pe care le-am găsit de ajutor au fost:

The Ottoman Centuries: The Rise and Fall of the Turkish Empire de Lord Kinross

1453 de Roger Crowley

A Short History of Byzantium de Julius Norwich

Mehmed al II-lea de John Freely

Dracula, Prince of Many Faces: His Life and His Times de Radu R. Florescu şi Raymond T. Menally

Islam: A Thousand Years of Faith and Power de Jonathan Bloom şi Sheila Baur

Deşi personajele din carte interacţionează fiecare cu religia, şi în mod deosebit cu islamismul, în diverse moduri, nu am decât respect pentru istoria bogată şi minunata moştenire a acestui crez al păcii. Opiniile individuale ale personajelor cu privire la complexitatea credinţei, atât a islamismului, cât şi a creştinismului, nu le reflectă pe ale mele.

Ortografia diferă între limbi şi în timp, la fel şi numele. Orice erori sau incompatibilităţi îmi aparţin.

MULŢUMIRI

Această carte nu ar fi existat fără incredibilul meu soţ. Iubirea lui Noah pentru România şi istoria sa, precum şi pentru limba arabă, pentru Islam şi pentru Orientul Mijlociu a hrănit şi a conturat această idee, până ce a fost gata să devină o poveste. El a constituit o sursă inestimabilă. De asemenea, este foarte chipeş şi eu sunt norocoasă să-i fiu soţie.

Mulţumiri speciale datorez agentului meu, Michelle Wolfson, pentru că nu ezită niciodată atunci când îi spun ce vreau să fac în continuare. Ea a fost cel mai mare susţinător al Ladei – precum şi al meu.

Genialului meu editor, Wendy Loggia, nu-i pot mulţumi îndeajuns. Ea a văzut esenţa acestei cărţi şi a înţeles instantaneu ce era şi ce trebuia să fie. Mâna ei călăuzitoare se găseşte pe fiecare pagină şi sunt foarte recunoscătoare să lucrez cu ea. Întreaga echipă de la Delacorte Press este visul oricărui scriitor. Mulţumiri speciale se îndreaptă către Alison Impey, pentru uluitoarea ei imagine pentru copertă, spre Heather Kelly, pentru splendida prezentare grafică interioară, şi spre Colleen Fellingham şi Heather Lockwood Hughes, pentru că au sesizat toate numeroasele mele erori la corectură.

Niciuna dintre cărţile mele nu ar fi existat fără cele mai bune prietene ale mele şi partenere de critică, Natalie Whipple şi Stephanie Perkins. Natalie m-a ajutat cu prima variantă, iar Stephanie m-a salvat în timpul editării copleşitoare. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Vă iubesc pe amândouă.

În sfârşit, recunoştinţa mea infinită se îndreaptă către familia mea, pentru că m-a sprijinit şi m-a încurajat mereu. Şi, ultimii la mulţumiri, dar primii în inima mea, celor trei copii minunaţi ai mei: mi-aş croi drum printr-un munte

pentru voi.